

Nam thần biến thành Cún

AN TỰ

Review by Ninh Dung Hoa

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tô Tiểu Đường là một cô nàng trạch nữ* béo ú...

*Trạch nữ: con gái thích ru rú ở nhà (thường là ôm máy tính, xem phim, đọc truyện, chơi game... tóm lại là giải trí).

Lúc lên đại học, cô tranh thủ thời gian rảnh rỗi mở một cửa hàng trên Taobao*, tên cửa hàng là “Bạn thử xem, rất ngon”, giữ độc quyền về... các loại đồ ăn vặt.

*Taobao: trang web bán hàng online ở Trung Quốc.

Vốn chỉ là vì giết thời gian kiếm thêm khoản thu nhập, không nghĩ tới cửa hàng nhỏ này của cô làm ăn buôn bán ngày càng sôi động, năm hai đại học Tô Tiểu Đường đã có thể tự lo liệu học phí và tiền sinh hoạt, nghiêm nhiên trở thành bà chủ nhỏ giàu có trong đám bạn học.

Sau khi tốt nghiệp, tất cả mọi người đều bận rộn tìm việc làm, Tô Tiểu Đường đã không còn làm một đại lý nhỏ nữa, thuê hai phòng một sảnh tự mình cất giữ hàng hóa, tiếp tục kinh doanh cửa hàng đồ ăn vặt của cô.

Tuy nhiên, cửa hàng ăn nhanh này giúp cô kiếm tiền làm giàu đồng thời cũng làm cho cô trở nên tròn trịa, ở trên đường càng lăn càng xa...

[Tô Tiểu Đường: À thật ngại quá, bánh bích quy mùi nam việt quất này hết hàng mất rồi ~].

[Tôi vừa chờ vừa ăn: Nhưng lúc trước tớ thấy còn một bịch mà].

[Tô Tiểu Đường: Xấu hổ quá, tớ vừa mới xé ra ăn luôn rồi (*^_^*)].

[Tôi vừa chờ vừa ăn: O.O.....]

Tô Tiểu Đường tóc tai bù xù không hề có hình tượng mà ngồi xếp bằng trên ghế, cùng lúc đó bàn tay mũm mĩm ném bánh bích quy cookie vào trong miệng mình, nhưng lại đang khuyên người ta mua một bịch khác để ăn, di động ở bên cạnh vang lên.

Cô bạn thân Lý Nhiên Nhiên mang đến một tin dữ.

“Đừng trách mình không nói cho cậu biết trước, đêm mai bạn cùng lớp đại học sẽ họp mặt, cậu phải chăm chú bản thân cho tốt vào”.

“A? Nhất định phải đi sao? Thật là phiền phức, tớ còn phải gội đầu, thay quần áo...”.

“Ô, Tiểu, Đường! Cậu định ở nhà làm trạch nữ đến già luôn sao?”
Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh giận dữ của Lý Nhiên Nhiên.

Tô Tiểu Đường bữu môi cầm di động đưa ra xa một chút: “Tớ thật sự không muốn đi...”.

“Không cho phép không đi, tự mình tính đi mấy tháng rồi cậu không ra khỏi cửa? Nếu tiếp tục như vậy chắc cậu sẽ thoái hóa thành người trên núi mất! Nghe lớp trưởng nói bạn cùng lớp của chúng ta còn rất nhiều người trẻ tuổi chất lượng tốt lại độc thân, cơ hội tốt cỡ nào, nói không chừng có thể thoát khỏi tình trạng độc thân đấy...” Lý Nhiên Nhiên nói xong dường như nghĩ tới cái gì đó, bỗng nhiên thả ra âm thanh mềm mỏng: “Cái kia... Không phải là cậu không muốn nhìn thấy con người hèn hạ Tống Minh Huy đó chứ?”.

Nhắc đến cái tên này Lý Nhiên Nhiên lại tức giận: “Cậu vì con người hèn hạ đó nỗ lực nhiều như vậy, dành rất nhiều tiền vào hã, tạo điều kiện

cho hắn đi học nghiên cứu sinh, nào ngờ, hắn đi làm không bao lâu liền cùng với một cô gái trong công ty dan díu với nhau, lúc trước mình nói với cậu cái gì kia chứ, nam phượng hoàng* không đáng tin cậy, trên đời có quá nhiều bài viết cũng không đủ để cảnh báo cậu à...”.

* Nam phượng hoàng: chỉ những người trông mặt bắt hình dong, không thể nhìn vẻ bề ngoài. Những người xuất thân nghèo khó, nhờ cố gắng, nỗ lực hơn người có một ngày lột xác đổi đời. Nhưng do xuất thân hèn kém nên có nhiều khuyết điểm như keo kiệt, tính toán.

Trong lúc Lý Nhiên Nhiên tức giận bất bình, Tô Tiểu Đường vui sướng dào dạt mà hoàn thành xong một vụ làm ăn, vừa cùng khách hàng xác nhận thông tin giao hàng, vừa nói chuyện với Lý Nhiên Nhiên: “Nhiên Nhiên, tiền này ngay cả vốn lẫn lãi anh ta đều trả lại cho mình, vả lại quá khứ đã qua, mình không muốn đi chỉ đơn thuần là vì lười, không có ý gì khác”.

“Cái gì gọi là quá khứ đã qua, trả lại tiền thì thế nào, vậy anh ta xem cậu là cái gì hả? Thẻ tín dụng à? Tiêu dư thì trả lại! Chỉ dựa vào một chút tiền đó là có thể tính toán rõ ràng sao?”.

“Được rồi, được rồi! Không thèm nghe cậu nói nữa, bên này mình đang bận, ngày mai mình sẽ đến đúng giờ, bai~” Tô Tiểu Đường nói xong, cuống quýt cúp điện thoại.

Lúc trước khi Tống Minh Huy đưa ra lời chia tay, cô không phải không đau lòng.

Tuy tình yêu không đến mức oanh oanh liệt liệt, nhưng cô đúng là rất nghiêm túc lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết kết giao với anh ta, thời buổi này nuôi một con chó mà để cho nó chạy còn đau lòng, huống chi là quen một người đàn ông lâu như vậy.

Nhưng mà, mức độ đau lòng ở loại này có lẽ cũng gần giống với người mua ăn được phân nửa rồi yêu cầu trả hàng.

Những thăng trầm của cuộc đời cô và những gì khắc cốt ghi tâm đều giao cho một người đàn ông tên là Phương Cảnh Thâm. Từ trung học lên đại học, thăm mến tròn bảy năm, đến tận lúc tốt nghiệp năm tư ấy, nam thần* cuối cùng cũng có bạn gái, hơn nữa lại là bạn gái cùng phòng của cô, vốn được mệnh danh là hoa hậu giảng đường Thư Điền. Hai người trai tài gái sắc trời sinh một đôi khiến người khác ghen tị.

* Nam thần: Chỉ con trai đẹp trai, quyến rũ, có tài thường được nhiều con gái theo đuổi.

Cái loại thương tâm tuyệt vọng này và bất thành lình trống rỗng sa sút, giống như cuộc đời này của cô không thể ăn món ngon nữa.

Sau đó không lâu Tống Minh Huy liền tỏ tình với cô. Anh ta nói cô mập mập rất đáng yêu, rất thích cô, hỏi cô có muốn thử quen với anh ta không.

Và sau đó bọn họ liền thuận lý thành chương mà ở cùng với nhau.

Đến tận nửa năm trước, Tống Minh Huy nói thẳng với cô là đã tìm được tình yêu đích thực, đề nghị chia tay với cô, vài ngày sau liền gửi ba vạn đồng vào tài khoản của cô, như không muốn có bất kỳ liên quan gì với cô nữa, dĩ nhiên, cũng vì không muốn trở thành đầu đề của câu chuyện.

Thực ra năm đó Phương Cảnh Thâm và Thư Điền quen nhau không được mấy tháng thì chia tay, nhưng cô cũng không ngốc đến nỗi nghĩ rằng bọn họ chia tay thì mình sẽ có cơ hội. Từ đầu đã không ôm quá nhiều hi vọng, cho nên bảy năm thăm mến mới không chuyển thành lưu luyến, việc của Thư Điền chỉ làm cho cô cắt đứt luôn ý niệm chỉ nhìn thấy xa xa ở trong đầu mà thôi.

Ngày hôm sau.

Mãi cho đến khi trước giờ tụ hội nửa tiếng Tô Tiểu Đường mới chậm chạp đi gọi đầu, mặc một bộ quần áo tiện lợi nhất, đang nghĩ tới cần phải chuẩn bị cái gì nữa, thì một con Husky tròn vo hưng phấn mà từ ban công bay vụt đến dưới chân cô, thở phì phò điên cuồng vẫy đuôi về phía cô.

Nhìn con thú cô nuôi trở thành “Vũ khí hình cầu có sức sát thương quy mô lớn” này, Tô Tiểu Đường lúng túng.

Có lần ra ngoài bỏ nó một mình trong nhà, kết quả nó không chỉ đem phòng ngủ cùng phòng khách làm cho lộn xộn, lại còn có bản lĩnh mở cửa phòng cất giữ hàng hóa ra, đêm đó Tô Tiểu Đường về tới chỉ thấy hiện trường như có cuồng phong thổi qua, khung cảnh hỗn loạn, thảm thương không nhìn nổi. Người khởi xướng còn cố tình còn bày ra vẻ mặt vô tội phe phẩy cái đuôi nhào về phía cô vung vẩy bán nước, làm cô tức đến nỗi muốn đem hàng hóa hầm ăn hết...

Sau này trước khi ra ngoài, cô hay dùng dây xích buộc nó lại, kết quả con này hoạt bát quá sức, vừa về đến liền nhìn thấy những chỗ dây xích quấn lấy trên cổ nó bị mài đến nỗi rớt cả lông, da cũng bị rách.

Tô Tiểu Đường là người ăn nói chua ngoa nhưng tâm lại như đậu hũ, sau lần đó cũng không nỡ buộc nó nữa, khi ra ngoài đều cố gắng mang nó theo, cũng may cô cũng không thường xuyên đi ra ngoài.

Lúc này vừa nhìn thấy dáng vẻ phải đi ra ngoài của Tô Tiểu Đường, con Husky nào đó lập tức như trẻ em tung tăng mà phe phẩy đuôi điên cuồng xông tới, đầu tiên là nịnh hót cọ cọ trên đùi cô, sau đó hai móng bám vào cửa vể lung tung, gấp không dẫn nổi muốn đi ra ngoài.

Nhìn thấy chủ nhân đứng lại chậm chạp không đi kia, con Husky nào đó khó hiểu “Ủ,ử?” một tiếng, dùng miệng ngậm ống quần của cô.

Tô Tiểu Đường không có cách nào, đành gọi điện thoại cho Lý Nhiên Nhiên.

“Này, Tiểu Đường cậu tới rồi à? Chúng tớ đều đã tới nhà hàng rồi”.

“Mình đang chuẩn bị đi đây, nhưng Thịch Viên không biết làm sao bây giờ, nhà hàng có cho mang cún vào không nhỉ?”.

Lý Nhiên Nhiên cũng thừa biết cún nhà cô có thể gây hại tới mức nào, nghe cô nói vậy liền hiểu được: “Cậu chờ mình, mình hỏi giúp cậu”.

“Được”.

Một lát sau, Lý Nhiên Nhiên hưng phấn nói với cô: “Tiểu Đường, cậu yên tâm mang vào đây đi, quản lý là bạn thân của một bạn học trong lớp chúng ta, anh ta nói không thành vấn đề, chỉ cần cậu dắt cho tốt là được”.

“Biết rồi, khoảng hai mươi phút nữa mình sẽ tới nơi” Tô Tiểu Đường sờ sờ đầu của Thịch Viên.

“Tới thì gọi điện thoại cho mình, mình ra cửa đón cậu”.

Đến quán rượu, việc đầu tiên Lý Nhiên Nhiên làm là phẫn khích ôm lấy cổ Thịch Viên giày vò một trận, sau đó chán ghét quăng nó xuống đất tiếp tục liếc mắt nhìn Tô Tiểu Đường, thu ánh mắt tràn ngập ham muốn muốn đá Tô Tiểu Đường một cái của cô lại.

"Không phải bảo cậu chăm chút kỹ một chút sao? Sao lại ăn mặc thế này đến đây?"

Tô Tiểu Đường sợ lạnh, trời vừa mới vào đông đã lập tức mang bộ áo lông ra mặc, cô vốn mập mạp, bây giờ trông càng giống như một quả cầu.

"Mình tắm hơi lâu! Quần áo cũng vừa mới giặt hôm qua..." Tô Tiểu Đường yếu ớt trả lời.

Lý Nhiên Nhiên nhìn cô một lúc thờ dài, "Tô Tiểu Đường mình xem cậu có điểm nào tốt? Rốt cuộc cậu có phải là con gái hay không! Sao không thể chăm chút cho bản thân một chút chứ? Kiếm nhiều tiền như vậy cuối cùng lại mặc một bộ quần áo cũ nát! Mình có chút hối hận khi gọi cậu đến đây rồi, cậu vẫn chưa thấy được bộ dạng hăng hái đầy đặc ý của Tổng Minh Huy đâu. Còn nữa con gái bên cạnh cậu ta, quần áo trên người đều là hàng hiệu, hào quang tỏa ra bốn phía, nghe nói là con của một lãnh đạo trong công ty nào đó, Tổng Minh Huy dựa hơi cũng được thơm lây. Mình vẫn trông chờ rằng cậu sẽ đảo ngược được tình thế, nhìn thấy cảnh đó cậu không cảm thấy bị kích thích sao, còn nữa Tô Tiểu Đường này, cậu hãy khai thật cho mình biết, cậu có thật sự béo đến vậy không? Làm sao giảm béo đây..."

Trong lòng Tô Tiểu Đường nói thầm, phụ nữ vì bản thân mà làm đẹp, cô lại không vì bản thân mình cần gì ăn diện đẹp để...

Không để ý bản thân nên cũng vô tâm với trang phục, lại càng không vì bản thân mình, sau đó lại càng không muốn ăn diện, càng thay đổi càng xấu xí hơn.

"Mình là mình, người khác thế nào chẳng liên quan gì đến mình." Tô Tiểu Đường lầm bầm.

Lý Nhiên Nhiên không muốn tiếp tục nói chuyện với cô bạn suy nghĩ cứng nhắc như khúc gỗ này nữa, bởi vì cô biết Tô Tiểu Đường không phải giả vờ rộng rãi, cô thật sự là một trạch nữ chính hiệu, vô cùng ngây thơ.

Lúc hai người một chó đi đến phòng bao thì ở đó đã có mấy người ngồi. Mọi người tụm hai tụm ba thành từng nhóm trò chuyện, ca hát, có nhóm thì chơi mạt chược.

"Thấy không? Đó chính là Lâm Tuyết! Vừa nhìn đã thấy giống kỹ nữ lâu xanh!" Lý Nhiên Nhiên ra sức chỉ về phía bàn mạt chược, Tô Tiểu Đường nhìn theo, Tống Minh Huy đang buồn chán ngồi xem mấy người phụ nữ đánh mạt chược.

Lúc Tống Minh Huy ngẩng đầu lên trùng hợp bắt gặp hai người họ, ánh mắt lướt nhanh qua người Tô Tiểu Đường, nhanh chóng thu lại, giống như nhìn lâu quá sẽ chịu không nổi, trong ánh mắt như viết lên mấy chữ chán ghét.

Kỳ thực Tô Tiểu Đường béo vẫn hoàn béo, nhưng gương mặt nhỏ nhắn, ngũ quan vô cùng xinh đẹp, khi học đại học đã từng say đắm Phương Cảnh Thâm, cũng tốn nhiều tâm tư để chăm chút cho bản thân, thoát nhìn tổng thể thì vẫn giống như lúc Tống Minh Huy theo đuổi cô "Béo nhưng rất đáng yêu" .

Thế nhưng, tất nhiên bây giờ Tô Tiểu Đường trông còn tệ hơn trước kia. Quần áo mặc trên người chỉ là áo lông giá 300 đồng mua trên Taobao, đã béo còn mặc thời trang mùa thu, vì không thích rườm rà, mái tóc dài bị cô cuộn thành một búi buộc sau ót. Tóm lại chính là chữ —— thất bại.

Gương mặt Tô Tiểu Đường rất nổi bật, nhanh chóng có bạn học nhận ra cô, sau đó thấy con chó dưới chân cô, phấn khích nói: "Tô Tiểu Đường, đây là chó nhà cậu sao? Là giống Husky phải không?"

"Ừ." Tô Tiểu Đường gật đầu, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

"Thật đáng yêu, tên là gì thế?" Lập tức có mấy cô gái vây lại.

"Thịt Viên."

Thị Viên không hề sợ người lạ hơn nữa còn rất hào hứng, vui vẻ quây đui khi được mấy cô gái sờ lông, dứt đồ ăn, được đối xử còn tốt hơn chủ nhân của nó nữa.

"Vật thật giống chủ, Tô Tiểu Đường, con chó này vóc dáng thật giống cậu làm sao!" Có người không cố tình nhưng lại vô thức thốt lên một câu.

Tô Tiểu Đường cười cười không hề suy nghĩ gì, nhưng Lý Nhiên Nhiên lại cảm thấy bức bối, "Trịnh Phương, cậu nói gì đó!"

Nếu là người khác nói Lý Nhiên Nhiên cũng sẽ không tính toán, chỉ xem như mọi người nói đùa cho vui, nhưng người đó là đồng hương của Tống Minh Huy, cứ cố tình gây chuyện, trước đây cô ta theo đuổi anh ta, vẫn chưa theo được.

"Chỉ đùa một chút thôi ~" Trịnh Phương bày ra thái độ không liên quan đến mình, sau đó cố ý hỏi, "Tô Tiểu Đường, bây giờ cậu làm ở đâu thế? Đừng nói là vẫn còn bán hàng qua mạng nhá?"

Hiện tại Trịnh Phương đang làm việc ở một công ty kiến trúc rất tốt, tiền lương tám nghìn, giọng nói mang theo thái độ ngang ngược vô cùng.

"Ha ha, đúng vậy." Tô Tiểu Đường vẫn cười.

Lý Nhiên Nhiên không nhịn được, nói tiếp: "Cửa hàng bán đồ ăn vặt Tiểu Đường làm ăn rất khá, mỗi tháng chỉ tính thu nhập ít nhất cũng hai vạn, nếu tháng mười một có tổ chức thêm chương trình khuyến mãi cuối năm kèm theo, một ngày có thể kiếm thêm một vạn..."

Trịnh Phương vừa nghe xong sắc mặt đông cứng, không lên tiếng.

Lúc này Lâm Tuyết cũng chen miệng nói, "Hóa ra bán đồ ăn vặt cũng có thể kiếm được tiền! Sớm biết thế tôi cũng mở một cái ha ha ha..."

Tiểu thư như cô ta đâu cần phải làm mấy việc này, rõ ràng đây là một lời trêu chọc. Vừa làm loạn, lại vừa giở giọng châm biếm ý muốn bảo Tống Minh Huy và cô nàng béo phệ này chẳng có liên quan gì đến nhau.

Tiếng “cười duyên” lọt vào tai khiến Lý Nhiên Nhiên nổi da gà, lập tức như cười như không nhìn Tống Minh Huy nói một câu, "Ha ha, không phải người nào đó trước đây còn mặt dày mày dạn theo đuổi Tiểu Đường đó sao!"

Trịnh Phương cuối cùng cũng tìm được cơ hội lạnh lùng buông một câu: "Ha ha, nếu không phải lương một năm của cô ta hai mươi vạn, ai sẽ theo đuổi cô ta!"

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng, mùi thuốc súng nồng nặc khắp nơi.

Mấy người khác vẫn còn chơi đùa với chú chó dường như không hề hay biết gì, nhưng mà có một cánh tay rất bình tĩnh dẫn lại cảm giác kích động đang dâng trào của Lý Nhiên Nhiên.

Không phải là không để tâm nên tỏ ra thờ ơ, mà là đã chết lặng từ lâu, cô cũng từng thử giảm béo, nhưng mà thể chất vốn đã vậy, cho dù mỗi ngày chỉ uống nước cũng vẫn béo như thường, lúc học đại học là lúc cô gầy nhất rồi.

Đúng lúc này, tiếng cửa phòng bị đẩy ra, có mấy người cả trai lẫn gái lục đục đi đến, hình như không phải là người cùng lớp với bọn họ.

Lớp trưởng Khương Hoa vừa thấy người đến lập tức đi đón tiếp, "Mới vừa nhắc sao cậu vẫn chưa đến!"

"Nào nào, để mình giới thiệu với các cậu, thủ khoa y học trường chúng ta! Lớp chúng ta hồi đại học ít quá, nên mình mời thêm mấy bạn lớp khác đến!"

Khoa y?

Tô Tiểu Đường ngồi co ro trong góc phòng giống một con mèo nhỏ yếu ớt thiếu sức sống vừa mới bị giội một thùng phân vào người, tinh thần lập tức trở nên hưng phấn!

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tô Tiểu Đường chờ dài cả cổ, nhưng lại không thấy người đó xuất hiện, vì vậy lại ỉu xiu, thiếu dinh dưỡng như lúc đầu.

Người đông tất nhiên là bầu không khí sẽ rất sôi động, tất cả mọi người đều quên hết những chuyện không vui ban nãy.

Lớp trưởng rất hiểu tâm lý của mọi người, đa số người được mời đến đều vẫn còn độc thân, mọi người rất nhanh bắt cặp với nhau.

Lý Nhiên Nhiên để mắt đến một anh chàng gầy nhom trong đám người đó, vì lo lắng Tô Tiểu Đường một mình bị ức hiếp, rất có nghĩa khí ở lại. Thế nhưng vẻ mặt của cô như thấy cái bánh bao nóng hổi muốn ăn lại không thể ăn, vô cùng khổ sở, thật sự muốn không làm cho người khác để ý đến thật khó, Tô Tiểu Đường thật sự chịu không nổi nữa liền đuổi cô đi chỗ khác.

Vì vậy, Lý Nhiên Nhiên đi trò chuyện với anh chàng cao gầy một cách nhiệt tình, Thập Viên nhà cô cũng bị mấy người đẹp vây kín, vui vẻ đến quên trời quên đất, Tô Tiểu Đường buồn chán ngồi một chỗ gặm một miếng bánh gato, đúng mùi vị cô thích nhất, nhưng hoàn toàn không muốn ăn.

"Xin lỗi, tớ đến muộn."

Giọng nói trầm thấp, ôn hòa quanh quẩn bên tai cứ ngỡ là đang nằm mơ, giống như mùi vị chocolate tan ra ở đầu lưỡi. Tô Tiểu Đường chỉ cảm thấy một trận gió mát thổi qua, cả người có cảm giác giống như xuân về hoa nở.

Vừa ngẩng đầu lên, đúng thật nhìn thấy bóng dáng cao to quen thuộc đứng ở cửa.

Phương Cảnh Thâm mặc áo len màu xám theo phong cách Anh, áo sơ mi cổ trắng bên trong lật ra ngoài, trên tay cầm một cái áo khoác màu đen, cả người vô cùng tuấn tú, trong mắt Tô Tiểu Đường dường như đang có mặt trời chiếu sáng lấp lánh.

Nhưng mà, Tô Tiểu Đường lại nhìn thấy Thư Diễm đi theo phía sau anh, bỗng chốc trở nên ảm đạm.

Năm đó Phương Cảnh Thâm và Thư Diễm đều rất nổi tiếng ở trường, mọi người nhìn thấy hai người đó đều trêu chọc, "Hai người các cậu lại xuất hiện cùng nhau, chẳng lẽ lại đang qua lại với nhau? Chúc mừng chúc mừng nhé!"

Thư Diễm nhìn Phương Cảnh Thâm, cười cười không nói.

Phương Cảnh Thâm treo áo lên xong, ngồi xuống, thuận miệng nói một câu, "Chỉ là trùng hợp thôi."

Đôi mắt Thư Diễm lóe lên một tia u ám rồi biến mất, lập tức tự nhiên vui vẻ nói, "Các bạn đừng mang hai người chúng tôi ra đùa giỡn nữa, tôi có bạn trai rồi!"

Nói xong lại trêu đùa thêm một câu, "Nhưng mà bác sĩ Phương của chúng ta vẫn còn độc thân!"

Lời này vừa nghe qua dường như có ý nói bác sĩ Phương vẫn còn tình cảm với cô ta, dù sao Phương Cảnh Thâm cho đến bây giờ chỉ từng thừa nhận mỗi cô ta là bạn gái.

Sau đó mọi người lại bắt đầu nói chuyện về Phương Cảnh Thâm.

"Haiz, nếu nói, trong những người đang có mặt ở đây, bác sĩ Phương vẫn là người giỏi nhất, tuổi còn trẻ lại được bầu làm phó giáo sư, người xếp hàng chờ cậu ấy khám bệnh có thể đến năm sau, tiền đồ rộng mở đấy!"

"Vậy thì nói làm gì, người nhà tớ đều gọi bác sĩ Phương là “trâu bò”...”

...

Chỉ mới vừa trải qua vài phút ngắn ngủi, Tô Tiểu Đường lại tưởng chừng như cả một quãng thời gian dài, mọi chuyện đều trải qua lâu lắm rồi.

Nguyên nhân là vì cô đã hoàn toàn bỏ cuộc, thế nhưng giây phút gặp lại anh, tình cảm đè nén trong thâm tâm lại giống như sóng biển gào thét, cuộn trào kéo đến, một cơn sóng tràn vào vỗ chết cô, bỏ xác lại trên bờ cát.

Tô Tiểu Đường đang ngẩn ngơ, chẳng biết Lý Nhiên Nhiên đã đến ngồi cạnh cô từ lúc nào, sờ mặt cô một cái, làm cô sợ hết hồn, "Tô Tiểu Đường sao mặt cậu nóng thế, không phải bị sốt đấy chứ?"

"Hả? Cái gì?" Đôi mắt Tô Tiểu Đường không có tiêu cự, mờ mịt hỏi.

Lý Nhiên Nhiên liếc nhìn Phương Cảnh Thâm, lại nhìn vào mắt Tô Tiểu Đường, do dự nói: "Cậu không phải là... vẫn còn thích anh ta đó chứ?"

Năm đó Phương Cảnh Thâm là “người tình của quần chúng”, trong trường học mười cô gái thì hết chín người đều mơ mộng đến anh ta, Lý

Nhiên Nhiên cũng không ngoại lệ, cho nên cô cũng không nghĩ người như Tô Tiểu Đường thật lòng thích người không thể nào mơ đến được như Phương Cảnh Thâm, bây giờ có chút không thể xác định được.

Cô đột nhiên nhớ đến lúc Tô Tiểu Đường và Tống Minh Huy yêu nhau, cùng lúc với thời điểm mà Phương Cảnh Thâm và Thư Diễm qua lại, hơn nữa Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Thâm còn cùng là dân thành phố, từ cấp ba đến đại học hình như cũng học chung một trường, lẽ nào...

Sẽ không giống như cô nghĩ đâu nhỉ?

"Dù sao cũng là nam thần mà ~ thích anh ta thì có gì lạ đâu ~" Tim Tô Tiểu Đường đập loạn một lúc, trên mặt lại để lộ ra một nụ cười vô tâm.

Nghe giọng nói của cô vẫn như thường ngày, Lý Nhiên Nhiên đè nén tâm tình trở lại.

Cho dù Tống Minh Huy và Lâm Tuyết đang ngồi đối diện dính chặt với nhau, ân ân ái ái Tô Tiểu Đường cũng không nhìn thấy, Phương Cảnh Thâm vừa xuất hiện, lỗ chân lông toàn thân đều vì anh mà rung lên, mỗi dây thần kinh đều dỗi theo nhất cử nhất động của anh, còn phải chú ý đề phòng, tránh để mọi người phát hiện ra.

Phương Cảnh Thâm ngồi cách cô không xa, ở giữa chỉ có hai người ngồi, đang cùng trò chuyện với người bên cạnh về một số vấn đề chuyên ngành. Cô để ý thấy anh không hề động đến nước uống để trước mặt.

Anh chưa bao giờ uống nước uống hiệu này.

Vì vậy Tô Tiểu Đường lén lút mang lon nước uống vẫn chưa mở của mình đổi cho anh.

Cô biết anh thường uống nước nhãn hiệu này, dần dần sở thích của bản thân cũng bị anh ảnh hưởng, mỗi thứ đều có điểm giống nhau.

Muốn biết thức ăn anh thích ăn có mùi vị gì, vậy nên bản thân cũng tự đi nếm thử, muốn biết anh đang suy nghĩ gì, vậy nên cũng xem sách anh xem, quan tâm anh mỗi lần vinh dự nhận được giải thưởng nào đó, lại lặng lẽ hành động vì anh ...

Nếu như nhất định phải hỏi đối với Tô Tiểu Đường, Phương Cảnh Thâm ở trong lòng cô có vị trí thế nào. Đó chính là vừa nhìn thấy món ăn ngon lập tức muốn chia sẻ cùng anh, nếu như anh ăn, so với bản thân cô ăn còn cảm thấy thỏa mãn hơn.

"Ha ha, Tô Tiểu Đường, không ngờ đã nhiều năm như vậy rồi mà cậu vẫn còn nhớ Cảnh Thâm thích uống loại nước hiệu này!"

Lúc Thư Diễm nói chuyện, Tô Tiểu Đường còn chưa kịp thu tay về, nghe vậy cả người bỗng nhiên trở nên đông cứng. Người nhiều như vậy, Thư Diễm không biết tại sao lại chú ý đến cô gái mờ nhạt ngồi trong góc phòng là cô.

Tô Tiểu Đường vẫn đặt cánh tay ở vị trí cũ, trước ánh mắt như hỏi tội của mọi người, gồm cả... Phương Cảnh Thâm. Loại cảm giác này giống như đang gian lận trong phòng thi bị bắt ngay tại trận.

Nhưng mà, ác mộng của cô chỉ mới bắt đầu.

Thư Diễm đã uống một chút rượu, lời nói đã mang theo chút hơi men, "Thế nào? Mọi người cũng không biết? Cảnh Thâm, không phải em đã nói với anh rồi sao? Bạn cùng phòng của em là người hâm mộ anh nhất! Mọi sở thích của anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, mỗi ngày ở trường học đều lặng lẽ quan tâm anh, có một lần em thấy cô ấy mang ảnh chụp anh đi tham

gia cuộc thi cất kỹ trong một xấp tài liệu. Tớ nhớ Tiểu Đường và Cảnh Thâm học chung một trường cấp ba, có lẽ lúc đó đã thích rồi phải không? Không phải trước đây khi biết hai người bọn tớ qua lại với nhau không phải cậu đã đau lòng đập chặn khóc cả buổi tối sao, làm trong lòng tớ rất lo lắng..."

Đừng nói nữa, đừng nói nữa... Xin cậu đừng nói nữa...

Lý Nhiên Nhiên sững sốt hơn nửa ngày mới có phản ứng, cô cho rằng mình và Tô Tiểu Đường đã quá thân thuộc rồi, không ngờ cô ấy đối với Phương Cảnh Thâm lại có tình cảm sâu đậm đến vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, vẻ mặt mọi người đều tỏ ra khác thường, trong ánh mắt của họ, hành vi của Tô Tiểu Đường không khác hành vi “biến thái” là bao.

Nếu như Tô Tiểu Đường là một mỹ nữ, đó là có phúc, nhưng nếu cô là một cô nàng mập mập đáng chết thì thế nào? Đó chính là biến thái. Hiện thực chính là tàn khốc như vậy.

Mọi người không ai muốn ngăn cản Thư Diễm, trái lại còn mong chờ cô nói ra thêm cái gì đó có sức sát thương lớn hơn một chút để giải trí.

Thư Diễm liếc nhìn Tống Minh Huy, tiếp tục nói: "Tớ nhớ rõ khi đó tớ đã hỏi Tiểu Đường có phải có hứng thú với Tống Minh Huy hay không, Tiểu Đường nói không có chắc như đinh đóng cột, ai ngờ lúc tớ và Cảnh Thâm quen nhau, cô ấy liền quay lưng quen người khác, ha ha..."

Ý nghĩa sâu xa của hai chữ “ha ha” đó không cần nói ai cũng biết.

Lời này vừa nói ra, quả nhiên mọi người ồ lên, nhất là sắc mặt của Tống Minh Huy, càng ngày càng xanh mét.

Cơ thể Tô Tiểu Đường run rẩy, cảm giác giống như không phải chỉ bị lột sạch quần áo, kể cả da thịt trên người cũng bị người ở đây lột xuống từng lớp, từng lớp một, toàn thân giống như đang đứng trong hầm băng, lạnh lẽo đến tận xương.

Thấy biểu hiện của Tô Tiểu Đường gần như ngây ngốc, ngực Lý Nhiên Nhiên tê rần, đứng bật dậy, "Thư Diễm cô nói đủ chưa!"

"Thế nào? Tôi nói sai sao?" Thư Diễm cố ý nhìn Tô Tiểu Đường hỏi, "Tiểu Đường, chẳng lẽ là tớ hiểu lầm? Cậu không thích Phương Cảnh Tâm?"

Năm đó phòng ký túc xá của Tô Tiểu Đường, danh tiếng người đẹp của Thư Diễm và cái danh mập mạp của Tô Tiểu Đường nổi bật gần như ngang nhau, mọi người nhắc đến Thư Diễm cũng sẽ nhân tiện nói vui một chút về Tiểu Đường.

Tô Tiểu Đường béo vẫn cứ béo, không đến mức xấu xí, nhưng ai bảo cô và Thư Diễm là bạn cùng phòng làm chi, hai thái cực đối lập, Thư Diễm là hoa hậu giảng đường, còn cô thì luôn bị mang ra làm trò cười.

Khi đó tuy quan hệ giữa cô và Thư Diễm không tính là quá thân thiết, nhưng cũng không có động chạm gì nhau, cô không thể nào ngờ rằng ngày hôm nay Thư Diễm lại đột nhiên đâm vào ngực mình một nhát dao. Càng không ngờ bí mật che giấu trong lòng bảy năm bị người khác phát hiện...

Lý Nhiên Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, "Thích Phương Cảnh Tâm thì có gì kỳ lạ chứ! Tôi cũng thích anh ta! Phụ nữ đang ngồi đây có mấy người không thích anh ta!"

Thư Diễm cười: "Đã như vậy, cô còn kích động như vậy làm gì?"

Lý Nhiên Nhiên còn muốn lên tiếng, Tô Tiểu Đường đã đứng lên chạy thật nhanh ra ngoài.

Tô Tiểu Đường cố gắng tự nói với mình, không cần để ý, không cần để ý, hôm nay Tống Minh Huy mang phụ nữ đến dẫn mặt cô không phải cô vẫn rất bình tĩnh đó sao?

Thế nhưng, vì sao vừa nghĩ đến Phương Cảnh Thâm sẽ nghĩ cô là người thế nào, lồng ngực lại dâng lên một luồng khí lạnh, sau cùng, thật sự không còn cách nào ở lại nơi đó được nữa...

Giây phút tông cửa chạy ra ngoài, cô loáng thoáng nghe được giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Phương Cảnh Thâm ở phía sau, "Thư Diễm, cô hơi quá đáng rồi đó."

Nước mắt Tô Tiểu Đường trào ra.

Tô Tiểu Đường đứng ngây người trong phòng rửa tay nửa tiếng đồng hồ mới tỉnh táo lại đôi chút.

Sau ngày hôm nay, cô sợ là cũng không mặt mũi xuất hiện trước mặt tất cả bạn học nữa, nhất là Phương Cảnh Thâm.

Suy nghĩ một chút lại không thể chịu đựng được vành mắt đỏ hoe, Tô Tiểu Đường vội vàng dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, vừa đi ra ngoài vừa cúi thấp đầu gửi tin nhắn cho Lý Nhiên Nhiên, nói với cô nàng một tiếng rằng cô về trước.

Gửi tin nhắn xong, ngẩng đầu lên, không ngờ lại bắt gặp gương mặt mà lúc này cô không muốn đối mặt nhất.

Phương Cảnh Thâm đứng trong hành lang, ngón tay kẹp một điều thuốc, dường như đã đợi lâu rồi.

Tô Tiểu Đường như bị người khác điểm huyệt đứng yên tại chỗ.

Xấu hổ, vô cùng xấu hổ, kích động, e lệ, khẩn trương... Tất cả tâm tình bỗng chốc dồn hết lên mặt, Tô Tiểu Đường có cảm giác giờ phút này biểu cảm trên mặt cô thoát nhìn trông như một người điên.

Mọi lời muốn nói dâng lên đến miệng lại chỉ nói ra được ba chữ: "Thật xin lỗi..."

Cô thừa nhận làm anh mất thể diện, bị một người tròn như cái bánh gato là cô thích...

Phương Cảnh Thâm nhìn cô một lúc như đang suy nghĩ gì đó, sau đó mở miệng hỏi: "Cô thích tôi?"

Mặt của Tô Tiểu Đường đỏ lên như bị lửa đốt, tuy là vô cùng khẩn trương, thế nhưng không biết tại sao từ tận đáy lòng lại nổi lên cảm giác muốn bộc bạch mãnh liệt, muốn nói hết ham muốn trong lòng.

"Đúng, tôi thích anh." Cô nghe được tiếng mình trả lời, kèm theo đó là tiếng trống ngực đập liên hồi.

"Thích tôi điểm nào nhất?" Phương Cảnh Thâm dừng một chút, giọng nói có vài phần mờ ảo, "Tướng mạo? Y thuật? Gia thế? Hay là..."

Tròn bảy năm, cuối cùng cũng nói ra khỏi miệng, Tô Tiểu Đường khẩn trương đến mức có thể giây tiếp theo sẽ ngắt đi, gấp gáp đến độ thốt ra: "Không... Không phải như vậy, không liên quan tới những thứ này, cho dù anh biến thành một con cún tôi cũng thích anh như thế!"

Vừa dứt lời, không gian trở nên lúng túng, trầm mặc.

Phương Cảnh Thâm nhíu mày, lại như đang suy nghĩ gì đó, biểu cảm giây phút đó thật sự có chút khó hình dung.

Thật đúng là một cách bày tỏ không thể nào ngờ đến...

Mà Tô Tiểu Đường đã ☞ thất vọng đến mức muốn “chết quách cho xong”, bất kể vì nguyên nhân gì, xin cho cô biến mất luôn đi! Chết tiệt, rốt cuộc cô đang nói bậy cái gì thế a a a!

"Xin lỗi xin lỗi, tôi không phải chửi anh là chó... Tôi là nói nếu như... Thì là... Tôi..."

Tô Tiểu Đường không muốn nói thêm lời nào.

Vì sao lần nào ở trước mặt anh cô cũng bày ra bộ dạng giống như một người bị bệnh thần kinh thế này!

Phương Cảnh Thâm nhìn biểu hiện đáng thương của cô gái “lông xù” tròn vo nào đó và gương mặt ửng hồng, không biết tại sao lại nảy sinh loại cảm giác rung động, loại cảm giác rung động thoải mái như được xoa bóp...

Mà anh cũng đang làm gì thế này.

Trong phút chốc gương mặt được ngón tay thon dài lạnh lạnh sờ vào, Tô Tiểu Đường nghe được âm thanh thành thị vang lên...

Hình như trái tim không chịu được nữa sắp vỡ tan...

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Phương Cảnh Thâm kinh ngạc, đầu ngón tay tròn đầy nõn nà mang lại cảm giác thật tuyệt, theo bản năng lưu luyến vài giây, sau đó rút tay lại giống như chẳng có chuyện gì: “Bây giờ chuẩn bị về à?”.

“Vâng” Tô Tiểu Đường gật đầu, nhanh chóng vứt bỏ những suy nghĩ mờ ám không nên có kia.

“Tôi đưa cô về”.

“Hả? Không? Không cần đâu” Tô Tiểu Đường vội vàng xua tay.

“Đi thôi” Phương Cảnh Thâm không để cho cô từ chối mà đi nhanh về phía trước.

Tô Tiểu Đường hết cách, vội vàng đuổi theo : “Thị Viên vẫn còn ở bên trong”.

“Thị Viên”.

“Là cún của tôi”.

“Tôi đi dẫn nó qua đây, cô ở đây chờ tôi”.

Nhìn tấm lưng rắn rỏi của Phương Cảnh Thâm, trong lòng Tô Tiểu Đường có vô vàn cảm xúc. Tuy biết rằng anh chỉ xuất phát từ sự phong độ của người đàn ông, nhưng vẫn không tránh được tim đập nhanh giống như bên trong đang có một đội nhạc đang điên cuồng chơi những bài rock nặng"

Phương Cảnh Thâm rất nhanh đã đi ra.

Nam thần yêu nhất dẫn thú cưng của mình, hình ảnh như vậy... Lực sát thương quá lớn.

Tối hôm nay, cô tỏ tình với nam thần, nam thần còn dắt cún của cô, bây giờ cô đang ngồi trên ghế phụ trong xe của nam thần.

Tất cả những việc này giống như là một giấc mơ.

Tô Tiểu Đường hoàn toàn không nghĩ đến, một giây sau mộng đẹp liền biến thành ác mộng.

Đột nhiên, ở phía trước có hai luồng ánh sáng chói mắt phóng tới, một chiếc xe bánh mì màu trắng mất thăng bằng lao thẳng về phía bọn họ.

Nổ “Bùm” một tiếng, máu me che khuất tầm mắt, hình ảnh cuối cùng ở trong đầu là Phương Cảnh Thâm dùng thân thể của anh chắn trước người cô...

Khi Tô Tiểu Đường tỉnh lại thì cô đã nằm trên giường của bệnh viện, trên đầu quấn băng gạc, những nơi khác trên cơ thể thể mà không bị thương.

Trong phòng bệnh một vài bạn học đã tới đây, Tô Tiểu Đường đỡ lấy cái đầu choáng váng ngồi dậy, cũng bất chấp xấu hổ cùng thể diện, tóm lấy Khương Hoa đang đứng gần mình nhất, hỏi: “Phương Cảnh Thâm đâu? Phương Cảnh Thâm anh ấy thế nào rồi?”.

Thư Diễm vừa thấy cô lập tức phần nộ chỉ trích: “Tô Tiểu Đường, rốt cuộc cậu đã làm gì với Phương Cảnh Thâm? Đang yên đang lành sao lại bị

tai nạn giao thông? Vì sao anh ấy bị thương nặng như vậy, mà cậu ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có?”.

“Liên quan gì tới Tiểu Đường? Là do chiếc xe bánh mì màu trắng nổ lốp mất thăng bằng mới đụng vào được không?” Lý Nhiên Nhiên vội vàng chạy sang che lại, sau đó hỏi thăm Tô Tiểu Đường: “Tiểu Đường cậu không sao chứ? Có chỗ nào không khỏe không?”.

“Mình không sao, Phương Cảnh Thâm rốt cuộc anh ấy sao rồi?”.

Lý Nhiên Nhiên định nói chuyện thì đã bị Thư Diễm cắt ngang: “Nếu không phải vì đưa cô ta về, Cảnh Thâm có bị tai nạn xe không?”.

“Cô đúng là người không nói lý lẽ! Cô kích động như vậy, người không biết còn tưởng cô là bạn gái của Phương Cảnh Thâm! Còn nữa, nếu đêm nay cô không nói những lời xúc phạm Tiểu Đường, Phương Cảnh Thâm sẽ đưa Tiểu Đường về sao? Sao cô không nói người là do cô làm hại!”.

“Cô...”.

“Được rồi, được rồi, đừng có ầm ĩ nữa, mọi người bớt tranh cãi đi, ở đây là bệnh viện đó” Khương Hoa đi sang làm người hòa giải : “Phần đầu của Phương Cảnh Thâm bị chấn thương nặng, vừa làm phẫu thuật xong, tuy người vẫn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt,. nhưng bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, nếu trong 24 giờ không có biến chứng là có thể chuyển đến phòng bệnh bình thường...”.

Bên trong không khí đang rất nặng nề, thì một người đàn ông mặc âu phục đi giày da vừa nghe điện thoại vừa tiến vào...

“Tô tiểu thư tỉnh rồi, đúng lúc có việc tìm cô, con cún ở trong xe đó là của cô đúng không?”.

“A! Vâng!” Tô Tiểu Đường vội vàng gật đầu, thiếu chút nữa là cô quên mất Thập Viên rồi.

“Lúc này nó đang ở cục cảnh sát đấy, người ta gọi cô qua nhận về” Người đàn ông nói.

Dáng vẻ của người đàn ông này có vài phần giống Phương Cảnh Thâm, chẳng qua Phương Cảnh Thâm nhìn lạnh lùng không dễ tiếp cận, nhưng người đàn ông này lại có dáng vẻ rất ôn hòa, cho dù không thể hiện, cũng làm cho người ta có cảm giác như đang cười...

“Xin lỗi, cậu là...”.

“Chào cô, tôi là em trai của Phương Cảnh Thâm, Phương Cảnh Xán”.

“Chuyện hôm nay thật sự rất xin lỗi, tôi...”.

Phương Cảnh Xán cắt ngang lời của cô: “Những chuyện xảy ra tôi đã biết hết rồi, không phải lỗi của cô, Tô tiểu thư không cần để trong lòng...”

“Có cần tôi đưa cô đến đó không?” Phương Cảnh Xán rất phong độ hỏi.

“A! Không cần không cần, tôi tự đi là được rồi, chỉ là Phương Cảnh Thâm, anh ấy...”.

“Bên này cô không cần quan tâm, tôi đã sắp xếp ổn cả rồi, hơn nữa cho dù cô đợi ở đây cũng vô ích. Trở về nghỉ ngơi cho khỏe, có tin gì tôi sẽ thông báo cho cô đầu tiên” Phương Cảnh Xán mỉm cười an ủi, làm giảm bớt tâm trạng đang rất lo lắng của cô.

“Cảm ơn, cảm ơn...” Tô Tiểu Đường cảm kích không thôi, cúi người xuống thật sâu.

Tô Tiểu Đường vừa đến cửa cục cảnh sát thì chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng chó sủa dữ dằn của Thịch Viên.

“Thịch Viên” Tô Tiểu Đường vội vàng chạy tới.

“Tô Tiểu Đường phải không? Cô đã tới rồi, nhanh dẫn đi đi, náo loạn cả tiếng đồng hồ, lừa thế nào cũng không được!” Cảnh sát trực ban vừa thấy cô hai mắt sáng rực lên như nhìn thấy ân nhân cứu mạng.

“Thịch Viên, Thịch Viên, mày làm sao vậy? Có bị thương hay không?” Tô Tiểu Đường cảm thấy Thịch Viên có gì đó là lạ, trước kia cho dù cô không ở cùng nó, nó cũng không dữ dằn như thế, hiện tại cô đã tới đây, nhưng nó vẫn cúi kinh bất an mà rống lên, dùng sức kéo dây xích chó ở trong tay chú cảnh sát.

Tô Tiểu Đường nghĩ tới hẳn là nó bị vụ tai nạn xe làm cho hoảng sợ, lại nhìn thấy cổ nó bị siết đến nổi rớt một nhúm lông, cô vội vàng ngồi xổm xuống ôm đầu nó vào ngực, dùng một tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu và sau lưng nó, nhẹ nhàng an ủi.

“Ngoan nào, đừng sợ, đừng sợ, không sao rồi, đã không sao nữa rồi ~ có chị ở đây”.

Cái đầu xù lông vốn đang giãy dựa gào thét của Thịch Viên kề sát vào bộ ngực vì vội vàng chạy tới mà phập phồng lên xuống của Tô Tiểu Đường, nó bỗng nhiên liền ngoan ngoãn, bất động, cũng không kêu la nữa.

Tô Tiểu Đường thở phào một hơi, thưởng cho nó một nụ hôn thật kêu lên mặt : “Chúng ta về nhà thôi”.

Ngày hôm nay thật sự xảy ra rất nhiều chuyện, Tô Tiểu Đường mệt mỏi không thôi. Nhưng Phương Cảnh Thâm sống chết còn chưa rõ, cô làm

sao có thể an tâm nghỉ ngơi, chỉ có thể không ngừng đi qua đi lại trong phòng ...

Có khách hối thúc cô giao hàng, Tô Tiểu Đường nói thẳng một câu: “Nam thần của chủ quán bị tai nạn xe hôn mê bất tỉnh, nam thần không tỉnh thì sẽ không buôn bán.” Sau đó đặt thông báo lên trang đầu của cửa hàng...

Tâm trạng của Thập Viên đã bình ổn trở lại, nhàn nhã đi tới đi lui ở trong phòng một vòng, sau đó nhảy lên sofa, ngồi thẳng lên, ánh mắt sâu xa...

Tô Tiểu Đường đổ thức ăn cho chó vào trong bát để Thập Viên ăn.

Thập Viên thoáng nhìn qua, sau đó dùng chân lật đổ bát thức ăn cho chó!

Tô Tiểu Đường tức giận trừng mắt nhìn nó liếc một cái, cảnh cáo: “Tâm trạng của chị hôm nay không tốt, tốt nhất mà đừng phát cáu với chị, coi chừng chị đánh mày đó!”.

Tô Tiểu Đường chuẩn bị thức ăn cho chó một lần nữa.

Thập Viên không chút do dự đá bay thức ăn cho chó lần nữa.

Tô Tiểu Đường thật sự nổi giận, vươn hai tay ra dùng sức xoa nắn khuôn mặt của Thập Viên: “Muốn ăn hay không, thì tùy mày!”.

Tô Tiểu Đường không rảnh để quan tâm tới chó, không ngừng đi tới đi lui giống như được lên dây cót, căn bản không dừng lại được.

Thập Viên rốt cuộc không nhìn nổi nữa, không thể chịu nổi mà “Gâu” một tiếng.

Vẻ mặt Tô Tiểu Đường như đưa đám bổ nhào vào người của Thập Viên, ôm lấy cổ nó: “Làm sao bây giờ... Nếu anh ấy có chuyện gì thì làm

sao đây... Sớm biết nếu có một ngày như vậy, chị thà rằng chưa bao giờ thích anh ấy. Đâm chết chị luôn cho rồi, vì sao người nằm trên giường bệnh không phải là chị! Không cần sinh cùng ngày cùng tháng, nhưng có thể chết cùng tháng cùng năm cũng được mà! Hôm nay là một ngày khủng bố nhất trong cuộc đời của chị, nhưng cũng là ngày chị mày vui vẻ nhất, bảy năm qua đây là lần đầu tiên chị gần anh ấy như vậy, lần đầu tiên nói chuyện với anh ấy, còn ngồi trên xe của anh ấy, còn được thấy màn anh hùng cứu mỹ nhân! Được rồi, bỏ đi coi như chị chưa nói câu thứ hai từ dưới lên đi...”.

Tô Tiểu Đường vừa nói vừa đâm đầu mình vào lưng ghế sofa, hôm nay chịu quá nhiều kích thích, cô sắp điên mất rồi.

Nhưng chưa đụng tới, thì đã bị Thập Viên cắn cổ áo kéo ra...

Lúc này Tô Tiểu Đường mới nhớ tới trên đầu mình có có vết thương! Nhưng tâm tình của cô còn chưa phát tiết xong, vì thế lăn lông lốc trên sofa từ đầu này tới đầu kia, lại từ đầu kia mà lăn ngược trở lại...

Dáng vẻ của Thập Viên dường như không còn gì để nói, có lẽ đang cảm khái cô đúng là một cô nàng mập mập nhanh nhẩu hoạt động liên tục...

Tô Tiểu Đường cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại, lặng lẽ gục đầu vào giữa hai cánh tay, nước mắt lã lã chảy xuống, khuôn miệng vừa dè dặt vừa lưu luyến thốt ra cái tên mà trong lòng đã gọi vô số lần: “Phương Cảnh Thâm...”.

Một lát sau, Tô Tiểu Đường cảm giác có gì đó vuốt trên mặt mình...

Vừa thấy, là chân của Thập viên...

Sau đó, một màn kinh người đã xảy ra...

Thị Viên nhảy xuống sofa, lại nhảy lên ghế dựa, trên bàn đang đặt laptop của Tô Tiểu Đường...

Trên máy vi tính đang mở giao diện về cửa hàng ăn nhanh của cô, trên cùng là khung chat...

Sau đó, cô liền nhìn thấy chân của Thị Viên lướt trên bàn phím gõ lạch cạch, gõ xong liền quay đầu “Gâu” một tiếng với cô...

Tô Tiểu Đường nhìn hai mắt của Thị Viên, thế nhưng cô có cảm giác ánh mắt của nó rất có tính người.

Ví dụ như lúc này, ánh mắt của nó như muốn nói gọi mình qua xem chữ trên máy vi tính.

Tô Tiểu Đường ôm đầy bụng nghi ngờ mà đi qua, sau đó liền nhìn thấy trên khung chat xuất hiện một hàng chữ: [Tôi là Phương Cảnh Thâm].

Từ lòng bàn chân của Tô Tiểu Đường lan tỏa lên một cảm giác ớn lạnh, cười gượng: “A, ha ha... Chữ này chị gõ lên lúc nào nhỉ, sao lại không có ấn tượng gì thế này?”

Đánh chết cô cũng không tin hàng chữ vừa này là do Thị Viên mới gõ lên! Suy nghĩ kỹ lại thì quá kinh khủng! Quả thực ngay cả nghĩ cô cũng không dám nghĩ tới!

Lúc này, Thị Viên lại di chuyển, chân của nó lại bắt đầu gõ lên bàn phím...

Vì thế cô tận mắt nhìn thấy nó gõ lên một hàng chữ: [Tô Tiểu Đường! Tôi là Phương Cảnh Thâm!!].

“Đủ rồi, rốt cuộc là do thằng khốn nào dạy mày! Ai mà đùa dai như vậy! Sẽ hù chết người đó...”.

Tô Tiểu Đường lung lay lão đảo mà xoa trán.

Tô Tiểu Đường lập tức ngất đi.

Lúc Tô Tiểu Đường tỉnh lại lần nữa thì đã là sáng hôm sau. Cô sẽ thật sự nghĩ rằng tất cả những việc này đều là giấc mơ, nếu như cô không nhìn đến văn bản WORD đang mở trên màn hình máy tính, còn có một con cún đang ngồi chồm hồm bên cạnh cô chờ cô tỉnh lại, ánh mắt nghiêm túc vừa bất đắc dĩ vừa lo lắng của con cún nhà cô.

[Tô Tiểu Đường, tôi biết chuyện này thật sự rất vớ vẩn, đúng là không thể tưởng tượng được! Biến thành cún tôi còn khó tin hơn cô! Nhưng đây là sự thật! Chuyện đúng là đã xảy ra! Những thứ này không phải nằm mơ! Xin cô tin tưởng tôi! Bây giờ tôi chỉ có thể dựa vào cô! Nếu cô không tin, lúc tỉnh lại cô có thể dùng cách thức gì đó để kiểm tra tôi cũng được! Chỉ cần có thể làm cho cô tin sinh vật ở trước mặt cô là Phương Cảnh Thâm!]

Dấu chấm than chiếm hết toàn bộ trang word, Tô Tiểu Đường nhìn mà thấy rợn người.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 4

"Thịt Viên, Thịt Viên..."

Thử gọi vài tiếng, bình thường nếu được gọi tên, Thịt Viên sẽ lập tức phe phẩy đuôi, nhưng lần này lại không có chút phản ứng nào.

Tô Tiểu Đường cắn môi, giọng nói run rẩy gọi cái tên đó: "Phương... Phương Cảnh Thâm?"

"Thịt Viên" lập tức kêu một tiếng, dường như muốn đáp lại.

Cả người Tô Tiểu Đường run lên một cái, "Một cộng một bằng mấy?"

"Thịt Viên" bất đắc dĩ "Gâu" "Gâu" hai tiếng, vừa nhìn có vẻ như không được vui, tất nhiên là không hài lòng vì cô đưa ra một đề bài "thiếu muối" đến vậy.

Thật sự xem anh là chó sao? Rõ ràng là do tự bản thân anh bằng lòng để cô mang mình ra làm thí nghiệm mà!

Làm sao bây giờ, thật sự muốn cắn cô!

Thôi xong rồi, tại sao có thể có ý nghĩ như vậy, anh sẽ không biến thành chó thật chứ!

Tô Tiểu Đường không ngừng lau mồ hôi lạnh đang túa ra trên trán, mang máy vi tính xách tay từ trên bàn xuống, cùng ngồi dưới đất với "Thịt Viên".

Hít sâu một hơi, mang máy vi tính đặt trước mặt con cún, nghiêm túc nhìn nó: "Được rồi, muốn kiểm tra thật giả? Vậy thì mày hãy đoán xem trong lòng chị lúc này đang nghĩ gì."

Cô nhớ Phương Cảnh Thâm đã từng nghiên cứu qua tâm lý học, quan trọng là câu hỏi mang tính chất ngẫu hứng này, tuyệt đối không có khả năng được huấn luyện mà có.

Chân mày của chú cún nào đó đảo qua đảo lại một lúc, thật sự rất giống Phương Cảnh Thâm, sau đó không nhanh không chậm bắt đầu gõ lên bàn phím.

Tô Tiểu Đường nín thở nhìn chăm chăm vào từng hành động của chú cún, thấy anh gõ ra một đoạn văn bản ——[Cô đang nghĩ, nếu như nó thật sự là Phương Cảnh Thâm, hành động ngu ngốc của mình vừa rồi chẳng phải đều bị nó nhìn thấy hết rồi sao! Mình lại còn giày vò gương mặt anh ta! A a a không muốn sống nữa, phải làm sao bây giờ!]

Tô Tiểu Đường sửng sốt vài giây, sau đó cả khuôn mặt đỏ lên như mới vừa bị nước sôi tạt qua.

Giọng điệu này thật sự giống anh như đúc! Bây giờ cô thật sự không muốn sống nữa...

Giờ phút này, thế giới quan của Tô Tiểu Đường đã hoàn toàn sụp đổ.

"Phương Cảnh Thâm, thật sự là anh!" Tô Tiểu Đường có cảm giác muốn khóc, "Đều tại cái miệng quạ của tôi, nói cái gì mà dù anh có biến thành cún..."

Thấy cô cuối cùng cũng tin mình, khuôn mặt cún của Phương Cảnh Thâm có vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều, dùng chân vỗ vỗ lên vai cô để cô thấy

dễ chịu hơn.

"Làm sao bây giờ?" Mạng sống của nam thần không gặp nguy hiểm, thế nhưng nam thần biến thành cún, cô thật không biết nên khóc hay nên cười.

"Yên lặng theo dõi sự thay đổi, trước tiên là chờ một ngày, nếu như vẫn còn trong hình dạng này, ngày mai mang tôi đến bệnh viện. Tôi muốn tìm cơ thể của mình."

Chân cún của Phương Cảnh Thâm chậm chậm gõ chữ, nhưng do thói quen nên chữ gõ ra với tốc độ rất nhanh, hơn nữa anh còn dùng cả năm móng, ngay cả cô cũng không thể gõ chữ đều cả năm ngón được.

Nhìn vào màn hình, cho dù lâm vào bất cứ tình huống thế nào vẫn điềm tĩnh sắp xếp mọi chuyện, cho dù thứ đang ngồi trước mặt cô là một con cún béo tròn, Tô Tiểu Đường vẫn cảm thấy an tâm vô cùng.

Cô nhớ trước kia Phương Cảnh Thâm từng nói "Bây giờ người mà tôi có thể nhờ cậy chỉ có cô", lập tức cô cảm thấy trách nhiệm này thật lớn lao.

Cô phải phấn chấn lên mới được!

Tô Tiểu Đường nhanh nhẹn đứng lên, "Từ tối hôm qua đến giờ anh vẫn chưa ăn gì, nhất định là đói bụng rồi phải không, tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho anh!"

Đôi mắt cún của Phương Cảnh Thâm yếu ớt nhìn cô.

Tô Tiểu Đường ho nhẹ một tiếng, "Không phải là thức ăn cho chó."

Tô Tiểu Đường là một người thích ăn hàng, hơn nữa còn là một người thích ăn hàng có đẳng cấp, nấu ăn rất giỏi. Mỗi ngày nguyên liệu nấu ăn

trong tủ lạnh đều phong phú, dụng cụ làm bếp trong phòng bếp của cô cũng đầy đủ cả.

Tô Tiểu Đường mang chân giò hun khói, cà rốt, ngô, thịt bò viên cắt thành miếng nhỏ rồi nấu chung với gạo nếp, sau đó dùng lòng đỏ trứng làm da bọc bên ngoài, cắt thành từng miếng nhỏ tròn trịa, kích thước vừa đủ để bỏ vào miệng.

Làm xong sau đó trang trí lên trên một cái mâm nhỏ, lại ép thêm một ly nước cà chua tươi mát, lo anh uống không tiện vì thế đựng nó trong một cái bát.

Phương Cảnh Thâm ăn xong rất hài lòng, sau đó ngáp một cái.

"Có phải cả đêm qua anh không có ngủ hay không?" Tô Tiểu Đường lo lắng hỏi.

Xảy ra chuyện này, anh làm sao có thể ngủ được.

"Có muốn ngủ một chút không?" Tô Tiểu Đường thử thăm dò.

Phương Cảnh Thâm gật đầu.

Thế nhưng, ngủ ở đâu bây giờ? Cũng không thể để anh ngủ trong ổ chó được!

"Anh chờ một chút, tôi đi trải chăn và ga giường, hôm qua mới mang ra phơi nắng, vì đi vội quá, mang vào rồi bỏ trên giường vẫn chưa kịp trải ra..." Tô Tiểu Đường vừa nói vừa mang ga giường ra trải.

Nhắc đến chiếc giường lớn hai mét này, xem như là món hàng xa xỉ phẩm duy nhất trong nhà, tốn của cô hơn một vạn, đổi lại được cảm giác thoải mái dễ chịu.

Lý Nhiên Nhiên luôn nói cô đối xử với bản thân không tốt, thật ra cô rất quan tâm đến chất lượng cuộc sống, chỉ là khái niệm chất lượng cuộc sống của cô với những cô gái khác không giống nhau mà thôi, muốn vẻ đẹp tự nhiên phải trả giá rất lớn, nhưng đối với cô mà nói sống làm sao thoải mái nhất là được.

Phương Cảnh Thâm nhìn chiếc giường, không hề động dậy.

"Sao thế?" Tô Tiểu Đường có chút khẩn trương, cô biết Phương Cảnh Thâm thích sạch sẽ, "Thật sự rất sạch sẽ, hay là tôi đổi chiếc giường mới cho anh?"

Khuôn mặt cún của Phương Cảnh Thâm thoát nhìn rất bối rối.

Anh đang bồn chồn như vậy sao có thể lên giường ngủ được, đang do dự không biết có nên nhờ cô tắm rửa cho mình hay không.

Thế nhưng anh lại nhớ trước đó Thập Viên được rất nhiều người sờ qua. Dù sao thì bây giờ anh cũng là một con chó, anh cứ đi ngủ như vậy sao được?

Phương Cảnh Thâm nhảy lên cái ghế, gõ vài chữ ——[Giúp tôi tắm]

Tô Tiểu Đường: "..."

Trong phòng tắm.

Tô Tiểu Đường chuyên tâm chà xát phòng cho Phương Cảnh Thâm, bọt xà phòng càng ngày càng nhiều bao lấy cả người Phương Cảnh Thâm.

"Nhắm mắt lại."

"Nhắc chân lên một chút."

"Đưa chân khác."

Phương Cảnh Thâm phối hợp làm theo lời nói của cô, híp mắt, xem ra được cô phục vụ rất thoải mái.

Tô Tiểu Đường lật lỗ tai của anh lên, cẩn thận cọ rửa, bên tai Phương Cảnh Thâm run lên, có chút mẫn cảm.

Sợ anh xấu hổ, Tô Tiểu Đường chủ yếu chỉ chà lông cho anh, chỗ khác thì chỉ xối qua nước lạnh, tắm tổng cộng hai lần, sau đó cẩn thận rửa lại sạch sẽ.

Mẹ kiếp, thật ra người bối rối nhất không phải là cô sao? Cũng có ngày, cô có thể sờ khắp cơ thể của nam thần, từ trên xuống dưới đều sờ một lần! Tuy rằng hai chữ "Nam thần" phải để trong dấu ngoặc kép.

Sau cùng, Tô Tiểu Đường nhìn anh, suy nghĩ một chút, đề nghị, "Tắm xong rồi, anh có muốn vẩy lông một chút không? Làm như vậy tương đối nhanh!"

Phương Cảnh Thâm trầm mặc hai giây, gật đầu.

Tô Tiểu Đường vội vàng đứng xa ra, chờ Phương Cảnh Thâm vẩy lông xong rồi mới dùng khăn lau lại một lượt, sau đó mở máy sấy sấy khô cho anh.

Tô Tiểu Đường thích nhất là nhìn bộ lông xù của Thịch Viên sau khi tắm rửa xong, mỗi lần như thế đều mang ra giày vò mấy cái.

Hiện tại chỉ có thể ngửa ngáy để trong lòng, chịu khó nín nhịn.

Đánh chết cô cũng không dám chà đạp nam thần.

Phương Cảnh Thâm tắm rửa xong vô cùng sáng khoái chạy về phía giường, trước khi lên giường còn nhắc chân lên ý bảo cô lau qua thêm một lượt.

Có lẽ chăn bông vừa mới phơi nắng xong nên có cảm giác vô cùng mềm mại, hơi thở ngập tràn mùi nắng mai và mùi nước tẩy quần áo thơm mát. Phương Cảnh Thâm lâu lắm không được ngủ, lại vừa mới trải qua một trận lo lắng quá độ, vừa vùi vào chăn đã mệt mỏi rã rời.

"Anh ngủ một giấc đi, tôi đi ra ngoài mua ít đồ."

Phương Cảnh Thâm vừa muốn ngủ lập tức ngóc đầu dậy. Cô muốn đi ra ngoài? Anh phát hiện không có cô ở đây, anh có cảm giác không an toàn.

"Tôi sẽ về nhanh thôi, đầu giường có điện thoại, nếu có chuyện gì thì lập tức gọi cho tôi, đúng rồi, anh không biết số điện thoại của tôi..." Tô Tiểu Đường ghi số điện thoại vào một tờ giấy tiện lợi rồi dán lên trên điện thoại.

Lúc này Phương Cảnh Thâm mới nằm lại xuống giường.

Lúc Tô Tiểu Đường xách theo túi lớn túi nhỏ trở về đã là buổi trưa.

Xa xa Phương Cảnh Thâm chợt nghe thấy tiếng bước chân của cô, lỗ tai run một cái nhảy xuống giường. Một giấc ngủ mấy giờ đồng hồ cũng đủ để anh hồi phục tinh lực.

"Anh tỉnh rồi à, không ngủ thêm chút nữa sao?" Tô Tiểu Đường lấy ra một cái IPAD, anh không nói được có thể gõ chữ vào đây, "Cái này cho anh dùng, lúc anh nói chuyện sẽ thuận tiện hơn. Được rồi, tôi có mua vài bộ đồ dành cho cún, anh muốn mặc không?"

Phương Cảnh Thâm trầm mặc trong chốc lát, sau đó gật đầu.

Vì vậy Tô Tiểu Đường giúp anh mang quần áo mặc vào.

Nhìn qua... trông thật mập mạp.

Haiz, động vật cũng giống như chồng vậy, mặc quần áo cũng phải chọn size cho phù hợp với dáng người.

Phương Cảnh Thâm lắc lư thân thể, duỗi chân ra, sau đó gõ lên IPAD:
[Giúp tôi cởi ra]

"A... Thật sự có cảm giác không thoải mái sao? Thập Viên cũng không thích tôi mặc cho nó những thứ này!" Tô Tiểu Đường không thể làm gì khác hơn là lại giúp anh cởi ra.

Ý nghĩ muốn đùa kiểu này quả thật quá khó chấp nhận, mỗi lần nó tình nguyện cũng làm cho cô bị trầy tay (bị móng vuốt cào).

Trừ thứ đó ra Tô Tiểu Đường còn mua khăn lông, bàn chải đánh răng mới và một ít đồ dùng hàng ngày.

Chỉ chốc lát sau có người gõ cửa, kotatsu (chiếc bàn lò sưởi) và tatami (nệm trải sàn) cô vừa mới mua được mang đến. Đều là đồ gia dụng kiểu Nhật, rất thấp, như vậy anh không cần lúc nào cũng phải nhảy từ trên giường xuống.

Cô không biết đến lúc nào thì anh mới quay lại hình dáng ban đầu được, có thể là ngày mai, cũng có thể một giây sau... Nhưng cô vẫn mua. Những chuyện kích động vì anh mà muốn làm thật sự không thể nào khống chế được.

Đến buổi tối, Tô Tiểu Đường hầu hạ người nào đó đánh răng, lại nhúng nửa cái khăn ướt lau qua mặt anh một lần, sau cùng vô cùng cung kính ôm anh đến bên giường.

Đang chuẩn bị xoay người rời đi, ống tay áo bị một cái chân trước đè xuống, phía sau truyền đến một giọng nam rõ ràng: [Cô đi đâu.]

Người biến thành cún đã là lạ, cún còn biết mở miệng nói chuyện? Phương Cảnh Thâm biến thành cún, sau này có khi nào lại biến thành yêu tinh không? Thế giới này còn có chuyện gì hoang đường hơn nữa đây?

Tô Tiểu Đường sợ đến mặt không còn giọt máu, một lúc lâu mới dám xoay người, sau đó mới phát hiện bản thân sợ chuyện không đâu, chỉ là do Phương Cảnh Thâm dùng một phần mềm (software) gõ chữ lại có thể phát ra tiếng trên IPAD mà thôi...

"Tôi đi ra sofa ở phòng khách ngủ."

[Tôi đi.] Phương Cảnh Thâm "Nói" .

Tô Tiểu Đường vừa nghe xong vội vàng xua tay, "Không nên không nên, sao có thể để anh ngủ ở sofa, sofa cứng như thế, hơn nữa phòng khách không có điều hòa..."

[Hiện tại tôi chỉ là một con cún.]

Bởi vì câu này... Tô Tiểu Đường ho khan một cái, "Nhưng linh hồn của anh thì không phải, sao tôi có thể đối xử với anh như một cún được, hơn nữa đây chỉ là tạm thời, nhất định anh sẽ trở lại hình dáng ban đầu nhanh thôi..."

[Tô Tiểu Đường, cô có nghĩ đến chưa, có thể cả đời này tôi sẽ mãi như vậy.]

Phản ứng đầu tiên trong đầu Tô Tiểu Đường chính là "Tôi đây sẽ chăm sóc anh cả đời", nhưng bởi vì cái miệng không biết lựa lời nói của cô mà phải nhận lấy hình phạt hết sức thảm khốc, cô phải mang những lời này ép ngược trở lại.

Tuy rằng Phương Cảnh Thâm bây giờ đang mang hình dáng của một chú cún, nhưng dù sao linh hồn cũng là của một người đàn ông, không thể nào để phụ nữ ngủ trên sofa, còn bản thân lại ngủ trên giường.

Sau cùng Tô Tiểu Đường đành phải xếp chiếc giường trong phòng ngủ lại thành hai lớp, tạm thời để một ít chăn đệm xuống đất cho Phương Cảnh Thâm ngủ tạm một đêm.

Để nam thần ngủ trên đất khiến cho cô mất ngủ cả đêm, hai ba giờ sáng núp trong chăn sờ soạng tìm kiếm chiếc điện thoại di động đặt trong ổ chó, à không, là sofa.

Cái sofa này trông qua có vẻ rất tốt, thế nhưng nằm chung một ổ với Thịt Viên nhìn thế nào cũng thấy giống nó thế này? Không nên không nên, nhìn những thứ khác, nhìn tới nhìn lui xem có xứng với nam thần hay không, cô muốn mua thêm một chiếc giường, thế nhưng không thể đặt vào trong nhà được.

"Tôi đi, nam thần sao có thể ngủ ở nơi tầm thường thế này được, không được, thế này cũng không được, thật là buồn..."

Đang nằm tóc, nệm bên cạnh đột nhiên lệch về một bên, lồm xồm xuống, cả chiếc giường đều rung động, Tô Tiểu Đường quay đầu nhìn lại, liền thấy Phương Cảnh Thâm không biết đã tỉnh từ lúc nào, còn nhảy lên giường, đang dùng đôi mắt xanh đen nhìn mình.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vẻ mặt Tô Tiểu Đường tỏ ra áy náy, "Xin lỗi, có phải tôi làm phiền giấc ngủ của anh không?"

Phương Cảnh Thâm dùng mõm ngậm lấy IPAD rồi đưa đến trước chân cô, cô bước gần lại nhìn, trên màn hình là một cái ghế bành, một cái ổ tròn tria, thoát nhìn rất mềm rất thoải mái, hoa văn hình quả dâu tây màu hồng.

"A, anh bảo tôi mua cái này?" Cô có chút khó hiểu hỏi.

Phương Cảnh Thâm gật đầu, sau đó mang cái đáng béo tròn nhảy xuống đất tiếp tục ngủ.

Tuy rằng không hiểu tại sao Phương Cảnh Thâm lựa chọn như vậy...phong cách của con gái, nhưng nếu là thứ anh chọn, cô cũng đỡ phải suy nghĩ nhiều.

Tô Tiểu Đường lên mạng đặt hàng, cuối cùng cũng có thể yên tâm đi ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Tô Tiểu Đường nhắc đến việc đi mua một chiếc Audi ở cửa hàng 4S*, rốt cục Phương Cảnh Thâm không nhịn được nữa.

* Cửa hàng 4S: một loại hình thức kinh doanh đặc biệt của các salon ô tô, bao gồm: sửa chữa và bán hàng (sale), linh kiện (Sparepart), phục vụ sau bán hàng (service), thông tin phản hồi (survey).

[Cô muốn “bao nuôi” tôi sao?]

Tô Tiểu Đường vô cùng sợ hãi, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, "Không, không phải... Tôi... Tôi đã định mua xe lâu rồi, cái IPAD hôm qua cũng là đã chuẩn bị tiền mua từ trước, chỉ là lười ra khỏi nhà, hôm qua đúng lúc thuận đường nên mua luôn, sau đó mới đưa cho anh dùng tạm, đồ dùng kiểu Nhật và những thứ khác cũng là những vật dụng mà tôi ưa thích, nhất là cái kotatsu, thật sự rất thích hợp với người lười biếng suốt ngày ở nhà như tôi..."

Trong bảy năm qua, cô đều chỉ có thể đứng trong bóng tối, ở xa xa nhìn anh. Cô biết tình cảm của cô đối với anh mà nói chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì, anh cũng không có nghĩa vụ phải đáp trả lại sự tình yêu thầm lặng của cô, nói là yêu đến chết đi sống lại, thế nhưng cô lại chưa bao giờ vì anh mà làm chuyện gì? Không có gì cả...

Thật vất vả mới có cơ hội như vậy, cô chỉ hận không thể mang tất cả những thứ của mình lấy ra cho anh...

Cô chỉ xem mỗi giây phút ở cạnh anh đều là giây phút cuối cùng thế thôi.

"Còn cái sofa kia thật ra thì để cho bản thân tôi dùng mà thôi... Những thứ này cũng chỉ là... Chỉ là đúng dịp mà thôi, tôi không có ý gì khác, anh đừng bao giờ hiểu lầm..."

Chuyện này hoàn toàn đúng là “không đánh đã khai, càng tô càng đen”, Tô Tiểu Đường càng nói thanh âm càng nhỏ, sau cùng thật sự không giải thích nổi nữa, hít sâu một hơi, sau đó chăm chú nhìn anh như hạ quyết tâm, "Anh yên tâm, tôi đã nghĩ thông suốt rồi, bây giờ tôi đã không còn thích anh nữa, làm những chuyện này là bởi vì trong lòng cảm thấy hổ thẹn muốn bù đắp cho anh mà thôi, dù sao anh biến thành như vậy cũng có một phần liên quan đến tôi."

Cô cũng không hy vọng bị Phương Cảnh Thâm hiểu lầm rằng mình biến thái, ngay cả khi anh biến thành cún cũng không buông tha hay gì gì đó, thật sự điên cuồng mất lý trí.

Phương Cảnh Thâm nói ra câu đó chỉ là do thuận miệng nên đùa một tí thôi, không ngờ khiến cô phản ứng mạnh đến vậy, thậm chí ngay lập tức nói không thích mình như vậy, rõ ràng không lâu trước đó đã từng nói "Thích", không thích thật sao... Không biết tại sao, trong lòng lại có cảm giác khó chịu không giải thích được, nhưng không biểu hiện ra mặt, đương nhiên, vì anh bây giờ đang trong hình dạng cún nên muốn biểu hiện tâm tình ẩn giấu tận đáy lòng ra mặt cũng khó mà làm được.

Tô Tiểu Đường trực tiếp lái xe từ cửa hàng 4S đến bệnh viện. Vì bệnh viện không cho dắt thú cưng vào, vậy nên cô lên đi cửa sau như kế hoạch đã định sẵn trước đó, thật tốt khi trước đây Phương Cảnh Thâm làm việc ở nơi này, rất quen thuộc với nơi đây.

Phương Cảnh Thâm nhìn chính mình đang nằm trên giường bệnh, trong lòng nhiều cảm xúc đang xen vào nhau, không thể nào ngờ được chuyện phản nhân loại, phản khoa học này lại xảy ra với mình.

Máy móc, thiết bị đặt bên giường bệnh thể hiện mọi chỉ số sinh lý của anh đều rất bình thường, anh đi đến gần cơ thể của bản thân, không có bất cứ cảm nhận gì về việc linh hồn đang trở lại thân thể, nếu linh hồn của chính mình nhập vào thân xác của con cún này, vậy linh hồn của con cún đã lưu lạc đến nơi nào rồi? Lẽ nào trong thân thể của mình?

May là mình bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, nếu không phải vậy, thật sự chuyện cún nhập vào thân sẽ bị mang ra làm trò cười hoặc bị nói là người bệnh thần kinh có thể bị đưa vào bệnh viện tâm thần .

Đời này thuận buồm xuôi gió rất ít khi gặp phải trở ngại, lại không ngờ rằng sinh mệnh lại bị một quả bom nguyên tử giáng xuống, hủy diệt cả mạng sống của anh, thật sự càng nghĩ càng cảm thấy cuộc sống người (chó) hết hy vọng...

"Phương Cảnh Thâm, anh đừng cứ mãi để chuyện này trong lòng, chờ một thời gian, chúng ta hãy chờ một thời gian được không? Nếu có thể quay trở lại, sẽ nhanh chóng trở lại được thôi, sau này mỗi ngày chúng ta đều đến thử một lần..."

Chân tay Tô Tiểu Đường luống cuống an ủi anh, cô biết mình nói vậy thật sự quá tàn nhẫn, trước mắt trở nên nhợt nhạt, vô lực, thật sự hận không thể biến mình thành cún để chăm sóc anh.

Phương Cảnh Thâm lắc đầu ý muốn nói với cô rằng mình không sao, sau đó xoay người bước chân rời khỏi, bóng lưng béo tròn để lộ ra vài phần hiu quạnh.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Tô Tiểu Đường thấy một bóng người quen thuộc từ phía trước đi về hướng này.

"Phương tiên sinh..."

Phương Cảnh Xán thấy cô, trong con người hiện lên một tia sáng lạ thường, "Là bạn Tô phải không, đến đây xem anh trai tôi?"

"Ừ." Tô Tiểu Đường gật đầu.

Phương Cảnh Xán cười híp mắt cúi đầu nhìn Thịch Viên đang đứng bên cạnh Tô Tiểu Đường, "Ôi? Đây là... Có phải con cún hôm đó không?"

"À... Đúng vậy, xin lỗi, vì nó quá ồn ào, thật lo lắng nếu để nó ở nhà một mình, vậy nên tôi mới mang nó đi theo..."

Phương Cảnh Xán vén tay áo lên sờ phần thịt trên mặt nó, vừa vân vê vừa hưng phấn nói: "Ôi chao thật sự đáng yêu chết mất, tôi cũng rất thích nuôi cún, chỉ tiếc bình thường bận quá không có thời gian để nuôi..."

Về mặt Tô Tiểu Đường co quắp nhìn Phương Cảnh Thâm bị em trai mình dùng "móng vuốt" vuốt ve.

Trên dưới toàn thân của Phương Cảnh Thâm hết lần này đến lần khác đều bị sờ mó, rốt cục không thể nhịn được nữa cố gắng thoát khỏi bàn tay của Phương Cảnh Xán, nghe răng gặm gừ với cậu ta, đáng tiếc Phương Cảnh Xán hoàn toàn không hề tỏ ra kiêng dè gì với hành động này của nó, trái lại cười càng vui vẻ hơn, bởi vì biểu cảm vốn có lực sát thương đó lại do một con chó xù như Thịt Viên thể hiện, hoàn toàn bị phản tác dụng.

Tô Tiểu Đường nhanh chóng tiến lên giải vây, mang Phương Cảnh Thâm bảo vệ ở phía sau, "Cậu đừng trêu chọc nó, tính tình của tên nhóc này rất thất thường, cắn cậu thì không hay lắm đâu..."

Nhìn lông cún của Phương Cảnh Thâm bị vân vê đến bù xù thảm thương không nở nhìn, Tô Tiểu Đường thật sự dở khóc dở cười, anh trai mình bị hôn mê nằm trên giường bệnh thế kia, cậu ta còn có tâm trạng đi ghẹo cún.

Phương Cảnh Thâm rất ít khi kể chuyện gia đình, cho đến bây giờ cô cũng không biết anh còn có một cậu em trai, vậy nên không biết cậu em trai này ngày thường quan hệ với anh thế nào, trông có vẻ cũng không quan tâm lắm.

"Phương Cảnh Thâm lúc nào mới có thể tỉnh lại? Bác sĩ nói thế nào?" Về mặt Tô Tiểu Đường tỏ ra lo lắng.

Phương Cảnh Xán không trả lời, đột nhiên hỏi ngược lại: "Cô ăn gì chưa?"

Tô Tiểu Đường ngẩn người, "Hả, vẫn chưa, sao thế?"

"Tôi cũng vậy, đúng lúc hay là cùng nhau ăn cơm tối đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Phương Cảnh Xán đề nghị.

Bởi vì liên quan đến Phương Cảnh Thâm, Tô Tiểu Đường không nghĩ nhiều đồng ý ngay, ổng quần chợt bị một cái chân kéo lại, mới nhớ đến còn có Phương Cảnh Thâm.

Không đợi cô mở miệng, Phương Cảnh Xán liền cười nói: "Chúng ta đi tìm quán ăn nhỏ ven đường nào đó ăn tạm chút gì đi, mang theo nó cũng không sao."

Phương Cảnh Thâm để IPAD trong túi xách của Tô Tiểu Đường, lúc này chắc chắn không thể lấy ra để anh "Nói", chỉ có thể không tình nguyện mà đi cùng cô.

Phương Cảnh Xán vừa đi vừa hỏi: "Cô không đeo vòng cổ cho nó, dắt nó đi không có vấn đề gì chứ? Husky nếu như điên lên chạy mất cô sẽ không thể nào tìm lại được..."

Tô Tiểu Đường ho nhẹ một tiếng, "Không sao, nó rất ngoan."

Phương Cảnh Xán vừa nhìn, đúng thật là, con vật béo tròn này lúc nào cũng đi theo sát, giữ đúng khoảng cách với Tô Tiểu Đường, nhìn không chớp mắt, một mực đi theo, hoàn toàn không giống mấy con cún khác hay nhìn quanh quẩn “trêu hoa ghẹo nguyệt”, ngửi bên trái một cái, lại nhìn bên phải một cái.

"Dạy dỗ thật tốt!" Phương Cảnh Xán tấm tắc khen một tiếng, "Được rồi, vẫn còn chưa hỏi tên nó là gì."

"Thịt Viên."

"Ha, cái tên thật không tệ." Phương Cảnh Xán vừa đi vừa muốn xoa đầu nó, kết quả cái cổ bạn cún nào đó lắc một cái né tránh, còn vẻ mặt thì vô cảm chủ động tránh xa cậu ta thêm vài bước.

Nhìn gương mặt Thịch Viên ghét bỏ mình không chút che giấu, Phương Cảnh Xán cười mỉa mai thu tay về, "Xem ra là bị ghét rồi, thật đáng thương mà... Nhưng con cún nhà cô thật sự có cá tính, bình thường tôi rất có duyên với cún, đây là lần đầu tiên có một con cún đối xử với tôi lạnh lùng như vậy..."

Phương Cảnh Xán có chút đáng thương, tiếc nuôi thử dài.

Tô Tiểu Đường vuốt ve lại đám lông trên đỉnh đầu của Phương Cảnh Thâm vừa bị sờ mó ở bệnh viện, thầm than: Đó là dĩ nhiên, anh ấy vốn dĩ đâu phải là cún đâu.

Hai người tìm được một quán ăn ở gần bệnh viện.

Tô Tiểu Đường có chút do dự liếc nhìn vẻ bề ngoài cũ nát cùng với bàn ghế đầy dầu mỡ, "Anh xác định chúng ta sẽ ăn ở đây?"

"Thế nào? Cô không thích?"

"Ngược lại, tôi thì không sao, chẳng qua là cảm thấy cậu...có thể ăn ở một quán ăn bình thường thế này sao?" Tô Tiểu Đường nhìn bộ âu phục đắt tiền trên người cậu ta.

"Cô đừng nhìn tôi như vậy, thật ra tôi được nuôi dưỡng rất tốt, đâu có được nuông chiều giống anh ta, cô cũng đừng mang tôi ra so sánh với anh ta." Phương Cảnh Xán không hề ngại ngần ngồi xuống, chưa chịu ngừng tiếp tục nói, "Tôi đã nói với cô rồi, người đó trang hoàng nhà cửa giống như ở nhà tang lễ ấy, cái gì cũng là màu trắng, có chút bụi sẽ không chịu

nổi, nếu tôi vô ý ngồi trên giường anh ta một lúc, anh ta có thể sẽ mang cả chiếc giường vứt đi. Bản thân biến thái còn chưa nói, còn buộc tôi ngày nào cũng phải khử trùng rồi mới được bước vào nhà, nếu không phải anh ta nói kết hôn rồi mới được rời khỏi nhà thì tôi đã bỏ đi từ lâu rồi, cô còn chưa biết đâu, mấy hôm nay anh ta không ở nhà khiến tôi cảm thấy như vừa được sống lại..."

Tô Tiểu Đường vô thức liếc mắt nhìn Phương Cảnh Thâm một cái, quả nhiên thấy đôi mắt xanh đen của anh nhìn Phương Cảnh Xán đang nói chuyện lưu loát không hề chớp mắt, con người sâu thẳm tỏa ra ánh sáng lạnh toát. Cô bắt đầu hối hận việc mình nhận lời ăn cơm với cậu ta, có cảm giác nếu Phương Cảnh Xán cứ tiếp tục thao thao bất tuyệt thế này, tình anh em giữa hai người bọn họ sẽ chấm dứt tại đây.

Phải nói gì đó ngăn Phương Cảnh Xán tiếp tục đề cập đến vấn đề nhạy cảm thế này, Tô Tiểu Đường nghĩ vậy, nhanh chóng cắt lời cậu ta: "Hi hi, vậy cậu nhanh kết hôn đi, đúng rồi, cậu bao nhiêu tuổi? Chắc là nhỏ hơn Phương Cảnh Thâm vài tuổi nhỉ?"

"Nhỏ hơn ba tuổi." Phương Cảnh Xán nói xong thở dài, "Cô nghĩ tôi không muốn sao? Vừa qua tuổi kết hôn theo luật định là tôi đã bắt đầu đi tìm nữ thần của mình để “giải cứu”... Thế nhưng... haiz..."

"Thế nào? Không gặp được người mình thích sao?"

"Kỳ thực... Sở thích của tôi có hơi khác so với những người còn lại..." tuổi tác cùng vẻ bề ngoài đẹp trai của Phương Cảnh Xán không thích hợp với dáng vẻ bi thương thế này.

Nghe cậu ta nói câu này Tô Tiểu Đường dường như nghe cái miêng cún của Phương Cảnh Thâm khẽ grừ một tiếng.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 6

"Haiz, tóm lại là một lời khó nói hết." Trong lúc bị lòng hiếu kỳ dẫn dắt, Phương Cảnh Xán lại lắc đầu chấm dứt đề tài câu chuyện, Tô Tiểu Đường cũng không tiện hỏi nhiều nữa.

Hai người gọi một nồi lẩu thịt bò, Tô Tiểu Đường chưa kịp ăn gì, vội vàng gọi ông chủ làm một bát cơm, sau đó để xuống trước mặt Phương Cảnh Thâm thăm dò, Phương Cảnh Thâm chỉ liếc mắt một cái, không hề động đến. Quả nhiên là ăn không quen. Buộc lòng phải để anh thiết thòi một lúc rồi, về nhà cô tự làm cho anh sau vậy.

Lúc Tô Tiểu Đường hoàn hồn thì thức ăn trong bát của cô đã chất cao như núi, Phương Cảnh Xán nhiệt tình tự mình gắp thức ăn bỏ vào bát cho cô.

"Đủ rồi đủ rồi... Tôi không ăn hết được nhiều như vậy đâu..." Tô Tiểu Đường vội vàng ngăn cậu ta lại.

Phương Cảnh Xán tỏ vẻ không đồng tình: "Sao vậy được! Với dáng người của cô không phải nên ăn nhiều một chút mới đủ no sao?"

"Hic..."

Phương Cảnh Xán thấy cô hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Ý của tôi là con gái có sức khỏe vẫn là tốt nhất, vậy nên muốn ăn cái gì thì ăn đi, tôi ghét nhất là thấy người khác giảm cân, cô nói thử xem ăn bao nhiêu thức ăn mới được dáng vóc như vậy để giảm đi thì đáng tiếc lắm, đúng không?"

"..." Tô Tiểu Đường hoàn toàn không biết nên nói gì nữa, "Khụ, quan niệm của Phương tiên sinh, thật sự là không giống người thường."

"Đừng cứ gọi Phương tiên sinh, gặp nhau nhiều lần rồi, gọi A Xán đi ~" Phương Cảnh Xán nói xong cười thật to, hai cái răng khểnh như ẩn như hiện.

"Được rồi, A Xán... Tình hình của anh trai cậu thế nào rồi? Phẫu thuật rất thành công nhưng sao bây giờ vẫn chưa tỉnh lại?" Tô Tiểu Đường khó khăn quay lại vấn đề chính.

Phương Cảnh Xán trầm ngâm nói: "Dù sao nơi bị thương cũng là phần đầu, nguyên nhân khiến anh ấy vẫn hôn mê có rất nhiều, chuyện nên làm đều làm cả rồi, cho dù là bác sĩ cũng không làm được gì, bây giờ việc có thể làm chỉ là tiếp tục chờ."

Tâm tình của Tô Tiểu Đường trở nên nặng nề, liếc mắt nhìn Phương Cảnh Thâm đang ngồi ngay ngắn bên cạnh mình, "Chẳng lẽ sẽ trở thành người thực vật cả đời sao..."

"Không loại trừ khả năng này."

"Cha mẹ cậu có biết không?" Hình như chưa bao giờ thấy họ xuất hiện...

"Bọn họ đều ở nước ngoài, cha tôi đã biết rồi, nhưng ngày kia mới có thể quay về được, nhưng vẫn còn giấu mẹ tôi, tim bà ấy không tốt, sợ bà bị kích động." Phương Cảnh Xán trả lời.

"Như vậy..."

"Đừng quá lo lắng, chuyện tôi vừa nói chỉ là khả năng xấu nhất có thể xảy ra mà thôi, tình hình sức khỏe của anh ấy rất ổn định, nói không chừng ngày mai sẽ tỉnh lại!" Phương Cảnh Xán vỗ vỗ bả vai của cô an ủi.

Tô Tiểu Đường hít sâu một hơi, gạt đầu.

Lúc hai người đang thảo luận về bệnh tình của Phương Cảnh Thâm, Tô Tiểu Đường thoáng nhìn trước mặt Phương Cảnh Thâm, không biết từ lúc nào đã có thêm vài cục xương...

Bắt lấy, "Vèo ——" một tiếng, lại một cục xương từ phía đối diện ném tới, trực tiếp đập trúng đầu của Phương Cảnh Thâm, sau đó lăn dọc theo lông mao rớt xuống đất, để lại một mảng dầu mỡ trên bộ lông...

Phương Cảnh Thâm quay đầu hờ hững nhìn khúc xương vừa được ném qua, sau đó lại ngồi ngay ngắn trở lại.

Không biết là do ai khởi xướng việc này, khách trong cửa hàng thấy con chó mập mạp này thật sự đùa rất vui, đều ném xương cho nó chơi, cũng không ít người lấy điện thoại quay lại cảnh đó đăng lên weibo*.

* Weibo: Một trang mạng xã hội ở Trung Quốc giống như Facebook hay Twitter.

Tô Tiểu Đường quá sợ hãi, nhanh chóng rút khăn tay ra lau sạch lông cho Phương Cảnh Thâm, "Các người đừng ném nữa, nó không ăn..."

"Cún sao lại không ăn xương chứ?"

"Con cún nhà cô chơi rất vui, thật béo làm sao, rất giống một quả bóng, chơi vui thật ha ha ha ha..."

"Này cô gái, bình thường cô cho nó ăn gì thế?"

Đối mặt với những lời nói đùa nhiệt tình của mọi người, Tô Tiểu Đường chỉ có thể cười gượng.

Thật ra trước đây khi mang theo Thập Viên ra ngoài cũng hay gặp phải tình huống này, Thập Viên có đồ ăn ngon đều tỏ ra vô cùng vui vẻ, bị người

ta mang ra vuốt ve cũng chưa bao giờ phản ứng lại, nhưng mà bây giờ không giống trước kia nữa! ! !

Khiến nam thần bị sỉ nhục như vậy, cô có ý nghĩ muốn “lấy cái chết để tạ tội”.

Nhìn Thịt Viên hoàn toàn không có phản ứng, một cô gái đáng yêu, đáng vẽ mảnh mai trực tiếp gấp một miếng sườn lợn đưa tới, "Ăn đi ~ ăn cái này không?"

"Này có muốn ăn thịt viên không?" Lại một người đẹp gấp thức ăn đưa đến.

Nếu như là Thịt Viên, nó đã sớm nhào đến rồi. Nhưng bây giờ Thịt Viên đã không còn là Thịt Viên nữa, do đó mà "Nó" dù lúc này mang dáng vẻ của một con cún mập mập, nhưng biểu hiện ra bên ngoài lại là ánh mắt lạnh lùng cao quý như đang liếc nhìn chúng sinh, màu xanh đen trong con ngươi tản ra nét khinh thường, dường như đang muốn nói ——các người là một đám người phạm ngu xuẩn...

Để bảo vệ tôn nghiêm và trình tiết của nam thần. Haiz, chỉ ăn một bữa cơm, Tô Tiểu Đường mệt đến mức lả người.

Ra khỏi quầy hàng, Phương Cảnh Xán không nhịn được cười nói, "Ha ha, Thịt Viên thật là được hoan nghênh! Tôi đã nói mà, nhiều thịt một chút sẽ được nhiều người yêu thích, vậy nên, dù thế nào đi nữa cô cũng không nên giảm cân!"

"Người và động vật sao giống nhau được chứ?" Tô Tiểu Đường lăm lăm cười khổ, đi được mấy bước thì dừng lại, "Xe của tôi đỗ ở bên kia."

"Cô ở đâu?" Phương Cảnh Xán hỏi.

"Đường XX." Tô Tiểu Đường trả lời.

"Đúng lúc tôi cũng đi hướng đó, có tiện cho tôi đi nhờ một đoạn không? Tôi không có chạy xe đến đây."

"Đương nhiên là được, cậu đi đâu? Tôi đưa cậu đến đó trước!"

"Không cần, cô đưa tôi đến đầu đường là được."

"Vậy cũng được."

Lúc Tô Tiểu Đường mở cửa xe sau cho Phương Cảnh Thâm nhảy lên, thấy anh hình như không được vui, nhưng cô không thể mất lịch sự để Phương Cảnh Xán ngồi một mình phía sau được, vật nên đành phải có lỗi với anh, mong anh có thể hiểu được, lúc này Phương Cảnh Thâm mới thỏa hiệp nhảy lên ngồi phía sau.

Sau khi lên xe, Phương Cảnh Xán quan sát bên trong xe, liếc mắt hỏi: "Xe mới?"

"Ừ, mới mua hôm nay."

Phương Cảnh Xán chớp mắt, giọng nói có chút hưng phấn: "Vậy tôi không phải là người đầu tiên ngồi ghế phụ sao?"

Vừa dứt lời, con vật nào đó đang ngồi phía sau dường như grừ lên một tiếng.

"Hì hì..." Tô Tiểu Đường chỉ có thể cười cười có lệ.

Người đầu tiên ngồi ở ghế phụ là Phương Cảnh Thâm. Nhưng bây giờ nên gọi anh là người hay là cún đây... Điều này thật sự là một vấn đề nan giải.

"Tiểu Đường... Tôi có thể gọi cô như vậy được không?"

"Ồm... tùy cậu, có thể..." Thật ra bị một người nhỏ hơn mình ba tuổi gọi như vậy cũng hơi mất tự nhiên, nhưng cô cũng không thể chủ động bảo người ta gọi mình là chị được, không phải sao?

Phương Cảnh Xán lấy điện thoại di động ra hỏi: "Số điện thoại di động của cô là bao nhiêu vậy? Lần sau có việc gì tôi có thể trực tiếp gọi cho cô, không cần phải làm phiền đến bạn học nữa."

Tô Tiểu Đường vừa nghe xong nhanh chóng đọc số điện thoại cho cậu ta, "Vậy nhờ cậu! Nếu như anh trai cậu có chuyển biến gì mới, nhất định phải báo cho tôi biết đầu tiên!"

"Cô rất quan tâm đến anh ấy?"

"Sao có thể không quan tâm được, vì đưa tôi về nhà mà anh ấy mới trở thành như vậy!"

Vẻ mặt Phương Cảnh Xán vẫn thản nhiên, "Lần trước tôi đã nói, chuyện này không liên quan đến cô, cô đừng cứ để mãi trong lòng. Hơn nữa “tai họa ngàn năm còn sót lại” như anh ấy, sẽ không dễ dàng chết vậy đâu*!"

* Có câu nói người ác sống lâu, người tốt lại đoán mệnh, ý của Phương Cảnh Xán là Phương Cảnh Thâm chẳng tốt lành gì nên không dễ dàng chết được.

Tô Tiểu Đường liếc nhìn Phương Cảnh Thâm đang ngồi phía sau qua kính chiếu hậu, có chút bối rối, "Khụ, chuyện này, nói anh cậu vậy không được hay cho lắm thì phải..."

Phương Cảnh Xán đột nhiên nổi giận, "Tôi nói có gì không phải chứ? Cô chưa thấy bình thường anh ta đối xử với tôi thế nào đâu! Anh ta đối với tôi cực kỳ độc ác, tổn thương cộng lại có thể viết thành một quyển 《Thế giới bi thảm》! Nói anh ta là “tai họa” là tốt cho anh ta lắm rồi..."

Vừa nhắc đến anh trai là Phương Cảnh Xán lập tức mang chuyện từ nhỏ đến lớn Phương Cảnh Thâm ngược đãi cậu ta thế nào ra kể lại, "Ý lớn hơn tôi vài tuổi, từ lúc tôi ba tuổi đã bắt đầu dùng thân phận anh trai để giảng đạo lý, tôi đây từ nhỏ đến lớn ai gặp cũng thích, chỉ có mỗi anh ta là thấy tôi chỗ nào cũng không vừa mắt, rõ ràng anh ta là một người vô cùng nhàm chán... Cuối cùng còn mang tất cả chuyện của công ty giao hết cho tôi, ngược lại bản thân thì tự do thoải mái!"

Tô Tiểu Đường theo bản năng lập tức biện hộ cho Phương Cảnh Thâm, "Làm bác sĩ cũng rất mệt mỏi, vì anh ấy có tài năng y học trời phú, nếu như không làm bác sĩ thật sự quá đáng tiếc, trời sinh anh ấy ra là để mặc áo blouse..."

Ý thức được thái độ của mình có chút bất công, cô ngừng đúng lúc, nói sang chuyện khác, "Chúng ta tiếp tục nói chuyện bệnh tình của anh trai cậu đi, cậu có từng nghĩ qua ngoại trừ hôn mê ra còn có nguyên nhân nào khác không..."

Không đợi cô nói xong Phương Cảnh Xán liền thở dài một tiếng nói: "Nhắc đến chuyện này thật sự cảm ơn cô, nếu không chắc hẳn người nằm trên giường bệnh bây giờ chính là tôi."

"Hả, có khoa trương đến vậy không?"

Kỳ thực hôm nay Tô Tiểu Đường đi ra ngoài ăn cơm cùng Phương Cảnh Xán còn có một nguyên nhân quan trọng khác, cô đang suy nghĩ xem có nên nói tình trạng hiện giờ của Phương Cảnh Thâm cho cậu ta biết hay không, dù sao bây giờ cậu ta cũng là người duy nhất có thể liên lạc với người nhà của Phương Cảnh Thâm.

Thế nhưng, giờ phút này, cô đã hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ này.

Cô có lý do tin tưởng, Phương Cảnh Thâm tuyệt đối không đồng ý chuyện cô nói cho em trai của anh biết anh đã biến thành một con cún.

Phương Cảnh Xán nghe xong lời của cô kích động nói: "Tại sao không! Anh ta là cái gì mà hết lần này đến lần khác đều muốn tôi phải trở thành một người giống anh ta, dựa vào cái gì chứ..."

"Tôi nghĩ, anh trai cậu dạy dỗ nghiêm khắc cũng chỉ là muốn tốt cho cậu mà thôi!" Tô Tiểu Đường khuyên nhủ.

Phương Cảnh Xán chăm chú nhìn cô một lúc, buồn bã mở miệng: "Tiểu Đường, cô thích anh tôi đúng không?"

"Cái... Cái gì..." Bị vạch trần Tô Tiểu Đường cảm thấy kinh hãi.

"Anh ấy, Phương Cảnh Thâm, cô thích anh ấy đúng không?" Phương Cảnh Xán lặp lại, giọng khẳng định.

Tô Tiểu Đường cúi đầu, trầm mặc một lúc, trả lời: "Đúng là đã từng thích..."

"Thật không hiểu nổi bọn con gái như các cô nghĩ gì, thích loại đàn ông biến thái như vậy!" Phương Cảnh Xán lầm bầm.

Trò chuyện kiểu gì mà một lúc lại quay lại đề tài nguy hiểm rồi, Phương Cảnh Xán đối với anh trai mình đến cuối cùng có bao nhiêu oán hận, Tô Tiểu Đường thở dài, vội vàng giải thích: "Anh trai cậu rất ưu tú, được người khác thích là chuyện rất bình thường!"

Phương Cảnh Xán vô cùng đau khổ thở dài một tiếng, "Các người đừng nên bị bề ngoài của anh ta dụ dỗ, tên đó vốn dĩ không phải là người, nên xem anh ta như người máy thì đúng hơn, bất cứ chuyện gì cũng phải nghiêm khắc chấp hành theo quy định, không được làm thì dù có chết anh ta cũng không làm, cô nói thử xem người sống như anh ta có bao nhiêu mệt mỏi, còn không bằng một con chó nữa là..."

Tô Tiểu Đường đã hoàn toàn không dám nhìn đến vẻ mặt của Phương Cảnh Thâm đang ngồi ở ghế sau nữa, vô cùng lo lắng: "Cậu đừng nói lung tung như vậy! ! !"

Giờ phút này Phương Cảnh Xán căn bản không dừng được, "Cô nghĩ tôi lừa gạt cô sao? Tôi nói nhỏ cho cô biết, anh ta sống đến từng tuổi này rồi vẫn còn là C..."

Lời còn chưa dứt, một cái bóng ngồi phía sau chợt nhảy lên phía trước, kèm theo đó là tiếng kêu thảm thiết của Phương Cảnh Xán, Tô Tiểu Đường khiếp sợ nhìn Phương Cảnh Thâm hung hãn căn lên mu bàn tay cậu em trai một cái...

Tô Tiểu Đường yên lặng nhắm hai mắt lại.

Không tự tìm đường chết sẽ không phải chết...

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tô Tiểu Đường lúng ta lúng túng mà tấp xe vào lề đường, cũng không quan tâm Phương Cảnh Thâm sẽ tức giận, vội vàng ra sức ôm anh từ trên người của Phương Cảnh Xán xuống, đặt bên cạnh mình...

Xem ra Phương Cảnh Thâm rất tức giận, giãy dụa còn muốn tiếp tục nhào đầu về phía bên kia, cuối cùng làm cho cả khuôn mặt của Phương Cảnh Xán đều dính chặt lên kính xe, tỏ vẻ đáng thương nhìn cô tố cáo: “Tiểu Đường, không phải cô nói nó rất ngoan sao?”.

Tô Tiểu Đường giải thích một cách khó khăn: “Nó...Có thể nó chỉ muốn chơi đùa cùng anh...”.

“Đùa với tôi? Cô xem dáng vẻ của nó như vậy giống như muốn chơi với tôi lắm sao?” Phương Cảnh Xán trong lúc vô ý nhìn vào hai mắt cún sâu thẳm của Phương Cảnh Thâm, thân thể không thể tự chủ mà rung mình một cái, vẻ mặt hoảng sợ, nói: “Tiểu... Tiểu Đường, sao tôi lại cảm thấy trong mắt của Thập Viên có sát khí?”.

“Sao thế được, anh nhìn lầm rồi... A, ha ha...” Tô Tiểu Đường cười tới mức khuôn mặt cũng muốn cứng, vừa gắng sức che giấu, vừa vội vàng vuốt lông giúp Phương Cảnh Thâm bớt giận, bắt đầu từ nhúm lông xù trên đầu anh, dùng lực nhẹ nhàng cùng tốc độ chậm rãi vuốt ve đến sau lưng, lặp lại nhiều lần như thế..

Bình thường chiêu này rất có tác dụng với Thập Viên, nhưng Phương Cảnh Thâm thì không biết được...

Quá tốt rồi, Phương Cảnh Tâm chỉ gằm nhẹ, rồi lập tức bình tĩnh trở lại, cơ thể của anh vẫn bị Tô Tiểu Đường ôm chặt vào ngực, lạnh lùng liếc Phương Cảnh Xán một cái, xếp hai chân trước lại thuận thế nằm xuống đùi Tiểu Đường, tiếp đó thong thả ung dung mà gục đầu xuống, hơi khép mí mắt, nhắm mắt làm ngơ bày ra dáng vẻ ‘mày tốt nhất đừng có chọc anh’.

“Tôi... Hay là tôi ngồi ở phía sau nhé.” Tuy Thập Viên đã bình thường trở lại, nhưng Phương Cảnh Xán vẫn rất lo lắng, nhanh chóng xuống xe trốn ra phía sau.

Về mặt Tô Tiểu Đường không yên: “Thật sự rất xin lỗi, tôi đưa anh đến bệnh viện để tiêm nhé”.

Giọng nói của Phương Cảnh Xán trở nên căng thẳng: “Tiêm?”.

“Đúng vậy, phải nhanh chóng tiêm vắc xin phòng bệnh dại mới được” Tô Tiểu Đường vừa nói vừa quay đầu xe lái về phía bệnh viện.

“Phiền phức quá vậy? Không phải chỉ bị cắn một cái thôi sao, khi về tôi tự loại bỏ chất độc là được rồi!” Phương Cảnh Xán lẩm bẩm.

“Sao thế được, tuy Thập Viên đã tiêm vắc xin phòng bệnh, nhưng mà không sợ nhất vạ, chỉ sợ vạ nhất, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì sao đây, vẫn nên đi tiêm sẽ thấy an toàn hơn” Thái độ của Tô Tiểu Đường rất kiên quyết.

“À...vậy, vậy được rồi, cần tiêm mấy mũi” Phương Cảnh Xán có chút hồi hộp hỏi...

“Hình như là năm mũi, trong vòng một tháng cần cứ theo thời gian quy định về số lần tiêm, hơn nữa trong thời gian này phải cử ăn, hình như tôi nhớ là không thể ăn thức ăn chua cay kích thích, không thể hút thuốc uống rượu, không thể vận động kịch liệt, cụ thể chúng ta phải hỏi bác sĩ những điểm cần chú ý mới được...”.

“...” Phương Cảnh Xán nghe xong mặt vàng như đất, giãy dụa như sắp chết, nói: “Tôi chỉ bị chó cắn một cái thôi mà, hơn nữa vết thương cũng không sâu...”.

“Anh nghĩ chó cắn là chuyện nhỏ à? Bệnh dại không phải là trò đùa, tuy xác suất nhiễm bệnh rất nhỏ, nhưng ngộ nhờ “dính chường”, tử vong gần như là 100%”.

Cũng không thể trách Tô Tiểu Đường khẩn trương, đã có một Phương Cảnh Thâm nằm trong bệnh viện, cô không thể để cho Phương Cảnh Xán lại xảy ra chuyện gì nữa.

Trong lúc hai người nói chuyện, Phương Cảnh Thâm nằm sấp trên đùi Tô Tiểu Đường thoáng hé nửa con mắt, liếc em trai mình qua kính chiếu hậu, sau khi trông thấy dáng vẻ thống khổ của cậu ta, cảm thấy hài lòng tiếp tục nhắm mắt lại nghỉ ngơi...

Tô Tiểu Đường rất phát hiện tâm tình của Phương Cảnh Thâm có chuyển biến tốt, vì thế dừng lại động tác vượt lông như có như không cho anh, dây thần kinh bị kéo căng cuối cùng cũng được thả lỏng...

Ai, thật sự là một ngày nhốn nháo...

Đưa Phương Cảnh Xán đi tiêm xong về đến nhà cũng đã hơn mười giờ tối.

Phương Cảnh Thâm vừa vào cửa, chuyện đầu tiên anh ta làm chính là vọt ngay vào toilet, Tô Tiểu Đường nghĩ anh muốn đi WC, nhưng lại thấy anh dùng chân mở vòi nước ra... Súc miệng.

Haiz... Hai anh em nhà này rốt cuộc là chán ghét nhau tới mức nào đây!

Đợi đến lúc Phương Cảnh Thâm súc miệng xong đi ra, Tô Tiểu Đường lập tức mang IPAD đưa cho anh, cô tin lúc này anh nhất định sẽ “Có chuyện muốn nói”.

Câu đầu tiên mà Phương Cảnh Thâm nói chính là ----- [Chuyện của tôi, không được nói nửa chữ với nó].

Tô Tiểu Đường dĩ nhiên biết anh đang nói chuyện gì, lập tức gật đầu : “À, tôi biết rồi”.

[Bất kỳ người nào cũng không được nói].

“Ừ, không nói”.

Con trỏ trên màn hình nhấp nháy trong chốc lát, Phương Cảnh Thâm lại gõ ra một câu : [Sau này cách xa nó một chút].

Tô Tiểu Đường tiếp tục ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy cô nhất mực đồng ý, rốt cuộc vào lúc này Phương Cảnh Thâm mới hết giận [Trong khoảng thời gian này tạm thời nhờ cô vậy].

Tô Tiểu Đường có cảm giác đó là nhiệm vụ của cô, giống như “Du nhiên như sinh”*: “Nếu anh cần gì, cứ việc nói với tôi”.

*Ý là từ nội tâm tự nhiên mà phát sinh (tư tưởng tình cảm nào đó). Du nhiên: tự nhiên mà như thế.

[Cảm ơn].

“Không cần khách sáo, đây là những chuyện mà tôi phải làm...” Tô Tiểu Đường do dự một lúc, cẩn thận hỏi: “Việc đó, anh còn giận em trai của anh không?”.

[Không có].

Đêm nay Phương Cảnh Thâm rất tức giận, không chỉ vì Phương Cảnh Xán, hơn thế nữa là bởi vì chính mình lại không nhịn được, cứ giống như một con cún làm ra loại chuyện cắn người hoang đường lại còn rất kinh khủng này.

Nhưng mà, tức giận cùng hoảng sợ qua đi lại cảm thấy... Rất thích.

Hơn nữa, anh biết rõ Phương Cảnh Xán sợ chuyện tiêm chích đến mức nào...

Tuy không thể nói chuyện quả thực rất ghen, chẳng qua cảm giác thỉnh thoảng sử dụng vũ lực cũng không tệ, cắn một cái, cả thể xác và tinh thần đều rất dễ chịu, vừa đơn giản vừa dứt khoát, hiệu quả hả giận lại rất cao...

Quan trọng là, chỉ có cún mới có thể cắn người, chứ người không thể cắn lại cún. (Good).

Chẳng mấy chốc một tuần đã trôi qua, Phương Cảnh Thâm vẫn là một con cún...

Dưới sự giúp đỡ của Phương Cảnh Xán, mỗi ngày vào thời gian cố định Tô Tiểu Đường đều có thể mang theo Phương Cảnh Thâm đi thăm bệnh một lần, nhưng mỗi lần đều thất bại mà ra về. Vì thế mấy ngày nay cô đều thức trắng đêm để tìm cách có thể làm cho Phương Cảnh Thâm khôi phục lại bình thường. Những ví dụ tìm được ở trên mạng Internet về người hoán đổi linh hồn giữa người với người thì không ít, nhưng người với cún lại rất ít, hơn nữa tất cả những câu chuyện trên mạng đều do một nhóm người hư cấu, vốn dĩ không phải tin tức hữu ích. Sau đó cô lại tìm đến chỗ của đạo sĩ, hòa thượng, mục sư để xin chỉ bảo, nhưng chỉ nhận được câu trả lời rất trêu tượng, đa dạng, ngay cả một cách để giải quyết vấn đề cũng không có. Tiếp đó, cô chạy đến một số tỉnh, thị trấn còn có vài thôn làng xa

xôi tìm người gọi là thế ngoại cao nhân, cuối cùng đều là lừa tiền. Mà các bác sĩ trái lại trả lời rất nhất trí, đều đề nghị cô đi đến khoa thần kinh...

Nếu tiếp tục như vậy, cô cho rằng mình quả thực cũng cần phải đến khoa thần kinh.

“Í... người đàn ông và người phụ nữ hôn môi, sau đó linh hồn của bọn họ lập tức hoán đổi trở lại.... A! Phương pháp này...” Tô Tiểu Đường nhận được sự gợi ý từ trong một cuốn tiểu thuyết, hưng phấn mà bẻ tay... Đang chuẩn bị nói cho Phương Cảnh Thâm, lại trông thấy ánh mắt sắc nhọn lạnh thấu xương của anh, vì thế trong nháy mắt liền ngậm miệng..

Chẳng lẽ muốn Phương Cảnh Thâm đi hôn một con cún? Cô đúng là điên rồi...

[Nếu không bệnh thì cần gì chạy loạn tìm thầy, cứ thuận theo tự nhiên đi] Phương Cảnh Thâm nói.

Tô Tiểu Đường cúi đầu, đúng vậy, anh chính là bác sĩ, hơn nữa là chuyên gia về phương diện này, chuyện mà ngay cả anh cũng không thể giải thích, cô đâu cần phải giống như con ruồi không đầu mà tìm lung tung, vội vàng thì làm sao có thể giúp được! Thế nhưng, chỉ chờ đợi như thế này mà không làm gì cả, cô làm không được...

[Cô tiếp tục mở cửa hàng của cô đi] Phương Cảnh Thâm lại nói thêm.

Về mặt Tô Tiểu Đường rầu rĩ, vẫn không nói, bây giờ cô làm sao có tâm trạng để mở cửa hàng chứ.

Phương Cảnh Thâm nhìn thấy mấy ngày nay cô vì chuyện của mình bận bịu tới mức tinh thần và sức lực đều kiệt quệ, nói không có cảm giác cũng là nói dối.

Nhìn cô vì mình mà bôn ba đi đi về về, chăm sóc mình từng li từng tí, anh phát hiện cuộc sống làm cún dường như cũng không kinh khủng và khó khăn như anh vẫn nghĩ.

Anh nhớ lại lúc trước khi nghe câu thú nhận của cô thì thấy rất quái đản và buồn cười : “Cho dù anh biến thành một con cún tôi cũng thích anh như thế”.

Xem ra bây giờ, những lời này không buồn cười chút nào.

[Mặc kệ phát sinh chuyện gì, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Hơn nữa, ngộ nhỡ cả đời tôi đều như vậy, cô định để cho tôi ở một căn nhà bé tẹo như vậy à?] Phương Cảnh Thâm nói.

Cả đời đều như vậy? Ở chỗ này?

Nghe lời này trong lòng Tô Tiểu Đường đầu tiên là khó chịu, sau đó là kích động, cuối cùng lại trở thành thất vọng, ngập ngừng yếu ớt nói: “Vạn nhất anh cả đời đều như vậy, anh cũng không thể ở chỗ của tôi mãi...”.

Phương Cảnh Thâm giương mắt nhìn cô: [Cô muốn vứt bỏ tôi?].

Tô Tiểu Đường hoảng sợ trừng lớn hai mắt, vội vàng giải thích không ngừng: “Sao có thể! Ý của tôi là, cho dù thân thể của anh là Thập Viên, nhưng linh hồn của anh dù sao vẫn là Phương Cảnh Thâm, nếu vẫn không thể hồi phục, anh không trở về nhà sao?”.

[Về nhà?] Phương Cảnh Thâm trầm mặc một lúc [Tôi thà rằng bọn họ vẫn xem tôi như người sống đời sống thực vật].

Tâm trạng của Tô Tiểu Đường rất nặng nề, bóp chặt nắm tay, nửa ngày không nói gì, cuối cùng nhìn anh với ánh mắt kiên quyết: “Tôi biết rồi, anh yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không vứt bỏ anh, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh, tôi sẽ cố gắng làm việc để cho anh một cuộc sống tốt nhất”.

Nhìn thấy Tô Tiểu Đường giống như vợ mình hứa hẹn đủ thứ, Phương Cảnh Thâm im lặng, quên đi, mặc kệ như thế nào, mục đích của anh cũng đã đạt được, cô có thể khôi phục lại cuộc sống bình thường là tốt rồi. Nói cho cùng thì chuyện này vốn dĩ cô có thể hoàn toàn bỏ mặc, không lý gì vì một chuyện ngoài ý muốn mà làm cho cuộc sống của cô trở nên tồi tệ.

Sau khi được khích lệ, Tô Tiểu Đường lập tức sửa bảng thông báo buôn bán lại bình thường. Lúc này, lỗi tai của Phương Cảnh Thâm đột nhiên run run lên, dường như anh nghe thấy tiếng bước chân xa lạ đang tới gần đây, sau khi biến thành cú thính giác của anh nhạy bén hơn rất nhiều.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa đùng đùng...

Phương Cảnh Thâm thấy Tô Tiểu Đường đang bận bịu, liền đi đến dùng chân mở cửa.

“Tiểu...” Người đàn ông ở ngoài cửa vì không nhìn thấy người cho nên lời nói trong miệng chỉ nói được một nửa, sau đó, ánh mắt của anh ta di chuyển từ trên xuống dưới, lúc nhìn thấy người đến mở cửa cho anh ta là...một con cún, nét mặt cứng đờ, sau đó đưa mắt vào trong phòng kêu một tiếng: “Tiểu Đường, Tiểu Đường, em có ở nhà không...”.

Tô Tiểu Đường nghe thấy có tiếng gọi từ bên ngoài truyền vào, ngón tay đánh bàn phím ngừng lại. Bình thường rất ít người đến nhà tìm cô, ngoại trừ nhân viên chuyển phát nhanh thì chính là Lý Nhiên Nhiên, nhưng sao cô lại nghe được thanh âm giống của người kia?

Mang một bụng nghi ngờ đi ra ngoài, vừa nhìn thấy không ngờ lại là anh ta...

“Tổng Minh Huy?”.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Người đàn ông đứng ở cửa không phải là Tống Minh Huy đó sao.

Chỉ thấy anh ta mặc một bộ âu phục hàng hiệu, mang đôi giày da bóng loáng, mang theo một túi công văn cao cấp, tóc tai gọn gàng, trong tay còn cầm một xâu chìa khóa xe, ánh mắt đảo một lượt soi mói, chán ghét nhìn căn nhà bừa bộn của Tô Tiểu Đường cùng với dáng vẻ nhếch nhác trên người cô.

Nhưng ánh mắt đó chỉ thoáng qua một cái rồi biến mất, thay đổi nhanh đến mức khiến người khác khó có thể phát hiện ra được, tỏ vẻ như bạn bè thân thiết, lâu năm gặp lại, tay bắt mặt mừng: "Vài ngày không gặp, Thập Viên của chúng ta thật sự càng ngày càng thông minh, lại còn biết mở cửa cho anh nữa cơ đấy!"

Tô Tiểu Đường cũng không có ý muốn mời anh ta vào, nhưng Tống Minh Huy từng bước đi vào như đã vô cùng quen thuộc, còn mang ra một túi thức ăn cho chó và đồ ăn vặt dùng để chơi đùa cùng Thập Viên, "Bảo bối, xem anh mang cho cưng đồ ăn ngon gì này..."

Nếu là bình thường, chỉ cần Tống Minh Huy vừa xuất hiện, Thập Viên chắc chắn sẽ lập tức vô cùng vui vẻ nhào đến, nếu thấy anh ta cầm đồ ăn ngon, nó có thể quên hết mọi thứ liên tục phe phẩy đuôi không ngừng.

Mà đằng này Phương Cảnh Thâm lười biếng ngáp một cái, đến nhìn anh ta một lần cũng lười, lắc đầu một cái liền xoay người lại chạy về phía ghế sofa nằm xuống.

Bị ngoảnh mặt làm ngơ, về mặt Tống Minh Huy ngượng ngùng mang chiếc túi đặt cạnh bàn trà: "Hình như tinh thần Thập Viên không tốt lắm thì phải? Không phải bị bệnh chứ?"

"Nó tốt vô cùng, anh có việc gì thì cứ nói thẳng ra đi, tôi còn phải buôn bán."

"Ha ha, gần đây làm ăn tốt không?"

"Rất tốt."

Tô Tiểu Đường đã mấy ngày không được nghỉ ngơi, cho nên độ kiên nhẫn cũng không được tốt lắm, Tống Minh Huy thấy thế cũng không nói băng quơ nữa, nói ngay vào chuyện chính, "Là như thế này, gần đây anh và mấy người bạn hùn vốn mở công ty, muốn hỏi thử em xem có hứng thú nhập cổ phần hay không..."

Tô Tiểu Đường không hề suy nghĩ, trả lời: "Không có hứng thú."

Tống Minh Huy cũng lường trước được mọi chuyện không dễ dàng như vậy, nhưng vẫn không bỏ cuộc, trái lại trong lòng đã có tính toán từ trước, đưa ra lý do cùng với bộ dạng lấy lòng: "Tiểu Đường, đừng cự tuyệt nhanh như vậy, em nên biết năng lực của anh, chuyện gì chưa nắm chắc phần thắng sẽ không làm, anh bảo đảm mọi chuyện làm ăn sẽ thuận lợi, có lời không lỗ, hơn nữa tiền để ở chỗ em cũng không làm gì, để trong ngân hàng thì sinh lời chẳng được bao nhiêu, tốt hơn vẫn là nên lấy ra đi đầu tư, cần gì vì mấy đồng tiền mà làm khó dễ, em nói xem đúng vậy không? Anh biết chuyện Lâm Tuyết khiến em rất đau lòng, là anh có lỗi với em, anh cũng mong sẽ bù đắp lại cho em được phần nào..."

Tuy rằng nghe những câu anh ta nói cô cũng muốn bỏ tiền ra, thế nhưng Tô Tiểu Đường không muốn nhiều lời với anh ta, trực tiếp cắt đứt mơ tưởng của anh ta: "Ai nói tiền để ở chỗ tôi là vô nghĩa? Gần đây tôi mới mua một chiếc xe."

"Vậy sao?" Tống Minh Huy sững sốt, trong giọng mang theo sự dò xét một cách cứng nhắc, "Chiếc xe màu đỏ dưới lầu?"

"Chiếc xe màu trắng bên cạnh chiếc màu đỏ."

Tống Minh Huy vẫn bình tĩnh cầm chiếc chìa khóa xe vốn định mang đến để khoe khoang cất lại vào túi, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống, đau lòng như mình vừa bị mất tiền, "Ha ha, không ngờ em lại mua một chiếc xe đắt tiền như vậy, năm nay, xe một khi mua rồi sẽ bị mất giá, mua rồi như mang tiền đi đốt, hơn nữa ngày nào em cũng ở nhà, rất ít khi dùng xe, một năm không chạy được mấy lần, cần gì..."

"Tôi muốn xài tiền thế nào cần phải được anh đồng ý sao?"

Lúc này Tống Minh Huy mới ý thức được bọn họ đã chia tay rồi, ngượng ngùng nói, "Tiểu Đường, anh cũng vì muốn tốt cho em. Trước đây không nghe em nhắc đến chuyện mua xe, sao đột nhiên lại..."

Tô Tiểu Đường không thể nhịn được nữa cắt ngang lời nói của anh ta, "Bởi vì xe buýt và xe điện ngầm không cho phép dắt thú cưng theo, tôi cố tình mua cho Thịch Viên nhà tôi đấy, không được sao?"

Tống Minh Huy hoàn toàn không nghĩ đến, chuyện này nghe qua chỉ như nói cho có lệ, nhưng đây đúng là nguyên nhân chính khiến Tô Tiểu Đường mua xe.

Mua cũng mua rồi Tống Minh Huy không tiện nói thêm gì nữa, đành phải lùi một bước: "Vậy em mua xe rồi hẳn là vẫn còn dư đúng không, còn dư đưa anh cũng được."

Tô Tiểu Đường trực tiếp cự tuyệt: "Xin lỗi, tôi muốn để dành tiền để mua nhà."

"Mua nhà?" Về mặt Tống Minh Huy không cam lòng, "Một cô gái như em mua nhà làm gì?"

Tô Tiểu Đường hết kiên nhẫn, "Không liên quan đến anh, nếu như không còn chuyện gì nữa tôi còn phải làm việc không tiền."

"Chờ một chút!" Tống Minh Huy gọi cô lại, "Chuyện nhập cổ phần không vội, em suy nghĩ kỹ lại đi, anh đến đây còn có chuyện khác!"

Tô Tiểu Đường cau mày, chắc chắn là không có chuyện gì tốt.

Quả nhiên, ánh mắt Tống Minh Huy dời lên người Thịch Viên, sau đó mở miệng nói: "Em đưa Thịch Viên cho anh."

Trước đó Tô Tiểu Đường còn có thể tỏ vẻ lịch sự, kiềm chế tâm trạng, vừa nghe lời này lập tức trừng mắt, "Anh nói cái gì?"

Phương Cảnh Thâm nằm một chỗ im lặng từ nãy đến giờ, nghe được câu này cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn sang.

"Trước đây Thịch Viên là chúng ta cùng mua, anh cũng có một phần, anh mang về có gì sai?" Giọng nói của Tống Minh Huy giống như chuyện đó là lẽ hiển nhiên.

Tô Tiểu Đường tức giận nói: "Thịch Viên đúng là lúc chúng ta chưa chia tay đã cùng mua nó, nhưng anh đừng quên lúc mua anh không hề trả một phân tiền, sau khi mua về cũng chẳng hề bỏ chút tâm tư! Bây giờ dựa vào cái gì lại đòi Thịch Viên với tôi?"

"Không phải lúc đó trên người anh hoàn toàn không có một phân tiền sao? Đã nói là chúng ta cùng mua, cùng lắm bây giờ anh mang tiền trả lại cho em! Nói gì mà chẳng hề bỏ chút tâm tư? Lúc đó mỗi ngày em đều bận rộn như vậy, anh cũng không ít lần quan tâm đến Thịch Viên!" Tống Minh Huy vừa nói vừa móc bóp ra, "Bao nhiêu tiền tự em lấy đi!"

Tô Tiểu Đường khoanh tay cười nhạt, "Ha! Tống Minh Huy, anh còn dám nói! Quan tâm Thịch Viên? Quan tâm đến mức cùng Lâm Tuyết lên giường rồi? Hôm nay là Lâm Tuyết bảo anh đến đây đòi cún với tôi sao? Các người muốn nuôi thú cưng thì tự mình đi xin hoặc đi mua tôi mặc kệ, Thịch Viên của tôi tuyệt đối sẽ không giao lại cho anh!"

Quan tâm gì chứ, sau này nghe Lý Nhiên Nhiên nói cô mới biết, Tống Minh Huy vẫn hay dắt Thịch Viên được cô nuôi tròn trịa mập mạp, ai thấy cũng yêu, đi dụ dỗ mấy cô gái trong công ty, anh ta có thể چرا đồ được Lâm Tuyết, công lao của Thịch Viên không phải là ít, vậy mà anh ta còn không biết xấu hổ đến tận nhà đòi cún.

"Tô Tiểu Đường, em đừng có mà không nói đạo lý có được không?" Mọi chuyện đều không giải quyết thuận lợi, rốt cuộc Tống Minh Huy cũng không thể ăn nói hòa nhã được nữa.

"Tôi không nói lý?" Tô Tiểu Đường nở nụ cười lạnh.

Tống Minh Huy bị cô nói trúng tim đen, trước khi đến đây đúng là anh ta đã đồng ý với Lâm Tuyết, không thể để mất thể diện trước mặt bạn gái được, vậy nên hôm nay anh ta muốn mang Thịch Viên đi, cô không muốn, đương nhiên anh ta muốn trực tiếp ra tay cướp lại, "Thịch Viên ngoan, theo anh về nào..."

"A —— "

Kèm theo đó là một tiếng kêu thảm thiết, tay của Tống Minh Huy chưa kịp sờ được đến một sợi lông chó thì đã bị cắn một phát.

Trước lạ sau quen, lần này Phương Cảnh Thâm cắn người đã thuận miệng hơn không ít.

Vốn có ưu thế của chủng loài, tự nhiên lại được sử dụng vào lúc thích hợp.

Tống Minh Huy nổi giận nhắc chân định đạp, Tô Tiểu Đường tiện tay nhặt một chiếc ly thủy tinh trên bàn đập bể đặt dưới chân anh ta, lạnh lùng nhìn anh ta, nói từng chữ một: "Tống- Minh- Huy, anh- dám- động- đến- nó- thử- xem!"

Tô Tiểu Đường dáng vẻ mập mạp, dáng người cao 1m72, so với Tống Minh Huy không thấp hơn bao nhiêu, đằng đằng sát khí bước đến, thật sự làm anh ta phải rút chân lại, chỉ có thể ra sức quát: "Tô Tiểu Đường, cô thật sự là người không thể hiểu nổi! Là con chó điên của cô cắn tôi trước đây!"

"Anh cũng biết đây là cún của tôi chứ không phải của các người?"

"Tô Tiểu Đường, cô đừng có quái gở như thế, tôi chịu đủ rồi, hờ một chút là bày ra bộ dạng của kẻ bị hại, tôi đúng là “di tình biệt luyện”*, cô cũng không tốt hơn là bao, từ lúc vừa bắt đầu cô đã xem tôi là thể thân của Phương Cảnh Thâm!" Tống Minh Huy cuối cùng không nhịn được nữa nói ra tất cả không nề nang ai.

* Di tình biệt luyện: Trước yêu một người, sau lại yêu một người.

"Tôi xem anh là thể thân của Phương Cảnh Thâm?" Tô Tiểu Đường dường như vừa nghe được chuyện cười buồn cười nhất trên đời, "Anh ngay cả xách giày cho Phương Cảnh Thâm cũng không xứng! Lòng lang dạ sói, ngay cả chó cũng không bằng!"

Tống Minh Huy tức giận suýt chút nữa ói ra máu, đứng tại chỗ chỉ vào cô nói: "Tô Tiểu Đường, hôm nay tôi mới biết cô là người như vậy, trước đây tôi có mắt như mù mới nhìn trúng cô!"

Tô Tiểu Đường cười ha ha, "Không phải vậy sao, nếu không phải anh mù mắt thì làm sao ngay cả vóc dáng khổng lồ này của tôi anh cũng không thấy, mắt mù nên chỉ nhìn thấy mỗi tiền!"

"Cô..."

Tuy thoát nhìn Tô Tiểu Đường khỏe mạnh, nhưng trên thực tế lại là một cô gái vô cùng yếu đuối, bình thường lúc nào cũng vô tư, tính tình rất tốt không hề so đo, đây là lần đầu tiên cô nói người khác nặng lời như vậy, mắng Tống Minh Huy đến mức mặt đỏ lên nói không nên lời.

Thở nổi giận cũng có thể cắn người mà, huống hồ Tống Minh Huy còn chạm đến đại kỵ của cô. Tô Tiểu Đường trực tiếp mang túi ni lông đập lên người anh ta, "Cầm đồ của anh rút đi cho tôi! Còn dám có ý đồ với Thập Viên, tôi sẽ đánh gãy chân anh!"

"Cô, được, được lắm..." Tống Minh Huy chán nản, vốn muốn nói thêm gì đó, trong lúc vô tình lại trông thấy ánh mắt đáng sợ của Thập Viên, vậy nên đành im lặng cụp đuôi chạy, trước khi đi còn nghe được phía sau truyền đến giọng nói mới một giây trước còn hùng hồn mạnh mẽ, giờ đã dịu dàng như nước của Tô Tiểu Đường —— "Thập Viên, chúng ta đi súc miệng, cẩn thận bẩn thỉu coi chừng sinh bệnh..."

Tống Minh Huy đi rồi, Tô Tiểu Đường không nói một câu, lặng lẽ ngồi trên sàn thu thập mảnh kiếng bể, tiện thể quét dọn lại căn nhà đã nhiều ngày không dọn dẹp.

Phát hiện ánh mắt Phương Cảnh Thâm như có như không đang nhìn mình, miễn cưỡng nhìn anh cười cười, "Anh yên tâm, tôi sẽ không để cho anh ta đem anh đi đâu."

So với việc mất mặt khi bị vạch trần trước mặt bạn bè lần trước, chuyện hôm nay đúng thật là chuyện xui trước còn chưa đi hết, chuyện xui sau đã ùn ùn kéo đến. Mặc dù việc cô cố gắng xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra, thế nhưng nỗi khổ cùng sự chua xót trong lòng lại không có cách nào kiềm nén được. Ai không muốn bản thân xinh đẹp nhất khi đứng trước

mặt người mình thích, thế nhưng một lần nữa cô lại để cho anh thấy bộ dạng khổ sở, đau đớn của bản thân...

"Quả nhiên, mập mạp đều không có tương lai..." Tô Tiểu Đường ủ rũ cúi đầu tự lẩm bẩm. Gục xuống làm bộ dạng thảm thương thoát nhìn so với Phương Cảnh Thâm còn giống cún hơn, một con cún nhỏ bị mọi người xem thường

Phương Cảnh Thâm bước đến bên giường, dường như muốn cầm IPAD, kết quả, có lẽ do thân thể quá nặng nên nhảy không được cao, giữa chừng mất thăng bằng ngã xuống quay tròn mấy vòng ...

Bộ dạng thật sự rất buồn cười, Tô Tiểu Đường một giây trước còn đang buồn bực, trông thấy cảnh đó nhin không được bật cười, sau đó dè dặt che miệng lại, trước đây vì Thịch Viên quá béo nên cũng hay gặp phải tình huống thế này, mỗi lần như vậy cô đều ôm bụng cười một lúc lâu, nhưng bây giờ đây chính là nam thần, không thể cười, tuyệt đối không thể cười, thế nhưng, thật sự buồn cười quá đi, không nhin được...

"Phốc ha ha ha ha ha..."

Phương Cảnh Thâm lăn tại chỗ hai vòng, ngọ ngoậy một lúc lâu mới ngồi vững lại được, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô chăm chăm.

Cuối cùng Tô Tiểu Đường không dám cười nữa, cẩn thận cầm IPAD xuống đưa đến trước mặt anh.

Thấy anh chăm chú dùng chân gõ, Tô Tiểu Đường có chút hiếu kỳ bước gần lại xem anh muốn làm gì, sau đó còn thấy một dòng tiêu đề màu đỏ to tướng —— 《 Kế hoạch giảm béo trong vòng một trăm ngày 》 ...

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 9

“Ặc, đây là...”

[Từ buổi sáng ngày mai bắt đầu giúp tôi giảm béo, cún của cô quá mập] Khi nói những lời này, giọng điệu của Phương Cảnh Thâm có chút bất đắc dĩ.

Dù sao bây giờ mình cũng đang sử dụng thân thể của con cún này, nếu vẫn mập như vậy thì anh sẽ gặp rất nhiều phiền phức, có đôi khi trên người ngứa quá muốn tự gãi một cái cũng làm không được, lại ngượng ngùng vì những chuyện thế này mà phải nhờ Tô Tiểu Đường giúp đỡ, quả thực là rất đau khổ...

Tô Tiểu Đường nghe xong lại nhin không được ghen tị mà nhìn thân thể tròn vo của Thịch Viên, nghĩ thầm nếu người hoán đổi linh hồn với nam thần là mình thì tốt quá rồi, có nam thần đích thân giúp mình giảm cân, thật sự chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc...

Không phải trong những bộ tiểu thuyết, phim điện ảnh, và phim truyền hình đều là nam chính hoán đổi thân thể với nữ chính sao? Nữ thần vận mệnh vì sao người không dựa theo tình tiết đó mà làm chứ, đương nhiên là bởi vì mình không phải là nữ chính, Tô Tiểu Đường yên lặng thở dài...

Mãi cho đến lúc Phương Cảnh Thâm dùng ánh mắt dò xét để nhìn sang đây, Tô Tiểu Đường mới nhanh chóng phá vỡ suy nghĩ mờ ám này, ngồi ngay ngắn nói: “Ừ tôi biết rồi, tôi sẽ giúp anh”

[Cô cũng giảm cân luôn đi]

“Ặc...”.

[Sao?].

“Không, không được,...”.

Mọi người đều nói khi người đàn ông làm việc nghiêm túc thì có sức hấp dẫn cực lớn, nếu lúc này hình dáng đang hết sức chuyên chú viết bản kế hoạch là Phương Cảnh Thâm thật sự chứ không phải một con cún béo ú, đoán chừng Tô Tiểu Đường đã bỏ mạng...

[Kỳ sinh lý.].

Đang ngăn người suy nghĩ miên man, bên tai cô lại vang lên giọng nói nghiêm túc, quy củ...

“Hả?” Tô Tiểu Đường thoáng sửng sốt không kịp phản ứng, cho rằng chính mình nghe lầm...

[Thời gian hành kinh là bao nhiêu ngày?] Phương Cảnh Thâm lặp lại lần nữa..

Tô Tiểu Đường cũng từng nghe nói kết hợp kỳ sinh lý với giảm cân có thể “làm ít lợi nhiều”, lại nghĩ đến nghề nghiệp của Phương Cảnh Thâm là bác sĩ, hỏi vấn đề này đúng là rất bình thường, chẳng qua cô vẫn hơi xấu hổ, gãi gãi đầu: “Chuyện đó, tôi nhớ, hình như là tháng trước ...”.

Sau đó Phương Cảnh Thâm lại hỏi cô vài vấn đề tương tự, như là cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi, cùng thói quen ăn uống hằng ngày, cuối cùng dứt khoát liệt ra một bảng mẫu để cô điền từng cái vào...

Tô Tiểu Đường giống như học sinh tiểu học đang làm bài kiểm tra, không dám qua loa chút nào, còn nằm bò ra đấy chăm chú điền vào, hơn nữa còn ngoan ngoãn lòi cái cân trọng lượng bị phủ một lớp bụi thật dày ra,

nhìn thấy con số trên cân trọng lượng quả thực cô không còn mặt mũi gặp người ta nữa...

Cân trọng lượng của cơ thể xong, tâm trạng trở nên nặng nề mà điền con số vào, sau đó tiếp tục làm bài. Lúc điền đến câu hỏi cuối cùng, Tô Tiểu Đường theo vô thức nhìn về phía Phương Cảnh Thâm, trông thấy Phương Cảnh Thâm nhìn sang đây cô chợt dạ, vội vàng cúi đầu xuống...

Câu hỏi cuối cùng: Động lực giảm cân...

Tô Tiểu Đường nhìn bốn chữ kia rất lâu, nhưng vẫn không dám điền “Vì nam thần”, liền lưu loát viết một vài chữ: “Khi mua quần áo thì có thể tự hào vang dội mà báo số đo”, “Ghế gây người ta sẽ nghi ngờ chất lượng của ghế có vấn đề đầu tiên chứ không phải là vấn đề cân nặng của mình” “Gây thành tia chớp, đánh chết những người đã từng chế giễu mình...” Ngòi bút dừng một chút, cuối cùng thêm một câu: “Có quyền thích một người...”.

Sau khi điền xong, cô thấp thỏm bất an mà chờ Phương Cảnh Thâm chấm bài thi...

[Cao 172cm, kỷ lục cao nhất của cân nặng là 100kg, thấp nhất là 87,3kg, hiện tại là 96,5kg, tính theo chỉ số BMI*, mức độ cân nặng thuộc loại béo phì. Tôi cũng không ủng hộ chuyện các cô gái giảm cân, nhưng mà vóc dáng của cô đang đe dọa sức khỏe của cô đó. Trước mắt cô phải giảm 25kg mới có thể đạt được mức bình thường].

*Chỉ số BMI = cân nặng /chiều cao² . Nếu lớn hơn 30 là béo phì. Nếu lớn hơn 25 là thừa cân, từ 18-24 là bình thường (^^ quá rành).

Tô Tiểu Đường ở bên cạnh nghe được không ngừng thở dài, thực ra thiếu chút nữa là cô bút phá kỷ lục cân nặng cao nhất rồi, cũng may bởi vì chuyện của Phương Cảnh Thâm vất vả bôn ba cộng thêm lo lắng không yên mới bỗng chốc gầy nhiều như vậy.

[Tôi sẽ căn cứ theo tình huống cụ thể của cô mà chia thời gian cho phù hợp, kỳ sụt cân đáng kể, kỳ tạm ngừng, thời kỳ giảm cân đều đặn, kế hoạch giảm cân trong cả bốn giai đoạn được lập ra không giống nhau, bởi vì số cân nặng khá lớn, kết hợp với các phương pháp khoa học, trong vòng 3 tháng hoàn thành kế hoạch giảm 25kg cũng không khó] Phương Cảnh Thâm cố gắng làm cho cô tin tưởng...

Lời nam thần đã nói Tô Tiểu Đường tự nhiên sẽ rất tin tưởng không nghi ngờ, cho dù cô giảm cân chưa bao giờ thành công, ngay cả khi cô cùng anh thi đấu một trường đại học kích động hưng phấn tới mức liên tục hai tháng không dính tới dầu mỡ thịt sống, chỉ uống nước hoa quả và ăn rau luộc cũng chỉ giảm còn 83,5 kg.

Tuy nói Phương Cảnh Thâm chỉ là giảm cân cho Thập Viên, nhân tiện giúp mình luôn, nhưng Tô Tiểu Đường vẫn rất cảm động.

Anh không có lòng tốt mà trực tiếp đề nghị nói với Tô Tiểu Đường cô nên giảm cân, lại lựa chọn cách thức trợ giúp mình như vậy, làm cho cô hoàn toàn không có cảm giác vì cân nặng của mình mà mặc cảm tự ti..

Phương Cảnh Thâm, con người này tuy thoạt nhìn thì rất lạnh lùng lại khó gần, thậm chí ngay cả em ruột của anh cũng không chịu nổi, bởi vì nguyên tắc của anh khi giải quyết các vấn đề đều có tính hà khắc và cứng nhắc, cùng người kết giao cũng làm theo nguyên tắc “Quân tử kết giao đạm như nước”. Nhưng trên thực tế anh là một người rất cẩn thận và dịu dàng, lặng lẽ quan tâm đến hoàn cảnh của người khác một cách tỉ mỉ.

Giảm cân không có đường tắt. Giảm cân cũng rất đơn giản, ăn ít vận động nhiều. Nhưng mà năm chữ vô cùng đơn giản này thật sự để làm được cũng khó như lên trời.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Phương Cảnh Thâm gọi cô thức dậy, quả thực là sống không bằng chết.

Phương Cảnh Thâm kêu vài tiếng trước, Tô Tiểu Đường mơ mơ màng màng từ trong ổ chăn chìa một bàn tay ra, xoa xoa nhúm lông xù trên đầu anh loạn xạ: “Thịt Viên ngoan, đừng ồn, tự mình chơi đi...”.

Sau đó, triệt để vui mình vào chăn tiếp tục ngủ..

Phương Cảnh Thâm đen mặt, nhảy phốc lên, dùng miệng kéo một góc chăn xuống. Vừa mới kéo xuống một chút Tô Tiểu Đường cũng xuất phát từ bản năng kéo chăn lại. Một người một cún giằng co qua lại..

Phương Cảnh Thâm không nói gì mà nhìn cô trong chốc lát, bỗng nhiên thân thể tròn xoe nhảy lên cái chăn đang đắp trên người Tô Tiểu Đường, chân giẫm lên vị trí phần bụng của cô bắt đầu ấn ấn vài cái...

Có lẽ Tô Tiểu Đường bị vật nặng đè nên thoáng tỉnh táo một chút, nghĩ thầm rõ ràng mỗi lần cô ngủ đều khóa cửa phòng, chính là sợ con Thịt Viên kia làm ồn cô, hôm nay Thịt Viên vào bằng cách nào?

Sau đó bất thành linh liền nhớ tới “Thịt Viên” đã không còn là Thịt Viên kia, nhớ tới ngày hôm qua đã đồng ý với nam thần cái gì, vì thế vội vàng bỏ dậy: “A, thực xin lỗi,...Tôi ngủ mơ...”.

Phương Cảnh Thâm thấy cô thức dậy liền nhảy xuống giường, đi ra ngoài chờ cô thay quần áo, kết quả đợi rất lâu cũng không thấy cô đi ra, đi vào liền thấy, cô thế nhưng mặc quần áo được một nửa lại ngủ tiếp, xiêu vẹo mà ôm chăn nằm ở trên giường, áo khoác chỉ mặc một tay vào.

Phương Cảnh Thâm bất đắc dĩ nhảy lên lần nữa, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì ngủ say của cô, có một hai giây nào đó thiếu chút nữa là anh không thể khống chế được mình mà theo bản năng liếm lên đó...

Bản năng của động vật cũng thật là đáng sợ...

Phương Cảnh Thâm ổn định tâm trạng, dùng nhúm lông ở đỉnh đầu cọ cạo cái mũi của cô, cuối cùng cũng làm cho cô tỉnh dậy.

Tô Tiểu Đường thật vất vả mới thức dậy được, cô vuốt ve chút hơi ấm còn sót lại trong ổ chăn quả thực sắp khóc tới nơi..

Đã lâu rồi cô không có sinh hoạt vào buổi sáng, buổi tối cơ bản là sau mười hai giờ đêm mới ngủ, thức đêm như cơm bữa, mỗi ngày vào buổi sáng đều là ngủ thẳng cẳng đến khi tự nhiên tỉnh lại, cuộc sống một ngày phải từ giữa trưa mới bắt đầu, hơn nữa khi mùa đông tới, cô thường xuyên ôm laptop nằm ở trên giường cả một ngày..

Tuy rằng quá trình rời giường rất đau khổ, nhưng đúng là sau khi thức dậy thì tốt hơn nhiều, nhất là nghĩ đến nam thần tự mình gọi cô rời giường, quả thực làm người khác mê mẩn...

Tô Tiểu Đường nhanh chóng rửa mặt cho mình và Phương Cảnh Thâm xong xuôi, dựa theo kế hoạch viết trên giấy uống nửa ly nước nóng, lại nghe theo đề nghị của Phương Cảnh Thâm đổi áo lông rất dày thành áo khoác nhẹ nhàng, lúc này mới ra khỏi cửa.

Gần tiểu khu còn có một công viên, tối hôm qua tuyết rơi, lúc này liếc nhìn một lượt liền thấy một mảnh trắng xóa, tuy trời mới tờ mờ sáng, nhưng trong công viên đã có không ít người, có người trẻ tuổi chạy bộ buổi sáng, có người già tập luyện, thậm chí còn có cục cưng bé nhỏ mới vài tuổi lung lay lắc lắc chạy theo sát cha mẹ, Tô Tiểu Đường nhìn thấy vẻ mặt rất xấu hổ.

Lúc trước cô vẫn lấy nghề nghiệp làm cơ để biện hộ cho cuộc sống không có quy luật của mình, thực ra cửa hàng ăn nhanh hoàn toàn không ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày của cô, chỉ là khả năng tự kiểm soát của cô quá kém.

Từ khi lựa chọn thỏa hiệp với cuộc sống sinh hoạt, Tô Tiểu Đường vẫn qua loa cho xong chuyện, đã lâu không có cảm giác nhiệt huyết sôi trào thế này. Chẳng qua cô cũng biết, mình kích động như vậy chỉ là nhất thời, kiên trì trong một thời gian dài mới đạt được thành công.

Tô Tiểu Đường dựa theo một đoạn video clip hướng dẫn mà tối hôm qua Phương Cảnh Thâm tìm được cho cô, bày ra dáng vẻ chuẩn bị vận động, chờ Phương Cảnh Thâm “Gâu” một tiếng, liền bắt đầu chạy sai chân về phía trước...

Năm phút sau, Tô Tiểu Đường thở hồng hộc, mười phút sau, nhiệt tình của Tô Tiểu Đường giống như bị tạt cho một chậu nước lạnh, mười lăm phút sau, cho dù có nam thần làm động lực chống đỡ, Tô Tiểu Đường cũng hoàn toàn không đi được nửa bước.

Phương Cảnh Thâm cho rằng sức khỏe của cô khá yếu, nhưng lại không nghĩ rằng mới chạy bộ được một lát, mà cô đã mệt thành như vậy.

Về cơ bản, sau khi Phương Cảnh Thâm “Gâu” một tiếng, Tô Tiểu Đường mới di chuyển từng bước, chỉ cần cô bất động, Phương Cảnh Thâm sẽ chạy trở lại căn căn ống quần của cô, dùng móng chân đẩy đẩy hối thúc cô.

“Tôi...Tôi thật sự chạy hết nổi rồi...” Toàn thân Tô Tiểu Đường đầy mồ hôi, thở hồng hộc mà khom lưng xuống, mỗi lần hít thở, phần ngực giống như bị kim đâm...

Lúc này không mang IPAD ra, Phương Cảnh Thâm không có cách để nói chuyện, chạy đến một chỗ tuyết chưa tan dùng móng chân viết ngoáy.

Tô Tiểu Đường đi chậm chậm qua, nhìn thấy nó viết hai chữ ____hít thở.

“Là bảo tôi chú ý hít thở sao?”.

Phương Cảnh Thâm gật đầu.

Tô Tiểu Đường nhớ tối hôm qua Phương Cảnh Thâm sớm đã dạy cho cô phương pháp chạy bộ, cố gắng điều chỉnh nhịp thở nhẹ nhàng, khẽ căn môi, lại tiếp tục chạy.

Đang chạy, một đội ngũ các anh bộ đội cao to đẹp trai xếp hàng chỉnh tề, nhất loạt mặc quân phục, hét lên với thanh âm hùng hồn, mạnh mẽ: "Một, hai, ba, bốn, hùng dũng, oai vệ, khí thế bừng bừng chạy từ xa tới. Khí thế ấy khiến bao nhiêu người phải dừng lại ngắm nhìn. (Cảm ơn cô Tô đã dịch giúp đoạn này ^^)

Lúc này đây Tô Tiểu Đường giống như một đồng bunn nhào chậm chạp nhúc nhích, cuối cùng càng chạy càng chậm, toàn là do Phương Cảnh Thâm lôi tùm mới có thể đi được một hai bước.

Lúc đội ngũ này chạy qua, không biết là ai “Phì” một tiếng bật cười, người dẫn đầu lập tức liếc sang đây một cái: “Cười cái gì! Nghiêm túc chút đi!”.

“Đội trưởng, anh nhìn bên kia kìa, thật sự rất là tức cười...”.

Vì thế người của cả đội vừa chạy vừa nhìn về phía Tô Tiểu Đường và Thập Viên, sau đó ồn ào cười to, ngay cả đội trưởng cũng nhịn không được vui vẻ: “Đã thấy người dắt chó, còn đây là lần đầu tiên thấy chó dắt người”.

Nói xong lại là một trận cười to. Động tĩnh bên này khiến rất nhiều người gần đấy cũng nhìn về phía một người một cún. Tô Tiểu Đường xấu hổ đến nổi đỏ mặt tía tai, máu chạy thẳng lên mặt, do quá mức kích động, lại té xỉu trước mắt bao nhiêu người.

Tài nghệ của đội trưởng rất tốt là người đầu tiên phản ứng lại, nhanh chóng chạy từ hàng ngũ ra, đỡ cô gái té xỉu ở phía trước, thực hiện một

động tác rất đẹp, nhưng vì đánh giá thấp sức nặng của Tô Tiểu Đường, cánh tay trĩu xuống, “Bịch bịch” một tiếng cùng cô ngã trên mặt đất.

Nhóm lính mới trông thấy đội trưởng của bọn họ như vậy thì vui sướng như điên.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đội trưởng mặt đen lại, đứng dậy, bất chấp cái nhìn có phần hả hê của đám tân binh, động tác nhanh nhẹn, thuần thục làm sơ cứu cho Tô Tiểu Đường.

Ấn vào nhân trung một lúc, cuối cùng Tô Tiểu Đường cũng dần dần tỉnh lại.

Phương Cảnh Thâm không ngờ đến chuyện ngoài ý muốn đột ngột phát sinh, thấy cô mở mắt, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Thói quen sắp xếp tất cả mọi chuyện đều theo kế hoạch, nằm trong lòng bàn tay, giờ lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ngất xỉu mà bản thân hoàn toàn không thể làm được gì, thật là tồi tệ...

Trang Nghị là đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy, bề ngoài cao to anh tuấn, cao gần 1m9, các bắp thịt trên người đẹp đẽ, cân đối, đứng ở đâu cũng giống như một pho tượng làm bằng sắt uy vũ, kiên nghị, làm cho người khác có cảm giác vô cùng an toàn, rất được các cô gái yếu đuối chào đón.

Các tân binh vây quanh lại xem, thì thào to nhỏ.

"Chà chà, tháng này đều là thứ bảy!"

"Ôi trời! Tại sao đều nhắm vào đội trưởng cơ chứ, đáng người của tôi cũng đâu có kém cạnh gì đâu đúng không?"

"Gặp nhiều rồi lão đây cũng chạy rồi, nhưng mà lần này thật không giống những lần trước... một nhân vật nặng ký đó nha..."

"Nặng như vậy, đội trưởng anh ấy có chịu nổi không?"

...

Phương Cảnh Thâm nghe được những lời này, trong lòng có chút bức bối, nhưng lúc thấy Trang Nghị đỡ cô dậy, ôm vào lòng, lúc này cảm giác bức bối lại càng rõ rệt hơn.

"Thị Viên! Thị Viên?" chuyện đầu tiên khi Tô Tiểu Đường mở mắt là ngồi dậy, hoảng sợ nhìn khắp nơi, cho dù người đỡ cô dậy là một anh chàng đẹp trai hay là mấy anh bộ đội cao to, hấp dẫn, cô cũng không hề để ý.

Trong lòng Phương Cảnh Thâm không vui, vì anh có cảm giác như mình không hề tồn tại, ra sức “gâu” một tiếng để chứng tỏ sự hiện diện của bản thân.

Tô Tiểu Đường thấy anh không sao lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không kiềm được mà đưa tay sờ nhúm lông mày trên đầu anh.

Lỗi tai Phương Cảnh Thâm run một cái, nhưng không né tránh.

Từ lúc Phương Cảnh Thâm biến thành cún, tuy rằng nét mặt Tô Tiểu Đường không có quá nhiều biểu hiện, nhưng những lúc chỉ có một mình thì cô lại hết sức lo lắng, không phải lo anh sẽ bỏ đi, mà là lo anh bị kẻ xấu bắt mất.

Thấy gương mặt trắng bệch của cô, Phương Cảnh Thâm cúi đầu ư hử một tiếng: "Ao uuu?"

"Không sao, chỉ hơi choáng một chút..." Tô Tiểu Đường hiểu được nỗi lo lắng trong mắt anh, nở một nụ cười cho anh yên tâm.

Đến lúc chuẩn bị đứng dậy, rốt cuộc Tô Tiểu Đường mới phát hiện sự tồn tại của Trang Nghị, vội vàng đứng lên, xoay người sang, lúng túng nói cảm ơn anh ta, "Cảm ơn anh..."

Lần đầu tiên bị người khác “bơ” đi hoàn toàn, hơn nữa còn vì một con chó, trong lòng Trang Nghị có cảm giác là lạ, mặt không thay đổi gật đầu một cái, "Không cần khách sáo."

Nói xong lại như đang suy nghĩ gì, liếc nhìn chú cún mập mạp nào đó một cái, chỉ là con một chó mà thôi, tại sao ánh mắt lại có tính người đến vậy, hình như thật sự có thể hiểu được tiếng người, nhất là trong con người lại phát ra ánh sáng lạnh lùng, lại khiến anh cảm thấy như có một áp lực vô hình đang đè lên người, thật là một chuyện kỳ lạ...

Tô Tiểu Đường vui đầu, tiếp tục đi chậm chậm một vòng. Lúc này mấy cậu tân binh mới được Trang Nghị cho dừng lại một lát, không dám cọt nhả nữa, vẻ mặt người nào cũng nghiêm túc lần lượt chạy vượt qua cô, thời gian cô chạy xong hết một vòng, mọi người đã chạy vượt qua mặt cô ba bốn lần.

Lúc đi ngang qua gian hàng bán đồ ăn sáng, mùi bánh quẩy, bánh dày, bánh rán trái cây thơm ngào ngạt, mì thịt hầm nóng hổi, bánh bao thịt chiên, sủi cảo, trứng luộc trong nước trà mê người... Mùi thơm biến thành một cánh tay nhỏ câu dẫn khiến cho cô mê mết. Tô Tiểu Đường vừa đi vừa thăm nuốt nước bọt, bước chân không tự chủ được dừng lại lấy tay cầm một cái bánh trên sạp hàng.

"Cô gái, muốn thêm gì nữa không?" Thím bán hàng nhiệt tình bắt chuyện.

"Ba cái trứng gà, bốn miếng thịt sườn, hai miếng chân giò hun khói, ruột nướng cay ngọt, lấy hai xôi à không ba xôi!" Sau khi vận động bụng

đói đến mức thì thầm gọi tên Tô Tiểu Đường khiến cô buột miệng thốt ra.

Phương Cảnh Thâm: "..."

"Chờ chút! ! ! Không... không cần..." Thím bán hàng đang chuẩn bị làm thức ăn, đột nhiên lý trí Tô Tiểu Đường trở về, lên tiếng ngăn lại, sau đó thím bán hàng thấy cô gái bỏ chạy một mạch không hề ngoảnh lại.

Vẻ mặt thật bi tráng, thật giống với cảnh cùng với các chiến hữu sinh ly tử biệt, Phương Cảnh Thâm nhìn thấy suýt chút nữa cũng nhẹ dạ nường theo.

Sau khi trở về, Tô Tiểu Đường uống một ly đậu nành xay lúc tối qua, chiên một cái trứng ốp la, thêm một miếng bánh mì nhỏ coi như xong bữa sáng. Buổi trưa ăn một chén cơm nhỏ, hai món đồ xào, buổi chiều một ly nước ép khổ qua, buổi tối một bát cháo, một ly nước ép trái cây.

Giảm cân thứ nhất phải quản lý cái miệng, thứ hai phải quản cái chân. Phương Cảnh Thâm đề nghị, Tô Tiểu Đường thuê hai người quản lý, một người phục vụ khách qua mạng, một người phụ trách giao hàng. Mỗi ngày bản thân phải kiểm soát thời gian xem máy vi tính, chỉ được sử dụng trong vòng bốn giờ, nếu không phải cố gắng không được ngồi lâu, dùng thời gian rảnh làm những việc như nhảy dây, chơi thể thao, trong lúc vận động có thể kết hợp hít thở, có thể đi bộ lên xuống cầu thang vài lần, buổi tối tiếp tục đi bộ một lúc, từ từ thích ứng tiết tấu luyện tập thể này sau đó có thể tăng thêm mức độ.

Tuần đầu tiên bắt đầu thích ứng là đau khổ nhất, bởi vì Phương Cảnh Thâm cũng giảm béo giúp Thập Viên, thật cảm động là kế hoạch luyện tập đặt ra còn có tính người, cố gắng để cho quá trình giảm cân của Tô Tiểu Đường bớt cực khổ nhất.

Thật ra điều khiến Tô Tiểu Đường đau khổ nhất không phải là vận động, mà là sau khi về đến nhà phải đối diện với núi đồ ăn vặt trong phòng.

Đối mặt với sự mê hoặc của đồ ăn vặt nằm la liệt khắp phòng giống như nhìn thấy ham muốn mà lòng không loạn, Tô Tiểu Đường thật sự rất muốn lớn tiếng nói với nam thần một câu ‘tình yêu của em dành cho anh vững chắc như núi’.

Nửa tháng kiên trì, Tô Tiểu Đường đã bắt đầu dần dần thích ứng với cách làm việc và nghỉ ngơi mới, thế nhưng thói quen ăn uống lại vô cùng khó khăn, dù sao thì từ khi tốt nghiệp đại học đến giờ cô chưa từng phải kiểm soát chế độ ăn uống. Lúc thật sự nhịn không được nữa thì mở chiếc hộp bí mật ra, nhìn ảnh chụp của nam thần để tiếp thêm nghị lực, thay cho món ăn.

[Tôi vừa chờ, vừa ăn: Bà chủ, tớ phát hiện mấy ngày nay cậu thức dậy thật sớm đó nha! Lúc đầu còn tưởng cả đêm không ngủ, kết quả liên tục mấy ngày đều như vậy...] khách hàng trung thành của cửa hàng ăn vặt kinh ngạc khi thấy mới chỉ hơn 7h sáng ảnh đại diện của Tô Tiểu Đường sáng đèn.

[Tô Tiểu Đường: Gần đây đang giảm cân, muốn ngủ sớm dậy sớm ăn ít vận động nhiều ~]

[Tôi vừa chờ, vừa ăn: Ôi bà chủ, cậu bị cái gì kích thích vậy, không phải cậu nói ngu ngốc mới giảm cân sao?]

[Tô Tiểu Đường: À, cậu cứ xem như tớ ngốc là được rồi, ai mà không có lúc ngốc nghếch...]

[Tôi vừa chờ, vừa ăn: Ha ha ha ha ha ha...]

[Tô Tiểu Đường: Biến...]

[Tôi vừa chờ, vừa ăn: Bà chủ, có phải cậu có người trong lòng rồi không?]

[Tô Tiểu Đường: ...]

[Tôi vừa chờ, vừa ăn: Bị tôi nói trúng rồi *gào thét*, nhưng mà giảm cân thật sự rất khó, tôi cũng từng thử rồi, hoàn toàn không kiên trì được, không cần thận ăn no ăn nhiều, ngồi một chỗ không vận động, trừ phi có người 24h ngồi nhìn tôi chăm chăm giám sát bằng không chẳng có gì khác biệt...]

Tâm tình Tô Tiểu Đường phức tạp nhìn Phương Cảnh Thâm đang ngồi trên ghế sofa in hình dâu tây vừa mới mua dùng IPAD, haiz, cũng không biết anh ta có thể theo mình bao lâu, ích kỷ hy vọng anh ta lúc nào cũng có thể ở cùng mình, cho dù vẫn như bây giờ. Nhưng mà sợ hơn là anh ta sẽ ở mãi trong hình dạng này...

Chân cún của Phương Cảnh Thâm kéo xuống xem xong dòng tin tức cuối cùng, tính toán thời gian “gâu” một tiếng.

[Tô Tiểu Đường: Không thèm nghe cậu nói với nữa, tôi phải tắt máy vận động một lúc ~]

[Tôi vừa chờ, vừa ăn: 7878, chúc cậu nhiều may mắn yêu ~ nếu như giảm béo thành công, nam thần còn xa nữa không?]

Haiz, nam thần cách cô rất gần, lại rất xa...

Tối hôm đó, Tô Tiểu Đường vừa mới đi ngủ, không lâu sau liền nghe phía ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, cũng không biết là ai, giờ này mà còn gõ cửa.

Bởi vì ban ngày vận động nhiều, Tô Tiểu Đường ngủ cũng khá nhiều, đúng mười giờ tối đã mệt mỏi rồi, lúc này mới có thể thoải mái vùi đầu vào ổ chăn, thế nhưng vừa nghĩ tới ngộ nhờ là Tống Minh Huy thì phải làm sao bây giờ, để tránh việc Phương Cảnh Thâm không cẩn thận mở cửa, vậy nên xoay người khoác một chiếc áo khoác vào nhanh chóng đi mở cửa.

Nhưng mà nam thần hiển nhiên đâu có gốc ghếch như cô nghĩ, anh nằm trong ổ không nhúc nhích, thấy cô đi ra liền bảo cô nhìn trước qua mắt mèo.

Tô Tiểu Đường từ mắt mèo nhìn ra ngoài, nghĩ thầm nếu là người thù dai, nhất định sẽ tạt một thùng nước lạnh.

"Ai thế? Nhiên Nhiên..." Tô Tiểu Đường kinh ngạc nhìn cô bạn tốt đứng phía ngoài, nhanh chóng mở cửa.

Cửa vừa mở ra Lý Nhiên Nhiên lập tức nhào vào lòng cô khóc nức nở, "Tiểu Đường hu hu hu hu..."

"Làm sao thế này? Mau vào trong đi! Có chuyện gì từ từ nói..." Tô Tiểu Đường luống cuống tay chân đóng cửa lại đỡ Lý Nhiên Nhiên khóc đến thở không ra hơi ngồi xuống sofa.

Lý Nhiên Nhiên khóc một lúc lâu mới chịu dừng: "Tên Tiết Khải đáng chết, một chân đạp hai thuyền sau lưng mình, tháng trước vốn dĩ không phải đi công tác, chạy đến thành phố S tìm bạn gái cũ! Trước đây lúc theo đuổi mình đã nói gì? Ngày nào cũng kể khổ với mình nói nào là bạn gái trước làm anh ta tổn thương sâu sắc, kết quả thì sao, người ta vừa đưa tay ra đã ngoắt đuôi chạy theo, hại lão nương đối với anh ta hết lòng hết dạ, đàn ông chẳng có gì tốt!"

Tô Tiểu Đường lúng túng liếc nhìn Phương Cảnh Thâm, "Khụ, vậy cũng đừng nên quơ đũa cả nắm..."

"Lẽ nào mình nói sai sao? Tống Minh Huy nhà cậu không phải cũng thối tha vậy sao! Tiểu Đường mình thật sự đã nhìn thấu, mình theo tên khốn kia 6 năm, tròn 6 năm cậu biết không? Kết quả còn thua mỗi tình đầu quen biết nửa năm của anh ta... Không bằng cậu, tập trung vào sự nghiệp, nuôi cún, một người quá tự do..." Về mặt Lý Nhiên Nhiên chán nản, xem ra lần này thật sự bị tổn thương.

Tô Tiểu Đường thở dài, "Độc thân cũng có cái khó của độc thân, mặc dù là rất tự do, nhưng ai không có lúc mệt mỏi, lúc bị bệnh có người biết đã là tốt rồi, ngày lễ ngày tết nhìn người khác có đôi có cặp, khó tránh khỏi cũng sẽ cảm thấy khó chịu..."

"Tiểu Đường, vì sao người chịu khổ luôn là phụ nữ..."

Vấn đề này, Phương Cảnh Thâm rất tự giác xoay người đi vào phòng ngủ.

Tô Tiểu Đường thở phào nhẹ nhõm, "Cậu cũng đừng bi quan như vậy, mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng? Có khi nào chỉ là hiểu lầm không?"

Lý Nhiên Nhiên kích động nói: "Hiểu lầm gì chứ, người phụ nữ đó trực tiếp gọi vào điện thoại của mình khoe khoang!"

"Tiết Khải nói như thế nào?" Tô Tiểu Đường hỏi.

"Anh ta? Anh ta mắt nhắm mắt mở, nói cái gì là người phụ nữ kia bị bệnh rất nặng, một người ở nơi khác gọi điện đến tìm anh ta, mẹ kiếp cô ta bệnh không biết tìm đàn ông của mình hay là mẹ cô ta sao? Tìm đàn ông của mình làm gì! Nếu trong lòng Tiết Khải không có quỷ, tại sao lại khẩn trương đến vậy, lập tức chạy tới! Cho lão nương là kẻ ngốc nghếch sao? Có người phụ nữ nào có thể dễ dàng tha thứ việc người đàn ông của mình đi tìm bạn gái cũ chứ! Tên khốn kia lại còn nói mình không biết thông cảm, cố tình gây sự..." Lý Nhiên Nhiên càng nói càng tức.

Tô Tiểu Đường cũng không biết nên khuyên Lý Nhiên Nhiên như thế nào, "Được rồi được rồi, đừng tức giận đừng tức giận..."

Cùng Lý Nhiên Nhiên trò chuyện hơn nửa giờ, Tô Tiểu Đường không chịu nổi nữa bắt đầu mệt rũ rơi, Lý Nhiên Nhiên liếc mắt nhìn cô có chút kỳ quái, "Mới giờ này đã ngủ?"

"Vừa mới ngủ không lâu thì nghe tiếng cậu gõ cửa."

"Bây giờ mới mười giờ, sao cậu ngủ sớm vậy?" Với hiểu biết của Lý Nhiên Nhiên, Tô Tiểu Đường chưa qua mười hai giờ sẽ không thể nào ngủ được.

"Bây giờ mình đều ngủ lúc 10h tối, sáng sớm 6h dậy, phải chạy bộ buổi sáng."

Lý Nhiên Nhiên bĩu môi: "Lại nhất thời cao hứng? Lâu rồi không thấy cậu chăm chỉ như vậy, ngoại trừ Phương Cảnh Thâm ra còn ai có thể kích thích được cậu thế này?"

"À..."

Ngoại trừ Phương Cảnh Thâm, thì vẫn là Phương Cảnh Thâm...

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lý Nhiên Nhiên giận dữ chạy ra ngoài, tạm thời ở lại chỗ của Tô Tiểu Đường.

Sáng ngày hôm sau, khi Lý Nhiên Nhiên đang mơ mơ màng màng ngủ, thì bắt gặp Tô Tiểu Đường thật sự bò dậy khi trời còn chưa sáng, biểu cảm trên mặt giống như gặp phải quỷ: “Tiểu Đường, cậu đùa à? Mấy ngày không gặp hình như cậu gầy đi không ít, hơn nữa thần sắc cũng tốt lên rất nhiều!”.

Tô Tiểu Đường kéo khóa áo khoác thể thao lên: “Muốn đi với mình không?”.

Lý Nhiên lắc đầu như trống bỏi, không chút do dự rút vào trong chăn tiếp tục ngủ.

“Vậy cậu ngủ thêm một chút đi, đừng suy nghĩ lung tung, mình về sẽ mua bữa sáng cho cậu”.

Trước mắt vào buổi sáng Tô Tiểu Đường đã có thể duy trì mỗi ngày chạy bộ hơn nửa tiếng, hơn nữa còn dần dần tăng thêm thời gian.

Mấy ngày nay một người một cún thường xuyên đến công viên luyện tập đã trở thành tâm điểm giữa các cô gái trẻ tuổi, ông cụ và các bác gái, vừa vào cửa công viên liền có rất nhiều người đến chào hỏi cô.

“Con gái lại đến nữa à! Thật là kiên trì!”.

“Ai! Con gái hôm nay gầy đi rồi nha! Thịt Viên cũng vậy! Cố lên nhé!”.

“Em gái à cún nhà em thật sự là rất ngoan, mỗi ngày đều cùng em chạy bộ, không dắt dây nhưng chưa bao giờ chạy loạn, honey nhà chị lại chẳng biết điều gì cả, mong nó thân thiết với mình một chút cũng không được, thật sự quá lạnh lùng...”.

“Ha ha Tiểu Đường, không biết là ai đem hình cô chạy bộ cùng với Thịt Viên tung lên weibo, bây giờ số lượt chia sẻ đã hơn một vạn! Cô không phát hiện gần đây người đến tập thể dục buổi sáng rõ ràng nhiều hơn à, đều đến để xem hai người ...”.

“À...” Tô Tiểu Đường bất đắc dĩ vừa chạy bộ vừa trả lời.

Hôm nay đội phòng cháy cũng ra đây tập luyện buổi sáng như thường lệ, hơn nữa trong đội còn có thêm thành viên mới, một con chó Shepherd Đức oai phong lẫm liệt, hay còn gọi là chó chăn cừu, thường được sử dụng trong quân đội. Lông mao mịn màng sáng bóng, ánh mắt sắc bén, hai tai dựng thẳng lên, dáng vẻ cường tráng uy vũ không chê vào đâu được.

Khi đụng mặt với đội ngũ đang chạy bộ kia, con Shepherd Đức dường như muốn thị uy nhe răng gầm một tiếng về phía Phương Cảnh Thâm, Phương Cảnh Thâm nhẹ nhàng nghiêng người liếc nó một cái, trước đó một giây con chó sẵn to đùng kia còn vênh váo hung hăng, nhưng sau đó từ trong cổ họng nó phát ra tiếng khàn khàn nức nở, kinh hoàng mang theo cái đuôi mà trốn vào đội ngũ bên kia.

Tô Tiểu Đường: “Không được bắt nạt người ta (cún)...”.

Phương Cảnh Thâm: “...” Anh có sao?

Trang Nghị nghiêm túc quan sát Thịt Viên một lần nữa, có thể cảm giác lúc trước của anh là sai, nhưng phản ứng vừa nãy của chú chó nghiệp

vụ kia không phải là giả, trực giác của động vật luôn nhạy bén nhất. Con cún này không phải là chó sói chứ? Có đôi khi rất khó phân biệt giữa Husky và sói, có thể là hình dáng của nó quá mập làm cho người ta hiểu lầm thành chó? Chẳng qua sói làm sao có thể nghe lời con người như vậy, cũng không đúng, hình như nó chỉ nghe lời chủ nhân của nó... Con chó béo ịch này thật ra có chút thú vị...

Thấy Trang Nghi nhiều lần nhìn về phía bên này, Tô Tiểu Đường gật đầu chào xã giao, sau đó tiếp tục chạy.

Lý Nhiên Nhiên ngủ thẳng một giấc đến giờ ăn trưa mới tỉnh dậy, nhìn thấy ba món ăn chay trên bàn hoàn toàn không có đồ mặn làm cô tái mặt.

“Này... Cái gì đây?”.

Tô Tiểu Đường vừa xới cơm vừa trả lời: “Năm hương xào rau cần, bông cải xanh xào, canh cải thìa với trứng gà, sao vậy? Có vấn đề gì à?”.

Lý Nhiên Nhiên vuốt vuốt mái tóc lộn xộn của mình: “Mình nhỡ vào, đương nhiên là có vấn đề! Cậu đừng nói với mình buổi trưa ăn những thứ này nha?”.

“Bình thường mình chỉ xào hai món thôi, bởi vì cậu đến nên có thêm một món đó chứ”.

“...” Lý Nhiên Nhiên ngơ ngác mà nhìn Tiểu Đường chăm chăm, một lúc sau bắt đầu sờ mó cô từ trên xuống dưới, lại nhéo nhéo khuôn mặt đầy thịt của cô: “Tô Tiểu Đường, cậu vẫn là Tô Tiểu Đường “không thịt không vui” mà mình biết đúng không? Chẳng lẽ cậu bị mấy cái thứ không sạch sẽ dính vào người rồi à?”.

Tô Tiểu Đường đầu đầy vạch đen: “Đâu có”.

Lý Nhiên Nhiên ngồi xuống buồn rĩ rười: “Vẫn tưởng cậu sẽ làm cho mình một bữa ăn thật ngon để chữa trị cái tâm hồn đang bị tổn thương của mình, kết quả cậu lại đâm vào tim mình một nhát nữa...”.

Nói xong liền che ngực mình, đau lòng gần chết mà nhìn cô: “Cho dù cậu không ăn, Thịt Viên cũng phải ăn mà! Ai nha, Thịt Viên sao giống như còn gầy hơn cả cậu...”.

“Thịt Viên cũng giảm cân...”.

“Thịt Viên, Thịt Viên đáng thương của tôi, chủ nhân của cứng thật sự là rất nhẫn tâm đó, tự mình giảm cân thì thôi đi, còn muốn kéo cứng chịu khổ chung...”. Lý Nhiên Nhiên một tay kéo lấy Phương Cảnh Thâm đang xem phim ngon lành vào lòng, vừa vò lại vừa ôm, trong chốc lát bộ lông của Phương Cảnh Thâm liền trở nên lộn xộn.

Tô Tiểu Đường xấu hổ đứng ở đó không ngăn cản, nhưng không ngăn cũng không được...

“Nhiên Nhiên nhanh lại đây ăn cơm đi, buổi tối mình làm thức ăn ngon cho cậu được không? Cậu muốn ăn cái gì?”.

Lực chú ý của Lý Nhiên Nhiên cuối cùng cũng được dời đi, thu hồi móng vuốt ma quỷ, phi nhanh tới bắt đầu báo danh với mấy món ăn.

Phương Cảnh Thâm chịu giầy vò ở bên này, lộc cộc ngậm lược đi tới, Tô Tiểu Đường vội vàng cầm lấy cái lược, chải lông cún cho cái vị cho dù đã biến thành cún vẫn còn mắc chứng nghiện sạch sẽ kia.

Lý Nhiên Nhiên không chú ý tới động tác ngậm cái lược vừa nãy của Thịt Viên, nhưng cũng cảm thấy phản ứng của Thịt Viên có chút kỳ lạ: “Sao mình có cảm giác Thịt Viên không giống ngày thường thế nhỉ?”.

“A? Nào có! Nó rất tốt...” Tô Tiểu Đường lập tức chốt dạ phản bác.

“Nhìn mình thật lạnh nhạt, một chút nhiệt tình cũng không có, ngay cả Thập Viên cũng thay lòng đổi dạ với mình rồi sao? Mình đúng là mệnh khổ mà...” Lý Nhiên Nhiên đau lòng mà càu nhàu.

“Có lẽ do gần đây giảm cân nên tâm trạng không được tốt lắm”.

“Bản thân cậu giảm cân thì cũng thôi đi, cần gì phải lôi Thập Viên vào, Thập Viên nhà mình nhiều thịt mới đáng yêu” Lý Nhiên Nhiên oán giận.

“Bởi vì nó rất mập, thế này không tốt cho sức khỏe”.

Lý Nhiên Nhiên nghiêng người liếc cô một cái: “Trước kia sao không thấy cậu giác ngộ đến thế, lúc trước không phải cậu đã nói đời người rất ngắn phải tận hưởng lạc thú trước mắt sao? Mình cảm thấy bên trong có gì đó mờ ám...”.

Tô Tiểu Đường lau mồ hôi lạnh: “Không phải cả ngày cậu đều khuyến khích mình giảm cân sao, bây giờ mình muốn thay đổi triệt để, cậu lại nói mình nữa”.

“Được được được, mình không nói, cậu cố lên nha, mình chờ cậu gầy thành tia chớp~” Tuy Lý Nhiên Nhiên nói thế, nhưng giọng điệu hoàn toàn không đồng tình. Với cá tính của Tô Tiểu Đường, nhất định không kiên trì quá vài ngày...

Vốn dĩ cô hoàn toàn không có hứng thú với mấy món chay này, chẳng qua ăn được vài miếng liền phát hiện tài nấu ăn của Tô Tiểu Đường thật sự là không tệ, đồ ăn chay vô cùng đơn giản vậy mà làm khá ngon miệng, vì thế cô ăn cả một bát cơm lớn, nhìn thấy trước mặt Tô Tiểu Đường chỉ có một chén cơm nhỏ, không khỏi tặc lưỡi, không thể phủ nhận được lần giảm béo này cô quả thật vô cùng nghiêm túc.

Cơm nước xong xuôi, Lý Nhiên Nhiên la hét muốn tắm rửa, bảo cô cho mượn một bộ đồ tắm để thay rồi giặt quần áo của mình.

Tô Tiểu Đường đang chuẩn bị tìm đồ cho cô, đi chưa được mấy bước, quét mắt nhìn qua, cực kỳ hoảng sợ mà nhìn thấy cô đang bắt đầu cởi quần áo trong phòng khách, khi Tô Tiểu Đường phát hiện thì chiếc áo ngực giữ ầm màu đen đã nhấc lên được một nửa...

Phương Cảnh Thâm cũng không cẩn thận nhìn qua mới phát hiện cô nàng đang cởi quần áo, vừa nhìn xong, không kịp phản ứng vì thế cũng ngây dại.

Cũng may lúc này Tô Tiểu Đường nhào qua đè cánh tay đang định cởi áo của Lý Nhiên Nhiên lại...

“Làm gì vậy?” Lý Nhiên Nhiên khó hiểu mà nhìn đứa bạn tốt bỗng đứng lại nhào đầu qua đây.

“Cậu cậu cậu...Sao cậu lại cởi quần áo ở ngay trong phòng khách hả!” Tô Tiểu Đường kích động nói.

Về mặt Lý Nhiên Nhiên khó hiểu: “Liên quan gì, chỉ có hai chúng ta ở đây thôi mà, phòng khách có điều hòa nên không lạnh, Tiểu Đường cậu thật kỳ lạ!”.

“Dù sao thì cũng nên vào phòng tắm rồi hãy cởi!” Tô Tiểu Đường liên tục đẩy kéo ném, cuối cùng cũng nhét được Lý Nhiên Nhiên vào phòng tắm.

Quay người lại vô cùng xấu hổ nhìn nam thần cũng đang xấu hổ như mình: “Khụ khụ, thực xin lỗi... Nhiên Nhiên muốn ở chỗ của tôi vài ngày, có thể sẽ có chút phiền phức”.

Phương Cảnh Thâm thấy có phần may mắn vì bây giờ mình chỉ là một con cún, cho dù trên mặt xấu hổ cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ gật gật đầu rồi thông thả bước ra ban công, anh vẫn nên đi xa một chút thì an toàn hơn...

Tô Tiểu Đường thở dài, tìm một bộ quần áo đưa vào cho Lý Nhiên Nhiên, không quên nghiêm túc dặn dò: “Tắm xong mặc quần áo rồi mới được đi ra đó!”.

Sau khi tắm xong, Lý Nhiên Nhiên thoải mái mà nằm vào trong cái bàn lò sưởi Tô Tiểu Đường mới mua, bám theo cô tán dóc.

“Đúng rồi Tiểu Đường, cậu có nghe nói chưa, bà cố của Phương Cảnh Thâm chạy từ YN sang đây đó...”.

Vừa nghe đến tên của Phương Cảnh Thâm, Tô Tiểu Đường lập tức quay đầu từ máy tính sang bên cạnh “Phải không? Bà cố... Hả là tuổi đã cao, lớn tuổi lại từ một nơi rất xa ngồi máy bay sang đây chắc sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ? Người của Phương gia sao lại không giấu diếm bà ấy...”.

“Ai nói không giấu diếm? Phương gia giấu rất kín, đến bây giờ ngay cả mẹ của Phương Cảnh Thâm còn chưa biết nữa, đương nhiên cũng phải giấu bà cố cho kỹ, chỉ sợ cụ già lại sinh bệnh”.

“Vậy sao lại thành thế này?” Tô Tiểu Đường vội vàng truy hỏi, Phương Cảnh Thâm đang nằm vui ở ban công phơi nắng cũng nghe được cuộc đối thoại ở trong phòng, không khỏi đứng thẳng lên...

Lý Nhiên Nhiên trả lời với vẻ thần bí: “Cụ già là tự mình đi máy bay tới đây, vừa đến liền nói chắc chắn là cháu trai bảo bối của mình nhất định đã xảy ra chuyện, còn nói lão tổ tông của Phương gia báo mộng tuyệt đối không sai. Người của Phương gia lúc đầu dĩ nhiên là không thừa nhận, nhưng lại chậm chạp không gọi Phương Cảnh Thâm đến, cuối cùng chẳng những không giấu được mà còn bị vạch trần ra...”.

“Lão tổ tông báo mộng đúng là không tin được...” Tô Tiểu Đường nghe được trong lòng không yên : “Sao cậu lại biết chuyện này?”.

Cô và Phương Cảnh Xán vẫn giữ liên lạc, nhưng chưa từng nghe anh nói qua chuyện này, còn nói một khi có tin liền báo cho cô biết, người này cũng không đáng tin cậy ...

“Lần trước đụng phải Thư Điềm, cô ta nói cho mình biết” Nhắc tới Thư Điềm, Lý Nhiên Nhiên bày ra vẻ mặt khinh thường, sau đó kích động nói tiếp: “Cậu không biết gì sao! Bà cố của Phương gia còn nói muốn tìm một cô gái xung hỉ* cho Phương Cảnh Thâm nữa!”.

*Xung hỉ: Như cưới con dâu để giải trừ vận xui, tà khí.

“Gì?” Tô Tiểu Đường kinh ngạc : “Xung hỉ, không phải là cái xung hỉ mà mình đang nghĩ tới chứ? Đây là thời buổi nào rồi...”.

Trên ban công, nếu bây giờ Phương Cảnh Thâm là người trong câu nói đó, đoán chừng cả khuôn mặt đều đen như đáy nồi, bà cố à bà đừng có tạo thêm phiền phức chứ...

“Những người Phương gia chắc sẽ không để cho bà cố làm những chuyện càn quấy đó phải không?”.

“Những người của Phương gia phản đối có ích lợi gì, nghe Thư Điềm nói bà cố của Phương Cảnh Thâm rất thần bí, sinh ra ở YN, trong sơn trại ở một ngọn núi nhỏ cổ xưa, có vai vế rất cao ở Phương gia, có thể hô mưa gọi gió, một câu lão tổ tông báo mộng, các người ngay cả lời nói của lão tổ tông cũng không tin sao, nếu xảy ra chuyện ta và các người cũng không yên đâu, người của Phương gia cho dù âm ỉ thế nào cũng không còn cách nào khác...”.

Tô Tiểu Đường mây đen giăng đầy mặt: “Chuyện quá hoang đường, dù sao cũng không thể bỏ qua ý nguyện của người trong cuộc mà tìm đại một người con gái để kết hôn với anh ta, có phải không?”.

Lý Nhiên Nhiên nhìn cô trấn an: “Yên tâm, không dễ dàng như vậy đâu! Bà cố còn nói, người vợ này không thể tùy tiện tìm một người con gái là xong, cô gái đó phải là người gắn liền với số mệnh của Phương Cảnh Thâm, he he...”

Tô Tiểu Đường càng nghe càng khó hiểu, nếu là trước kia, cô nhất định sẽ xem thường những chuyện như thế này, có điều sau khi trải qua chuyện Phương Cảnh Thâm biến thành cún, cô đúng là không thể không tin...

Xem ra chuyện này phải tìm Phương Cảnh Xán hỏi cho rõ ràng mới được.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Lý Nhiên Nhiên ở lại một đêm thì ngày hôm sau Tiết Khải đến gõ cửa, chắc là nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy bạn gái trước đây không đáng tin cậy, lại nghĩ bạn gái bây giờ thật tốt, vì muốn tiếp tục mối quan hệ này nên nhận sai để xin được tha thứ.

Nhưng tính tình Lý Nhiên Nhiên như thế, đang giận dữ, muốn chặt chém anh ta còn không hết, làm sao có thể tha thứ cho anh ta được. Tô Tiểu Đường hiển nhiên bảo vệ cho bạn tốt, thân thể cao lớn chặn ngay trước cửa, ngay cả góc áo của bạn gái mình Tiết Khải cũng không nhìn thấy được.

Vóc dáng Tiết Khải không cao, để nhìn thấy được bạn gái chỉ còn cách nhảy lên réo gọi: "Nhiên nhiên... Nhiên nhiên em ra đây nghe anh nói đi, cho đến bây giờ anh chưa hề muốn chia tay với em, anh vẫn luôn muốn sống cùng em, em ra đây đi chúng ta cùng nói chuyện, cuối năm là kết hôn rồi, chỉ vì một chuyện nhỏ này mà em làm ầm ĩ có đáng không? Em không sợ người lớn ở nhà sẽ đau lòng sao!"

Một tiếng "Vút" từ phía sau truyền đến, Tô Tiểu Đường phản ứng khá nhanh cúi đầu xuống, thế nên chiếc dép Lý Nhiên Nhiên ném ra đập ngay giữa trán Tiết Khải.

Lý Nhiên Nhiên đã nổi giận đến mức gào thét bên trong: "Chuyện thế nào gọi là chuyện nhỏ? Thái độ của anh thế này mà bảo là đến đây nhận lỗi? Anh nhận làm sao? Vốn dĩ anh không biết mình sai ở đâu, anh cũng không cho rằng bản thân mình làm sai! Thật là buồn cười, người lớn trong nhà sẽ đau lòng, người lớn đã đau lòng vậy rồi còn muốn làm hại tôi sao?"

Anh từ đâu đến thì hãy rút về đó đi, đi mà tìm một người trong sáng thiện lương, tấm lòng thanh bạch giống anh mà sống, lão nương chính là một đồng đất đen, một con đàn bà độc ác không xứng với anh!"

Tiết Khải đang cầm chiếc dép, nhìn Tô Tiểu Đường, suy sụp tinh thần, hỏi: "Tôi chỉ đi thăm bạn vài ngày, chuyện này là chuyện thiên lý bất dung không thể tha thứ sao?"

"Bạn?" Tô Tiểu Đường chớp mắt, "Đừng lén thay đổi cách xưng hô như vậy, người bạn này của anh lại là bạn gái cũ, cô nam quả nữ ở chung với nhau đúng một tuần, anh nói thử xem người khác sẽ nghĩ thế nào?"

"Tôi thề tôi với cô ấy hoàn toàn trong sạch!" Tiết Khải lập tức đưa tay lên thề.

"Được rồi, cho dù trong chuyện này bọn tôi tin tưởng anh, nhưng anh thật sự cảm thấy lừa dối Nhiên Nhiên đi chăm sóc bạn gái trước kia chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, Nhiên Nhiên là cố tình gây sự làm âm ỉ với anh? Vậy anh đã từng suy nghĩ qua chưa, nếu có một ngày Nhiên Nhiên lừa gạt anh đi lo lắng cho một người đàn ông khác, sau đó người đàn ông này hai giờ khuya gọi điện đến cho anh nói Nhiên Nhiên đang ở cạnh anh ta, anh sẽ có cảm giác thế nào? Anh sẽ tin tưởng Nhiên Nhiên vô điều kiện, cho là cô ấy chỉ đơn thuần đến chăm sóc cho anh ta? Đừng nghĩ lấy tình yêu ra thì người khác sẽ tin tưởng lý do hoang đường này một cách vô điều kiện, vậy thì anh cứ tiếp tục làm vậy đi!"

Tiết Khải im lặng, sắc mặt rất khó coi.

Tô Tiểu Đường vỗ vai Tiết Khải, "Chàng trai, quý trọng sinh mệnh, rời xa bạn gái trước kia đi!"

Tiếp đó, "Rầm" một tiếng cửa đóng lại.

Lý Nhiên Nhiên mới vừa nãy còn gân cổ lên như một con gà chọi, lúc cửa vừa đóng lại lập tức trở thành một con chim nhỏ dính lấy Tô Tiểu Đường, "Tiểu Đường cảm ơn cậu..."

"Mình còn có một chuyện muốn nói!"

"Để tỏ lòng biết ơn, mình quyết định giới thiệu cho cậu một anh chàng siêu cấp đẹp trai ~"

Tô Tiểu Đường nhất thời không kịp phản ứng phất tay nói: "Thôi đi, bây giờ mình cũng không dám tìm thêm một anh đẹp trai nào nữa."

Tống Minh Huy có thể cửa sổ được Lâm Tuyết, gương mặt đó cũng có công lao không nhỏ, đẹp trai thì có ích lợi gì...

Lý Nhiên Nhiên trầm ngâm, "Đúng thế, đẹp trai nếu không phải playboy thì cũng là yếu mệnh, haiz..."

Người nói trước là Tống Minh Huy, còn người sau tất nhiên muốn ám chỉ Phương Cảnh Thâm.

Phương Cảnh Thâm thật rất tốt, ban ngày đều nhường bộ dời ra sống ở ban công.

Mà Tô Tiểu Đường không biết, mặc dù Phương Cảnh Thâm cố tình tránh xa chuyện không nên nhìn sẽ không nhìn, chuyện không nên nghe sẽ không nghe, nhưng bởi vì sau khi biến thành cú thính giác lại rất nhạy bén, anh không muốn nghe cũng không được, vì vậy, thật ra mỗi lời họ nói anh đều nghe không sót chữ nào...

Sau bữa cơm tối, Tô Tiểu Đường vừa thu dọn chén đĩa vừa nói: "Được rồi Nhiên Nhiên, là thế này mình có việc phải ra ngoài một chuyến,

cậu ở nhà một mình có được không?"

"Không có việc gì, còn có Thập Viên ở lại với mình mà ~ "

"Thập Viên cũng cùng đi với mình..."

"Sao thế, mình có thể giúp cậu trông chừng Thập Viên, sẽ không để nó quậy phá nhà cửa đâu. Hơn nữa ngộ nhờ Tiết Khải lại đến nữa thì phải làm sao bây giờ, có Thập Viên ở đây có thể giúp mình đối phó với anh ta!"

Tô Tiểu Đường mặt đen lại, "Thập Viên không phải dùng để làm những việc như vậy..."

"Là thế này, lúc trở về thuận đường mình muốn đưa Thập Viên đi kiểm tra tổng quát." Tô Tiểu Đường thuận miệng tìm cớ để mang theo Phương Cảnh Thâm ra ngoài.

Từ tối hôm qua, lúc cô nghe được tin tức từ Lý Nhiên Nhiên, Tô Tiểu Đường đã nhanh chóng gọi điện thoại cho Phương Cảnh Xán, sau đó hai người liền hẹn một nơi gặp mặt nói chuyện.

Liên quan đến Phương Cảnh Thâm, đương nhiên phải dẫn anh theo.

Nơi gặp mặt là do Phương Cảnh Xán chọn, một cửa hàng thịt nướng nổi tiếng. Lúc Tô Tiểu Đường đỗ xe, từ xa đã ngửi thấy hương vị chui thẳng vào dạ dày, còn chui vào trong não, ăn mòn khả năng tự khống chế của cô, đúng là cực hình.

Lúc Tô Tiểu Đường đến Phương Cảnh Xán đã ngồi ở đó hăng hái chiến đấu với cả một mâm thịt to, vừa thấy cô liền nhiệt tình chào hỏi, "Tiểu Đường, bên này ~ "

Tục ngữ nói: không đánh người mặt tươi cười, huống hồ nụ cười của Phương Cảnh Xán lại như hoa, Tô Tiểu Đường vốn nhìn một bụng cũng

không dám nói ra.

Phương Cảnh Xán nhìn cô một cái, vừa liếc nhìn, lập tức gương mặt dần dần đổi sắc, do dự hỏi: "Tiểu Đường, lúc này mới vài ngày không gặp, sao nhìn cô lại gầy như vậy!"

"Vậy sao?" Tô Tiểu Đường nghe xong lời này thật sự rất vui, gầy đến nỗi mắt thường cũng có thể nhìn thấy được thật sự là chuyện đáng mừng, "Vì gần đây tôi đang giảm cân! Chỉ là vừa mới bắt đầu nên hiệu quả vẫn chưa thấy rõ, có lẽ một tháng giảm 20 cân."

Phương Cảnh Xán nghe xong giống như thịt mình vừa bị cắt đi vậy, vô cùng đau đớn nói: "Không phải nói không giảm béo sao?"

"Hả..." Cô nói với cậu ta lúc nào.

Tiếp đó hay người bắt đầu bàn luận chuyện có nên giảm béo hay là không, một cuộc đấu khẩu đã diễn ra kịch liệt, vẫn là Tô Tiểu Đường thắng.

Phương Cảnh Xán buồn bực không thôi ngồi gắp một miếng thịt, "Tiểu Đường... Sao tôi lại cảm thấy ngữ điệu của cô cứ giống anh trai tôi thế nào ấy?"

Nhất là mấy câu thuật ngữ y học, hoàn toàn không giống như lời Tô Tiểu Đường có thể nói ra.

Tô Tiểu Đường chợt dạ nhấp một hớp trà lúa mạch: "Thật không ha ha..."

Phương Cảnh Thâm ngồi xồm một bên buồn chán ngáp một cái, nhất cái chân trước đặt lên đùi Tô Tiểu Đường ra hiệu.

Tô Tiểu Đường biết nên hỏi chuyện chính, vội vàng trở lại trọng tâm câu chuyện, "Hôm nay hẹn anh đến đây là muốn hỏi một số chuyện liên

quan đến anh trai cậu, tôi nghe một người bạn của tôi nói bà cố chuẩn bị giúp Phương Cảnh Thâm xung hi?"

"Đúng vậy." Phương Cảnh Xán khá thờ ơ trả lời.

"Chuyện lớn như vậy sao cậu không nói với tôi một tiếng?"

Phương Cảnh Xán không vui, buồn bực nói: "Tôi chỉ đồng ý với cô việc báo cáo bệnh tình của anh ấy mà thôi, còn việc riêng tư của anh ấy hình như không liên quan..."

Bị Phương Cảnh Xán chặn họng như vậy, Tô Tiểu Đường thật đúng là không tiện hỏi nhiều.

Sau đó cô lập tức có cảm giác chân của Phương Cảnh Thâm lại đang khều chân cô, còn vẽ vẽ gì đó, Tô Tiểu Đường phản ứng rất nhanh, lặng lẽ đưa tay cho anh.

Phương Cảnh Thâm viết trong lòng bàn tay cô hai chữ.

Phương Cảnh Thâm lúc IPAD nói chuyện với cô, âm thanh không hề dao động mà ngược lại lạnh tanh máy móc, nhìn phong cách của anh thật sự giống với Phương Cảnh Thâm. Đương nhiên, ngoại trừ câu nói có hơi dài dòng vì không có dấu chấm phẩy và giọng nói đã thay đổi có phần quý dị, vậy nên, dần dần, Phương Cảnh Thâm càng nói càng ngắn gọn, phần lớn đều viết hai ba chữ, sau này đã tốt hơn hẳn, không cần câu cú chủ vị rõ ràng Tô Tiểu Đường cũng có thể hoàn toàn hiểu được ý nghĩ của anh. Ở bên ngoài không thể công khai sử dụng IPAD, tình huống thế này Phương Cảnh Thâm chỉ có thể dùng tay (chân) để nói chuyện với cô.

Viết đến đoạn cuối cùng sắc mặt của Tô Tiểu Đường ửng đỏ, có chút xấu hổ.

Hai chữ kia chính là —— thích.*

* Nguyên văn tiếng Trung là 喜欢 hai chữ, nghĩa tiếng Việt chỉ có một chữ là thích.

Có lẽ dùng cách này để tạm thời có cơ hội tiếp, như vậy không tốt lắm đâu... Nhưng dù sao cũng là lời dặn của nam thần, cuối cùng Tô Tiểu Đường vẫn nghe theo.

Tô Tiểu Đường ho nhẹ một tiếng, khó khăn ấp úng nói: "Cậu cũng biết, tôi đối với anh cậu... Cho nên khó tránh được quan tâm đến những chuyện này, đương nhiên, nếu cậu không tiện nói ra, thật xin lỗi đã làm phiền cậu..."

Đúng là không biết xấu hổ nói thẳng ra rồi.

Phương Cảnh Xán nhìn cô một cái, cảm thấy những lời bản thân vừa nói có chút tổn thương người khác, mềm lòng, "Thật ra chuyện cô biết cũng gần đủ rồi, cô còn chuyện gì muốn hỏi, nếu như tôi biết sẽ nói lại cho cô nghe."

Tô Tiểu Đường suy nghĩ một chút hỏi, "À, tôi có thể hỏi một câu không, chuyện người con gái gắn với số mệnh đó là thế nào?"

Phương Cảnh Xán nhún nhún vai: "Chuyện này tôi thật sự không biết, bà cố thần thần bí bí, không nói với ai."

"Vậy phải làm sao mới tìm được người?" Tô Tiểu Đường không giải thích được.

"Bà cố nói chuyện này không cần bọn tôi quan tâm, bà tự có cách giải quyết." Phương Cảnh Xán trả lời.

"À, như vậy..." Xem ra không còn cách nào, bây giờ chỉ có thể chờ. Nhưng mà đây cũng coi như là chuyện tốt, không phải vì gấp gáp nên chọn bừa một người, ít ra còn có thể kéo dài thêm một thời gian.

Ăn được một lúc, Phương Cảnh Xán sau đó nói càng ngày càng ít, hình như tâm trạng không được tốt lắm, mang chai rượu trắng một mình uống sạch, càng uống càng say "Anh ta thật sự là người đáng ghét" "Từ nhỏ đến lớn người tôi ghét nhất chính là anh ta" "Không có anh ta thì tốt biết bao" "Tốt nhất cả đời này anh ta đừng bao giờ tỉnh lại" ... Những lời nói này làm người khác nghe xong vô cùng sợ hãi.

Tô Tiểu Đường vừa khuyên cậu ta không nên uống nữa, vừa chú ý đến động tĩnh của Phương Cảnh Thâm, rất sợ bị kịch lại tái diễn, cũng may Phương Cảnh Thâm bây giờ vẫn chỉ dùng ánh mắt trong suốt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Phương Cảnh Xán, vẫn chưa có dấu hiệu nổi nóng.

Anh em một nhà chưa chắc đã hợp nhau, xem ra sau này ít để bọn họ gặp mặt vẫn là tốt hơn.

Sau cùng Tô Tiểu Đường trực tiếp kéo Phương Cảnh Xán đang cố sức mở thêm một chai rượu nữa rời khỏi quán, cả người cao to của Phương Cảnh Xán không có chút sức lực đỡ đòn tất cả trọng lượng lên người Tô Tiểu Đường, cũng may nhờ Tô Tiểu Đường khỏe mạnh nên không bị đè bẹp.

Tô Tiểu Đường đỡ Phương Cảnh Xán đã hoàn toàn mất hết tỉnh táo chao đảo, lắc lư, nhức đầu không thôi, "Làm sao bây giờ? Cậu ta cứ như thế này sẽ không thể nào về nhà được. Tôi lại không biết cậu ta ở đâu..."

Cũng không thể mang về nhà cô được, trong nhà còn có một Lý Nhiên Nhiên!

Lúc này, Phương Cảnh Thâm "gâu" một tiếng.

Tô Tiểu Đường nhìn anh, lập tức vỗ đầu một cái, "Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, anh chắc chắn biết địa chỉ mà!"

Thế nên, Tô Tiểu Đường theo sự chỉ dẫn của Phương Cảnh Thâm thuận lợi đưa được Phương Cảnh Xán về Phương gia, bỏ một lượng lớn sức lực mới mang được cái người say bí tỉ không còn biết trời đất là gì này lên giường được.

Kết quả, vừa mới chuẩn bị đứng dậy, lại bị cánh tay Phương Cảnh Xán dùng sức kéo, cô trực tiếp ngã lên người cậu ta.

Phương Cảnh Xán vòng tay ôm cô, đầu chôn ở cổ của cô, sục sục mũi ra vẻ đáng thương, không rõ đang lầm bầm chuyện gì, "Tiểu Đường, tôi nhớ anh tôi..."

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Hả? Thật là một câu nói đầy bất ngờ...

“A, cái này có được tính là... Say rượu nói lời thật không?”.

Dù sao cũng là anh em ruột, tuy Phương Cảnh Xán hay nói xấu Phương Cảnh Thâm, nhưng trên thực tế chắc hẳn anh vẫn rất lo lắng cho người anh trai này.

Tô Tiểu Đường tự mình lăm bằm, lúc đang đắm chìm suy nghĩ, thì bên tai lại truyền đến tiếng cầu nhàu của Phương Cảnh Xán: “Tiểu Đường, cô nặng quá...”.

“Nặng sao, thật sự rất xin lỗi!” Tô Tiểu Đường tức giận đứng lên, ai bảo anh kéo cô lên người làm gì.

“Tôi muốn ói...” Phương Cảnh Xán lại nhú mày.

Tô Tiểu Đường vừa nghe, tay chân luống cuống, vội vàng đỡ anh đến toilet, cái này xong rồi lại kêu gào muốn uống nước, rót nước lại không uống mà đòi uống nước đường gì đó, Tô Tiểu Đường bị giày vò hơn nửa ngày mới đặt anh nằm xuống giường yên ổn.

Từ đầu tới cuối Phương Cảnh Thâm đều lặng lẽ theo sát ở phía sau, cũng không biết anh nghe được từ cậu em trai, người vẫn luôn cố gắng bơi đen chính mình, đột nhiên lại nói ra những lời có lương tâm, trong lòng có một loại cảm giác gì đó...

Bởi vì Phương Cảnh Thâm nghiện sạch sẽ, hơn nữa không chỉ với mình, mà với những thứ nằm trong phạm vi anh nhìn thấy đều phải sạch sẽ mới được, huống chi đây là nhà anh , người này còn là em trai của anh, vì thế Tô Tiểu Đường có chút do dự hỏi một câu: “Làm sao bây giờ? Có nên giúp cậu ta thay quần áo không?”.

Trong con người của Phương Cảnh Thâm lộ vẻ phức tạp, anh trầm mặc một hồi lâu...

Tô Tiểu Đường cũng không biết anh đang suy nghĩ cái gì, đợi một lúc vẫn không thấy anh lên tiếng, thử thăm dò tiếp tục nói: “Hay là tôi đi xả nước vào chậu để lau sơ người cho cậu ta?”.

Cuối cùng Phương Cảnh Thâm cũng lên tiếng, anh “Gâu”, “Gâu” hai tiếng...

Một tiếng nhất định là đồng ý, hai tiếng có nghĩa là phủ định..

Tô Tiểu Đường gãi gãi đầu, nghi ngờ: “Không cần sao?”.

“Gâu” Hoặc là trơ mắt nhìn Phương Cảnh Xán dơ bẩn nằm ngủ ở trên giường một đêm, hoặc là để cho Tô Tiểu Đường giúp đỡ chăm sóc cậu ta trong lúc này, Phương Cảnh Thâm sẽ lựa chọn cái trước...

“A” Nếu Phương Cảnh Thâm cũng không để ý tới, đương nhiên Tô Tiểu Đường cũng không kiên trì nữa, dù sao cô làm chuyện này cũng không tiện cho lắm.

Phương Cảnh Thâm đứng ở trước giường nhìn cậu em không ra hồn của mình trong chốc lát, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp xoay người chạy tới toilet, lúc trở về trong miệng ngậm một cái khăn mặt...

Tô Tiểu Đường trông thấy thì nghĩ thầm, xem ra tuy Phương Cảnh Thâm ăn nói chua ngoa nhưng tâm lại như đậu hũ, tuy lúc tức giận sẽ cắn

Phương Cảnh Xán thành như vậy, nhưng trong lòng vẫn quan tâm đến cậu ta...

Phương Cảnh Thâm nhảy lên giường giúp Phương Cảnh Xán lau mặt, Phương Cảnh Xán nói lẩm bẩm những câu mà người ta nghe không rõ, một bàn tay ở giữa không trung quơ quơ vài cái, sau đó liền thuận tay ôm Phương Cảnh Thâm vào ngực: “Anh... Hắt xì... Anh sao trên người anh lại có nhiều lông quá vậy... A... Anh sao tai của anh lại dài thế...”.

Phương Cảnh Thâm: “...”.

Tô Tiểu Đường: “...”.

Thật không biết cậu ta ngu ngốc hay thông minh nữa, nhận một con cún thành anh của mình, nhưng con cún này đúng thật là anh của cậu ta.

Đi đến cửa nhà, Tô Tiểu Đường đang cúi đầu lấy chìa khóa, vừa lấy ra xong, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiết Khải không biết lại tới từ lúc nào, chắc là do chờ quá lâu, nên khoanh tay đi tới đi lui, lắc lư giậm chân ở trước cửa, vừa thấy cô trở về hai mắt lập tức tỏa sáng mà đi lên nghênh đón.

“Tiểu Đường đã về rồi à”.

“Sao anh lại tới nữa?” Tô Tiểu Đường nói xong, chuẩn bị lướt qua anh ta mở cửa vào nhà.

Tiết Khải quýnh lên, túm lấy cánh tay của cô, giây tiếp theo đã bị một tiếng “Grừ” hung dữ của con cún làm sợ tới mức vội vàng thả tay ra.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của con Thệt Viên nào đó đang nhìn chòng chọc sang đây, bày ra tư thế nếu anh ta còn dám đụng tới chủ nhân nhà mình một cái sẽ lập tức bổ nhào qua, Tiết Khải xấu hổ tránh xa một chút: “Cái kia, Tiểu Đường em hãy nghe anh nói, anh biết lần này anh sai rồi, xin em nói giúp anh vài lời tốt đẹp đi!”.

Tô Tiểu Đường vì nhìn thấy dáng vẻ thú cưng bảo vệ chủ của Phương Cảnh Thâm ban nãy mà trong lòng có chút xúc động, tâm trạng đang vui sướng, tất nhiên sự nhẫn nại cũng nhiều hơn một ít, vốn định trực tiếp vào cửa, lại quay đầu nói với anh ta vài câu: “Rất xin lỗi, dù sao đây cũng là chuyện tình cảm của hai người, là bạn thân với nhau tôi sẽ thu lưu* cậu ấy, an ủi cậu ấy, nhưng sẽ không đi vào quá sâu, anh đã biết rõ mình đã sai, vậy tự mình giải thích với cậu ấy đi! Nếu anh có thành ý, cậu ấy tự nhiên sẽ biết được!”.

*Thu lưu: thu nhận và giúp đỡ

Tô Tiểu Đường đến nay vẫn còn nhớ rõ, sau khi cô bạn gái cùng phòng và bạn trai cô ta nháo nhào chia tay, xuất phát từ tinh thần nghĩa hiệp, cô liền hòa theo người bạn cùng phòng đó mắng bạn trai cô ta, kết quả ngày hôm sau cô bạn kia vội quay lại làm lành với bạn trai vui vẻ hoàn thuận như lúc ban đầu. Khiến cho Tô Tiểu Đường rất xấu hổ khi vừa mới đem người đàn ông đó mắng cho thương tích đầy mình

Cho dù là quan hệ bạn bè tốt đi nữa, có một số việc cũng cần phải chú ý.

“Sắp đến tết rồi, nếu lúc này anh chia tay với Nhiên Nhiên, anh chắc chắn sẽ bị cha anh đánh gãy chân mất...” Tiết Khải nản lòng, oán giận không thôi.

Tô Tiểu Đường một chút cũng không đồng cảm với anh ta, bây giờ biết lo lắng, thì sớm nên làm gì đi, hay chỉ là khoe mẽ anh hùng trong nhất thời?

Phương Cảnh Thâm không có ấn tượng tốt với người đàn ông này, một đại nam nhân, ngay cả điều cơ bản nhất chính là phân nặng nhẹ cũng làm không được...

Tiết Khải đang định xin xỏ vài câu, trong lúc vô tình nhìn vào ánh mắt của con cún kia, ánh mắt này là, anh ta bị một con cún khinh thường sao?

Vào phòng, Tô Tiểu Đường đổi dép lê xong, lại giúp Phương Cảnh Thâm xoa xoa chân, trông thấy Lý Nhiên Nhiên làm ổ cạnh lò sưởi vừa xem phim điện ảnh vừa ăn vặt, nhưng mà cái vẻ mặt kia rõ ràng là không tập trung.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên?”.

Tô Tiểu Đường gọi hai tiếng Lý Nhiên Nhiên mới khôi phục lại tinh thần: “Tiểu Đường, cậu đã về rồi ~”.

“Tiết Khải ở bên ngoài” Tô Tiểu Đường nói một câu.

“Ừ, mình biết...” Lý Nhiên Nhiên rầu rĩ mà lên tiếng trả lời, sau đó cầm một tấm thiệp màu đỏ đưa cho cô.

“Đây là?”.

“Thiệp mời, lễ cưới của lớp trưởng”.

“Khương Hoa muốn kết hôn? Thật không dễ dàng!” Tô Tiểu Đường cảm thán.

Lý Nhiên Nhiên chống cằm thở dài: “Ừ cũng phải thôi, cậu ta với bí thư chi bộ của chúng ta yêu nhau cũng sáu năm rồi”.

Chữ “cũng” này, đương nhiên là ám chỉ cô và Tiết Khải quen nhau đã sáu năm rồi.

Tô Tiểu Đường nghe được trong tiếng nói của cô có chút thả lỏng: “Tiết Khải bên kia... Cậu định làm sao đây?”.

Lý Nhiên Nhiên do dự, mở miệng nói: “Ngay từ đầu mình đúng là rất tức giận, nghĩ cùng lắm là chia tay, tóm lại tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh ta, nhưng mà nghĩ tới tình lực* tổn hao suốt sáu năm nay, tuổi mình cũng đã lớn như vậy, lại nghĩ đến áp lực trong gia đình, cho dù mình và anh ta chia tay, cũng không nhất định tìm được một người tốt hơn... Tiểu Đường, mình biết chính mình thật sự không có tiền đồ, nhưng mà mình không thể chịu được kích động...”.

*Tình lực: Tinh thần và thể lực

“Mình hiểu mà” Tô Tiểu Đường ôm cô an ủi, loại cảm giác thỏa hiệp này, còn có ai hiểu hơn cô đâu.

Lý Nhiên Nhiên nhìn cô với vẻ mặt lo lắng: “Tiểu Đường, vậy còn cậu? Qua năm mới là đã 27 tuổi rồi, quả thật không thể tiếp tục chậm trễ nữa, thời thanh xuân của người con gái chỉ có mấy năm như thế thôi...”.

Tô Tiểu Đường nhún nhún vai, tự giễu: “Người mập căn bản là không có thanh xuân, bao nhiêu tuổi cũng giống nhau cả thôi”.

Lý Nhiên Nhiên không nói gì mà lờ mờ cô: “Nếu cậu vẫn duy trì sức ăn cùng mức độ vận động như thời đại học, thì lúc này tuổi xuân đã sớm tràn trề, còn cố tình theo tên cận bã Tống Minh Huy kia, người ta nói phụ nữ rất chú trọng đến việc gả cho tuýp đàn ông nào, nếu lấy người đàn ông tốt thì sẽ càng ngày càng xuất sắc, mặt khác nếu không chọn đúng sẽ càng tồi tệ,...Dáng vẻ của cậu như vậy, không bằng tiếp tục thăm mến Phương Cảnh Thâm...”.

Khi Lý Nhiên Nhiên nói những lời này, thì vừa vặn Phương Cảnh Thâm mới lau bộ lông xong đang đi ra khỏi phòng tắm, đúng lúc nghe được câu cuối cùng, không tự chủ được mà đi chậm lại.

Tô Tiểu Đường đang xấu hổ thì đột nhiên nghe thấy giọng nói hoảng sợ của Lý Nhiên Nhiên: “Tiểu Đường à, cậu sẽ không vì thăm mến Phương

Cảnh Thâm mà nghĩ cả đời này không lấy chồng để giữ đạo với Phương Cảnh Thâm đó chứ?”.

*Giữ đạo ở đây là chịu tang ấy.

Phương Cảnh Thâm: “...” Anh vẫn nên đi xa một chút để giữ cho đôi tai mình được thanh tịnh.

Khóe miệng của Tô Tiểu Đường co rút: “Nói bậy bạ gì đó, Phương Cảnh Thâm đâu có chết, cái gì mà giữ đạo chứ”.

Lý Nhiên Nhiên vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ mà nhìn cô: “Không thể trách mình có những suy nghĩ vớ vẩn đó, cậu thầm mến anh ta lâu như vậy, hơn nữa anh ta vì cậu mới bị tai nạn xe, ai biết được trong lòng cậu có những ý nghĩ đó không, chỉ là thầm mến thôi mà, cậu cũng đừng nên làm chuyện điên rồ...”.

“Cậu không nhắc tới chuyện mình thầm mến anh ta thì sẽ chết sao?” Tô Tiểu Đường then quá hóa giận, bóc một viên chocolate nhét vào miệng cô.

Tuy Lý Nhiên Nhiên lựa chọn thỏa hiệp, nhưng cũng không thể tha thứ cho Tiết Khải dễ dàng như vậy, vì muốn anh ta nhớ đời, nên nhiều ít cũng phải khiến cho anh ta chịu khổ vài ngày rồi mới quay về.

Ngày mai chính là hôn lễ của Khương Hoa, lớp trưởng đại nhân thật sự rất chu đáo, sớm đã hỏi qua người của nhà hàng, Tô Tiểu Đường có thể mang theo cún đi vào, về điểm ấy thì đúng là không cần lo lắng nữa, nhưng khi đứng trước tủ quần áo thì cô lại lúng túng..

Mặc quần áo nào mới đẹp đây?

Một phần là bởi vì, dù sao đây cũng là hôn lễ của người ta, cô không thể ăn mặc quá tùy tiện, mặt khác là vì gần đây cô gầy đi không ít, rất nhiều bộ quần áo không còn vừa người nữa, nhưng cô lại không muốn lập tức mua bộ quần áo mới, dù sao cô vẫn còn gầy nữa, mua về không bao lâu thì lại đổi số đo...

[Đi đến cửa hàng mua một bộ] Phương Cảnh Thâm ở phía sau đột nhiên mở miệng.

Tô Tiểu Đường nhúc nhích đầu: “Có phải quá lãng phí rồi hay không?”.

[Không đâu] Thứ cô cần không chỉ là giảm cân, quan trọng hơn là tạo được sự tự tin.

“A... Vậy được rồi” Đối với lời nói của Phương Cảnh Thâm, từ trước đến nay cô đều tin tưởng vô điều kiện và hoàn toàn không nghi ngờ.

[Đi thôi, gửi hình cho tôi, tôi sẽ giúp cô chọn] Phương Cảnh Thâm lo lắng bỏ thêm một câu.

Chẳng lẽ thật sự bị bản năng động vật ảnh hưởng đến rồi sao? Phương Cảnh Thâm phát hiện lực chú ý của mình đặt ở trên người cô càng ngày càng nhiều, trong đó biểu hiện lớn nhất là khi ở đâu cũng lo lắng cho cô, rất giống với cảm giác bảo vệ lãnh địa.

Vì thế Tô Tiểu Đường phải chạy một chuyến đến cửa hàng, bởi vì không thể mang cún vào theo, cho nên cô ở trong phòng thử đồ lén chụp hình gửi cho Phương Cảnh Thâm giúp mình tham khảo, loay hoay mãi cuối cùng cũng mua được một bộ mới.

Sau khi chọn xong, lúc đi ngang qua khu vực dành cho thú cưng, vừa trông thấy một chiếc khăn quàng cổ hoa văn bông tuyết màu lam nhạt, cô liền thuận tay mua ngay.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Đi dạo ở trung tâm thương mại suốt cả buổi chiều, trong lúc đó khó tránh khỏi sẽ đi ngang qua các cửa hàng bán đồ ăn vặt, phòng trà, cửa hàng trà sữa,... Trong đầu Tô Tiểu Đường luôn có một giọng nói quanh quẩn: Đi ăn đi, đi ăn, đi ăn đi... Nhưng sau đó lập tức có một giọng nói rất có quy củ vừa lạnh lùng vừa cứng rắn vang lên chống đối lại: Không được ăn, không được ăn,...

Cuối cùng vẫn là giọng nói thứ hai giành chiến thắng, Tô Tiểu Đường hiếm khi bảo vệ được cái dạ dày của mình như vậy...

Trong lúc Tô Tiểu Đường tranh đấu với thức ăn ngon, thì Phương Cảnh Thâm đang ở nhà đọc sách, anh cũng là trong lúc vô ý mới phát hiện giá sách được sắp xếp ngăn nắp trong phòng ngủ, anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra trong đó có tám chín phần là sách anh thường xuyên xem.

Người này chắc phải ở thư viện rình anh không ít lần mới có thể sưu tập hết toàn bộ như thế.

Phương Cảnh Thâm có một loại cảm giác nói không nên lời, chán ghét? Không hề. Lấy tư cách là người trong cuộc bị quan tâm quá mức, đúng là có chút tức giận, nhưng trên thực tế anh không có lý do gì để quở trách và oán giận cả, dù sao người ta cũng chỉ lựa chọn thăm mếu, lại không làm phiền anh, đến cuối cùng bị phát hiện, rồi bị vạch trần, người bị tổn thương nhiều nhất cũng là cô ấy.

Phương Cảnh Thâm đang chuẩn bị lấy một quyển sách y học ở trong góc khuất, nhưng do chân cử động bất tiện, rốt cuộc không biết là làm rớt thứ gì đó xuống.

Một cái hộp màu đen rơi xuống mặt đất, những thứ bên trong đều bay ra ngoài, Phương Cảnh Thâm đang định thu dọn những thứ này, nhưng lại trông thấy một bức ảnh quen thuộc thì dừng lại.

Cảnh trong bức ảnh là hội trường lớn ở trường học, mà người đang đứng trên bục giảng diễn thuyết chính là anh.

Khi đó anh mặc một bộ trang phục trắng thớm, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, góc độ chụp ảnh được điều chỉnh phù hợp khiến cho cả người anh như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng ấm áp, thoát nhìn có vài phần mờ ảo cùng xa xôi.

Anh cũng không muốn xem trộm thứ riêng tư của người khác đâu, mà nếu là vật riêng tư thì tất cả những thứ này không phải là chuyện riêng của anh sao?

Cuối cùng vẫn không ngăn được cảm giác khác thường ở trong lòng, cũng lật xem một tí. Nội dung bên trong chiếc hộp màu đen này tương đối phong phú. Một quyển vở làm bằng tay thật dày được cắt từ báo, bên trong những mảnh giấy báo này đều là tin tức liên quan đến anh, mỗi tờ cô đều dùng dòng chữ nhỏ nhắn xinh đẹp trái ngược với vóc dáng để viết lời chú giải, có khi là một câu khen ngợi, còn vẽ thêm icon khuôn mặt đáng yêu, tuy rằng anh xem cũng không hiểu ý nghĩa cho lắm, nhưng những bức vẽ sinh động lại có thể làm cho người ta cảm thấy trong nội tâm cô đang rất xúc động. Trong đây chắc có trên 100 bức ảnh, có khi là cô thu gom từ nơi khác, từ góc độ có thể nhìn thấy đa số là cô tự chụp, bởi vì rất ít khi chụp ngay mặt anh, cho dù chỉ chụp được góc áo cũng được cô giữ lại. Thế nhưng Phương Cảnh Thâm cũng phát hiện ngày chụp ảnh chỉ kéo dài đến hết năm đầu đại học, sau này cô không tiếp tục chụp nữa, trừ những thứ này

thì còn một vài món anh nhớ không rõ, ví dụ như chỉ là một cái nắp bình trà, một tấm thiệp nho nhỏ, một tờ khăn giấy, một chiếc khăn tay trắng... Chỉ có chiếc khăn tay, anh cố gắng lắm mới nhận ra dường như đó là kiểu dáng anh quen dùng, nhưng không nghĩ ra vì sao nó lại ở chỗ của cô, và thay mặt cho dòng hồi ức như thế nào.

“Phịch” Tiếng vật nặng rơi xuống làm cho Phương Cảnh Thâm khôi phục lại tinh thần, anh nghiêng đầu lập tức nhìn thấy Tô Tiểu Đường không biết đã trở về từ lúc nào, khuôn mặt thì đỏ bừng đang ngây ngốc đứng ở nơi đó, túi đồ trong tay đều rơi xuống đất.

Xem quá nhập tâm đến mức ngay cả tiếng bước chân của cô cũng không nghe thấy, lúc này Phương Cảnh Thâm vì không cẩn thận xâm phạm đời tư của Tô Tiểu Đường mà xấu hổ, Tô Tiểu Đường cũng vì xâm phạm đời tư của Phương Cảnh Thâm mà cũng xấu hổ y như vậy.

Hai người im lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Phương Cảnh Thâm phá vỡ không khí trầm mặc, dùng IPAD “Tránh nặng tìm nhẹ” mà nói một câu: [Thật xin lỗi, không cẩn thận làm rơi những thứ này].

“A...Không, không sao đâu, tôi đến thu dọn là được mà, anh muốn xem sách gì? Tôi lấy giúp anh...” Gương mặt Tô Tiểu Đường nóng hầm hập, đỉnh đầu sắp bốc khói, tay chân luống cuống mà ngồi xổm xuống đem những thứ này thu dọn lại một chút rồi nhét vào, cũng không biết anh thấy được bao nhiêu, trong lòng thấp thỏm không thôi.

Sau đó lại chuyển sang thảo luận chủ đề phối quần áo, hai người đều không đề cập đến chuyện vừa xảy ra nữa.

Nửa đêm canh ba*

*Theo như google là 23h đến 1h sáng.

Tô Tiểu Đường trùm đầu trốn vào ổ chăn, thiếu chút nữa là cắn nát cái gối.

Sao có thể sơ ý đến thế, không giấu những thứ đồ này cho kỹ chứ! Giờ thì tốt rồi, lại có thể bị đương sự thấy được tang chứng...

Tô Tiểu Đường càng nghĩ càng ngủ không được, xoay người một cái ngồi dậy, sau đó lén lút bò xuống giường cầm cái hộp bảo bối của cô, lại lục lọi trong ngăn kéo một phen, tiếp đó là mở cửa phòng ngủ thò đầu ra, xác định Phương Cảnh Thâm đã ngủ say liền nhón chân, khom lưng chạy tới ban công.

Nửa đêm lại chạy ra ngoài làm cho Tô Tiểu Đường run bắn bật, nắm thật chặt áo khoác ngồi xõm xuống, đặt cái hộp trên mặt đất, sau đó lấy bật lửa ra.

Một tiếng “Tách” khê vang lên, ánh lửa bắt đầu sáng lên, Tô Tiểu Đường nắm cái bật lửa thật chặt, từ từ để sát vào hộp nhỏ màu đen chứa đựng những hồi ức suốt bảy năm...

Tay cô run lên, ngọn lửa lập tức lan sang bức ảnh, hình ảnh của Phương Cảnh Thâm trong bức hình phút chốc hóa thành màu đen kịt, trước khi nó hoàn toàn bị thiêu rụi, Tô Tiểu Đường giống như nổi điên vội vàng dùng tay không dập lửa, sau cùng xem như bảo bối đặt trong lòng bàn tay... Nương theo ánh sáng yếu ớt, cô ngơ ngác mà nhìn những vật vô cùng quen thuộc mà cô đã vuốt ve đến cả trăm ngàn lần.

Cô cứ như vậy ôm đầu gối ngồi xõm một chỗ, yên lặng nhìn một hồi lâu, sau đó vùi mặt thật sâu vào khuỷa tay mình.

Không biết ngồi đó đã bao lâu, ngay cả chân cũng tê rần, cô rút cuộc ngẩng đầu lên, một lần nữa đem bức hình vừa mới bị đốt một nửa đặt vào trong hộp, vẫn đốt cuốn tập được cắt từ báo kia, tiếp theo là khăn giấy, sau đó là khăn tay...

Tính tình của Phương Cảnh Thâm rất tốt nên mới không so đo với mình, nhưng cô lại không làm được, đều bị anh nhìn thấy cả rồi cô không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cất giữ những thứ này như một kẻ biến thái. Cô không hy vọng sở thích của mình khiến cho anh cảm thấy phiền phức.

Trông thấy những vật kỷ niệm từng chút từng chút tích góp theo thời gian hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt hết, phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó tắt lịm, Tô Tiểu Đường rốt cuộc không thể chịu nổi, bả vai run rẩy, nước mắt lăn lăn rơi xuống...

Phía sau, Phương Cảnh Thâm yên lặng không tiếng động mà lùi lại, lúc này anh không thích hợp để xuất hiện.

Nếu nói vừa rồi khi nhìn đến bí mật mà cô cất giấu, anh cũng không có cảm nhận gì đặc biệt, thì giờ phút này, nhìn thấy qua toàn bộ quá trình cô thiêu rụi hết những thứ kia, lần đầu tiên trong lòng anh có cảm giác đau lòng.

Từ nhỏ đến lớn bên cạnh anh không thiếu người theo đuổi, nhưng anh chưa từng thấy vui sướng và cảm động khi được người ta thích, càng không thể hiểu nổi cảm giác cố chấp thích một người đến như vậy của Tô Tiểu Đường.

Mặc dù anh cũng từng yêu đương, nhưng việc đó cũng giống như sắp kiểm tra sát hạch cho nên phải tăng tốc ôn tập, tốt nghiệp phải nhanh chóng tìm việc làm, tình yêu đối với anh mà nói chính là hai chữ “lâu dài” như một kế hoạch được viết trên sách trong suốt một đời người, đến lúc nên yêu đương, anh sẽ bắt đầu lựa chọn đối tượng thích hợp nhất. Mà dung mạo, gia thế, chỉ số thông minh của Thư Diễm, đến lúc tổng hợp các tố chất ưu tú, sẽ rất có lợi cho gen đời sau, cho dù anh cũng không xuất phát từ sự yêu thích nhưng vẫn cùng với đối phương kết giao, với chỉ số thông minh của Phương Cảnh Thâm muốn ở chung với một người phụ nữ dĩ nhiên là không

có gì khó , nếu thuận lợi anh sẽ cùng người phụ nữ này kết hôn, sinh con. Nhưng rồi nguyên nhân làm cho bọn họ chia tay lại liên quan đến vấn đề về nguyên tắc, anh hy vọng mình cùng một nửa kia sẽ toàn tâm toàn ý với nhau, nhưng lại phát hiện Thư Điềm kết giao với mình thế mà lại cùng người đàn ông khác đây đưa không rõ.

Nghĩ tới đây, Phương Cảnh Thâm nhớ lại lúc mình mới phát hiện chuyện này. Lúc ấy vô tình anh nghe được Thư Điềm đang tranh cãi cùng với một nữ sinh khác, nội dung cuộc đối thoại là nữ sinh kia đang khuyên bảo Thư Điềm không nên đồng ý hẹn hò với người đàn ông khác, mà lúc ấy Thư Điềm trả lời thế này : “Cậu thích xen vào chuyện của người khác quá đấy, tôi và Phương Cảnh Thâm chỉ là yêu đương chứ đâu phải kết hôn, cho dù kết hôn cũng có thể ly hôn ấy chứ, dĩ nhiên tôi sẽ nắm bắt những cái tốt hơn...”

Lời nói đã bất đồng thì không cần bàn bạc tiếp, đối với loại người tư tưởng phóng khoáng như Thư Điềm, chờ giá cao, quan niệm chỉ cần gặp được người tốt hơn sẽ lập tức vứt bỏ đối phương, Phương Cảnh Thâm không thể gặt bừa, tuy rằng anh theo đuổi là dựa theo nguyên tắc mới lựa chọn cô ta, nhưng nếu xác định quan hệ với một người thì sẽ không dòm ngó người phụ nữ khác.

Bây giờ nhớ tới chuyện này, trong đầu Phương Cảnh Thâm đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, lẽ nào nữ sinh khuyên bảo Thư Điềm trước kia là... Tô Tiểu Đường?

Ngày hôm sau, Tô Tiểu Đường mặc bộ đồ hôm qua mới mua vào người. Một bộ váy màu nâu nhạt đơn giản mà thanh lịch, còn kèm theo một chiếc áo khoác ngắn màu đen tuyền, vấn tóc thành một búi nhỏ ở sau đầu, kết hợp với một cái vương miện bằng thủy tinh đơn giản, vừa đủ cao quý lại mới lạ.

Tô Tiểu Đường soi gương, cảm thấy mắt thẩm mỹ của Phương Cảnh Thâm thật sự rất tốt, đang hài lòng thoả mãn chuẩn bị ra cửa thì Phương Cảnh Thâm ở bên cạnh lên tiếng: [Có đồ trang điểm không?].

“Không...Không có, chỉ có phấn BB, cần trang điểm à? Tôi cũng không giỏi...” Tô Tiểu Đường gãi gãi đầu khó xử

[Không cần, che quầng thâm ở mắt đi một chút là được] Phương Cảnh Thâm trả lời.

Ặc, suýt nữa thì quên mất tật xấu của Phương Cảnh Thâm là theo chủ nghĩa đã đẹp còn muốn đẹp hơn, bởi vì tối hôm qua làm thế nào cũng không ngủ ngon được, lúc này dưới mắt cô có một tầng quầng thâm nhàn nhạt, vì làn da của cô khá trắng cho nên vừa nhìn đã thấy rất rõ.

“À ừ, có phấn BB chắc là đủ rồi...” Tô Tiểu Đường vội trả lời, dùng phấn BB che một chút, quả nhiên tốt hơn chút ít.

Xong rồi lại giấu đầu hờ đuôi mà giải thích một câu: “Tối hôm qua trước khi đi ngủ, vô tình xem một bộ phim kinh dị, không sao ngủ được ha ha...”.

Phương Cảnh Thâm không vạch trần, ánh mắt thoáng dừng lại khi nhìn thấy một túi giấy màu sắc lòe loẹt in hình cún con được đặt trên giường.

Tô Tiểu Đường nhìn theo ánh mắt của anh, lấy từ trong túi ra một chiếc khăn quàng cổ, gãi gãi đầu nói: “Lúc đi ngang qua quầy hàng dành cho thú cưng nhìn thấy thứ này khá đẹp nên thuận tay mua, mua rồi mới nghĩ tới hình như anh không quen mang nó...”.

Phương Cảnh Thâm hơi cúi thấp người : [Không sao, cái này không có ảnh hưởng].

Tô Tiểu Đường “thụ sủng nhược kinh”* mà nhìn anh, hơn nửa ngày mới xác định anh đã đồng ý mang nó, vì thế rất vui vẻ mà quăn khăn lên cổ anh, kích cỡ rất vừa, màu sắc cũng rất hợp, phía dưới khăn quàng cổ còn có mấy cái chuông nhỏ màu trắng, thật sự rất là đáng yêu!

* Thụ sủng nhược kinh: Được nhận yêu thương mà vừa mừng vừa lo.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hôm diễn ra hôn lễ, cô dâu chú rể đứng trong đại sảnh nhà hàng đáng vẻ tươi cười chào đón quan khách.

Mấy người bạn học cũ đang đứng trò chuyện, có người "Ồ" lên một tiếng, "Nhìn ai kìa, Tổng tổng của chúng ta đến rồi!"

Một người phong độ ngời ngời nhẹ nhàng từ trên chiếc BMW mới toanh bước xuống, trên người mặc một bộ âu phục đắt tiền, khoác tay một cô bạn gái xinh đẹp như hoa, mỉm cười nói "Chúc mừng" .

Khương Hoa liếc mắt quan sát một lượt, vỗ vai anh ta, "Vài ngày không gặp tớ suýt chút nữa là không nhận ra cậu luôn! Người anh em phát tài rồi nha!"

Về mặt Tống Minh Huy điềm đạm lại thêm chút kiêu ngạo, không có một chút biểu hiện đặc ý nào, bộ dáng đúng là có mấy phần phong thái của người thuộc xã hội thượng lưu.

"Không phải vậy sao, nghe nói công ty của Tống tổng vừa mới thành lập liền nhận được đơn đặt hàng lớn, làm ăn rất phát đạt!" Bên cạnh có người ngưỡng mộ nói.

Tống Minh Huy cười cười, "Do vận khí tốt thôi, chỉ là kiếm được chút ít tiền!"

"Tống tổng khiêm tốn quá! Biệt thự ở Nam Uyển không phải ai cũng có thể mua được! Cậu nói đây chỉ là món tiền nhỏ, chúng tôi làm đến chết

cũng chưa chắc kiếm được ngàn ấy tiền..."

"Nhưng ngưỡng mộ nhất vẫn là một tên tiểu tử như cậu lại cửa ải được một cô bạn gái xinh đẹp như vậy ha ha ha!"

Người có ánh mắt tinh tường đều biết Tống Minh Huy là dựa vào Lâm Tuyết để leo cao, người nói lời này tuy rằng không có ác ý gì, nhưng người nói vô tình người nghe lại có ý, sắc mặt của Tống Minh Huy hơi ngây ra, nhưng thoáng chốc liền khôi phục như thường, ôm người phụ nữ trong ngực, ánh mắt thản nhiên nói: "Trong lúc khó khăn nhất Tiểu Tuyết không rời bỏ tớ, gặp được cô ấy là may mắn lớn nhất đời này của tớ!"

Lâm Tuyết hạnh phúc e thẹn, ngược mặt sùng bái nhìn anh ta, "Em đã sớm biết anh nhất định sẽ thành công! Em tin tưởng mắt nhìn người của mình!"

"Đừng bày ra bộ dạng như vậy, hai người các cậu tưởng bọn tớ mắt chó mù à, ân ái thế này không khéo sẽ nổi bật hơn cả cô dâu chú rể mất!"

Mọi người đều vui đùa trêu chọc.

Gì mà thời điểm khó khăn nhất, lúc anh ta khó khăn nhất người ở cạnh anh là người phụ nữ này sao? Trong lòng tất cả mọi người đều rất rõ, nhưng không ai vạch trần mà thôi. Nhưng cũng có người không nhịn được, khẽ than một câu, "Trong số những người bạn học cũ, cậu là tốt nhất rồi, nếu sau này có giàu sang cũng đừng quên bọn này ~ "

"Đó là dĩ nhiên, mọi người có việc gì cần giúp đỡ, cứ đến tìm tớ!" Tống Minh Huy sáng khoái nói.

Người nọ chờ câu này của anh ta đã lâu: "Nghe nói Tô Tiểu Đường bây giờ rất khổ, tuy rằng còn có thể kiếm tiền được, nhưng công việc của cậu ấy đang làm đâu phải việc chính thức, một cô gái ngày nào cũng ở suốt

trong nhà không bước chân ra ngoài, nếu cứ tiếp tục lâu dài đừng nói là sức khỏe, ngay cả tinh thần cũng có vấn đề..."

Chỉ là ám chỉ, nhưng hiển nhiên là mắng anh ta vong ơn phụ nghĩa.

Rốt cuộc Tống Minh Huy dường như đã tìm được dịp phản bác, vội vàng mở miệng nói: "Lần trước tớ cố ý đến nhà hỏi cô ấy có đồng ý góp vốn không, thế nhưng cô ấy không đồng ý, tớ cũng không còn cách nào. Giá như cô ấy chịu góp vốn thì cho dù cô ấy không có kinh nghiệm làm việc, cũng có thể lấy thân phận cổ đông, tùy ý đến công ty của tớ chọn một công việc nhàn nhã, chung quy là do cô ấy cảm thấy nằm lì ở nhà vẫn tốt hơn."

Nói đến đây, vẻ mặt người cố ý vạch trần Tống Minh Huy trở nên ngượng ngùng không tiện nói gì nữa.

"Lần trước lúc họp lớp có gặp cậu ấy, nhìn qua thật sự không được tốt lắm..." Cô dâu Tôn Di tỏ vẻ lo lắng đồng tình, trong lòng cô thấy chướng mắt vì hành vi của Tống Minh Huy, nhưng mà chuyện của người khác cô cũng không tiện nhiều lời.

Vừa nhắc đến chuyện họp lớp, những người lần trước có đến tham dự đều chợt nhớ đến chuyện của Phương Cảnh Thâm. Ai mà ngờ được, một người tài năng như vậy chỉ trong một đêm lại nằm yên bất động ở bệnh viện sống chết không rõ, là phượng hoàng đất nhưng lại bay xa tận chân trời.

Mặc dù trong lòng mọi người đều vô cùng cảm khái, nhưng không ai muốn nhắc đến chuyện xui xẻo như vậy trong ngày vui thế này, phút chốc bầu không khí trở nên im lặng quỉ dị.

Đúng lúc này, có người nhìn về phía cửa hỏi một câu không chắc chắn lắm —— "Các cậu nhìn xem có phải Tô Tiểu Đường không?"

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng trước cửa, một cô gái vốn chẳng bao giờ chú ý đến cách ăn mặc, cô đơn đáng thương, mập mạp có tuổi, lúc nào vẻ mặt cũng u buồn, lúc này gương mặt hồng hào rạng rỡ từ trên Audi bước xuống, bên cạnh là một chú Husky vô cùng đáng yêu.

Quần áo trên người cô cũng không phải là loại xa xỉ quý hiếm gì, đều là mặt hàng phổ thông dành cho giới trí thức, phụ kiện đi kèm cũng không có gì đặc biệt, nhưng được cô phối hợp lên người lại tỏa ra khí chất đặc biệt.

So với Tô Tiểu Đường trước giờ giống như hai người khác nhau vậy, hoàn toàn là hai người khác biệt.

Tô Tiểu Đường đang đắm chìm trong suy nghĩ "Nam thần nhà mình đẹp trai như vậy dù có biến thành cún cũng vẫn đẹp trai, hoàn toàn khác với mấy con cún khác" nên cô hoàn toàn không chú ý đến mọi thứ bất thường đang diễn ra xung quanh, thật vui vẻ đi về phía nhân vật chính của buổi tiệc chúc mừng.

"Lớp trưởng, bí thư, chúc mừng!"

"Cảm ơn..." Tôn Di vô cùng ngạc nhiên lời kéo cô, câu đầu tiên mở miệng chính là, "Tiểu Đường, cậu gầy đi nhiều rồi!"

Tô Tiểu Đường gãi gãi đầu, "Vậy sao? Nhiên Nhiên cũng nói vậy..."

"Đúng vậy! So với lúc còn đi học không khác lắm! À... so với lúc ấy còn gầy hơn một chút, hơn nữa sắc mặt rất tốt đó nha..." Nói xong không nhận được đưa tay véo gò má mềm mại của cô một cái.

Tô Tiểu Đường ngượng ngùng sờ sờ mặt.

Bên cạnh có người cố ý muốn dò xét Tống Minh Huy, cố tình trêu ghẹo, "Tiểu Đường à, có phải cậu yêu rồi không?"

"Hả? Không có đâu!" Tuy rằng Tô Tiểu Đường trả lời như đinh đóng cột, nhưng trong lòng lại không hiểu sao có chút chột dạ, thật kỳ quái, sao cô lại chột dạ thế này?

"Thật không vậy? Đừng gạt bọn tớ nhá!"

"Cái cậu này, suốt ngày chỉ lo kiếm tiền, làm sao có thời gian yêu đương ~" Lý Nhiên Nhiên chẳng biết đã đến từ lúc nào, thân thiết ôm cánh tay Tô Tiểu Đường.

"Chắc chắn, vẻ mặt hồng hào, mặt tươi như hoa còn bảo không có bạn trai... Cho dù bây giờ không có nhưng cũng sắp có rồi!"

Mọi người lại trêu đùa một lúc lâu mới chịu buông tha cho Tô Tiểu Đường rồi khỏi. Đây là lần đầu tiên, lúc cô và Thịch Viên cùng xuất hiện, sự chú ý của mọi người đều đặt trên người cô.

Nhìn Tô Tiểu Đường bây giờ, suy nghĩ của mọi người—— có gì đó thay đổi. Khiến mọi người đều nghĩ không có cô là không được, trước đây mọi người đều xem cô giống như một chân sai vật, ngày mưa mang ô, ngày lạnh sưởi ấm, bản thân tự biến mình trở thành một bác gái già nua. Bây giờ cô khác rồi, thoát khỏi ám ảnh tâm lý, sống một cách vui vẻ thoải mái. Một người con gái độc thân, không có tiền mới thê thảm, có tiền muốn gì chẳng được, cần gì phải làm khổ bản thân?

Sắc mặt của Tống Minh Huy không tốt lắm, từ đầu đến cuối đều không nói được lời nào. Tất nhiên là bởi vì không thể thấy bộ dáng tiều tụy, tan nát cõi lòng của Tô Tiểu Đường. Hơn nữa không thể nhìn ra một tia đau khổ, không cam lòng nào từ trong mắt cô khi thấy anh ta thành công như ngày hôm nay.

Gia cảnh Khương Hoa không tệ, hôn lễ tổ chức ở nhà hàng cao cấp, có vườn hoa rất độc đáo, bãi cỏ có thể tổ chức hôn lễ theo kiểu phương Tây, thuê công ty tổ chức hôn lễ chuẩn bị rất chu đáo, danh tiếng cũng tốt.

Lúc này khách mời đều đã đến gần đủ, bận rộn bố trí sắp xếp một lúc, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Màn hình chiếu cảnh cô dâu chú rể gặp nhau, quen nhau, yêu nhau kết hợp với âm nhạc lãng mạn khiến cho không ít cô gái ngồi cảm động khóe mắt đỏ hoe, Lý Nhiên Nhiên còn bật khóc, Tô Tiểu Đường cũng vô cùng cảm động, cả quãng đường từ đại học đến bây giờ thật không dễ dàng gì.

Hôn lễ tiếp tục đến màn chú rể bước lên trao nhẫn cưới cho cô dâu. Bố trí rất sáng tạo, dùng một con Collie đã được huấn luyện, trên cổ đeo nơ màu đỏ, trong miệng ngậm hộp đựng nhẫn, đi trên thảm đỏ, từng bước từng bước hướng về phía cô dâu chú rể, khách mời đến dự tiệc đều hô to “Thật đáng yêu!!!”.

"Ôi, thật đáng yêu làm sao!!!" Tô Tiểu Đường cũng không nhịn được mắt lấp lánh như sao.

Phương Cảnh Thâm đứng cạnh đang buồn chán nghe nói như thế cũng lười biếng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn chú chó kia như gặp kẻ thù, trong lòng thầm phản bác, đáng yêu chỗ nào? Còn không đáng yêu bằng anh...

"Thực sự là quá thông minh..." Tô Tiểu Đường vẫn đang khen ngợi.

"Đúng vậy! Không biết huấn luyện thế nào, cùng là cún mà sao khác nhau quá đi!" Lý Nhiên Nhiên thở dài.

"Lúc trước suy nghĩ rất lâu, vốn định mua một em Collie, Boss bảo Collie là giống cún thông minh nhất, thật là đáng yêu..."

Phương Cảnh Thâm nghe xong trong lòng càng ngày càng bức bối, cuối cùng không nhịn được đưa chân khều chân của Tô Tiểu Đường một cái.

Tô Tiểu Đường cúi đầu liền thấy Phương Cảnh Thâm đang ngược mặt lên nhìn mình, nhất thời trong lòng cũng có thay đổi, nhanh chóng sờ sờ đầu của anh, "Cưng cũng rất đáng yêu, rất thông minh, không không, đáng yêu nhất, thông minh nhất..."

Thấy trong mắt cô không ai đáng yêu bằng mình, Phương Cảnh Thâm hài lòng.

Tô Tiểu Đường vuốt ve xong suy nghĩ một lúc, mang nam thần đi so sánh với một con cún có phải không tốt cho lắm hay không? Thế nhưng cô lại không chú ý đến điểm khác thường nào đó, biểu hiện vừa rồi của nam thần rõ ràng giống như thú cưng bị chủ bỏ rơi đang cầu vuốt ve, cầu an ủi...

Hơn nữa, sau khi được vuốt lông, tâm tình của anh cũng trở nên tốt hơn.

Tô Tiểu Đường đang bối rối vì không biết cuối cùng có nên đối xử với nam thần như một con thú cưng thật sự không. Trên thảm đỏ, con cún đang từng bước hướng về cô dâu chú rể hình như bị thứ gì đó thu hút đột nhiên quay đầu chạy về hướng ngược lại.

Kế hoạch ban đầu bị phá hỏng, có gọi thế nào con cún cũng không nghe. Chờ đến lúc Tô Tiểu Đường phát hiện, con Collie đã chạy đến dưới chân cô, thả chiếc hộp đang ngậm trong miệng xuống chân cô.

Nói đúng ra là thả xuống dưới chân Phương Cảnh Thâm.

"Ặc..." Tô Tiểu Đường khó hiểu.

Người huấn luyện thú cuốn quýt đuổi theo, cầm lấy hộp đựng nhẫn, một lần nữa đưa cho nó ngậm vào, "Hỉ Lai, Hỉ Lai, đi qua kia!"

Con Collie tên Hỉ Lai ngậm hộp đựng nhẫn trong miệng đứng không nhúc nhích, một lần nữa lại cúi đầu thả hộp đựng nhẫn xuống dưới chân Phương Cảnh Thâm, thả xuống gần hơn lúc này, còn dùng chân đẩy chiếc hộp về phía anh, chiếc đuôi phía sau phe phẩy qua lại vô cùng vui vẻ.

"Ha ha ha, con cún này có phải cún cái không vậy? Hay là để ý Thịt Viên nhà chúng ta rồi!" Lý Nhiên Nhiên đứng bên cạnh trêu ghẹo cười lớn.

Ban tổ chức mặt đen như đáy nồi, "Là cún đực."

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hỉ Lai đứng tại chỗ nhún nhảy lắc đầu vẩy đuôi, Phương Cảnh Thâm vẫn nhìn thẳng không ngó ngang gì, chuyện này thật giống như “Thiếp có tình, chàng lại vô ý”.

Mọi người vây lại xem rất vui vẻ, nhưng ngược lại người huấn luyện cầm nắm thịt bò khô không còn tác dụng trong tay lại muốn khóc thét lên, "Tiểu tổ tông, cứng quay lại đi mà!"

Có người đề nghị: "Tự anh mang lên đi!"

Người huấn luyện còn muốn cố chấp, "Tôi không phải cún! Đây chẳng khác nào lừa dối khách hàng!"

Tô Tiểu Đường đứng bên cạnh, rất muốn hỏi Phương Cảnh Thâm một câu, có hiểu Hỉ Lai nói gì hay không, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng hỏi từ lúc biến thành cún đến nay anh có hiểu tiếng cún không.

Người huấn luyện liên tục dụ dỗ Hỉ Lai quay lại đưa nhẩn, Hỉ Lai đều mang đến đưa cho Phương Cảnh Thâm, vài lần như vậy, Phương Cảnh Thâm bị mọi người vây lại xem cũng không chịu đựng được, dùng chân đá chiếc hộp trở lại.

Hỉ Lai nức nở một tiếng bộ dạng đáng thương, cúi đầu xuống.

"Ha ha ha ha ha, hai bạn cún thật đáng yêu mà, cười chết tôi rồi... Thợ chụp ảnh, này, anh mau đến đây chụp lại cảnh này đi, thật vui quá..."

Thợ chụp ảnh bước đến, hí hoáy chụp liên tục mấy tấm.

"Người khác không biết còn tưởng anh bạn cố tình bày ra trò vui này đây!"

Tuy rằng xảy ra chút sự cố ngoài ý muốn, thế nhưng mọi người đều rất vui vẻ, người huấn luyện thú thỏ phào nhẹ nhõm, nhưng mà phải làm gì mới xong nốt phần còn lại đây? Xem ra đành phải tự mình mang đi, trừ tiền lương là chuyện không tránh khỏi rồi...

Anh ta quyết định tự mình ra tay, nhưng khi nhìn khách mời vui vẻ đến vậy, ai cũng lấy điện thoại di động ra chụp lại, chờ mong chuyện vui vẻ tiếp theo, ngay cả cô dâu cũng rất hăng hái vào góp vui, Tô Tiểu Đường mượn cơ nói gần đây Thập Viên rất hay rụng lông, trên người có bôi thuốc nước nên không thể sờ được, nhờ vậy mà Phương Cảnh Thâm mới tránh khỏi chuyện bị người khác sờ vào, Hỉ Lai cũng cố gắng đến gần người rồi lại bắt đầu liếm người anh.

Trong không khí ồn và náo nhiệt, đương sự (cún) ngậm hộp đựng nhả lên xông ra ngoài nhanh như tên bắn, đưa nhả cho chú rể đang ngây ngốc đứng đó không nói nên lời rồi lập tức quay đầu rời đi, nhanh chóng quay về bên cạnh Tô Tiểu Đường, toàn bộ quá trình diễn ra chưa đến 10s.

Hiệu suất hoàn thành nhiệm vụ cao như vậy không phải đến từ một con cún được huấn luyện như Hỉ Lai, mà lại là đáng vẻ ngây thơ trông có phần hơi ngốc nghếch của Thập Viên.

Mọi người sửng sốt một lúc lâu, ngay sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm động.

Mọi người vẫn nghĩ rằng vừa rồi trong lúc hỗn loạn Tô Tiểu Đường đã ra lệnh gì đó nên chú cún mới nghe lời chạy đi, làm cho người huấn luyện hoảng sợ không thôi, về mặt ghen tỵ nhìn cô, "Bình thường cô huấn luyện nó bằng cách nào thế, thật là biết nghe lời, chó nghe lời cũng không có gì

lạ, nhưng chó cô nuôi là giống Husky, rất khó huấn luyện, tôi ngồi quan sát được một lúc rồi, thậm chí dây dắt chó cũng không có, ngoan ngoãn ở cạnh cô không hề chạy loạn, còn bảo gì làm đó! Quả thực rất khó tin được!"

Huấn luyện thế nào? Vấn đề này Tô Tiểu Đường thật sự không biết nên trả lời thế nào, vì thường ngày cô còn bị người nào đó huấn luyện ngược lại...

Về phần khó tin, chuyện này mà bảo khó tin? Vẫn còn chuyện khó tin hơn nhiều kìa, nói ra sự thật có thể dọa người sống sợ đến chết đó...

"Em gái, có muốn để chó nhà em đến công ty bọn anh làm việc không? Tiền lương nhất định sẽ khiến em hài lòng! Nói nhỏ cho em biết, tiền lương của Hỉ Lai còn cao hơn cả anh!" Người huấn luyện bắt đầu đưa ra đề nghị.

"Khụ khụ, không cần, không có ý định này..." Đang nói, chân trước Phương Cảnh Thâm không nhịn được cọ cọ vào chân cô, Tô Tiểu Đường vội vàng nói, " Thịt Viên nhà tôi muốn đi toilet, trở lại sẽ nói chuyện sau, tôi đi trước..."

Nói xong liền nhanh chóng rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Đám người phía sau lại khen ngợi thêm một lúc, chú chó thật thông minh, đi vệ sinh còn biết nhắc chủ nhân dẫn vào toilet.

Về mặt Lý Nhiên Nhiên tỏ ra nghi ngờ, cô chỉ biết Thịt Viên gần đây giảm béo cùng Tô Tiểu Đường thôi, lẽ nào giảm béo cũng có thể nâng cao được chỉ số thông minh? Nhưng mà ngay cả tính cách Thịt Viên cũng có chút thay đổi, trước đây nó là một chú cún vui vẻ hoạt bát lại có chút ngốc nghếch, bây giờ vừa ngoan lại vừa chững chạc thâm trầm... Ai nha, chẳng chặc thâm trầm đây là từ dùng để hình dung động vật sao? Thế nhưng không biết tại sao Thịt Viên thật sự khiến cô có cảm giác như vậy.

Trong đám người đang bàn luận sôi nổi truyền đến một giọng cười nhạt tỏ vẻ khinh thường, "Cái con chó béo ịch ngu ngốc đó huấn luyện được đến mức thông minh như vậy, không phải cũng có công sức của em dạy dỗ sao!"

"Đúng đúng đúng, bạn gái anh lợi hại nhất..."

"Đúng cái gì chứ, lần trước anh nói với em thế nào, còn thề thốt bảo nhất định sẽ mang về cho em, thế nhưng kết quả thì thế nào, ngay cả lông cũng không thấy!"

Thật vất vả Tống Minh Huy mới dỗ được Lâm Tuyết, thấy cô lại nhắc đến chuyện này liền cảm thấy đau đầu, "Chuyện này..., cô ta không muốn bán, anh cũng hết cách..."

"Bán bán gì chứ, con chó đó vốn dĩ là của anh!" Lâm Tuyết tức giận nói.

Lý Nhiên Nhiên ngồi nghe một lúc, sau khi biết được chuyện gì đang xảy ra thì tức giận run người, không nhịn được châm biếm nói: "Ai yo, lời này mà cũng nói được sao? Cướp người còn chưa tính, bây giờ ngay cả cún cũng không tha?"

"Cô là ai chứ! Liên quan gì đến cô!"

"Tôi..."

Thấy sắp cãi nhau đến nơi, Tiết Khải vội vàng ngăn Lý Nhiên Nhiên lại, lúc này mọi chuyện mới yên ổn trở lại.

Bên ngoài toilet, Tô Tiểu Đường cầm khăn quàng cổ giúp Phương Cảnh Thâm, ngoan ngoãn đứng bên ngoài chờ, chốc chốc lại lo lắng nhìn

vào trong.

Lúc Phương Cảnh Thâm đi ra trông thấy cảnh ấy, nhìn cứ giống như một cô gái nhỏ đang đứng đợi bạn trai vậy, không khỏi có chút cảm động. Đương nhiên, nếu như anh nhìn cô không phải dưới góc độ của một cô gái ngưỡng mộ mình, hình ảnh kia sẽ đẹp hơn rất nhiều.

"Rửa xong rồi?" Tô Tiểu Đường lấy khăn tay ra lau đám lông ướt của Phương Cảnh Thâm, sau đó mang khăn quàng cổ ra cột lại cho anh.

Chiếc hộp đựng nhẫn đó đã từng bị con cún khác ngậm qua, nếu thật sự không phải là quá phiền phức, anh tuyệt đối sẽ không ngậm đi.

Tô Tiểu Đường áy náy, "Xin lỗi, tôi biết anh thích yên tĩnh, hay là sau này những những sự kiện nhiều người tham gia anh đừng đi nữa, anh cứ đợi ở nhà, tôi sẽ chuẩn bị sẵn thức ăn cho anh."

Phương Cảnh Thâm không trả lời, anh đúng là thích yên tĩnh, nhưng bây giờ, nếu để một mình anh ở nhà, cho dù chỉ nghĩ qua thôi anh cũng cảm thấy trong người khó chịu, chỉ có đi chung với cô mới cảm thấy tốt hơn một chút, cho nên anh "gâu" "gâu" hai tiếng ý bảo không đồng ý.

Tô Tiểu Đường nghĩ thầm, anh đúng là một con người sau khi biến thành cún lại có cảm giác thiếu an toàn, vậy nên cô âm thầm tự quyết định sau này những sự kiện có nhiều người tham dự cô sẽ không tham gia.

Lúc một người một cún quay trở lại, cô dâu đang chuẩn bị tung hoa cưới, mọi người vây quanh chen lấn nhau chờ đoạt hoa cưới, người đã kết hôn, chưa kết hôn đều tham gia góp vui.

"Ôi ôi, người đã kết hôn rồi thì đừng chen lấn vậy chứ!"

"Đúng vậy đúng vậy, hay là lại muốn kết hôn thêm lần nữa, tránh xa ra, xa ra một chút đi!"

"Tớ kết hôn rồi thì sao chứ, tiểu tử như cậu ngay cả bạn gái cũng chưa có ném cho cậu thì cũng vô ích!"

"Biết đâu nhận được hoa lại có ngay thì sao ~ cô dâu đừng nghe cậu ấy, nhanh nhanh nào ~ "

"Lâm Tuyết cậu và Tống Minh Huy cũng sắp rồi đúng không? Đoạt được hoa cưới cũng là một điềm lành đó! Cô dâu ời! Ném về hướng này này ~" có người nói.

"Chuẩn bị kết hôn không phải chỉ có mỗi mình cô ta." Lý Nhiên Nhiên nghe được hừ một tiếng.

Tiết Khải vừa mới cãi nhau với bạn gái cũng nóng lòng muốn biểu hiện, hô lớn: "Cô dâu ném về hướng này, hướng này này!"

Tống Minh Huy bây giờ tự xưng là người thượng lưu, tất nhiên sẽ không làm chuyện hô hào mất hình tượng như vậy.

"Vút ——" Bó hoa được cô dâu ném lên thật cao, sau đó từ từ rơi xuống, đập trúng đầu chú cún ngay trước mặt biết bao nhiêu người, sau đó, hai cái lỗ tai của nó vểnh lên, đứng yên một chỗ.

Tô Tiểu Đường nhìn Phương Cảnh Thâm vô tội bị hoa đập vào đầu, ngây ngốc.

Tiết Khải đứng cách Thịch Viên không xa bỗng muốn khóc, "Cô dâu à có ném thì ném chuẩn một tí, đập trúng đầu cún nhà người ta là thế nào..."

Phương Cảnh Thâm bất đắc dĩ rũ rũ mớ lông mao trên đầu, lúc này bó hoa mới rớt xuống.

Tô Tiểu Đường nhìn anh thở dài một hơi, nam thần ngay cả khi biến thành cún rồi cũng không được yên, dù đi đến đâu cũng trở thành trung tâm

của mọi sự chú ý.

"Bó hoa rút thế này thì tính cho ai đây?" Tiết Khải lẩm bẩm.

Tô Tiểu Đường định cúi xuống nhặt bó hoa chuẩn bị đưa cho Tiết Khải, thế nhưng, vừa dứt lời, Phương Cảnh Thâm đã ngậm bó hoa lên, ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Đường.

"Sao? Cho chị à?" Tô Tiểu Đường chỉ vào mình.

Phương Cảnh Thâm tiếp tục nhìn, tất nhiên là cho cô rồi.

Lúc này Tô Tiểu Đường mới nhận lấy hoa, ban nhạc trong hôn lễ vừa mới chơi một bản tình ca, lúc này cô lại không nén được cảm động đến mức vành mắt đỏ hoe, "Cảm ơn..."

Bó hoa thuộc về Tô Tiểu Đường, Lý Nhiên Nhiên còn vui vẻ hơn chính mình cướp được, cười nói: "Ha ha ha, Tiểu Đường đây đúng là một con thú cưng cát tường nha!"

"Tiểu Đường cố gắng lên, tranh thủ năm nay gả đi thôi!" Mọi người sẽ chúc phúc cho cậu.

Vẻ mặt Lâm Tuyết khó chịu giẫm lên giày cao gót lộp cộp đi mất, Tống Minh Huy cam chịu đuổi theo.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng cũng được cho ăn.

Tô Tiểu Đường chăm sóc Phương Cảnh Thâm vô cùng cẩn thận.

"Ăn cái này nhé? Mùi vị cũng không tệ!"

"Chị nhớ cưng rất thích ăn món này, ăn một miếng nhé?"

"Chị không sao, cứ ăn trước đi..."

Tình huống thế này lúc Lý Nhiên Nhiên ở nhà Tô Tiểu Đường đã thấy nhiều rồi thấy nên không có gì bất ngờ, hơn nữa bây giờ chủ nhân làm nô lệ của cún, nô lệ của mèo nhiều như vậy, chuyện này chỉ có hơi khoa trương hơn bình thường chút thôi. Tô Tiểu Đường xem như không có gì xảy ra, không nhìn đến vẻ mặt của người huấn luyện thú ngồi đối diện, anh ta chỉ dốc lòng hầu hạ tiểu tồ tồ, cố gắng ngăn không cho nó chạy về hướng Tô Tiểu Đường, từ lúc Hỉ Lai nhìn thấy Thập Viên, biểu hiện của nó cực kỳ nhiệt tình, anh bạn huấn luyện có dụ dỗ thế nào cũng không được.

Nhưng Tiết Khải ngồi bên cạnh đã không còn cảm giác, lấy cùi chỏ đụng Lý Nhiên Nhiên một cái, "Nhiên Nhiên, anh muốn ăn tôm ~ "

Lý Nhiên Nhiên lườm anh ta một cái, "Anh không có tay à?"

Tô Tiểu Đường giúp Phương Cảnh Thâm lau miệng, lại lột cho anh một con tôm.

Tiết Khải lại kéo áo Lý Nhiên Nhiên một cái, "Bà xã đút anh ăn ~ "

Lý Nhiên Nhiên nghe những lời buồn nôn của anh ta, người bỗng run lên, "Trẻ con, tránh sang một bên!"

Tô Tiểu Đường lại cẩn thận gấp thịt cá cho Phương Cảnh Thâm, biểu hiện trên mặt dịu dàng đến mức có thể gọi là 'sến chảy nước'.

Tiết Khải cảm thấy mình yêu nhiều năm vậy rồi, nhìn xem, nhìn xem, đây mới gọi là bạn gái! Đây mới gọi là giống bạn gái!

"Không ăn." Tiết Khải gập đưa một cái.

Lý Nhiên Nhiên cuối cùng cũng nổi giận, "Anh lại muốn làm loạn gì chứ?"

"Anh đột nhiên phát hiện sống đến từng tuổi này rồi ngay cả một con chó cũng không bằng." Tiết Khải buồn bực tức giận đứng dậy đi mất.

"Tên đàn ông chết tiệt, phiền chết đi được!" Lý Nhiên Nhiên giậm chân đuổi theo.

Nhìn hai người đột ngột bỏ đi, vẻ mặt Tô Tiểu Đường mờ mịt, "Ặc, không liên quan đến tôi đây chứ?"

Phương Cảnh Thâm thấy cô dứt thức ăn chậm, liếm đầu lưỡi một cái, đây đôi đũa đến tay cô ý bảo muốn ăn tôm đã bóc vỏ.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tô Tiểu Đường đang lo lắng Lý Nhiên Nhiên sẽ cãi nhau với Tiết Khải, định đi tìm, thì bỗng dưng một làn gió thơm mát từ bên cạnh ập đến, có người mở miệng hỏi: “Có thể ngồi ở đây không?”.

Tô Tiểu Đường quay đầu nhìn lại, hóa ra là Thư Diễm, người mà từ sau lần ở bệnh viện thì chưa hề gặp lại.

“Chỗ này có người ngồi rồi”.

Thư Diễm cũng không để ý, lập tức ngồi xuống, hai chân tao nhã vắt lên nhau: “Bạn trai đang chờ tôi ở bên ngoài, tôi nói vài câu rồi đi”.

“Cậu muốn nói gì?” Tô Tiểu Đường nhú mày.

Có lẽ là do mùi nước hoa rất gay mũi, Phương Cảnh Thâm ở bên cạnh “Khịt, khịt” hắt hơi hai cái, đi vòng qua phía bên kia của Tô Tiểu Đường. Lúc làm người không có cảm giác như thế này, sau khi làm cún thì đặc biệt nhạy cảm với các loại mùi, may là Tô Tiểu Đường không có thói quen bôi trét lộn xộn.

“Xì, lúc trước nói tôi như Phan Kim Liên, còn tưởng rằng cậu có bao nhiêu “Trung trinh như một” chứ, Phương Cảnh Thâm nằm ở bệnh viện thành người thực vật, cũng không thấy cậu đau lòng bao nhiêu!”.

Lẽ nào Thư Diễm vì chuyện lúc trước mà đối với cô có hiểu lầm? Chẳng qua lúc đó cô chỉ nói với cô ta vài câu, cô cho rằng đã là bạn bè với nhau nói những lời này hết sức bình thường, sau khi mọi chuyện xảy ra

cũng không nghĩ gì, có ai ngờ rằng vốn dĩ cô ta hoàn toàn không xem cô là bạn, những chuyện cô nói cô ta hoàn toàn không nghe lọt tai, tất nhiên sẽ ghi thù, người ta vẫn luôn để trong lòng, nhưng cô thì hoàn toàn không hề hay biết.

"Nói cho cậu biết một bí mật..." Thư Diễm đột nhiên thần thần bí bí ghé lại gần cô, "Khi tôi nhắc về cô với Phương Cảnh Thâm, cậu đoán xem anh ấy đã nói thế nào?"

Ngay lập tức thần kinh Tô Tiểu Đường thắt chặt, cô biết Thư Diễm tuyệt đối không nói chuyện tốt đẹp gì, thế nhưng trước đây nam thần nghĩ về cô thế nào, cô cũng muốn biết...

Thư Diễm khẽ cười một tiếng, buồn bã nói: "Chính miệng Phương Cảnh Thâm nói, anh ta ghét nhất là loại phụ nữ dây dưa bám riết, đặc biệt buồn nôn nhất là loại phụ nữ không biết xấu hổ cứ rình rập sau lưng như cậu, cậu nhìn lại bản thân cậu xem, không được đẹp đẽ gì thì thôi đi, lại còn hết lần này đến lần khác mặt dày mày dạn thích anh ta, nhìn mờ trên người cậu xem, lẽ nào bản thân cậu không cảm thấy buồn nôn sao? Ha, lại còn có người có mắt như mù nói cậu ngũ quan tinh tế nếu gầy đi sẽ đẹp hơn cả tôi, thật là một câu buồn cười..."

Tô Tiểu Đường gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, không thể nói được lời nào.

Thư Diễm cuối cùng cũng hài lòng đứng lên, đúng lúc này, một người phục vụ bưng khay rượu đi ngang qua đột nhiên lão đảo, cả ly rượu đỏ đều đổ lên người cô ta.

Thư Diễm thét lên một tiếng, vốn muốn phát cáu, nhưng vẫn còn biết suy nghĩ, đang ở hôn lễ của người ta mà âm ỉ quá cũng cảm thấy khó xử, thở phì phò chạy vào toilet sửa sang lại.

Thư Điền đi rồi, Phương Cảnh Thâm đưa chân chạm vào mu bàn tay Tô Tiểu Đường, phúi phúi hai cái.

Tô Tiểu Đường mới dần dần thoát khỏi cảm giác hít thở không thông, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không biết phải đối mặt với Phương Cảnh Thâm thế nào.

Cô nhìn anh, do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay ra.

Phương Cảnh Thâm viết ——[Không tin tôi?]

Chỉ có ba chữ không liên quan gì cộng thêm một dấu chấm hỏi, lại khiến cho tâm tình của Tô Tiểu Đường đang u ám lập tức tươi tỉnh hẳn, "Xin lỗi..."

Cô tin tưởng Phương Cảnh Thâm không phải giống như lời Thư Điền vừa nói, nhưng cô thật sự khó vượt qua được, lại lo được lo mất, nhất là gặp phải chuyện có liên quan đến Phương Cảnh Thâm, chỉ số thông minh của cô sẽ tự động DEBUFF*... Cũng may, may mà đây không phải là thật, may là anh đang ngồi cạnh cô, kịp thời xóa bỏ gút mắc trong lòng cô, nếu không nhất định cô sẽ buồn đến chết mất.

* Ngôn ngữ thường dùng trong game, có hai loại là buff và debuff. Buff thường là những chỉ số tăng lên như tăng máu, tăng sức đánh... Còn debuff thì ngược lại thường là bị dính đòn của đối thủ giảm sức đánh, giảm máu, đi chậm...

[Có một câu là thật.] Phương Cảnh Thâm tiếp tục viết.

Hả? Có ý gì, lời Thư Điền nói có câu là thật sao?

"Câu nào vậy?" Tô Tiểu Đường không nhịn được hỏi.

Phương Cảnh Thâm tiếp tục viết ba chữ [Nếu gây đi].

Tô Tiểu Đường cố gắng nhớ lại lời Thư Diễm vừa nói "Lại còn có người có mắt như mù nói cậu ngũ quan tinh tế nếu gầy đi sẽ đẹp hơn cả tôi" là ý muốn nói câu này sao? Nếu như gầy đi sẽ đẹp hơn cả Thư Diễm? Tô Tiểu Đường đỏ mặt, cuối cùng cũng phản ứng kịp...

[Là tôi nói] Phương Cảnh Thâm lại viết.

Phương Cảnh Thâm viết vào lòng bàn tay cô ba chữ, mặt của Tô Tiểu Đường bỗng đỏ ửng lên, hóa ra những lời này không phải do người khác nói, chính miệng Phương Cảnh Thâm đã nói sao? Nhưng mà nam thần nhìn thấy cô khi nào?

Đây là lần đầu tiên nam thần khen cô, chuyện này có tính là trong họa có phúc không? Tô Tiểu Đường ngỡ mình đang chìm đắm trong đóa hoa màu hồng ...

Thật ra mọi chuyện là thế này, ngày hôm đó Thư Diễm và Phương Cảnh Thâm cùng đi trong sân trường, lúc đó Thư Diễm mới phát hiện Tô Tiểu Đường có ý nghĩ mơ tưởng đến Phương Cảnh Thâm, trong lòng tỏ ra xem thường, nghĩ thầm có người lại không biết xấu hổ dám mơ tưởng đến đàn ông của mình, lúc đó cô ta đi ngang qua phòng ăn tình cờ nhìn thấy Tô Tiểu Đường từ bên trong đi ra, liền cố ý bảo Phương Cảnh Thâm đang đứng bên cạnh nhìn Tô Tiểu Đường, sau đó hỏi Phương Cảnh Thâm cô gái này thế nào.

Phương Cảnh Thâm đối với bất cứ vấn đề gì cũng đều rất nghiêm túc, dùng con mắt quan sát chuyên nghiệp của anh để đánh giá: "Ngũ quan rất tinh tế, gầy đi một chút sẽ vô cùng xinh đẹp."

Câu này vừa nói ra Thư Diễm lập tức nổi cơn ghen, "Vậy sao? So với em còn đẹp hơn?"

Một mặt tin tưởng đánh giá của mình không sai, mặt khác lại phát hiện lời nói của mình làm bạn gái không vui, Phương Cảnh Thâm cân nhắc nặng

nhẹ giữa tình cảm và lý trí cuối cùng đưa ra câu trả lời, "Có thể."

Tuy rằng Thư Điềm không ăm ỉ cãi nhau với anh, nhưng mà chuyện này lại khiến cô ấy ghi nhớ trong lòng, có cô gái nào chịu thua kém một cô gái trong mắt mình vừa mập mạp lại vừa xấu xí, mặc dù lúc đầu là tự bản thân mình mang ra so sánh trước.

Việc này vốn dĩ Phương Cảnh Thâm đã quên rồi, bị lời vừa rồi của Thư Điềm nhắc mới nhớ lại.

Một lúc sau, Lý Nhiên Nhiên cuối cùng cũng trở về, đi theo phía sau là Tiết Khải nhìn qua đường như đã được dẫn dắt.

"Hình như mình vừa nhìn thấy Thư Điềm? Sao rồi, cô ấy không gây phiền phức gì cho cậu đấy chứ?" Lý Nhiên Nhiên ngồi xuống lo lắng hỏi.

Để tránh việc Lý Nhiên Nhiên tính tình nóng nảy mà làm to chuyện, Tô Tiểu Đường không nói chuyện vừa xảy ra, "Không có, cô ấy đến chào hỏi với mấy người bạn cùng trường, được rồi hai người các cậu không sao rồi chứ?"

Lý Nhiên Nhiên nhìn thấy cô vẫn bình thường, không thấy bộ dạng bị ức hiếp mới yên tâm trở lại, khoát tay một cái nói, "Không có việc gì không có việc gì, anh ta chỉ là nổi tính trẻ con chút thôi, mình dỗ dành tí đã tốt lại rồi!"

Tiết Khải than thở, "Anh cũng không cầu gì nhiều, chỉ cầu đối xử với anh bằng một nửa như đối xử của Thập Viên là được rồi, chuyện này cũng không được sao?"

Lý Nhiên Nhiên lườm anh ta một cái chán ghét: "Anh hay thế! Tiểu Đường xem Thập Viên như hoàng đế, nhìn anh như vậy mà muốn làm nửa

hoàng đế?"

Tiết Khải: "..."

Đối với một người cả chó cũng không bằng thế giới thật tuyệt vọng...

Sau khi tiệc cưới kết thúc, mấy người bạn học cũ muốn ở lại ôn lại chuyện cũ, Tô Tiểu Đường muốn về nhà sớm một chút, nhưng tất cả mọi người không chịu cho cô rời đi. Lý Nhiên Nhiên thấy Tô Tiểu Đường lần này ăn mặc thật sự rất khá, mới vừa rồi còn có một anh chàng ngầm có ý với cô, vậy nên máu muốn mai mối của cô lại nổi lên, lập tức khuyên nhủ, Tô Tiểu Đường là một người dễ mềm lòng, thế nhưng lần này vì lo lắng nam thần nên không dám lơ là, mãi cho đến khi nghe Phương Cảnh Thâm "Gâu" một tiếng mới chịu đồng ý.

Tuy rằng mọi chuyện bản thân cô đều đặt anh lên đầu khiến anh vô cùng hài lòng, thế nhưng Phương Cảnh Thâm cũng không muốn thấy cô vì anh mà hy sinh nhiều đến vậy, ngay cả hoạt động xã giao bình thường cũng không tham gia. Hơn nữa trường hợp như hôm nay cũng không phải khó khăn đến mức không chịu đựng được, trước đây anh không thích những nơi như vậy đa phần là vì phải xã giao, mà bây giờ anh không cần phải làm gì, mọi chuyện còn có người lo lắng quan tâm từng li từng tí.

Cả nhóm gồm trai lẫn gái tổng cộng có mười hai người, mọi người quyết định đi KTV hát.

Hát được một lúc có người đề nghị chơi trò đại phiêu lưu nói lời thật lòng, là một trò chơi kinh điển cực kì biến thái mọi người hay chơi khi có dịp tụ họp.

Quy tắc rất đơn giản, mười hai bài tẩy, từ một đến mười, cộng thêm một lá đại vương và một lá tiểu vương, đặt ở trên bàn trà, mọi người bắt

ngẫu nhiên. Người rút được tiểu vương là người phải tham gia đại phiêu lưu và phải nói lời thật lòng, câu hỏi và phiêu lưu do người rút được đại vương quyết định.

Tô Tiểu Đường nhú mày, nói thật cô đúng là có chút bài xích trò chơi này, bởi vì đã từng có người đùa hơi quá đáng, biết rõ cô béo như vậy, lúc phiêu lưu còn bắt cô ngồi lên đùi một nam sinh, đến bây giờ nhớ lại cô vẫn còn nhớ rõ tiếng cười như phá tan nóc nhà khi ấy.

Phương Cảnh Thâm nhận thấy được sự lo lắng của cô, nhìn cô một cái, không nói gì.

Một đám người vô cùng - náo nhiệt chơi hơn một giờ, trên cơ bản mỗi người đều trúng chiêu một hai lần, nhưng may thay Tô Tiểu Đường không bị bắt trúng lần nào.

"Tiểu Đường vận khí của cậu thật tốt làm sao! Thịch Viên đúng là vật cát tường!" Lý Nhiên Nhiên ngồi bên cạnh ghen tị không thôi.

Tô Tiểu Đường hút một ngụm nước trái cây, cười đến có chút chột dạ.

Đây không phải là do vận khí, mà là bằng thực lực.

Lần đầu tiên cô mới biết Phương Cảnh Thâm lại có năng lực quan sát tốt đến vậy, mỗi lần đều có thể nhớ rõ vị trí lá bài, chỉ cần cô không cẩn thận rút nhầm tiểu vương, Phương Cảnh Thâm sẽ nhắc nhở cô một chút, cô lập tức sẽ rút lá bài khác, nếu không đêm nay cô phải rút tiểu vương ít nhất năm lần, thật là xui xẻo.

Nhiên nhiên nói không sai, anh đúng thật là một vật cát tường, mang lại may mắn.

Chơi đến lúc có người bức mình vì Tô Tiểu Đường vận khí thật tốt quá, Lâm Tuyết vừa bị ‘trúng thưởng’ mấy lần, uống hơi nhiều, nghi ngờ

nói, " Cậu không phải chơi ăn gian đấy chứ! Lần này không cho cậu rút trước, bọn tớ rút hết rồi cậu mới được rút!"

"Dựa vào cái gì? Nói người khác chơi ăn gian, cậu tận mắt nhìn thấy à? Chưa thấy thì đừng ở đó ngậm máu phun người!" Lý Nhiên Nhiên lập tức nhảy ra phản bác.

"Nếu không gian lận mà thật sự do vận khí tốt, làm theo lời tớ nói cũng đâu có tổn thất gì đúng không? Cùng lắm thì tớ cũng rút cuối cùng!" Lâm Tuyết không chịu buông tha.

Tô Tiểu Đường kéo Lý Nhiên Nhiên, "Không sao, cuối cùng thì cuối cùng, trò chơi thôi mà, cần gì xem là thật."

Tất cả mọi người đang khó xử, nghe Tô Tiểu Đường nói xong đều thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm tính tình cô gái này thật sự không tệ, haiz, chỉ tiếc là quá béo...

Sau cùng chỉ còn hai lá bài, Lâm Tuyết ngạo mạn liếc mắt nhìn cô, "Tớ cho cậu rút trước, như vậy sẽ không gọi là làm khó cậu đúng không."

Phương Cảnh Thâm viết vào lòng bàn tay cô một chữ "Dưới", tất nhiên ý bảo cô chọn lá bên dưới.

Tô Tiểu Đường hơi lúng túng một chút vì có cảm giác mình đang gian lận, nhưng cảm thấy bản thân vào thời điểm này không cần thiết phải làm thánh mẫu, lựa chọn tiếp tục giả vờ, nam thần nói gì nghe nấy.

Tô Tiểu Đường lật bài lên, mọi người tập trung nhìn vào —— đại vương!

Mặt Lâm Tuyết trắng nhợt, cầm lấy lá bài cuối cùng lật lên, mở ra nhìn xong, mặt liền đen lại. Mọi người đều tò mò tiến lại nhìn bài của cô, sau đó nhin không được bật cười: "Tiểu vương!"

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tuy làm như vậy có vẻ không được tốt lắm, nhưng không thể không thừa nhận, cảm giác chơi ăn gian thật sự rất tuyệt.

“Tiểu Đường cậu thật là lợi hại” Lý Nhiên Nhiên mừng rỡ ôm cổ cô, nói xong liền nhìn sang khuôn mặt như đất của Lâm Tuyết ở phía đối diện : “Có câu nói như thế nào ấy nhỉ? Không tự tìm đường chết sẽ không phải chết! Muốn hại người khác phải xem lại bản thân có đủ trình độ hay không?”.

Lâm Tuyết tức giận, trừng mắt nhìn sang: “Cậu...”.

“Tôi làm sao? Ngược lại là cậu, chắc sẽ không chơi xấu đâu nhỉ? Nói thật hay là phiêu lưu đây, nhanh chọn đi! Tôi thấy cậu chọn nói thật thì tốt hơn, dù có hỏi chuyện gì, nếu cậu nói không đúng sự thật, chúng tôi cũng đâu có biết, phải không?” Lý Nhiên Nhiên nói với vẻ mặt khinh thường.

Bị cồng và cơn tức giận làm cho đầu óc mụ mẫm, Lâm Tuyết rất dễ bị khích tướng, vỗ bàn nói: “Tôi chọn phiêu lưu! Có điều, tôi muốn Tống Minh Huy giúp tôi, đừng quên lúc này cậu cũng nhờ bạn trai giúp cậu uống rượu!”.

“Được thôi! Đằng nào hai người, ai đánh cũng đều giống nhau!” Lý Nhiên Nhiên nói xong, hưng phấn đi tới trước mặt Tô Tiểu Đường: “Tình yêu à, suy nghĩ cho kỹ đó, hôm nay phải chinh chết đôi cầu nam nữ này!”

Tô Tiểu Đường có chút khó xử, do dự nói: “Bỏ đi... Trò chơi thôi mà, cần gì phải khiến cho tất cả mọi người khó xử”.

Lý Nhiên Nhiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chọc chọc vào ót của cô: “Sao cậu có thể nhu nhược đến vậy! Chính vì cậu quá yếu đuối mới luôn bị ức hiếp! Mình nói với cậu, cậu bảo Tống Minh Huy hôn Trịnh Phương đi, không phải Trịnh Phương vẫn thích Tống Minh Huy đó sao, cậu giúp cô ta một tay đi!”.

Giọng nói của Lý Nhiên Nhiên không lớn cũng không nhỏ, một vài người bên cạnh bao gồm cả Lâm Tuyết và Tống Minh Huy đều nghe thấy, Lâm Tuyết hận đến nổi nghiến răng kèn kẹt, Tống Minh Huy xem như là vừa vui vừa buồn, vui ở chỗ dáng vẻ của Trịnh Phương thật ra không tệ, lại luôn có ý với mình, ám muội với người phụ nữ như vậy một cách quang minh chính đại sẽ chẳng có người đàn ông nào mà không thích, còn buồn, dĩ nhiên là về cô bạn gái rất thích ăn dấm chua của mình.

Tất cả mọi người đều đang chờ xem kịch vui, Tô Tiểu Đường gãi đầu, vẫn không đồng ý: “Cái này không tốt lắm đâu...”.

Lý Nhiên Nhiên bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, đành thôi vậy: “Cậu... Mặc kệ cậu... Cậu tự suy nghĩ đi!”.

Tống Minh Huy thở phào một hơi, nghĩ thầm đúng như anh ta dự đoán, tuy dáng người của Tô Tiểu Đường quá tệ, không có cách nào để mang cô ra ngoài gặp người ta, nhưng ngược lại tính tình vô cùng tốt, qua lại với cô ngoại trừ việc không thể thỏa mãn lòng hư vinh của một người đàn ông, thì những chuyện khác lúc ở chung vẫn rất hòa hợp, đi theo Lâm Tuyết tính nết đại tiểu thư vừa chua ngoa vừa ngang ngược, lâu lâu anh ta cũng có chút nhớ nhung sự ôn nhu chăm sóc của Tô Tiểu Đường, chẳng qua nếu cho anh ta chọn lại một lần nữa, đương nhiên anh vẫn sẽ lựa chọn Lâm Tuyết, nét đẹp bên trong dáng vẻ mập mập thì vẫn chỉ là cái đẹp bên trong dáng người mập mập mà thôi.

Tô Tiểu Đường ném ánh mắt trưng cầu ý kiến về phía Phương Cảnh Thâm, thái độ của Phương Cảnh Thâm dường như là tùy cô muốn làm thế

nào thì làm.

Vì thế Tô Tiểu Đường nhìn về phía Tống Minh Huy, mở miệng nói: “Yêu cầu của tôi rất đơn giản, cũng coi như không hơn đại phiêu lưu là mấy, anh nói một câu “Thực xin lỗi, tôi sai rồi” với Thập Viên nhà tôi là được rồi”.

Tô Tiểu Đường nói xong, tất cả mọi người đều ngậm ngẫn cả người.

“Các người quá đáng lắm rồi đó” Lâm Tuyết lập tức phản đối nói.

Người khác thì không biết Tô Tiểu Đường vì sao đột nhiên lại đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng Tống Minh Huy biết rất rõ, trước kia sao lại không biết Tô Tiểu Đường là một người thù dai đến vậy? Hơn nữa ngày đó anh ta bị ức hiếp đến mức không chiếm được nửa điểm tiện nghi mà còn bị cắn một cái, dựa vào cái gì anh phải xin lỗi? Nếu với cô thì không nói làm gì, nhưng đây là với một con chó.

Lý Nhiên Nhiên “Xì” một tiếng: “Quá đáng gì chứ? Vừa nãy cậu còn để Tiểu Trần gọi tôi là mẹ đấy, tôi còn chưa nói cậu quá đáng, còn vui vẻ nhận anh ta là con trai”.

Tiểu Trần ở một bên phụ họa: “Đúng đúng! Cứ dựa theo quy tắc trò chơi mà làm, không được chơi ăn gian đó!”.

Tiểu Trần vừa nói vừa đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi của mình, mon men bước sang, nhìn thấy ở giữa Tô Tiểu Đường và Thập Viên còn nửa khoảng trống, vốn định chen vào ngồi cạnh Tô Tiểu Đường, Phương Cảnh Thâm nhìn anh ta một cái, tình rui mà nhích người lại gần Tô Tiểu Đường trước, Tiểu Trần thấy không còn khe hở, đành phải đi sang bên kia Lý Nhiên Nhiên.

“Con trai ngoan! Lại đây ngồi bên này này!” Lý Nhiên Nhiên chủ động nhích lại gần Tiết Khải, chừa chỗ trống cho anh ta, để cho anh ta ngồi

ở giữa mình và Tô Tiểu Đường.

Nhìn thấy anh ta ngồi phía bên kia Tô Tiểu Đường, tâm tình của Phương Cảnh Thâm u ám thêm mấy phần, xích lại gần Tô Tiểu Đường hơn nữa, chân cũng gác lên đùi Tô Tiểu Đường. Tô Tiểu Đường tưởng anh không có thói quen ở gần người lạ cho nên chen lấn về phía mình, cô sờ sờ đầu của anh, tay khoác lên người anh, thay anh ngăn cách với người bên ngoài.

“Tiểu Đường, anh xin lỗi với em được không?” Tống Minh Huy thử thăm dò mở miệng hỏi.

Tô Tiểu Đường trả lời không chút do dự: “Không thể”.

Hôm nay tốt xấu gì nhờ phúc của nam thần mới thuận lợi như vậy, cho nên cô vẫn cảm thấy nên thay nam thần làm chút gì mới được, còn mình thì không quan trọng...

Kéo dài ngược lại làm cho người ta chế giễu, vì thế Tống Minh Huy mới gắng gượng nói một câu với Thập Viên: “Thực xin lỗi, tao sai rồi”.

Phương Cảnh Thâm ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn anh ta một cái, dứt khoát quay đầu sang chỗ khác nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ không thèm ngó tới khiến người khác bật cười.

Lời nói của Lý Nhiên Nhiên mang theo hàm xúc sâu xa: “Cuối cùng tôi cũng biết cái câu ngay cả chó cũng không thèm để ý tới là có ý gì...”.

Lúc đó Tô Tiểu Đường vốn định đi rồi, nhưng Lâm Tuyết lại nhất quyết muốn gỡ gạc, sống chết không chịu để cô đi, cuối cùng kết quả của việc không đồng ý chính là không chiếm được lợi còn bị Lý Nhiên Nhiên lấy trúng lá Đại vương, tuy rằng Tiểu vương không phải của cô ta cũng không phải của Tống Minh Huy, nhưng Tiểu vương là của Trịnh Phương!

Vì thế kế hoạch ban đầu của Lý Nhiên Nhiên vẫn được thực hiện y khuôn, sắc mặt của Lâm Tuyết rất tệ khi nhìn thấy Trịnh Phương không phụ sự kỳ vọng mà trưng ra vẻ mặt thẹn thùng, chủ động tiến lên hôn Tống Minh Huy còn làm bộ ngã sấp xuống ôm ấp yêu thương, làm cho cả người Lý Nhiên Nhiên quả thực rất khoan khoái.

Trịnh Phương không cảm thấy mình làm như vậy có gì là không đúng, nếu bọn họ “Trai cò tranh đấu”, cô ta không ngại làm “Ngư ông đắc lợi”. Cô ta tin trên đời này chỉ có loại tiểu tam không chịu cố gắng, chứ không góc tường nào mà đào không được, hơn nữa chẳng phải Lâm Tuyết cũng đoạt Tống Minh Huy từ trên tay của Tô Tiểu Đường đó sao.

Đã sớm biết Tống Minh Huy đã có khả năng che đậy mọi chuyện từ trước, bây giờ phát hiện không ngờ anh ta lại giả vờ tốt đến như vậy. Cho dù có bạn gái thì sao, loại đàn ông sau khi công thành danh toại như Tống Minh Huy là dễ bị cám dỗ nhất, lấy lòng tự trọng của một người đàn ông như anh ta cùng với Lâm Tuyết cao ngạo tự đại sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày ồn ào cãi nhau, như vậy người đàn ông càng công thành danh toại thì càng muốn xóa đi cái quá khứ mình đã từng dựa vào một người đàn bà.

Vì thế Trịnh Phương cũng không thèm nhìn tới Lâm Tuyết mà ôm chặt cánh tay của Tống Minh Huy giống như đề phòng cướp, chỉ coi chuyện vừa nãy là trò chơi, lấy thân phận bạn học mà tâm sự nịnh hót: “Nghe nói công ty cậu vừa mới khai trương liền nhận được một lượng lớn đơn đặt hàng, hơn nữa đối tác lại là tập đoàn S&N nổi tiếng”.

Nghe thấy tập đoàn S&N lưng của Tô Tiểu Đường lập tức cứng đờ, không kèm được mà lẳng tai nghe..

Nhắc đến công ty Tống Minh Huy liền trở nên hăng hái, ha ha cười nói: “Tin tức của cậu đúng là mau thật!”.

“Thật à! Quá lợi hại!” Về mặt Trịnh Phương tỏ ra sùng bái: “So ra, công việc của mình thật sự rất không có nghĩa lý gì, mỗi ngày đều làm những công việc giống nhau, tình cảm mãnh liệt đều bị ăn mòn cả rồi...”.

“Ngày nào đó muốn đổi nơi công tác, hoan nghênh đến bất cứ lúc nào!” Tổng Minh Huy phong độ nói.

Về mặt của Lâm Tuyết bắt đầu đánh lại: “Tôi không hoan nghênh”.

“Tiểu Tuyết!” Tổng Minh Huy có chút không vui, cô ta ở trước mặt bạn bè lại không chừa mặt mũi cho anh ta, chẳng qua anh chỉ nói “Nếu” thôi mà, cũng đâu có để cho cô ta vào công ty thật đâu.

Lâm Tuyết không sợ, trừng mắt nhìn anh ta một cái, chua ngoa nói: “Em làm sao? Tổng Minh Huy anh cũng đừng quên có được đơn đặt hàng lớn như vậy là nhờ ai!”.

Ánh mắt xung quanh đều chiếu thẳng vào người Tổng Minh Huy làm anh ta xấu hổ không thôi, để phòng cô ta lại nói ra những lời khó nghe, anh chỉ có thể làm như cô vợ nhỏ mà cúi đầu khuyên can.

Trịnh Phương ở bên cạnh nở nụ cười vì vừa thực hiện được ý đồ.

Bởi vì tất cả mọi người đều phải đi làm nên không chơi quá muộn, gần 12h thì buổi họp mặt cuối cùng cũng chấm dứt.

“Đúng là một vở kịch hay! Ha ha ha, không thể ngờ được trước khi đi còn xem được một màn hay như thế!” Lý Nhiên Nhiên nói xong lén lút kéo Tô Tiểu Đường sang một bên, hưng phấn hỏi: “Thế nào thế nào?”.

Về mặt Tô Tiểu Đường mờ mịt: “Cái gì thế nào? À, lần cuối cùng đó cậu đúng là rất may mắn” Cô cũng không nói dối Lý Nhiên Nhiên, cho nên Lý Nhiên Nhiên mới thật là người gặp vận may.

Lý Nhiên Nhiên lườm cô: “Cậu đúng là cô gái không hiểu phong tình là gì, mình không nói cái này! Ý mình muốn hỏi cậu thấy Tiểu Trần thế nào?”.

“Tiểu Trần? Tiểu Trần làm sao?”.

Lý Nhiên Nhiên hoàn toàn hết chỗ nói: “Rốt cuộc cậu sống lâu như vậy để làm gì? Tiểu Trần ân cần với cậu như thế mà cậu ngay cả một chút cảm giác cũng không có sao? Người ta có ý với cậu đó”.

Vẻ mặt của Tô Tiểu Đường càng ngây ra: “Không thể nào? Sao mình lại không thấy?”.

“Mình đoán ngay cả cún nhà cậu cũng nhìn ra, thấy có người cố ý đến gần cậu liền tuyên bố chủ quyền với người bên cạnh, vừa thấy Tiểu Trần có ý đồ muốn ngồi sát lại gần cậu liền trừng người ta, Tiểu Trần vừa lén nói với mình Thập Viên hung hăng quá báo hại anh ta không dám lôi kéo làm quen, kết quả cô chủ như cậu lại ngốc đến mức ngay cả cún cũng nhìn thấy còn cậu thì chưa phát hiện ra”.

“Hả? Có sao?” Tô Tiểu Đường càng thêm kinh ngạc, cô nghĩ chắc là Lý Nhiên Nhiên hiểu lầm rồi, có lẽ là vì Phương Cảnh Thâm biến thành cún trên người đã có sẵn cảm giác khiến người ta áp bách, có thể đó là nguyên nhân làm cậu ta sợ hãi chẳng?

Phương Cảnh Thâm bị vạch trần nét mặt không chút thay đổi ngồi chồm hổm giả vờ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại buồn bực, biểu hiện của anh có rõ ràng như thế không? Cũng may phản ứng của Tô Tiểu Đường có hơi chậm chạp...

Lý Nhiên Nhiên thở dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai của cô: “Tiểu Đường, cậu nên nắm bắt lấy tình yêu, nếu tiếp tục như vậy rất nhanh cậu sẽ mất đi bản năng của một người phụ nữ đó”.

Tô Tiểu Đường : “...”.

Lý Nhiên Nhiên tình ý xấu xa giảng đạo cho cô hơn nửa ngày, cuối cùng mới chịu buông tha cho cô, Tô Tiểu Đường đã mệt mỏi từ sớm, nhanh chóng dẫn Phương Cảnh Thâm ra bãi đậu xe, kết quả vừa vào xe thắt dây an toàn xong, Tô Tiểu Đường nhìn Phương Cảnh Thâm một cái, đột nhiên phát hiện không thấy khăn quàng cổ của anh đâu nữa.

“Hồng rồi! Hình như để quên trong phòng bao! Anh ở đây chờ tôi một chút, tôi đi lấy, sẽ quay lại nhanh thôi” Tô Tiểu Đường chạy nhanh xuống xe, quay trở lại tìm khăn quàng cổ.

Cô nhớ rõ lúc còn đi học có một khoảng thời gian trong đám nữ sinh rất thịnh hành việc tự tay đan khăn quàng cổ rồi đưa cho người con trai mình thích, khi đó Tô Tiểu Đường cũng đan một cái, chẳng qua đến phút cuối lại không tặng mà thôi, tuy khăn quàng cổ này không phải tự mình đan, cũng không phải tặng cho “Người” kia, nhưng đối với cô mà nói có một ý nghĩa rất đặc biệt.

Tiểu Đường thở hồng hộc chạy trở lại tìm khăn quàng cổ, phòng bao đã được dọn dẹp, bên trong cũng không thấy khăn quàng cổ, vì thế phải đến trước sảnh để hỏi, cuối cùng cũng tìm về được...

Tô Tiểu Đường cầm khăn quàng cổ quay trở lại bãi đậu xe, mở cửa xe ra, lại phát hiện, không thấy Phương Cảnh Thâm đâu cả.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Phương Cảnh Thâm tuyệt đối không thể nào rời khỏi cô khi chưa nói lời nào, trừ phi là gặp phải tình huống đặc biệt, hoặc có lẽ là... bị ép buộc phải rời đi.

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Tô Tiểu Đường cảm thấy lo sợ, nắm chặt khăn quàng cổ trong tay, sao cô lại có thể sơ ý như vậy, bỏ anh ở lại một mình, cho dù chỉ là vài bước cũng không nên để anh rời khỏi tầm mắt của mình!

Tô Tiểu Đường tìm toàn bộ bãi đỗ xe và vài chỗ xung quanh đó cũng không tìm thấy, đứng trước cửa KTV mà đầu óc hỗn loạn, hoang mang lo sợ nhìn bóng đêm mịt mờ và dòng xe qua lại trên đường lớn, không biết nên tiếp tục đến nơi khác tìm hay là vẫn cứ đứng ở đây đợi, nếu như đi xa, ngộ nhỡ Phương Cảnh Thâm tự mình quay lại không tìm được cô thì phải làm sao bây giờ?

"Tiểu Đường?" Lý Nhiên Nhiên đứng cách đó không xa vì mãi trò chuyện với Tiểu Trần nên vẫn chưa ra về, đang chuẩn bị vẫy tay tạm biệt, lại thấy Tô Tiểu Đường có vẻ hoảng loạn, vậy nên vội vàng chạy đến hỏi, "Tiểu Đường xảy ra chuyện gì vậy?"

Tô Tiểu Đường vừa nhìn thấy Lý Nhiên Nhiên vành mắt lập tức đỏ hoe, cả người đều đang run rẩy, trả lời một cách đứt quãng, "Không thấy... không thấy Thập Viên... Khăn quàng cổ... Đều tại mình..."

Lần đầu tiên Lý Nhiên Nhiên thấy Tô Tiểu Đường hoảng sợ đến vậy, vội ôm lấy cô, cẩn thận an ủi cô: "Đừng nôn nóng, không sao đâu, từ từ nói,

rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao không thấy Thị Viên?"

"Khăn quàng cổ bị rơi mất, mình trở lại tìm, Thị Viên một mình ở trong xe, lúc mình trở lại thì nó đã biến mất! Đều tại mình không tốt, sao mình lại có thể... sao mình lại có thể để nó ở một mình..."

Tiết Khải đứng bên cạnh biết lúc này không tiện xen vào, chỉ có thể thầm nói trong lòng: Đừng cứ liên mồm nhắc đến nó vậy chứ, rõ ràng chỉ là một con chó, một con chó thôi mà...

Lý Nhiên Nhiên cuối cùng cũng chuyện gì biết đã xảy ra, nhìn Tô Tiểu Đường tự trách bản thân bộ dạng lo lắng như sắp chết đến nơi, cô cũng không biết nên nói gì nữa, suy nghĩ một chút nói: "Nếu ở trong xe, nó sẽ không thể tự mình đi ra ngoài? Có khi nào nó đang nằm ngủ ở một góc nào đó trong xe mà cậu không phát hiện ra không?"

"Không thể nào, mình đã tìm khắp nơi rồi..."

"Xe cô có khóa cửa không?" Tiết Khải hỏi một câu.

Tô Tiểu Đường lo lắng nhất chính là điểm này, chán nản lắc đầu, "Không có..."

"Vậy thì phiền phức rồi, tôi thấy tám chín phần là bị người khác bắt đi, trên xe của cô còn mất thứ gì không?"

"Không có..." Tô Tiểu Đường tiếp tục lắc đầu.

"Vậy thì thật kỳ quái!"

Chuyện Tô Tiểu Đường không hiểu cũng chính là chuyện này, nếu là trộm, không thể chỉ có mỗi Thị Viên bị mất, trên xe của cô còn có thứ tốt hơn.

"Tôi nghi là Tống Minh Huy làm, bởi vì trước đây anh ta đã từng tới nhà đòi Thập Viên, tôi không đồng ý, nhưng... nhưng mà không có chứng cứ..."

Lý Nhiên Nhiên lập tức nổi cơn điên, "Mẹ kiếp cái tên đê tiện này, mình đi tìm anh ta!"

Tiết Khải vội vàng kéo cô ấy lại, "Em bình tĩnh một chút có được không, Tiểu Đường đã nói không có chứng cứ rồi, cho dù là anh ta thì sao, em đi tìm Tống Minh Huy, anh ta không thừa nhận thì em có thể làm được gì? Con gái bọn em mỗi khi gặp phải chuyện gì là mất hết lý trí!"

"Hừ, vậy anh có cách gì hay, chỉ biết đứng đó nói!"

"Tất nhiên là anh có cách rồi!" Tiết Khải có chút đắc ý liếc nhìn cô.

"Vậy còn không mau nói đi, anh không thấy Tiểu Đường khổ sở đến thế nào sao mà còn ậm ờ mãi!"

Tiết Khải vội vàng đầu hàng, "Bãi đỗ xe có có cameras ghi hình đó em yêu à!"

"A, đúng vậy, có cameras ghi hình, Tiểu Đường chúng ta..."

Lời còn chưa dứt, Tô Tiểu Đường đã chạy biến đi mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Khóe miệng Lý Nhiên Nhiên co quắp lại đứng nhìn bóng dáng người con gái vừa chạy đi chỉ để lại hơi gió, cảm thán không ngờ dáng người Tô Tiểu Đường như vậy mà tốc độ lại có thể nhanh đến kinh người như thế...

Phòng an ninh.

Lý Nhiên Nhiên nhìn vào băng ghi hình tức giận đến mức nhịn không được thốt ra lời thô tục, nói: "Mình biết chắc chắn là đôi cầu nam nữ này!"

Trong băng ghi hình, Tống Minh Huy và Lâm Tuyết hai người hợp lực mang Thịch Viên nhét vào cốp xe sau của bọn họ, Tô Tiểu Đường nhìn cảnh ấy, móng tay ghim vào lòng bàn tay thật sâu, cho dù chỉ số thông minh của Phương Cảnh Thâm có cao bao nhiêu đi nữa, chỉ là một con cún thì làm sao đủ sức lực để chống lại hai người trưởng thành!

"Đây quả thực là trộm cắp một cách trắng trợn! Báo cảnh sát đi!"

Tiết Khải lại không đồng ý, "Cún này là lúc Tống Minh Huy và Tiểu Đường còn yêu nhau đã cùng mua, còn về chuyện khi đó là ai trả tiền bây giờ có lật lại cũng không có đủ cơ sở, cho dù mang đến cảnh sát thì họ cũng sẽ khuyên mọi người tự tìm cách hòa giải thôi!"

Tô Tiểu Đường cắn môi, "Mình đi tìm anh ta."

Lý Nhiên Nhiên cầm tay cô: "Mình đi cùng cậu!"

Tiết Khải lấy điện thoại di động ra: "Anh gọi điện thoại hỏi thử xem bọn họ đang ở đâu."

Suốt quãng đường đi Tô Tiểu Đường liên tục gọi điện thoại cho Tống Minh Huy, từ đầu đến cuối đầu dây bên kia vẫn không ai bắt máy, một lúc sau thì báo trạng thái tắt máy.

"Nhất định là có tạt giạt mình! Nếu không tại sao phải tắt máy!" Lý Nhiên Nhiên cắn hận nói.

Ba người dựa theo địa chỉ tìm được đến nơi, bấm chuông một lúc lâu mà chẳng có động tĩnh gì, nhưng không giống như đang cố tình không mở

cửa, bấm chuông một lúc lâu vẫn không có ai đi ra.

"Hay là vẫn chưa về?" Tiết Khải nói.

"Đứng đây đợi đi, cho dù không chịu ra hay là vẫn chưa về, lúc nào đó rồi cũng phải xuất hiện!"

Tô Tiểu Đường nóng vội đến mức người đầy mồ hôi, lúc bình tĩnh lại thì cả người vô cùng lạnh lẽo, giọng nói khàn khàn không có sức lực, "Mình ở lại đây chờ là được rồi, các cậu về nghỉ ngơi trước đi, sáng mai còn phải đi làm."

Lý Nhiên Nhiên khoác tay cô, "Như vậy sao được, một mình cậu ở lại sẽ bị ức hiếp đến chết mất!"

Tô Tiểu Đường cong khóe miệng một cái tự giễu, "Mình thật vô dụng... Nhiên Nhiên, có phải mình làm người thất bại lắm không? Đã béo vậy rồi, người lại còn ngu ngốc, bây giờ ngay cả một con cún cũng không bảo vệ được, mình mới thật sự là không có tư cách làm người..."

"Nói vậy bạ gì đó, người làm sai rõ ràng là người khác, sao cậu lại mang mọi chuyện đổ hết lên đầu bản thân!"

Đợi một mạch hơn hai tiếng đồng hồ, Tiết Khải nghĩ bị một con chó hành hạ đến vậy thật sự có chút khoa trương, dù sao cũng biết chó là do bọn họ bắt đi rồi, ngày mai quay lại cũng giống nhau mà, thế nhưng anh lại không dám nói những lời này ngay trước mặt một người làm nô lệ cho chó như Tô Tiểu Đường, đành phải chịu khó cùng nhau đứng chờ.

Lại đợi không biết bao lâu, cửa thang máy mở ra, Tống Minh Huy và Lâm Tuyết cuối cùng cũng đã trở về, hai người bọn họ nhìn thấy ba người đứng trước cửa vô cùng ngạc nhiên.

Tô Tiểu Đường vội vàng xem xét xung quanh, nhìn một lượt phía sau bọn họ, thế nhưng lại không nhìn thấy Thập Viên.

Bộ dạng mềm yếu mới vừa rồi đều biến mất, giống như một con nhím đang chuẩn bị xù lông, mặt lạnh lùng chất vấn: "Thập Viên đâu rồi?"

Tống Minh Huy nhíu mày, "Thập Viên nào? Không biết cô đang nói cái gì!"

"Không biết tôi đang nói cái gì?" Tô Tiểu Đường nắm lấy tay anh ta, quan sát móng băng gạc bó trên mu bàn tay anh ta, "Vậy anh nói cho tôi biết đây là cái gì?"

"Nói thì nói, làm gì táy máy tay chân!" Lâm Tuyết đứng bên cạnh đẩy cô ra, đương nhiên, Tô Tiểu Đường không nhúc nhích tí nào, ngược lại cô ta còn bị đẩy lùi về sau mấy bước.

Tô Tiểu Đường hít sâu một hơi, ép buộc bản thân tỉnh táo trở lại, "Tôi đã xem cameras ghi hình, mang Thập Viên trả lại cho tôi, tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì."

Lâm Tuyết thấy mọi chuyện bị vạch trần không hề sợ hãi đáp trả, "Thật buồn cười, bọn tôi không trả cô có thể làm gì?"

"Hành vi trộm cắp của hai người, tôi đã lấy điện thoại ghi lại, nếu như không muốn sáng sớm ngày mai toàn bộ mọi người trong công ty biết chuyện hai người đã làm, xin đem Thập Viên trả lại cho tôi."

Hoàn toàn không ngờ cô có thể sử dụng cách này, Lâm Tuyết nổi giận, "Cô dám!"

Về mặt Tống Minh Huy trở nên chán nản, oán giận, "Anh đã nói không nên làm như vậy, em cứ bám theo anh làm loạn! Bây giờ thì hay rồi!"

"Còn không phải vì anh vô dụng sao, tôi chẳng qua chỉ muốn một con chó anh cũng không giải quyết được, bây giờ còn đến trách tôi, anh có còn là đàn ông không!"

Lý Nhiên Nhiên kích động kéo áo Tô Tiểu Đường, "Cậu ghi lại lúc nào vậy, thật là quá đẹp mắt ~ "

Tiết Khải thở dài nói: "Thở nổi giận cũng có thể cắn người! Tôi khuyên hai người nên mang cún trả lại đi, đều là bạn học với nhau, cần gì chứ! Tống Minh Huy, nếu như cậu vẫn còn là đàn ông thì đừng làm chuyện thất đức vậy nữa!"

Mặt Tống Minh Huy đen lại, trầm giọng nói: "Con chó không ở chỗ chúng tôi!"

Trong lòng Tô Tiểu Đường trở nên căng thẳng, "Anh có ý gì?"

Lâm Tuyết vội vàng nói tiếp: "Nó tự mình chạy mất rồi!"

Nếu là Phương Cảnh Thâm, thật sự có thể tự mình bỏ trốn, Tô Tiểu Đường lại hỏi, "Nó chạy đi đâu?"

Lâm Tuyết không nhịn được nói: "Làm sao tôi biết được! Tránh ra, tôi phải về ngủ!"

Tô Tiểu Đường ngăn cô ta lại, "Cô nói rõ cho tôi biết."

Tống Minh Huy biết Tô Tiểu Đường nổi nóng thật rồi, rất sợ cô đã thương Lâm Tuyết, bước lên phía trước ôm Lâm Tuyết vào trong ngực, giải thích: "Tiểu Đường, chúng tôi không biết, xe vừa đến tiểu khu, vừa bước xuống thì nó đã chạy mất dạng, chúng tôi đuổi theo không kịp!"

Lý Nhiên Nhiên chống nạnh hét lên: "Các người hại cún của Tiểu Đường chạy mất lẽ nào lại cho qua như vậy? Còn muốn về ngủ? Còn có

loại người vô sỉ thế này sao!"

Tiết Khải phụ họa: "Ít ra cũng phải cùng nhau đi tìm!"

"Đã trể thế này đi đâu tìm, một con chó chạy loạn khắp nơi biết chỗ nào mà tìm, tìm được mới là lạ! Không phải chỉ là một con chó sao? Nhìn cô lo lắng vậy, chưa bao giờ thấy cô có bộ dạng thế này, ngày mai tôi bảo người mua cho cô một con khác đắt tiền hơn được chưa! Các người còn làm phiền mãi không buông tôi sẽ báo cảnh sát đấy! Mau tránh ra!" Lâm Tuyết kéo Tống Minh Huy chen qua ba người đi vào nhà đóng sầm cửa lại.

Suýt chút nữa Lý Nhiên Nhiên bị ván cửa đập vào mũi, vẻ mặt như không thể tin được: "Mẹ kiếp, cô ta báo cảnh sát? Đã từng gặp người không biết xấu hổ, vẫn chưa thấy qua người nào lại không biết xấu hổ đến vậy!"

"Nếu cô ta đã nói bồi thường, vậy chờ ngày mai thử xem sao?" Tiết Khải mở miệng nói.

Tô Tiểu Đường gật đầu: "Ừ, ngày mai rồi tính, các cậu về trước đi!"

Lý Nhiên Nhiên nhú mày, "Cho qua dễ vậy sao? Thịch Viên đáng yêu như vậy, thật sự quá đáng tiếc, ngày mai mình và cậu cùng nhau đi tìm thử, tuy là khả năng tìm được có thể hơi thấp..."

"Được, cảm ơn cậu Nhiên Nhiên!"

Tô Tiểu Đường bình tĩnh lái xe chở Lý Nhiên Nhiên và Tiết Khải về nhà, sau khi nhìn hai người lên lầu, lập tức khởi động, tăng tốc độ 120km/h.

Cô đã gây phiền phức cho Lý Nhiên Nhiên nhiều lắm rồi, không muốn gây thêm phiền phức cho cô nữa, hơn nữa, cô hiểu, bọn họ tuyệt đối sẽ không thể nào hiểu được tại sao lại không thể tìm được Thịch Viên, cô cũng không thể nào giải thích được.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tô Tiểu Đường bắt đầu lái xe tìm ở các vùng gần Nam Uyển, sau đó lại tìm ở các xa hơn, mở rộng nơi tìm kiếm, trong lúc lo lắng Phương Cảnh Thâm tự mình chạy về nhà, nên quay về tìm kiếm một hai lần vẫn không có kết quả.

Đến tối hôm sau, Lý Nhiên Nhiên điện thoại cho cô, "Tiểu Đường, cậu đang ở đâu vậy? Hết giờ làm mình đến tìm cậu, sao trong nhà không có ai?"

"Chờ mình một chút, mình về ngay."

"Ừm, vậy được."

Kết quả, lúc Tô Tiểu Đường trở về, Lý Nhiên Nhiên trông thấy cô lại càng hoảng sợ, "Ông trời của tôi ơi, sao sắc mặt cậu lại khó coi đến thế này? Lẽ nào đêm qua cậu không ngủ cứ đi tìm suốt sao?"

Tô Tiểu Đường không để tâm, vừa vào cửa đã lật đà lật đật đi rót nước uống, sau đó mở máy vi tính ra lộc cọc gõ chữ.

Lý Nhiên Nhiên tiến tới, thấy trên diễn đàn, weibo, teiba của cô đều có thông báo tìm cún.

Trước đây weibo của Tô Tiểu Đường rất yên ắng, lúc cô và Thịch Viên cùng nhau vận động giảm béo có người chụp hình lại đăng lên, weibo của cô dần được nhiều người biết đến, trong khoảng thời gian ngắn lướt theo dõi trên weibo tăng mạnh, bây giờ đã có hơn hai vạn, vậy nên thông báo

tìm cún vừa đăng lên đã có rất nhiều người chia sẻ, thậm chí cũng không ít người đăng lên weibo chính thức.

Lý Nhiên Nhiên không dám quấy rầy cô, ngồi một bên im lặng nhìn cô, mở điện thoại di động đăng nhập weibo, trên tường đều là bài đăng của Tô Tiểu Đường, thấy gợi ý tìm cún trong bình luận đã hơn một ngàn, ngay cả weibo của đội cứu hỏa cũng đăng thông báo: "Tôi không tin! Thập Viên mất tích rồi, cho dù chủ nhân của nó đi lạc thì nó cũng không thể nào đi lạc được, hy vọng Thập Viên thông minh có thể tự mình tìm đường trở về, nếu không cả bọn Lôi Đình chúng tôi sẽ phải cô đơn rồi" .

Ôi, bình luận thật là hay! Nhưng mà Lôi Đình là ai?

Lý Nhiên Nhiên tò mò mở weibo đội cứu hỏa, Tô Tiểu Đường nhìn thấy tài khoản chia sẻ trước đó đặt ảnh đại diện là một chú cún có gương mặt giống Thập Viên và một chú chó cảnh vục chụp chung với nhau, trong hình vẽ mặt Thập Viên nghiêm túc, chú chó cảnh vục đang đứng thè lưỡi ngậy ngốc nhìn nó, điều quan trọng là người đàn ông đứng trong góc ảnh chụp là ai, thật cool...

Lý Nhiên Nhiên lại lướt một lúc, thấy có một số fans hâm mộ chỉ trích Tô Tiểu Đường quá sơ ý không quan tâm thú cưng, thế nên không nhận được phản bác "Không biết thì đừng nói lung tung! Tiểu Đường vì tìm Thập Viên từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa ngủ đến cả cơm cũng chưa ăn, hơn nữa lần này không phải là lơ là! Thập Viên là bị trộm mất!"

Bình luận vừa đăng lên lập tức mọi người đều vây vào hỏi chuyện gì đã xảy ra, Lý Nhiên Nhiên không giữ được miệng mình nên gõ lộc cộc trả lời ngọn nguồn, vì vậy chuyện vứt bỏ cún cưng lại trở thành chuyện "Vật cưng trước kia là cực phẩm" câu huyệt như vậy, độ quan tâm trong chớp mắt lại tăng cao. Sau cùng chuyện tìm cún lan rộng khắp thành phố, có người tìm được vài chú chó đi lạc, chỉ là không có con nào giống Thập Viên.

Lý Nhiên Nhiên đi ra ngoài gọi thức ăn cho Tô Tiểu Đường, thế nhưng Tô Tiểu Đường vẫn không quan tâm, cứ lướt web nhìn từng dòng tin tức đăng trên đó, chẳng ăn uống gì. Lý Nhiên Nhiên nhìn cô thờ dài, hóa ra đêm qua cậu ấy chỉ cố bày ra bộ dạng bình tĩnh để bọn họ yên tâm quay về nhà nghỉ ngơi, người như Tiểu Đường thật sự không biết nên nói gì cho phải, có chuyện gì cũng tự bản thân gánh lấy, chuyện của người khác thì cô ấy có thể giúp đỡ tận tình, nhưng chuyện của mình thì lại không muốn gây phiền phức cho người khác.

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Lý Nhiên Nhiên đi ra mở cửa, nhìn thấy Tống Minh Huy dáng vẻ người không ra người đứng ngay trước cửa.

"Anh còn dám đến đây?" Lý Nhiên Nhiên trừng anh ta.

Tống Minh Huy không quan tâm cười cười, xem cô như không khí: "Tôi đến đền chó!"

Lý Nhiên Nhiên liếc mắt nhìn chiếc giỏ nhỏ trong tay anh ta, khinh thường nói: "Thật hiếm thấy, anh cho là có thể tùy tiện mang một con cún khác đến để thế chỗ thịt viên?"

Về mặt Tống Minh Huy tỏ ra áy náy: " Chuyện của Thịt Viên thật sự xin lỗi, tối hôm qua uống hơi nhiều, nên mới làm bừa, tôi biết Tiểu Đường ở nhà một mình rất cô đơn cần có chỗ dựa tinh thần, rất có cảm tình với Thịt Viên, tôi sẽ giúp tìm kiếm, con chó này tạm thời mang cho cô ấy! Dù có tìm lại được Thịt Viên hay không, đây cũng là một chút tâm ý của tôi, tôi đặc biệt cố tình bảo người có kinh nghiệm theo để chọn, husky thuần chủng, là đời sau, hơn nữa còn cùng huyết thống."

Hàm ý, con chó này đủ để lấy lòng Tiểu Đường thậm chí có thể bằng mấy con Thịt Viên.

Lý Nhiên Nhiên nhìn anh ta giả vờ tỏ ra có thành ý, bộ dạng mặt người dạ thú nhìn mà buồn nôn, "Giả vờ, tiếp tục ở đó giả vờ đi! Nếu không phải trong tay Tiểu Đường không có bằng chứng xác thực thì anh lo mà chờ chết đi?"

"Ha ha, tôi chẳng qua chỉ muốn mang Thập Viên về nhà chơi một chút, nhưng uống say quá nên quên nói với Tiểu Đường một tiếng mà thôi, không cần phải nói những lời khó nghe đến vậy."

Lý Nhiên Nhiên hoàn toàn không còn gì để nói, "Thật đặc biệt làm sao, một con người hèn hạ không có đối thủ..."

Tống Minh Huy thản nhiên đi vào, vén lớp vải bông che trên nắp giỏ lên, mớ lông phía dưới lộ lên: "Tiểu Đường, em xem thử xem, vô cùng đáng yêu, em nhất định sẽ thích."

Tô Tiểu Đường vừa lướt web đọc tin tức vừa trả lời bình luận một cách nhanh chóng, không hề quay đầu lại một cái.

Sắc mặt của Tống Minh Huy đông cứng, nhưng vẫn dày mặt nói thêm một câu, , "Hi hi, vậy không làm phiền em." Sau đó bỏ chiếc giỏ xuống lập tức đi ngay.

Dù sao anh ta cũng "Đền" chó rồi, cho dù cô có đến công ty anh ta cũng có thể dùng lý do này để từ chối, đối với anh ta cũng không ảnh hưởng gì.

Ban ngày ra ngoài tìm, buổi tối lên mạng tìm. Mỗi ngày Tô Tiểu Đường đều tìm như vậy, đến bây giờ đã là ba ngày liên tiếp rồi.

Lạc đường không về được? Bị xe đụng? Bị bọn buôn cún bắt đi? Bị người trong thành phố đánh chết!!! Khả năng nào cũng khiến cho Tô Tiểu Đường lo sợ không thôi, cô cố gắng tự an ủi bản thân nam thần thông minh

như thế cho dù có là cún cũng không vô dụng đến vậy, nhưng mà lo lắng vẫn không vơi đi chút nào...

Lý Nhiên Nhiên lo lắng không yên cứ đến đây xem cô thế nào, ra sức ép cô phải ăn chút gì đó, tiện thể đút cho chú cún đáng thương mà Tổng Minh Huy mang đến, tuy rằng Tổng Minh Huy nhìn rất buồn nôn, nhưng chú cún béo tròn lông xù mà mà anh ta mang đến thật sự nữ tính chết người, nhưng Tiểu Đường đối với em cún nhỏ lông xù này hoàn toàn không hề để mắt đến, cho dù nó có đến bên cạnh cọ cọ vào chân cô làm nũng cô cũng không quan tâm...

Nhìn vẻ mặt như người xuất gia của Tô Tiểu Đường, Lý Nhiên Nhiên ho nhẹ một tiếng khuyên nhủ: "Tiểu Đường, cậu cứ tiếp tục tìm như vậy chẳng những không tìm được Thập Viên, ngay cả bản thân cũng gục ngã, hay là cậu đi nghỉ ngơi một chút đi được không?"

Tô Tiểu Đường dường như chẳng hề nghe lời cô nói.

Lý Nhiên Nhiên khóe miệng giật giật lắm bầm, "Người không biết còn tưởng cậu lạc mất chồng ấy chứ..."

Thời gian càng lâu khả năng tìm được Phương Cảnh Thâm lại càng thấp, ngay cả một người liên lạc cũng không có, Tô Tiểu Đường sắp phát điên đến nơi, đập bàn đứng dậy, chú cún bên chân sợ đến mức chạy biến mất.

"Cậu lại muốn làm gì?" Lý Nhiên Nhiên đang xé túi quà vặt định ăn, muốn dụ dỗ Tô Tiểu Đường ăn một chút, kết quả Tô Tiểu Đường không ăn miếng nào, trái lại cô lại ăn hết mấy túi. Nghiệp chướng mà, cô thật vất vả mới duy trì được vóc dáng, nhà của Tô Tiểu Đường thật sự quá nguy hiểm, không thể hiểu được sao Tiểu Đường có thể giảm béo ở nơi nguy hiểm thế này.

Tô Tiểu Đường cúi đầu trầm mặc, ánh mắt liếc nhìn chiếc điện thoại di động đặt bên cạnh, một lúc lâu sau, cuối cùng cầm điện thoại di động lên, ra sức bấm một dãy số.

Lý Nhiên Nhiên tò mò nhìn cô, không biết cô muốn gọi cho ai, lâu như vậy mới quyết định gọi điện.

Điện thoại kết nối rất nhanh, đầu dây bên kia truyền đến giọng của đàn ông, "Tiểu Đường? Tiểu Đường là con thật sao?"

"Ừm..."

"Thật không ngờ con lại chủ động gọi cho bố, bố còn tưởng cả đời này cũng không đợi được..."

Tô Tiểu Đường vội vàng cắt đứt lời nói của ông ta, "Tôi có chuyện muốn nhờ ông giúp."

Chuyện gì mà có thể khiến một người quật cường như nó chủ động gọi đến tìm mình? Giọng nói ở đầu dây bên kia lập tức trở nên nghiêm túc, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Tiểu Đường dừng một chút, "Con cún tôi nuôi đã bị người ta trộm mất..."

Người ở đầu dây bên kia ngậy ra, giọng nói lúc này mới bình thường trở lại, nhưng vẫn còn lo lắng: "Thật sự chỉ vì chuyện này sao?"

"Đúng vậy! Chuyện này đối với tôi rất quan trọng, vô cùng quan trọng, Xin... Đừng hỏi vì sao! Nếu như không tiện..."

"Tiện, đương nhiên là tiện, đứa ngốc này, chuyện của con cũng là chuyện của bố, bố sẽ lập tức gọi điện thoại cho một người bạn, bảo ông ta nhờ người ở bên ấy hỗ trợ tìm kiếm, có ảnh chụp không?"

"Có! Tôi sẽ lập tức gửi cho ông!"

"Được, hòm thư của bố vẫn như trước."

"Cảm ơn..." Tô Tiểu Đường cắn cắn môi, "Thật sự cảm ơn ông."

"Không ngờ con lại chủ động liên lạc với bố, nói chuyện với bố, thậm chí còn nói lời cảm ơn với bố chỉ vì một con chó..." Đầu kia truyền đến một tiếng thở dài, "Sau này gặp phải chuyện gì cứ tới tìm bố biết không? Tiểu Đường, bố cũng chỉ có một đứa con gái là con..."

Tô Tiểu Đường trầm mặc.

"Được rồi, con yên tâm, bố sẽ sử dụng hết tất cả mối quan hệ để tìm giúp con."

"Cảm ơn, tôi biết chỉ có một con cún thôi không cần làm mọi chuyện trở nên phức tạp đến vậy, tôi..."

"Đừng nói gì cả, đừng nói con chỉ lạc mất một con chó, cho dù chỉ làm mất một tờ giấy bố cũng tìm lại cho con, chỉ cần là chuyện của con gái, không có gì gọi là làm mọi chuyện trở nên phức tạp cả."

"Cảm ơn... Tôi cúp máy đây, làm phiền ông rồi."

"Chờ một chút, Tiểu Đường, tết năm nay, con vẫn muốn trải qua một mình sao? Hay là đến chỗ bố đi? Dì Nhiếp là người tốt, sẽ không thấy ngại đâu!"

"Đến đó hãy nói..."

"Được được, con hãy suy nghĩ kỹ đi, chuyện tìm chó nếu có tin tức gì bố sẽ gọi cho con."

Tô Tiểu Đường cúp điện thoại, cả người rã rời, mệt mỏi nằm sấp trên bàn.

"Cậu gọi điện thoại cho ai vậy?" Lý Nhiên Nhiên bước đến, đưa một thanh chocolate đến miệng cô.

Tô Tiểu Đường không muốn ăn, thuận miệng trả lời, "Một người bạn."

Lý Nhiên Nhiên nghĩ không đơn giản như vậy, nhưng lại không tiện hỏi nhiều, "Buổi tối mình ngủ với cậu nhé? Nhìn bộ dạng của cậu bây giờ mình thật sự rất lo lắng khi để cậu ở nhà một mình, ngất xỉu không ai hay, dù sao thì đêm nay Tiết Khải cũng tăng ca trong nhà chỉ có một mình mình."

Tô Tiểu Đường không còn sức lực mở miệng, gật đầu.

Ban ngày, Tô Tiểu Đường lái xe một vòng quanh thành phố tìm, trên đường liên tục quan sát hy vọng sẽ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ngay lối rẽ kế tiếp, nhiều lần nhận nhầm cún của người khác thành Phương Cảnh Thâm. Thật vất vả mới điều chỉnh được giờ giấc làm việc, nghỉ ngơi, giờ lại rối loạn cả. Hình tượng mới vừa có chút thay đổi giờ thoáng cái đã mất hết, đầu tóc rối bù, tâm thần hoảng loạn trông như một người điên.

Buổi tối, Lý Nhiên Nhiên nằm bên cạnh đã sớm ngủ say, Tô Tiểu Đường nằm trên giường, thân thể mệt mỏi đến cực điểm lại không hề buồn ngủ, trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà, trong đầu tràn ngập bóng dáng Thập Viên và Phương Cảnh Thâm, chút tiếng động nhỏ cũng khiến cô tưởng rằng Phương Cảnh Thâm trở về, nhớ đến hình ảnh anh chăm chỉ luyện tập, nằm trên sofa dùng chân lật sách, mỗi lần bị cô sờ đầu lỗ tai lại bất giác run lên, đã lâu rồi không thấy tác phong nghiêm túc, lại thích sạch sẽ ấy... Gối nằm bất giác lại ướt hơn nửa bên...

Đêm khuya vắng người, lúc khó ngủ, tâm trạng đang rối bời, bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh rất nhỏ, Tô Tiểu Đường vội vàng ngừng

thở nghe ngóng, mấy ngày nay cô đã không ít lần ảo tưởng nghe thấy tiếng cún, nhưng vẫn thử thêm một lần cố chống thân thể mệt mỏi rời khỏi giường đi về phía phòng khách.

Càng đến gần cửa, âm thanh kia lại càng rõ ràng, kèm theo đó là tiếng tim đập thình thịch, đây thật không phải là do cô ảo tưởng nghe nhầm, cô mở đèn ở cửa, run rẩy nắm chốt cửa, chậm rãi xoay tròn, lách tách một tiếng, cửa mở ra.

Lúc này đây không phải giống thường ngày, mở cửa không phát hiện vật gì, Tô Tiểu Đường nhìn "Vật thể không rõ" trước mặt, hoàn toàn ngây ra.

Đây không phải là Thịch Viên, thì còn ở đâu có Thịch Viên nữa.

Mớ lông xù mềm mại, mượt mà vốn có giờ lại lấm lem bùn đất, lá cây bụi bắn nhìn bắn thiêu không thể tả được, đáng vẻ hoàn toàn khác trước, đôi mắt xanh lạnh lợi thông minh giờ lại u ám không ánh sáng, bốn cái chân đáng yêu đều toàn là vết trầy xước, vết máu và vết bùn đất hòa lẫn vào nhau, chú cún béo tròn giờ gầy đi trông thấy...

Nhìn cô gái tiều tụy đứng ngẩn ngơ trước cửa, anh cố gắng phát ra một âm thanh ư ử từ cổ họng cúi đầu nức nở, dùng cái chân bắn thiêu nhẹ nhàng chạm vào cô một cái.

Tô Tiểu Đường che miệng, ngồi xổm xuống một tay ôm anh vào lòng, khóc không thành tiếng.

NAM THẦN BIẾN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Lý Nhiên Nhiên nghe thấy tiếng động, liền đi nhanh ra ngoài, nhìn thấy một cục tròn vo trong ngực Tô Tiểu Đường thì lắp bắp kinh hãi: “Đây... Đây là Thịch Viên? Nó tự quay về? Trời ạ, sao có thể biến thành như vậy?”.

Tô Tiểu Đường ôm Thịch Viên không buông giống như là bảo bối, thanh âm khàn khàn nói: “Không sao cả, trở về là tốt rồi, Nhiên Nhiên cậu đi ngủ đi, mình giúp Thịch Viên tắm rửa cái đã”.

“Lại có thể tự mình chạy về, Thịch Viên đúng là sắp thành tinh rồi” Lý Nhiên Nhiên vừa mừng vừa sợ, khen ngợi một lúc lâu, cuối cùng mới thả lỏng tâm trạng trở về phòng ngủ.

Sau khi Lý Nhiên Nhiên đi khỏi, Phương Cảnh Thâm vốn định viết chữ trong lòng bàn tay cô, nhưng chân quá bồn nên thôi.

“Anh viết đi, đừng ngại” Tô Tiểu Đường vội vàng đưa tay ra.

Nhìn thấy bàn tay trắng nõn cùng với vẻ mặt vội vàng, Phương Cảnh Thâm do dự mà chìa chân ra, nhẹ nhàng viết xuống hai chữ “thành phố B”, sợ cô xem không hiểu đang định viết tiếp, sau khi Tô Tiểu Đường nhìn thấy hai chữ này thì sắc mặt lập tức trầm xuống: “Bọn họ vứt anh ở thành phố B đúng không?”.

Phương Cảnh Thâm gật đầu.

Lúc đầu hai người kia cưỡng ép kéo anh đi theo, sau đó lại thấy anh không nhu thuận, gần gũi giống như trước kia, tính tình rất hoạt bát gần như đã thay đổi toàn bộ, nhưng lại không cam lòng đem cùn trả lại, cuối cùng dứt khoát ném anh tới vùng đất hoang vu ở thành phố Lâm, ý tứ đã rất rõ ràng nếu tôi không đạt được thì cậu đừng mong có được, Phương Cảnh Thâm hết cách, cuối cùng chỉ có thể dựa vào trí nhớ tìm đường trở về.

Tô Tiểu Đường gắt gao xiết chặt nắm tay, từ trước tới nay trong ánh mắt ôn nhu ấm áp của cô chưa từng thấy qua một tia băng lãnh, có điều vẻ lạnh băng kia rất nhanh liền lùi bước, con người trong suốt giống như bầu trời được nước mưa gột rửa, khi nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt đó liền hóa thành dòng nước xuân ấm áp chảy qua thân thể anh, xoa dịu sự mệt mỏi suốt dọc đường của anh, giọng nói ngọt như kẹo đường chứa đựng hàm ý quan tâm chăm sóc: “Anh muốn ăn chút gì đó trước hay là tắm trước đây? Hay là ăn chút gì đó trước nha, nhìn cả người anh thế này đoán chừng phải tắm lâu lắm, anh đợi chút tôi lập tức lấy cho anh ngay đây”.

Phương Cảnh Thâm nhìn bóng dáng rất nhanh đã chạy xa của cô thì có chút sợ sệt, rõ ràng thân hình tròn vo mặt mũi bơ phờ, tóc tai bù xù giống người điên, vì sao trong mắt anh lại đẹp đến như vậy. Sau khi biến thành động vật ngay cả gu thẩm mỹ cũng bắt đầu trở nên khác thường rồi sao.

Tô Tiểu Đường cho Phương Cảnh Thâm ăn vài món, lại mất hơn hai giờ để nhần nại tắm rửa sạch sẽ cho bộ lông của anh, sau đó ôm hộp đựng thuốc đến, cẩn thận thay anh xử lý vết thương trên người.

Tô Tiểu Đường rất cẩn thận mà dán một miếng KO nho nhỏ lên mũi của anh: “A, tôi không phải dân chuyên ngành, trước mắt chỉ có thể như vậy, ngày mai tôi sẽ mang anh đến bệnh viện kiểm tra một chút”.

Nhìn thấy anh cuối cùng cũng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, Tô Tiểu Đường nhịn không được rưng rưng nước mắt: “Thực xin lỗi, đều do tôi sơ ý...”.

Trên chân có thuốc, Phương Cảnh Thâm chỉ có thể dùng đầu cọ cọ cô, ý bảo cô không cần tự trách mình.

“A ô a ô a ô ô ô”.

Một loạt tiếng chó sủa nhỏ yếu phá vỡ bầu không khí ấm áp.

Phương Cảnh Thâm nhìn thấy trong phòng đột nhiên lại xuất hiện một sinh vật lạ, con người u ám thêm mấy phần.

Tô Tiểu Đường vừa nhìn thấy con chó nhỏ tròn tròn kia thì lập tức hốt hoảng, nhìn chăm chăm Phương Cảnh Thâm giải thích: “Cái này... Đây không phải tôi mua đâu, không phải cún của tôi, là do Tống Minh Huy anh ta nói gì mà phải bồi thường cho tôi một con rồi kiên quyết nhét vào tay tôi, tôi cũng không quan tâm đến nó, đều là Nhiên Nhiên cho nó ăn! Tôi, tôi chỉ nuôi duy nhất mình anh thôi, cho dù không tìm thấy anh tôi cũng sẽ không nuôi con nào khác...”.

Nhìn thấy cô hoảng hốt bày ra dáng vẻ trung trinh tuyên thệ không ngọt, tâm tình của Phương Cảnh Thâm lúc này mới dịu lại.

“Anh yên tâm ngày mai tôi sẽ trả nó về” Tô Tiểu Đường cam đoan xong, liền trải sofa cho anh: “Anh nghỉ ngơi nhanh đi, đi lâu như thế nhất định rất mệt. A, tôi cũng phải đi tắm mới được”.

Tô Tiểu Đường lúc này mới nhớ tới hình tượng vào giờ phút này của mình, lại có thể để dáng vẻ như quỷ xuất hiện trước mặt nam thần, thật sự là làm mất mặt nam thần. Có điều anh đã trở về bình an vô sự, cái này quan trọng hơn bất kì thứ gì khác.

Thần kinh bị kéo căng suốt ba ngày rồi cuộc cũng được thả lỏng, Tô Tiểu Đường gần như có chút đứng không vững, cố chống đỡ đi vào phòng tắm.

Trong lúc Phương Cảnh Thâm mệt mỏi cực độ đang mơ mơ màng màng ngủ thì đột nhiên nghe thấy “Bịch” một tiếng, vội vàng chạy theo hướng âm thanh truyền đến, quả nhiên nhìn thấy Tô Tiểu Đường ngã ngay trước cửa phòng tắm.

Phương Cảnh Thâm phản ứng theo bản năng duỗi tay ra muốn ôm cô lên, sau đó liền nhìn thấy bàn chân thịt của mình, ảo não hận không thể bầm vằm nó, anh vỗ vỗ mặt của cô nhưng không tỉnh, vì thế chạy nhanh vào phòng gọi Lý Nhiên Nhiên.

Lý Nhiên Nhiên đang ngủ say, thì bị tiếng “Gâu” “Gâu” đánh thức, sau đó liền nhìn thấy Thịch Viên ngậm góc áo của mình dùng sức kéo ra ngoài.

“Ê, Thịch Viên? Sao vậy?”.

“Gâu gâu”.

Thịch Viên vẫn lôi kéo cô không tha dường như muốn dẫn cô đến chỗ nào đó, Lý Nhiên Nhiên đành phải đứng lên để mặc cho anh kéo đi, vì thế lập tức nhìn thấy Tô Tiểu Đường ngã trên mặt đất.

“Tiểu Đường_____” Lý Nhiên Nhiên sợ tới mức hô to một tiếng chạy nhanh tới đỡ cô ngồi dậy, nhưng quá nặng không thể kéo dậy được, ngược lại làm cô mệt đến nổi cả người toàn mồ hôi,

“Mình chịu thôi! Tô Tiểu Đường, với cân nặng thế này của cậu, đời này muốn bế kiểu công chúa thật sự quá xa vời đúng không?” Nhiên Nhiên vận tay, đỡ không nổi thì đành phải kéo, cuối cùng mất sức của chín trâu hai hổ mới mang cô lên giường được.

Tô Tiểu Đường nằm ở trên giường, luôn miệng lẩm bẩm câu gì đó không rõ, Lý Nhiên Nhiên sát đến gần thì nghe thấy tất cả những câu lảm nhảm đều là cái tên... Phương Cảnh Thâm.

“Thật đúng là hết thuốc chữa!”.

Lý Nhiên Nhiên thở dài bất đắc dĩ, cô chỉ có một mình không thể nào đem cô ấy tới bệnh viện, Tiết Khải lại tăng ca, đang lo không biết nên làm gì bây giờ, đúng lúc Tô Tiểu Đường tự tỉnh lại, vừa tỉnh lập tức hoảng hốt mà nhảy dựng lên: “Thịt Viên đâu? Mình vừa mới nằm mơ thấy Thịt Viên trở về, nằm mơ...Hóa ra chỉ là nằm mơ!”.

Trong nháy mắt kia trên mặt cô liền xuất hiện nỗi cô đơn tuyệt vọng, có thể thấy được cô rất lo lắng.

Giây tiếp theo, Phương Cảnh Thâm “Vút” một cái nhảy lên giường, nhúm lông mao trên đầu cọ cọ hai má của cô.

“Thấy rồi chứ? Không phải cậu nằm mơ đâu!” Lý Nhiên Nhiên cười nói, lập tức sờ cằm, có chút không biết nên miêu tả như thế nào: “Nhưng mà Thịt Viên đúng là... có tính người thật đấy! Ấy da, thật là hâm mộ quá đi, làm cho mình cũng muốn nuôi một con cún”.

Ngày hôm sau, cô nhờ Lý Nhiên Nhiên trả con chó lại cho Tống Minh Huy, cuộc sống lại khôi phục sự yên ả, áp lực tích tụ trong mấy ngày liền khiến cho Tô Tiểu Đường lập tức ngã bệnh.

Tô Tiểu Đường tự mình gắng gượng đi đến bệnh viện tiêm một mũi thuốc, vừa về đến liền gục đầu xuống giường.

“Gâu” Phương Cảnh Thâm kêu một tiếng tỏ vẻ muốn nói ra suy nghĩ của mình.

“Hả?” Tô Tiểu Đường chìa tay ra cho anh.

[Bữa sáng].

Tô Tiểu Đường vì sự quan tâm của anh mà nở nụ cười, có chút suy yếu lắc đầu nói: “Chỉ muốn ngủ không muốn động, cũng không muốn ăn gì hết, coi như giảm béo cũng tốt đó chứ, dù sao trên người mỡ cũng nhiều, đủ xài”.

Nói xong mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, nhưng mỗi lần nhắm mắt chưa được bao lâu thì thần kinh giống như phản xạ lập tức ngồi dậy, nhìn thấy anh yên lành ở trong tầm mắt mới an tâm nằm xuống, lặp lại nhiều lần như thế, cuối cùng Phương Cảnh Thâm chỉ có thể nhảy lên giường nằm xuống bên cạnh cô.

Một bàn tay của Tô Tiểu Đường nhẹ nắm chân anh, rốt cuộc mới yên tâm.

Tô Tiểu Đường ngủ một mạch như vậy một ngày một đêm, thẳng đến sáng ngày hôm sau.

Tuy sau khi sinh bệnh ngủ nhiều là tốt, nhưng cô không ăn không uống mà vẫn ngủ như thế nhất định không ổn, Phương Cảnh Thâm nhìn cô với vẻ mặt lo lắng, nghe thấy cô ngủ mà lại lẩm nhẩm một câu “Bánh shredded”.

Một lúc lâu sau, Phương Cảnh Thâm từ trong túi Tô Tiểu Đường rút đồng tiền 100, rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Thật may mắn sạp bánh shredded ở dưới lầu đã mở cửa, Phương Cảnh Thâm ngậm tiền chạy đến trước quầy hàng, bà chủ vừa mới bán cho khách một cái bánh, vừa cúi đầu liền nhìn thấy một con cún ngồi chồm hổm không nhúc nhích ở trước sạp hàng của bà, nhìn bà, miệng còn ngậm một đồng tiền.

“Ồ, mày muốn mua bánh sao?” Bà chủ nhìn thấy có chút là lạ, định hỏi thử một câu.

Phương Cảnh Thâm không có cách nào mở miệng, chỉ có thể đem tiền đặt trước mặt bà.

Bà chủ rất cẩn thận mà nhặt tiền lên, lại nhìn anh ngoại trừ mang theo tiền trên người cũng không có giấy tờ gì kèm theo: “Cũng không biết chủ nhân nhà mày quen thêm cái gì vào, mỗi loại tao làm một cái cho mày được không?”.

Phương Cảnh Thâm “Gâu” một tiếng, bà chủ lập tức vui vẻ: “A, thật là một con chó thông minh! Cũng không biết huấn luyện như thế nào!”.

Bà chủ làm bánh xong, bọc nó thật kín, thối lại tiền lẻ, rồi đem bọc plastic cho anh ngậm.

Có điều Phương Cảnh Thâm thế mà không nhận lấy, vẫn ngồi chồm hổm như trước, bà chủ nghi ngờ mà theo ánh mắt của anh nhìn qua: “Hả, sữa cũng muốn?”.

“Gâu”.

“Ha ha, đúng là thần kì” Vì thế bà chủ lại cầm một hộp sữa còn nóng đeo lên cho anh.

Lúc này Phương Cảnh Thâm mới vừa lòng đi khỏi.

Tô Tiểu Đường đang mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa ngủ, thì cảm giác được có một nhúm lông mao gì đó cứ cọ cọ mình, mơ mơ màng màng mở to mắt ngồi dậy, phát giác đó là Phương Cảnh Thâm, miệng còn ngậm một cái khăn mặt màu trắng: “Làm sao vậy?”.

Phương Cảnh Thâm thấy cô tỉnh dậy, đem khăn mặt đưa đến trước mặt cô, lại đem bánh shredded và sữa mới mua ban nãy đặt lên giường.

Tô Tiểu Đường trông thấy bánh sủi cảo và sữa thì sững người, còn có một cái túi đựng tiền lẻ: "...Anh mua à?".

"Gâu".

Thời điểm bị bệnh là lúc người ta yếu ớt nhất, Tô Tiểu Đường cảm động không biết nên nói gì cho phải, đã mấy năm rồi không có ai quan tâm mình đến vậy.

"Cảm ơn... Nhưng sau này không nên đi ra ngoài một mình" Tô Tiểu Đường lo lắng sờ sờ đầu của anh.

Di động bên cạnh laptop vang lên, không đợi Tô Tiểu Đường đứng dậy Phương Cảnh Thâm đã chạy tới giúp cô mang lại.

Vừa rồi lúc nhìn thấy cái tên được hiển thị trên màn hình di động làm cho Phương Cảnh Thâm có chút tò mò, không có tên, chỉ có một chữ "S".

Tô Tiểu Đường nhận điện thoại: "Thật xin lỗi, cún đã tìm được rồi, tôi còn chưa kịp nói với ông".

"À! Như vậy, thật tốt quá, tìm được là tốt rồi, tìm được là tốt rồi, làm bố nhưng không thể giúp gì được! Có điều, bố gọi qua còn có một chuyện khác nữa" Giọng nói của Tô Kiến Thụ có chút ngắt quãng.

"Chuyện gì?".

Giọng điệu của Tô Kiến Thụ tự trách không thôi: "Tiểu Đường, con không chịu nhận bố là đúng, bố không có mặt mũi làm bố của con, bây giờ tất cả mọi người đều biết, bố làm bố mà phải từ miệng bạn bè nói mới biết được con gái của mình bị bắt nạt thành thế này, mà người này không lâu trước đây vì cùng hợp tác với công ty bố mà danh tiếng mới hưng thịnh như thế!".

“...” Tô Tiểu Đường cũng không biết bởi vì chuyện đó mà làm cho Lý Nhiên Nhiên nhất thời xúc động cùng phần nộ, nên chuyện của cô Tống Minh Huy và Lâm Tuyết đều lan truyền khắp trên mạng, thân phận của Tống Minh Huy và Lâm Tuyết cũng bị rò rỉ ra ngoài. Chẳng qua nghe lời ông nói cô cũng hiểu được ông đang đề cập đến chuyện gì, hóa ra ngày đó những lời bạn học nói mà cô nghe được chính là sự thật, Tống Minh Huy nhận được đơn đặt hàng lớn như vậy quả thật là nhờ hợp tác với S&N.

Tô Kiến Thụ nổi giận đùng đùng nói: “Chuyện của con và thằng khốn Tống Minh Huy đó bố đã biết hết rồi, con yên tâm, bố sẽ không tha cho người dám bắt nạt con gái bảo bối của bố, bố nhất định sẽ làm cho tên tiểu tử thối kia đẹp mặt!”.

Tô Tiểu Đường trầm mặc mím môi, lại nhìn Phương Cảnh Thâm bên cạnh một cái, cuối cùng vẫn không mở miệng từ chối, nói ra một câu: “Cảm ơn bố”.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 22

"Tiểu Đường, cuối cùng con cũng đồng ý gọi bố là bố.." Nghe thấy Tô Tiểu Đường gọi một tiếng "bố" Tô Kiến Thụ kích động không thôi, "Tiểu Đường à, hôm nào ra ngoài ăn cơm với bố nhé? Lâu rồi bố không gặp con! Được rồi, nhất định là chỗ có thể mang theo cún, bố phải cảm ơn nó nhiều, nó chính là ân nhân của bố, không có nó, một tiếng bố này không biết còn phải đợi đến khi nào nữa!"

Tô Kiến Thụ biết con gái thích con chó này, liền dựa trên nguyên tắc yêu ai yêu cả đường đi, chuẩn bị từ đó lôi kéo lấy lòng.

Mà Tô Tiểu Đường cảm thấy mình lợi dụng ông trong chuyện Tống Minh Huy, không tiện từ chối liền đồng ý.

Phương Cảnh Thâm ngồi bên cạnh nghe xong đã hiểu gần hết mọi chuyện, quan hệ giữa Tô Tiểu Đường cùng bố cô ấy không tốt, rất ít khi liên lạc, lần này vì chuyện của mình mới khiến cô ấy xin bố giúp một tay. Hơn nữa trùng hợp công ty hợp tác với Tống Minh Huy là công ty của bố cô ấy, Phương Cảnh Thâm nhớ lại tin tức thu thập được từ hôn lễ của Khương Hoa đêm hôm đó, lẽ nào, bố của Tô Tiểu Đường là chủ tịch tập đoàn S&N có quy mô tương đương với Phương Thị?

Tin tức này thật khiến người ta sửng sốt, thật không biết Tống Minh Huy lúc nào cũng muốn leo cao khi biết sự thật này thì sẽ có biểu cảm gì.

Đầu năm nay, người chỉ cần có chút chỗ dựa, hoặc bọn nhà giàu mới đời đời đều hận không thể đi khắp nơi khoe khoang gấp mười lần rằng bản thân có tiền, thế nhưng thân thế Tô Tiểu Đường như vậy lại chưa từng tiết

lộ chút nào, cho dù bị ức hiếp như thế nào đi nữa, cô cũng chỉ cười dừng dừng, chưa từng nghĩ đến việc đi tìm ông bố có tiền có thể giúp đỡ, từ đó có thể nhận ra cô và bố mình có mâu thuẫn rất sâu sắc, thế nhưng lần này lại vì mình mà...

Phương Cảnh Thâm không muốn thừa nhận bản thân có tình cảm đặc biệt đối với cô gái vẫn luôn thầm mến mình này, một cô gái không hề phù hợp với mắt thẩm mỹ của anh...

Thứ tình cảm đó được gọi là... động lòng.

Phòng làm việc chủ tịch tập đoàn S&N.

Tống Minh Huy vừa nghe được tin tức liền lật đật chạy đến, kết quả là chờ hơn ba tiếng cuối cùng mới gặp được người.

"Ngồi đi". Tô Kiến Thụ ôn hòa chào hỏi một câu.

Tống Minh Huy thấp thỏm không yên tâm ngồi xuống, "Chắc chắn Chủ tịch Tô* đã biết vì sao tôi lại đến đây! Không biết sản phẩm của chúng tôi đã xảy ra vấn đề gì? Khiến ngài rút hết vốn đã thỏa thuận về?"

* Đồng sự trưởng: Chủ tịch hội đồng quản trị

Tô Kiến Thụ cho dù là khuôn mặt hay dáng người đều được bảo dưỡng rất tốt, đầu hói, bụng bia hay phát tướng đều không có, hoàn toàn không nhìn ra là người hơn bốn mươi tuổi, nghe thế坦然 nhiên đáp, "Sản phẩm của các cậu không xảy ra vấn đề gì, chẳng qua là do nhân phẩm của cậu có vấn đề."

Tống Minh Huy ngẩn ra, dù sao vẫn chột dạ, chuyện trên mạng gần đây ầm ĩ thật, tuy nhiên anh đã tìm ra cách ép xuống, cũng thuê không ít "cao nhân" đánh lừa dư luận, vốn tưởng rằng sẽ không ảnh hưởng đến anh

ta là bao, không ngờ lại truyền tới tai Tô Kiến Thụ, nghiêm trọng đến mức hủy bỏ tất cả hợp đồng với anh, đây là điều thật khó lý giải.

"Chủ tịch Tô, chúng ta đều là người làm ăn, tôi không cảm thấy đây là chuyện có thể làm lý do chấm dứt hợp tác giữa chúng ta. Nói cho cùng đây chỉ là chuyện riêng của tôi, hơn nữa chuyện trên mạng bây giờ đã lắng xuống, ngài cũng biết, chuyện này nhiều nhất là một tuần sẽ không còn ai để ý tới. Với tư cách là một người đàn ông, con người thường sẽ đi chỗ cao, nước thường chảy xuống chỗ thấp, Chủ tịch Tô, nếu là ngài, ngài sẽ chọn thế nào? Một cô gái xinh đẹp gia đình giàu có, hay là một cô gái vừa xấu xí lại béo phì."

Tô Kiến Thụ thông thả nhấp một ngụm trà, nhú mào nói, "Cậu nói không sai, làm đàn ông, tôi quả thực sẽ chọn người trước, đồng thời chuyện này như cậu nói cũng không đủ làm ảnh hưởng đến sự hợp tác của chúng ta."

Tống Minh Huy tất nhiên là biết Tô Kiến Thụ đã trải qua chuyện này nên mới hỏi như vậy, nghe được câu trả lời này khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, trong lòng bất an.

Quả nhiên, ngay sau đó, Tô Kiến Thụ lại cười lạnh một tiếng, thay đổi chủ đề, "Chỉ là, thật trùng hợp, cô gái vừa béo vừa xấu trong miệng cậu nói lại chính là con gái ruột thịt của Tô mỗ tôi! Với tư cách là bố, cậu nói tôi phải làm thế nào bây giờ?"

Nghe xong những lời này, cả người Tống Minh Huy như bị sét đánh, hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ.

Anh ta biết, Tô Kiến Thụ ngoài người vợ hiện tại cùng đứa con trai ở bên ngoài, thật sự còn có một người vợ trước và một đứa con. Tô Tiểu Đường, Tô Tiểu Đường... Anh ta làm sao lại quên Tô Tiểu Đường cũng họ Tô chứ?

Tô Tiểu Đường lại là con gái Tô Kiến Thụ ư? Điều ... điều này sao có thể!

Ở một nơi khác, Tô Tiểu Đường sau khi tiếp điện thoại xong chuẩn bị đứng dậy, "Thiếu chút nữa là quên, tôi còn phải thông báo với mọi người đã tìm được anh."

Vừa nhìn thời gian Tô Tiểu Đường nói chuyện điện thoại, thấy laptop đang mở, Phương Cảnh Thâm thấy bài đăng trên web và weibo, vươn một cái chân đè cô lại, không cho cự tuyệt, [Nằm xuống, để tôi làm.]

"Ừ." Vì thế Tô Tiểu Đường không nói nữa lập tức nằm xuống.

Weibo và diễn đàn vẫn đang ở trạng thái đăng nhập, Phương Cảnh Thâm lộc cộc đăng một cái weibo "Đã tìm thấy cún."

Bài vừa mới post lên weibo lập tức trở nên sôi nổi, đều là những tin chúc mừng, nhưng rất nhanh lại có người nghi ngờ.

"Bạn thật sự là Tiểu Đường sao?"

"Đúng vậy, giọng điệu này không giống! Không phải lại bị đôi cầu nam nữ kia trộm mất tài khoản đấy chứ?"

"Các bạn nói thật chính xác, giọng điệu này không phải, Tiểu Đường của tôi không lạnh lùng như thế."

"Mẹ kiếp, đôi cầu nam nữ các người có biết xấu hổ không thế!"

.....

Thật ra xóa hai chữ nam nữ đi là được rồi.

Phương Cảnh Thâm trầm mặc vài giây, đành phải viết một lời giải thích trên weibo, "Đúng là thay mặt đăng hộ, nhưng mà tài khoản không phải bị trộm, Tiểu Đường ngã bệnh rồi."

Sau đó mọi người lại bắt đầu truy hỏi.

"Vậy cậu là ai chứ? Tiểu tử cậu đừng có gạt tôi, Tiểu Đường rõ ràng không có bạn trai!"

"Có phải là bạn thân của Tiểu Đường hay không? Chắc là người đó rồi!"

"Đánh cược một quả chuối, là bạn gái Nhiên Nhiên dịu dàng."

"Đánh cược một quả chuối, là bạn trai! Cậu dựa vào cái gì mà cho rằng đó là bạn trai người ta? Béo thì thế nào? Béo thì không thể là nữ thần sao? Trong lòng tôi Tiểu Đường chính là một nữ thần."

"Đánh cược một cục xương, đây chính là tin do Thập Viên đăng."

.....

"...." Người trên weibo thật là tài mà.

Một lát sau, người liên tục được nhắc tới, Lý Nhiên Nhiên cũng xuất hiện trên weibo: "Đó không phải tôi nhé! Tiểu Đường, lại ngã bệnh rồi? Tôi vẫn chưa biết, người này cũng không nói cho tôi biết! Nhưng mà mọi người yên tâm đi, tôi có thể chứng minh, thật sự đã tìm thấy cún rồi."

Nhưng mà tin là do ai đăng? Lý Nhiên Nhiên cũng buồn bực.

[Buổi sáng vẫn ăn bánh shredded sao?]

[Buổi trưa muốn ăn gì?]

[Buổi tối thì sao?]

[Đừng nhúc nhích, để tôi.]

[Không được, ăn hết đi, bây giờ không cần giảm béo.]

...

Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Đường cảm thấy ngã bệnh lại hạnh phúc thế này.

Được Phương Cảnh Thâm chăm sóc tỉ mỉ, nửa tháng sau, Tô Tiểu Đường đã bình thường trở lại.

Sau đó trở lại công viên chạy bộ buổi sáng, Thập Viên được mọi người trong tiểu khu nhiệt liệt hoan nghênh.

"Oa, Thập Viên đã trở về rồi, thật sự đã về rồi ~ nhớ cưng lắm đấy ~"

"Cuối cùng cũng được nhìn thấy Thập Viên kéo chủ nhân!"

"Hóa ra mỗi sáng sớm chú chó mua bánh shredded ở dưới lầu là Thập Viên, một chú chó thông minh như Thiên Khuyển được bác gái bán bánh khen mãi!"

"Oa, thật sự là Thập Viên sao? Vóc người này! Thật sự như hai chú chó khác nhau! Khó trách trước kia không nhận ra được! Thật là đẹp trai, thật là oai phong ~"

"Bố ời, nhìn này! Có một con sói ~"

Vì là thể chất của động vật, so với Tô Tiểu Đường, Thập Viên đã gầy đi nhiều, bây giờ dáng vóc đã đúng tiêu chuẩn, hơn nữa toàn thân tỏa ra khí chất tuy không phải bồng bồng khí thế nhưng lại mạnh mẽ, quả thực đẹp trai uy phong vô cùng, không nhìn kỹ sẽ nghĩ nhầm là sói.

Cùng một thân thể, linh hồn khác nhau, lại chênh lệch lớn như vậy.

Nếu nói, linh hồn Phương Cảnh Thâm ở trong thân thể Thập Viên, như vậy linh hồn Thập Viên đang ở đâu? Nghĩ kỹ một chút, có nhiều khả năng hoán đổi với Phương Cảnh Thâm, ở trong thân thể Phương Cảnh Thâm.

Chẳng qua Tô Tiểu Đường vẫn trốn tránh vấn đề này, nghĩ rằng, may mà bây giờ Phương Cảnh Thâm đang hôn mê bất tỉnh, ngộ nhờ tình lại khi đang bị linh hồn Thập Viên chi phối, làm những hành động ngu ngốc ảnh hưởng đến hình tượng của Phương Cảnh Thâm. Thật sự không dám tưởng tượng... Cô còn nghĩ vĩnh viễn không nên đề cập đến đề tài không tốt này trước mặt Phương Cảnh Thâm.

Trong thời gian này Tô Tiểu Đường thật vất vả mới gầy đi một chút, kết quả vì bị bệnh được nam thần chăm sóc, lúc bị bệnh tạm thời dừng giảm béo để bổ sung chất dinh dưỡng, thể trọng lại tăng thêm một chút.

Thân thể khỏe mạnh rồi, Tô Tiểu Đường lại tích cực chuẩn bị giảm cân.

Lần này không chỉ có mục tiêu và động lực, mà còn có khí thế bùng bùng, Tô Tiểu Đường càng cố gắng.

"Oa a a a... Lôi Đình mày chạy chậm một chút đi mà a a a!!!"

Tô Tiểu Đường đang chạy, tiếng thét kinh hãi chột vang lên, một con chó cảnh vụ bị tuột dây giống như chó hoang đang cấp tốc chạy về phía bọn họ, sau cùng ngay cả dây dẫn cũng rơi mất.

Một cú ...vồ hụt. Bởi vì Phương Cảnh Thâm bình tĩnh đã sớm bước sang bên phải để tránh đi. Nhưng cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình của Lôi Đình tí nào, hưng phấn đến mức ngoe nguẩy đuôi, nhìn thấy “đồng bọn” đã trở về thật hào hứng, thế nhưng có vẻ người bạn kia của nó lại không cao hứng như thế.

"A, thật là được hoan nghênh..." Tô Tiểu Đường nhin không được cảm thán, sau đó tò mò hỏi vấn đề rất hứng thú kia. "Được rồi, tôi vẫn muốn hỏi một chuyện, anh có thể nghe được tiếng cú nói sao?"

Phương Cảnh Thâm "gâu" "gâu" hai tiếng phủ định. Ngôn ngữ là do sau khi lớn lên học tập được, làm sao có thể do chuyển sang thân thể cú thì có thể nghe hiểu cú nói chuyện, chẳng qua anh có thể cảm nhận được tâm tình bọn chúng mà thôi.

Anh lính phòng cháy chữa cháy vừa mới dắt chó hưng phấn bước đến, "Tôi đã nói rồi, Thập Viên thông minh như vậy, chắc chắn sẽ có thể tự mình trở về!"

Không bao lâu sau lại có một nhóm chiến sĩ bước đến, vây quanh Thập Viên vui đùa một trận, có người len lén cố tình trêu chọc nói: "Em gái tiếp tục cố lên, thực ra đội trưởng của bọn anh dễ theo đuổi lắm!"

Ặc, sao lại lôi đội trưởng của bọn họ ra đây nhỉ?

"Tôi rất dễ theo đuổi ư?" Phía sau truyền đến âm thanh trầm thấp, một đám người đang hò hét ầm ĩ lập tức không ai lên tiếng nữa.

Trang Nghị đen mặt không chút do dự dắt chú chó Lôi Đình không có chút hình tượng của chó cảnh vù về, lên tiếng chào hỏi Tô Tiểu Đường như ngày thường, đuổi nhóm tân binh đi luyện tập tiếp, "Tôi cho các cậu xem tôi có dễ theo đuổi hay không, phạt tất cả chạy thêm mười vòng!"

Kèm theo đó là một trận gào thét bi thương, Tô Tiểu Đường cười cười cũng chuẩn bị chạy tiếp, thấy ở phía đối diện cách đó không xa, một đám người đang vây quanh một bà lão đang ngất xỉu.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tô Tiểu Đường thấy bà cụ suy yếu nằm ngã trên mặt đất bị mọi người vây lấy, lưng còng, tóc bạc khiến người khác có cảm giác thương cảm vô cùng, không khỏi cũng nhớ đến bà ngoại cô ở quê, thật sự không thể nhắm mắt làm ngơ được.

Phương Cảnh Thâm nhìn thấy người ngã xuống đang định "Nói" với Tô Tiểu Đường lại nhìn thấy cô đã chạy nhanh đến đó, vậy nên vội vàng chạy theo.

"Xin nhường đường một chút." Tô Tiểu Đường chen qua đám người tiến vào.

Thấy Tô Tiểu Đường hình như muốn đi qua đó giúp đỡ, bác gái đứng bên cạnh nhiệt tình kéo cô lại, "Cô gái à, tôi thấy cô còn trẻ không hiểu chuyện, đừng đỡ bà ấy, cẩn thận kéo bà cụ bảo cô đẩy bà ấy, bám theo cô lừa gạt tiền không chịu buông tha!"

Tô Tiểu Đường nghe vậy lông mày nhíu lại, lập tức cười nói: "Không sao, ở đây có nhiều người như vậy, họ có thể làm chứng cho cháu mà!"

Bác gái thấp giọng nói thầm với cô: "Bây giờ có nhiều người như vậy, đợi một lúc nữa thì không chắc đâu! Xã hội này ai quản ai, ai lại rảnh rỗi đi chen chân vào làm chứng cho người khác chứ!"

Tô Tiểu Đường cảm thấy đau đầu, nhanh trí ngẩng đầu lên nói: "Công viên ở đây có giám sát!"

Bác gái cũng là có ý tốt, lời của bà ấy Tô Tiểu Đường không nói là đúng hay sai, xã hội này quả thực như vậy, khó trách mọi người không ai chịu làm chuyện tốt, nhưng Tô Tiểu Đường nghĩ không phải là không làm được, chỉ là không muốn làm mà thôi, muốn bảo vệ bản thân an toàn khi giúp đỡ người khác có rất nhiều biện pháp.

"Bà ơi, bà thấy thế nào rồi? Bị thương ở đâu, có thể đứng lên được không?" Tô Tiểu Đường quan tâm hỏi.

Bà cụ nhắm mắt nằm trên mặt đất nói lầm bầm, dùng ngón tay không có sức chỉ vào chân mình.

Tô Tiểu Đường thấy bà không ngất xỉu mà còn tỉnh táo thì thở phào nhẹ nhõm, vừa nhìn vừa kéo ống quần của bà, mắt cá chân quả thực sưng rất to, "Bà ơi, cháu đưa bà đến bệnh viện trước có được không? Bà có số điện thoại của người nhà không? Cháu..."

Lời còn chưa dứt, bà cụ đột nhiên nắm chặt tay cô, lại nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Bác gái đứng bên cạnh thấy vậy thở dài, "Nhìn xem, tôi đã nói mà, cũng biết sẽ như vậy, bà cụ muốn lừa tiền!"

"Loại chuyện thế này tháng này cũng không biết là lần thứ mấy rồi, ngay cả nhắc nhở rồi cũng vậy. Đến nhìn cũng không muốn! Bây giờ người ngoài đường chỉ bị đụng nhẹ một cái cũng giả vờ ngất xỉu, có thể trách người qua đường bọn tôi máu lạnh vô tình sao haiz..."

Người qua đường vậy lại xem một cách vui vẻ nhưng lại không có ai bước đến tự chuốc lấy phiền phức vào người, loại sự tình này thật là có nói sao cũng không rõ ràng được, cho dù đến cuối cùng có nói rõ cũng chỉ tốn thời gian, còn chuốc bực vào người.

"Bà ơi, bà sao thế?" Tô Tiểu Đường vẫn kiên nhẫn hỏi.

Bà cụ cầm tay cô sức lực rõ ràng mạnh hơn rất nhiều, vẻ mặt cũng trở nên hồng nhuận, đâu có thấy đáng vẻ như vừa suy yếu, không có sức lực, quan sát cô thật lâu, mở miệng nói một mạch: "Cháu gái, bà thấy thân thể cháu đầy đà, hơi thở mạnh mẽ, trên đỉnh đầu sao may mắn chiếu rọi, nhất định có thể biến nguy thành an, cháu có bằng lòng làm cháu nhà bà không?"

Tô Tiểu Đường sửng sốt.

Người qua đường choáng váng.

Bây giờ mảnh khoé lừa bịp người khác đã phát triển đến trình độ này rồi sao? Không gạt tiền lại chuyển thành gạt người?

Bà cụ vẫn kích động lôi kéo cô, "Cháu gái, bà đã nói với cháu, cháu trai của bà tuần tú nho nhã, ngọc thụ lâm phong, từ nhỏ đã là thần đồng, trưởng thành lại là thiên tài, tuổi còn trẻ đã là tiến sĩ y khoa, người đến tìm nó khám bệnh xếp hàng từ thành nam đến thành bắc, cô gái thích nó có thể xếp thành nhiều vòng..."

Nghe xong lời bà cụ nói, người qua đường càng thêm khẳng định người này chắc chắn là một kẻ lừa gạt, nếu cháu của bà ta ghê gớm như vậy còn để bà nằm đây ăn vạ đòi vợ hay sao? Cô gái này đâu chỉ có mỗi thân thể đầy đà?

Tô Tiểu Đường chỉ cảm thấy bà cụ này mang lại cho cô một cảm giác quen thuộc, cho đến lúc... Nghe được bà cụ nói ngày sinh tháng đẻ của cháu trai mình...

"Ai nha nói cho cháu ngày sinh tháng đẻ tiểu nha đầu như cháu nghe chắc cũng không hiểu được, cháu ta sinh ngày 25 tháng 12 năm 19xx, chúa Giê-su cháu biết không? Chính là chúa trời phương Tây, chính là ngày chúa trời ra đời!"

Phản ứng đầu tiên của Tô Tiểu Đường chính là khiếp sợ quay đầu nhìn Phương Cảnh Thâm vẫn đi theo sau mình.

Phương Cảnh Thâm... Phương Cảnh Thâm anh yên lặng quay đầu sang chỗ khác.

Không đành lòng nhìn thẳng, anh thật sự không muốn thừa nhận bà cụ này và anh có quan hệ gì, không muốn nói tính tình em trai anh có hơn tám phần là giống với bà cụ kia.

Bà cụ đang ra sức khen chắt mình có bao nhiêu thông minh tài giỏi, một người đàn ông mặc âu phục đang cố chen chân vào đám người, hơi rướn người khiêm tốn nói: "Ôi bà cố, bà nói như vậy sẽ khiến người ta ngại đấy!"

Bà cụ liếc người mới vừa lên tiếng một cái, "Liên quan gì đến cháu!"

Nói xong lại lôi kéo Tô Tiểu Đường, bắt đầu nói tiếp, "Bác sĩ thật tốt nha, sau này ngã bệnh cũng không cần đi bệnh viện!"

Người qua đường: Đây không phải là nguyên rủa người ta sinh bệnh sao?

Phương Cảnh Xán: Haiz lại là Phương Cảnh Thâm, người bà cố khoe khoang chắc chắn không phải là mình!

Đến giờ này bà cụ không hề có động tĩnh gì, cũng không nhắc lại chuyện xung hi, anh còn tưởng là bà cố đã nghĩ thông suốt rồi, có ai ngờ bà cụ lại tính toán từng li từng tí xuất chiêu lợi hại thế này!

Phương Cảnh Xán chạy lại đỡ bà cố đứng dậy, bà cụ lại không cho cậu đỡ, Phương Cảnh Xán đành phải đi khuyên Tô Tiểu Đường: "Tiểu Đường, cô đừng nghe lời bà cố của tôi nói bừa!"

"Tiểu tử hồ đồ, ta nói bừa khi nào?" Bà cố lập tức đánh vào đùi cậu một cái, sau đó vì sợ để lại ấn tượng xấu với Tô Tiểu Đường, cam đoan thề thốt, "Cháu gái, nếu cháu chịu theo bà về nhà, bà bảo đảm cuộc sống sau này của cháu sẽ rất hạnh phúc!"

Phương Cảnh Xán bĩu môi, "Năm bất động trên giường làm sao làm cho con nhà người ta hạnh phúc đây!"

"Thằng nhóc thối tha này! Đừng chạy, cháu lại đây ngay cho ta..."

"Có bản lĩnh thì đến đây đi!"

"Cháu... cháu... Tức chết ta tức chết ta..."

"Bà cố à, bà mạnh khỏe như vậy làm sao có thể dễ dàng tức chết như vậy!"

Nhìn thấy hai người ầm ĩ lát nữa thế nào cũng đánh nhau, Tô Tiểu Đường chạy nhanh qua đó hòa giải, cùng Phương Cảnh Xán đỡ bà cụ đến bệnh viện điều trị vết thương ở chân, sau đó lại đưa bà cụ về nhà.

"Bà cố, bà ngủ một lúc đi, chạy một quãng đường xa như vậy không mệt sao!" Phương Cảnh Xán vừa nghe bà cố oán trách vừa trải ga giường cho bà.

"Không mệt, ta không ngủ." Bà cụ không vui, ngoan cố trả lời.

"Hay là nghỉ ngơi một chút đi." Tô Tiểu Đường cũng khuyên một câu.

Bà cụ lập tức lao lên giường nằm xuống, nhưng mà một tay vẫn nắm lấy tay Tô Tiểu Đường không buông, rất sợ cô bỏ chạy.

Tô Tiểu Đường đành phải ngồi ở mép giường nghe bà cụ nói chuyện.

Phượng Cảnh Xán thấy vậy ánh mắt đầy oán hận, thái độ đúng là khác biệt một trời một vực? Người ta vẫn chưa phải là chắt dâu của bà mà, cũng không phải vợ Phượng Cảnh Thâm!

Trên đường đi tâm tình Phượng Cảnh Thâm đều đè nén, lúc về đến nhà một lúc lâu vẫn không đi về phía ban công, anh đã quen hết đường đi nước bước trong nhà, tự mình nhảy lên chiếc ghế sofa quen thuộc ngồi xuống.

Phượng Cảnh Xán thông thả bước đến, thấy Thập Viên không khỏi nhíu mày, "Quả bóng nhỏ, mày thật đúng là biết chọn chỗ ngồi đó!"

Dứt lời cậu ta ngồi xuống phía đối diện, nhìn mớ lông xù trên đầu Thập Viên tay chân ngứa ngáy rất muốn vò vò vài cái, nhưng vì trước đó bị cắn một phát ngứa đến vẫn thấy như bị kim châm, dĩ nhiên chỉ dám ngứa mà thôi.

Phượng Cảnh Xán ngược mặt lên, không ngừng than thở, than thở xong sau đó lại bắt đầu lăm bằm, đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn vẫn hay lăm bằm lăm bằm như bệnh.

"Haiz, thật sự tâm trạng quá tệ, bà cố cũng thật là, mình vốn đang lên kế hoạch từ từ thực hiện, kết quả bị bà nhanh hơn một bước chạy đến chặn ngang, xem ra mình nhất định phải đẩy nhanh tiến độ mới được! Phượng Cảnh Thâm đúng là sát thủ, ngay cả khi người đang nằm trong bệnh viện cũng khiến người khác ảm ức, kiếp trước tôi đã tạo nghiệt gì mà kiếp này phải làm em trai của anh..."

Nói xong mới phát hiện có một ánh nhìn đang rơi trên người mình, nhìn về phía đối diện mới thấy Thập Viên đang nhìn mình, "Quả bóng nhỏ, mày nhìn tao làm gì? Có phải mày cũng cảm thấy anh ta đáng ghét lắm không, tao nói cho mày biết, đừng bao giờ cho người đàn ông nào khác tiếp cận chủ nhân mày biết không? Nhớ rõ tao mới là ông chủ của mày!"

Phương Cảnh Thâm ngay cả liếc mắt xem thường cũng không thèm ban cho tên ngu ngốc như cậu ta, lập tức quay đầu sang chỗ khác.

Phương Cảnh Xán còn đang ảo tưởng đến kế hoạch như mơ của mình, "Mày nói tao nên dùng cách nào mới tốt đây? Đầu óc cô ấy gần như đã hết thuốc chữa, vốn đang đợi đến lúc tình cảm cùng sự hổ thẹn của Tô Tiểu Đường dành cho tên anh trai đáng ghét đó vơi đi một tí mới ra tay, xem ra như vậy không được, hà hà, có rồi! Tao có thể làm theo cách ngược lại mà!"

Tô Tiểu Đường thật vất vả mới đỡ được bà cụ ngủ một lúc, mới vừa bước ra Phương Cảnh Xán đã hớn hở bước đến nắm tay cô kéo thẳng ra ban công, "Tiểu Đường, đến đây!"

"Làm sao vậy?"

Phương Cảnh Xán nịnh nọt, "Trong tay tôi có hai vé xem phim, bạn tôi tặng, tối nay đi xem với tôi nhé!"

Tô Tiểu Đường trầm ngâm, "Cún có thể vào không?"

Phương Cảnh Xán ngẩn người, "Chuyện này... Chắc là không!"

"À, vậy tôi không đi đâu."

Sao lại vì không thể dắt cún theo mà không đi chứ, Phương Cảnh Xán nghĩ đây nhất định chỉ là cái cớ, vò tóc cười nói, "Đi xem với tôi đi! Thật sự rất thích phim này, nhưng mà tôi lại đi một mình thì không có nghĩa gì, hay là tôi mang gì đó làm vật trao đổi với cô được không?"

"Trao đổi?" Tô Tiểu Đường không hiểu.

"Đúng vậy!" Phương Cảnh Xán cười hì hì, "Có muốn xem ảnh của anh tôi lúc còn bé không? Cực kỳ dễ thương cực kỳ đáng yêu luôn! Đi với

tôi nhé, tôi lấy cho cô xem!"

Thấy có thể lấy được thêm thông tin về nam thần, mắt Tô Tiểu Đường lập tức sáng như sao, nhưng nhanh chóng u ám trở lại lắc đầu, "Bỏ đi..."

Haiz? Sao lại không muốn? Biểu cảm của cô ấy vừa rồi rõ ràng là rất muốn mà!

Xem ra vẫn chưa đủ sức hấp dẫn, sắc mặt Phương Cảnh Xán trầm xuống quyết định tung đòn sát thủ, cố tình nhích lại gần cô dụ dỗ. Thấp giọng dụ hoặc nói, "Không phải chỉ là ảnh chụp bình thường đâu, mà là ảnh chụp ‘nude’. Nghĩ mà xem, chỉ có mỗi mình tôi có, thật sự không muốn sao..."

Đứa em trai này vì niềm vui của bản thân, không ngại đạp lên người anh trai leo cao, không hề cảm thấy hổ thẹn!

Bên này Tô Tiểu Đường đã không còn gì để nói, hỏi cậu thật sự cất giấu loại hình này sao?

Lúc này trong lòng của Tô Tiểu Đường như bị một vạ con husky chạy qua, thật sự là nghiệp chướng mà, Phương Cảnh Xán cậu bán đứng anh trai cậu, chỉ vì muốn lấy lòng tôi mà cả loại chuyện này cũng làm sao!

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 24

"Tôi không muốn! Phương Cảnh Xán anh đừng làm bừa!"

Tô Tiểu Đường ra sức từ chối, vừa nói vừa nơm nớp lo sợ, liếc mắt quan sát Phương Cảnh Thâm đang nhàn nhã ngồi trên ghế, sợ bị anh phát hiện mơ tưởng của bản thân.

Ngay cả cách này cũng không được sao? Phương Cảnh Xán đành phải tiếp tục cố gắng: "Tôi sẽ dùng những bí mật nhỏ mà Phương Cảnh Thâm không muốn ai biết để trao đổi có được không, chuyện của anh ta tôi biết tất cả!"

"Không được, như vậy không tốt!" Tô Tiểu Đường sắp không chịu nổi.

Phương Cảnh Xán buồn bực không thôi, phải sửa lại mới được! Tên đáng ghét Phương Cảnh Thâm tôi lợi dụng anh chả được ích lợi gì!

Nhưng mà buồn bực xong lại vui vẻ, xem ra Tiểu Đường đã không còn si mê anh trai mình nữa rồi, nếu không sẽ không cưỡng lại được cám dỗ như vậy.

"Cái này không được cái kia cũng không được, Tiểu Đường cô hãy nói thật đi, có phải cô ghét tôi lắm không?" Phương Cảnh Xán bắt đầu giả vờ đáng thương.

Tô Tiểu Đường vội vàng xua tay, "Không có mà!"

"Vậy cô mời tôi đến nhà cô chơi đi ~" Phương Cảnh Xán bắt đầu bám lấy cô.

"Được được được! Cậu muốn đến thì cứ đến!" Rất sợ việc anh em họ lại xảy ra xô xát như lần trước, Tô Tiểu Đường đành phải chiều theo, sau đó nhanh chóng mang theo nam thần rời khỏi nơi ồn ào này.

Kế hoạch đeo bám thành công, cuối cùng Phương Cảnh Xán cũng hài lòng, "Đừng quên đó! Hôm nào tôi phải đến tìm cô mới được! Còn nữa, đừng bao giờ đồng ý với bất cứ yêu cầu nào của bà cố nhà tôi..."

Tô Tiểu Đường không thể nào ngờ được bà cố của Phương Cảnh Thâm thật sự muốn xung hỉ cho anh ấy, nhưng mọi chuyện lại ứng nghiệm lên người cô.

Nội tâm của cô rối bời, rất muốn tìm Phương Cảnh Thâm nói chuyện, hỏi ý kiến của anh, nhưng lại không dám hỏi, chuyện hoang đường như vậy còn phải hỏi sao? Nam thần nhất định sẽ không bao giờ đồng ý! Nếu như cô tự mình đi hỏi thì khác nào để lộ ra rằng bản thân cô đang rất chờ mong?

Đang vô cùng bối rối nên Tô Tiểu Đường cũng không biết nên nói gì.

Thật ra tính tình của cô bình thường cũng rất dễ dãi nhưng đối với mọi chuyện lại rất dứt khoát, chỉ là có liên quan đến người nào đó thì bản thân lại do dự không dám tự mình quyết định gì cả.

Vậy nên Tô Tiểu Đường không hỏi, Phương Cảnh Thâm cũng không có biểu hiện gì trong chuyện lần này, hai người lại xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trước khi đi Phương Cảnh Xán còn hò hét nói hôm nào đó sẽ đến nhà cô chơi, thế nhưng Tô Tiểu Đường không ngờ hôm nào đó lại đến nhanh

như vậy, sáng hôm sau cô mới vừa rời giường chuẩn bị đi chạy bộ thì cậu ta đã xuất hiện.

Tô Tiểu Đường nhìn thấy Phương Cảnh Xán mới sáng sớm đã đứng ngay trước cửa nhà mình, vận một bộ quần áo màu vàng óng ánh mà ngây ngẩn cả người, "Ồ, Phương tiên sinh? Sao cậu lại đến đây? Phương Cảnh Thâm xảy ra chuyện gì sao?"

Vẻ mặt rạng ngời như ánh mặt trời rạng rỡ của Phương Cảnh Xán thoáng chốc tan biến như mây khói, biểu hiện trên mặt dường như rất đau lòng, "Tiểu Đường, không phải cô đã đồng ý mời tôi đến nhà cô chơi sao, lại còn gọi tôi là Phương tiên sinh nữa!"

"À... Xin lỗi, tôi không kịp phản ứng, khụ, cậu đến sớm thật đó!"

Phương Cảnh Xán nhìn quần áo trên người cô đầu mày chau lại, "Cô muốn ra ngoài chạy bộ sao?"

Tô Tiểu Đường gật đầu, "Đúng vậy, sáng nào tôi cũng ra ngoài chạy bộ."

Sắc mặt của Phương Cảnh Xán lại u ám thêm vài phần, "Thời tiết bên ngoài lạnh như vậy, sáng sớm chạy bộ giống như cực hình!"

"Không sao, tôi béo quá mà, phải vận động nhiều một chút ~" Tô Tiểu Đường không để tâm nói thẳng.

Phương Cảnh Xán lập tức phản bác: "Cô không hề béo chút nào!"

"À..." Tuy rằng những lời này là cô vẫn luôn ao ước được nghe, nhưng Tô Tiểu Đường vẫn rất muốn hỏi: Mắt anh có vấn đề sao?

Đang nghĩ phải nói gì tiếp theo, ống quần giật giật, là Phương Cảnh Thâm đang bị bỏ rơi ngồi xổm dưới đất sốt ruột dùng chân cào mấy cái.

"À, thế này đi!" Tô Tiểu Đường vội vàng nói, sau đó nhìn về phía Phương Cảnh Xán, "Tôi muốn đi chạy bộ, cậu..."

Phương Cảnh Xán cân nhắc sau đó mở miệng nói: "Tôi cùng chạy với cô!"

Tô Tiểu Đường suy nghĩ một chút, người đến nhà chơi cô không thể mất lịch sự bảo cậu ta về được, theo phép lịch sự thì đáng nhẽ ra hôm nay cô phải nghỉ chạy một buổi ở nhà tiếp cậu ấy, nhưng khi nhìn hành động này của Phương Cảnh Thâm tất nhiên là phải tiếp tục chạy, vậy nên chỉ có thể làm vậy, nhưng cô vẫn lo Phương Cảnh Thâm không được vui, dù sao hôm qua cậu nhóc này đã làm chuyện không phải với anh trai mình, Tô Tiểu Đường thật sự rất lo lắng khi để hai người này ở cùng nhau.

Cho nên Tô Tiểu Đường vẫn quyết định nghe theo Phương Cảnh Thâm

"Cậu có muốn chạy chung với tôi không?" Tô Tiểu Đường vừa thử dò hỏi, vừa sờ đầu Phương Cảnh Thâm, tay liên tục vuốt ve, trong đầu lại xuất hiện một dấu hỏi, nhìn qua có vẻ như đang hỏi Phương Cảnh Xán, nhưng thật ra là đang trưng cầu ý kiến của Phương Cảnh Thâm.

Phương Cảnh Xán cho là cô nghi ngờ năng lực của mình, vội vàng xoa bóp cánh tay trả lời: "Cô đừng xem bộ dáng tôi thế này, ngày thường tôi cũng rất hay vận động! Thân thể rất tốt!"

Bộ dạng giống như hận không thể tự cởi quần áo mình ra để chứng minh cho cô thấy, lúc này, Phương Cảnh Thâm "Gâu" một tiếng, Phương Cảnh Xán lập tức vui ra mặt, tự luyến* nói: "Nhìn xem, Thịch Viên cũng đồng ý với lời nói của tôi!"

* Bản thân tự khen, tự yêu mình

Phương Cảnh Thâm đâu phải tự nhiên "Gâu" cho cậu ta nghe, bên này Tô Tiểu Đường thấy cuối cùng Phương Cảnh Thâm cũng đồng ý "Gâu" một tiếng, lập tức nói, "Vậy được rồi!"

Tô Tiểu Đường ngốc nghếch nhanh chóng phát hiện ra quyết định này sai lầm đến độ nào.

Cô là một cô gái bình thường, đáng người lại mập mạp như vậy, bên cạnh lại có thêm một anh chàng đẹp trai dát vàng lóng lánh như thế, lại còn quay sang nhìn cô cười tươi như hoa, thân thiết vô cùng... Cảnh này thật sự quá dễ làm người khác chú ý!

Nhưng đây đều là quyết định do nam thần đưa ra, Tô Tiểu Đường hoàn toàn không dám mơ tưởng gì, chỉ có thể kiên trì tiếp tục chạy.

Vì thế, sáng hôm nay người nào bắt chuyện với cô gần như ai cũng hỏi một câu "Vị này chính là?" . "Một người bạn" "Chỉ là bạn bình thường" "Thật sự chỉ là bạn thôi" ... Tô Tiểu Đường trả lời đến mức miệng cũng thấy mỏi.

Tuy rằng Tô Tiểu Đường nói chỉ là bạn, nhưng thái độ vô cùng thân thiết của Phương Cảnh Xán người tinh mắt đều phát hiện ra có vấn đề, cho nên mọi người đều cảm thán~.

"Thật ngưỡng mộ, lại có động lực rồi! Tôi quyết định rồi, ngày mai sẽ đi bày tỏ cùng nam thần!"

"Tiểu Đường cố gắng lên nhé! Tôi sẽ ủng hộ cô! Cô đúng là ngọn đèn soi đường cho những người mập mạp như chúng tôi!"

"Mẹ kiếp kẻ nào xuống tay nhanh vậy? Tôi còn đang định nếu em gây đi một tí tôi sẽ theo đuổi em!"

Tô Tiểu Đường nhận được thật nhiều lời ngưỡng mộ, đương nhiên, cũng có người ganh tị vì “một đóa hoa tươi lại cắm trên người một cô gái béo phì”, thật là cái trắng đều bị heo ăn hết mà...

Tô Tiểu Đường nghe xong lập tức chết lặng, tùy bọn họ muốn nói gì thì nói, dù sao mọi chuyện khó nghe cô đều nghe qua cả rồi, loại chuyện này chẳng thể gây thương tổn gì cho cô.

"Tiểu Đường, tôi biết có một nhà hàng Pháp mới mở, đầu bếp cực kỳ nổi tiếng, lần trước tôi đi ăn thử, món ăn thật sự rất ngon, đến mức suýt nữa thì nuốt luôn cả lưỡi, lần tới tôi dẫn cô đi ăn nhé, cô nhất định sẽ thích!"

"Tiểu Đường Tiểu Đường, lần trước bạn của tôi mang cho tôi một ít kẹo nhập khẩu, nói là rất ngon, hôm nay quên mang theo, lần tới tôi mang cho cô nhé!"

"À được rồi, tôi cũng có một người bạn mở một hãng chocolate, tôi dẫn cô đi tham quan có được không?"

...

Tuy rằng trên đường đi chuyện Tô Tiểu Đường lo lắng không có xảy ra, hai người bọn họ rất khó mới có được sự yên bình thế này, chỉ là Phương Cảnh Xán vẫn cứ điên cuồng thao thao bất tuyệt với đề tài của mình, Tô Tiểu Đường quả thực khổ không tả được.

Nhưng cái cậu Phương Cảnh Xán này, tuy rằng lúc nào cũng tỏ ra thân thiết, đôi lúc quá nhiệt tình ..., nhưng lại làm cho người khác cảm thấy rất chân thành, quan trọng nhất là, cậu ấy là em trai của Phương Cảnh Thâm, thích một người sẽ yêu mến cả những người bên cạnh họ... Dĩ nhiên cô có muốn ghét cũng không ghét được.

Phương Cảnh Xán nói xong lời cuối cùng lại nói đến vấn đề cậu ta quan tâm nhất, "Xung hỉ gì đó thật sự không khoa học chút nào, cho nên cô

đừng bao giờ nhẹ dạ mà đồng ý yêu cầu của bà cố, có biết không?"

"Yên tâm, tôi sẽ không làm vậy." Tô Tiểu Đường cười cười trả lời.

Cô nghĩ kỹ thật ra không cần thiết phải quá để tâm đến vấn đề này, cho dù bà cố của Phương Cảnh Thâm vì quá tuyệt vọng nên chuyện gì cũng dám thử, nhưng còn những người khác trong Phương gia lẽ nào có thể tùy ý để bà làm loạn như vậy, hơn nữa chuyện nam thần không đồng ý có đánh chết cô cũng không dám làm.

Phương Cảnh Thâm đứng bên cạnh lúc nghe được lời nói của Tô Tiểu Đường không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô.

"À, còn một chuyện nữa..." Phương Cảnh Xán đột nhiên trở nên có chút thiếu tự nhiên, dè dặt mở miệng nói, "Tiểu Đường, cô nghĩ..."

"Chuyện gì?" Tô Tiểu Đường hỏi.

Phương Cảnh Xán bên này đang muốn nói, điện thoại di động chợt vang lên, đành phải nghe điện thoại trước.

Phương Cảnh Xán vừa nói đến chuyện công việc vẻ mặt lập tức thay đổi, Tô Tiểu Đường vẫn luôn nghi ngờ tính tình Phương Cảnh Xán như vậy làm sao có thể quản lý được cả công ty quy mô lớn đến thế, lúc này mới phát hiện lúc cậu ta bình thường rất dễ dọa người!

Người của Phương gia quả nhiên đều không bình thường.

Mặt khác Phương Cảnh Xán quả thực giống như lời cậu ta nói được rèn giữa rất tốt, vừa nghe điện thoại vừa chạy bộ nhưng giọng nói hoàn toàn không có gì khác thường.

"Mọi chuyện giải quyết thế nào rồi? Vậy là tốt rồi. Nói nhảm, đương nhiên là phải nhanh lên! Không được, vậy thì cậu tự mình đi làm, phải chắc

chấn là bác sĩ Steve Smith, đừng dùng thực tập sinh hay trợ lý bác sĩ nào đó lừa dối tôi nữa! Chuyện này cậu không cần phải xen vào, chuyên tâm làm tốt chuyện này là được, còn nữa bệnh viện bên đó..."

Phương Cảnh Xán chắc chắn đang nói đến chuyện của Phương Cảnh Thâm, Tô Tiểu Đường đứng bên cạnh nghe thôi cũng thấy rất cảm động, lần say rượu đó cô chỉ biết người em trai này bề ngoài đối với Phương Cảnh Thâm có vẻ không được hòa thuận cho lắm, thật ra thì rất quan tâm đến người anh trai này.

Lúc Phương Cảnh Xán nói điện thoại xong tiếp tục hi hi ha ha bắt chuyện với Tô Tiểu Đường, hai người trò chuyện cũng rất hòa hợp, Phương Cảnh Xán để bản thân bình thường trở lại rồi tiếp tục nói chuyện kia, Tô Tiểu Đường lại gặp mấy cậu lính như mọi hôm.

Lúc đội hình đang nghiêm túc chăm chỉ chạy bộ vừa gặp được Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Xán cả đội vừa chạy vừa quay sang nhìn chăm chăm vào hai người họ, mọi người đã chạy xa, đầu vẫn còn ngoảnh lại, sau cùng một đám người đồng loạt quay đầu đưa ánh mắt lên người đội trưởng nhà mình, trong ánh mắt còn để lộ một tia đồng cảm.

Trang Nghị tất nhiên cũng nhìn thấy, vốn không nghĩ gì, nhưng lại bị ánh mắt của đám người kia kỳ kỳ quái quái trêu chọc đến phát bực, đôi mắt sắc bén như sát thủ quét qua người bọn họ ý muốn cảnh cáo.

Cả đội hình lúc này mới nơm nớp lo sợ thu hồi ánh mắt, tuy rằng ngoài miệng không dám nói, nhưng trong lòng vẫn cảm thán: Ôi giờ thì quá hóa giận, thẹn quá hóa giận đây mà...

Phương Cảnh Xán dường như phát hiện bầu không khí có chút bất thường, quay đầu dùng ánh mắt dò xét lướt qua người Trang Nghị, xem ra chuyện khó giải quyết không chỉ có một!

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Sau khi chạy bộ xong quay về đến nhà.

Phương Cảnh Xán nhìn thấy Thập Viên đứng bất động ở cửa liền cười dụ dỗ nó, "Quả bóng nhỏ, đến đây nào ~".

Phương Cảnh Thâm dùng ánh mắt sắc lẹm lướt nhẹ qua người cậu một cái, sau đó không thèm nhìn tới nữa.

Nụ cười của Phương Cảnh Xán lập tức đông cứng lại, vì sao anh lại cảm thấy con cún này giống như đang dùng ánh mắt xem thường để nhìn mình thế nhỉ?

Làm sao cún lại có vẻ mặt như thế được?

Phương Cảnh Xán thu hồi suy nghĩ vớ vẩn của mình lại, gãi gãi đầu hỏi: "Tiểu Đường, tại sao Thập Viên không đi vào?"

Tô Tiểu Đường cầm hai cái khăn ướt từ trong toilet đi ra, ngồi xổm trước mặt Phương Cảnh Thâm, "Bởi vì phải trước khi vào phải lau chân, với lại lông cũng dính bụi, Thập Viên rất thích sạch sẽ."

Vì vậy, Phương Cảnh Xán nhìn thấy Thập Viên vẫn không nhúc nhích chủ động đưa chân ra, lau xong một chân lại chủ động chìa chân khác, xong xuôi thì cúi đầu thấp xuống, Tô Tiểu Đường bèn đổi một cái khăn mặt khác tỉ mỉ lau lông cho nó một lần.

Phương Cảnh Xán nhìn thấy không ngừng trầm trồ khen ngợi, đồng thời trong lòng nảy lên một cảm giác khác thường, trước đây anh vẫn cảm thấy có chút quái lạ, một số hành vi của chú cún béo tròn này mơ hồ làm anh nhớ đến ông anh cao ngạo lạnh lùng nhà mình, bây giờ xem ra ngay cả cái bệnh nghiện sạch sẽ cũng giống nhau hoàn toàn.

Thấy một người một cún sống chung vô cùng hòa hợp, đối với cậu thì Thịch Viên luôn chẳng thèm ngó ngang tới nhưng khi đối mặt với Tô Tiểu Đường cuối cùng cũng ra dáng mà một con cún nên có, Phương Cảnh Xán cảm thấy mình được mở mang đầu óc. Điên mất rồi, cậu sao lại có thể nghĩ rằng con cún này giống Phương Cảnh Thâm...

Sau khi xử lý cho Phương Cảnh Thâm xong, Tô Tiểu Đường vừa lòng gật đầu, đang chuẩn bị đứng lên, Phương Cảnh Thâm đột nhiên tiến lại gần một chút, sau đó, cái đầu xù lông chà lên mu bàn tay cô...

Này này này... Nam thần đang làm gì thế?!

Động tác này, Phương Cảnh Xán nhìn thì không có gì, nhưng trong mắt Tô Tiểu Đường, đây là động tác vô cùng thân thiết chưa từng có từ trước đến nay thậm chí có thể gọi là làm nũng, quả thực khiến cô vừa mừng vừa lo, trái tim đập loạn xạ, ngay cả mắt cũng bắt đầu cay cay...

Có phải cô rất dễ dàng thỏa mãn hay không? Vì sao đã luôn cảnh cáo chính mình không nên tiếp tục ảo tưởng đến anh, nhưng vẫn bị cảm động một cách dễ dàng như thế...

Tô Tiểu Đường, trước khi bản thân thất thố liền quay lưng lại, "Anh ngồi tự nhiên đi, muốn uống gì? Trà được không? Hay là nước trái cây? Cho anh ly chanh ép nhé?"

Nhìn vẻ mặt đầy kinh ngạc của Tô Tiểu Đường mắt đỏ lên sau đó chạy biến mất, Phương Cảnh Thâm trong lòng bất giác trở nên mềm mại.

"Sao cũng được." Phương Cảnh Xán không ngại ngần đánh giá đồ đạc trang trí theo phong cách của Nhật trong phòng, liếc mắt nhìn đến chiếc ghế sofa màu hồng phấn, vì thế vui vẻ nhắc cái gối ôm hình quả dâu ôm vào lòng rồi đặt móng ngồi xuống.

Điều chỉnh lại tâm tình xong, Tô Tiểu Đường bưng nước trái cây ra, thấy Phương Cảnh Xán ngồi ở đó, sắc mặt .

Nói là ngồi tự nhiên, thế nhưng nhiều chỗ như thế, vì sao liếc một cái lại chọn đúng chỗ nam thần ngồi chứ, đây đúng là hai anh em trời sinh không hợp nhau.

Tô Tiểu Đường ho nhẹ một cái lúng túng nói: "Cái này, đây là ổ của Thập Viên.."

Sắc mặt Phương Cảnh Xán đen lại, đứng lên, quay đầu nhìn cái sofa màu trắng phủ nhung vừa mềm vừa thoải mái, nhìn cô bật thốt lên: "Tiểu Đường, tôi thật ước có thể làm chó nhà cô!"

Tô Tiểu Đường: ""

Phương Cảnh Tâm: ""

Thời buổi này, ngay cả làm chó cũng có người muốn tranh giành sao?

Phương Cảnh Xán luôn miệng nói muốn đến nhà cô chơi, Tô Tiểu Đường hoàn toàn không biết nên đón tiếp cậu ta như thế nào, ở nhà cô thực sự không có gì hay để chơi cả.

Đang rầu rĩ thì điện thoại vang lên.

"Thật xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại."

"Không sao, không sao, cô cứ làm việc của mình đi, tôi chơi với Thập Viên ~"

Tô Tiểu Đường thấy trên màn hình điện thoại nhấp nháy chữ "S" vội vã đi lên sân thượng, "Alo"

Trong phòng, Phương Cảnh Xán không biết từ đâu móc ra cục xương, đến trước mặt Phương Cảnh Thâm vẻ mặt lấy lòng, vẫy vẫy cục xương treu đùa anh, "Quả bóng nhỏ, bảo bối, lại đây nào ~"

Phương Cảnh Thâm vừa nhìn sắc mặt Tô Tiểu Đường là biết ai gọi điện tới ngay, đang lo lắng chuyện này, làm gì để ý đến em trai mình, ngay cả ánh mắt cũng chẳng thèm đảo qua.

Phương Cảnh Xán không ngừng cố gắng tìm đồ ăn vặt cho thú cưng trong túi, "Thịt Viên nhiều đồ ăn lắm ~ ăn ngon lắm nhé ~"

Vẫn như trước không được để ý tới.

Cút! Con chó này rốt cục là thuộc giống loài kỳ lạ gì đây? Thực sự là Husky sao? Sao khác biệt thế...

Phương Cảnh Xán vừa oán thăm vừa lấy quả bóng trong góc nhà mang tới trước mặt anh, "Thịt Viên, tao chơi bóng với mày được không?"

Lúc này, rốt cuộc Phương Cảnh Thâm cũng quay đầu lại nhìn cậu ta, bởi vì cậu ta tự xưng "Anh".

Haiz, Thịt Viên vì sao lại nhìn mình như thế, cậu đã làm gì sai sao? Phương Cảnh Xán không hiểu.

Haiz, không phải nói chó đều vô cùng đơn giản sao? Thế sao so với lòng phụ nữ còn khó đoán hơn...

Kế hoạch của Phương Cảnh Xán lôi kéo làm thân với Thịt Viên thất bại hoàn toàn, trong lòng vô cùng thất vọng.

Lúc này Tô Tiểu Đường đã nói chuyện điện thoại xong đi xuống, thấy khuôn mặt Phương Cảnh Xán ủ rũ cúi đầu, không cần nghĩ cũng biết nhất định là Phương Cảnh Thâm không chịu chơi đùa cùng cậu ta.

"Có muốn ăn gì không? Tôi đi mua thức ăn?"

Phương Cảnh Xán thấy Tô Tiểu Đường đặt máy tính xuống bàn ngồi ở đối diện nói, "Tiểu Đường, cô cứ làm việc của cô đi, thỉnh thoảng nói với tôi một câu là được rồi, không cần phải quan tâm tới tôi!"

Tô Tiểu Đường đành phải ngồi ở đối diện, câu được câu không trò chuyện với cậu ta.

Bình thường nếu có người ngoài ở đây Phương Cảnh Thâm hoặc là sẽ lên sân thượng hoặc đến nơi nào yên tĩnh đợi, lần này lại ngồi trực tiếp ở phía sau ghế sofa của bọn họ.

Tô Tiểu Đường suy nghĩ, à, đúng rồi, Phương Cảnh Xán cũng đâu tính là người ngoài.

"Hôm nay anh không đi làm sao?" Tô Tiểu Đường vừa nói chuyện với khách hàng vừa hỏi.

"Gần đây nghỉ ngơi."

"À."

"Tiểu Đường, cô vẫn ở một mình sao?" Phương Cảnh Xán hỏi.

Tô Tiểu Đường gật đầu, "Sau khi tốt nghiệp đại học lập tức dọn ra ngoài ở một mình."

"Thật giỏi! Người nhà cô yên tâm để cô là con gái một mình bên ngoài sao?" Phương Cảnh Xán cảm thán.

Tô Tiểu Đường đang đánh máy trả lời khách hàng liền dừng động tác, "Có gì mà không yên tâm, tôi cũng lớn rồi."

Phương Cảnh Xán nghiêng đầu nằm sấp trên bàn thờ dài, "Ai, thật ước được giống như cô, có thể ở một mình một nơi."

Bởi vì trước đó có nghe Phương Cảnh Xán nói bị ép buộc không được chuyển ra ngoài một mình, Tô Tiểu Đường nhin không được bật cười, "Vậy anh tìm bạn gái sớm một chút không phải có thể dọn ra ngoài ở sao?"

Trọng tâm câu chuyện cuối cùng cũng đi đến quỹ đạo, Phương Cảnh Xán ngồi thẳng người lên, "Tiểu Đường vậy còn cô? Sao cô không tìm một người bạn trai? Cô thích túp người đàn ông như thế nào?"

Phía sau, lỗ tai Phương Cảnh Thâm run lên, sau đó dựng đứng.

"Thích túp người đàn ông như thế nào à?" Tô Tiểu Đường tự hỏi, sau một lúc lâu nói, "Tôi không có yêu cầu đặc biệt gì cả, chỉ cần thành thực, có trách nhiệm, kiên định, tạo được cảm giác an toàn là được rồi!"

Phương Cảnh Xán nghe xong ánh mắt nhìn thẳng, "Thật?"

"Thật, có vấn đề gì không?" Tô Tiểu Đường không giải thích được.

"Đương nhiên là có vấn đề! Thành thực, có trách nhiệm, kiên định, cảm giác an toàn? Cô nói xem có mấy người phù hợp như anh tôi? Cho dù là từ lúc đi học hay đi làm, luôn luôn là một rô bốt, người yêu thích vô số ... Thế nhưng sao cô lại thích anh ta chứ?" Phương Cảnh Xán lại càng khó hiểu.

Vẻ mặt Tô Tiểu Đường ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Phương Cảnh Thâm trên ghế sofa.. Haiz, từ khi Phương Cảnh Thâm biến thành cún bên cạnh mình, đã không biết là lần thứ bao nhiêu bị người ta vạch trần là thích anh ấy, Tô Tiểu Đường gần như đã tê dại.

"Vì sao chứ? Tôi thật là tò mò!"

Phương Cảnh Xán còn chưa từ bỏ ý định truy hỏi, Tô Tiểu Đường không thể làm gì khác hơn là thở dài nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Cậu hỏi tôi, tôi cũng không biết mà, tôi không có nói sai, từ nhỏ đến lớn tiêu chuẩn một nửa tương lai của tôi đều là như vậy, cậu nói cũng không sai, Phương Cảnh Thâm quả thực không phải là mẫu người tôi thích, thậm chí có thể nói là mẫu người hoàn toàn trái ngược..."

"Đúng vậy, đúng vậy!" Nghe thấy câu cuối, Phương Cảnh Xán mắt sáng lên nhìn cô, lại nghe Tô Tiểu Đường tiếp tục nói: "Nhưng người tôi thích là anh ấy mà."

Cho dù anh ấy không phải là mẫu người tôi thích nhưng tôi vẫn thích anh ấy.

Phương Cảnh Thâm nghe được trong lòng có chút rạo rực, dường như là có cái gì đó phá tan lớp bùn đen tăm tối từ từ nảy mầm, anh cũng từng vì chuyện này mà bị mê hoặc, Tô Tiểu Đường, cô ấy cũng không phải là mẫu người anh thích...

Thật là ngại quá đi mất, đang có nam thần ở đây, Tô Tiểu Đường nói xong cũng không kiềm chế được đỏ mặt, nhanh chóng giấu đầu hờ đuôi giải thích, " Đây đều chỉ là chuyện trước kia, ha ha, chúng ta nói chuyện khác đi!"

Phương Cảnh Xán buồn buồn gật đầu, "Ừ, đều đã là chuyện trước kia, không nói chuyện này nữa, được rồi, Tiểu Đường à, cô nghĩ con người tôi thế nào hả? Có đặt biệt kiên định, khiến người ta có cảm giác an toàn không?

Nghe thấy câu hỏi này, Tô Tiểu Đường không biết nói gì, có kiên định có trách nhiệm hay không cô không biết, thế nhưng cảm giác an toàn? Tô

Tiểu Đường liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ theo gien di truyền của Phương gia

"Thế nào thế nào?" Phương Cảnh Xán chờ mong hỏi.

Tô Tiểu Đường ho nhẹ một cái trái lương tâm đáp: "Cũng được..."

Phương Cảnh Xán nghe xong thật vui vẻ, "Đúng không đúng không! Tiểu Đường, nếu như tôi nói với cô..."

Phương Cảnh Xán lâu lâu cũng không nói tiếp, Tô Tiểu Đường không khỏi ngẩng đầu hỏi: "Nói cái gì?"

Phương Cảnh Xán hít sâu một hơi, "Nếu như tôi nói với cô, tôi ..."

Lời còn chưa dứt, phù một tiếng, chú cún Thập Viên nào đó đã từ phía sau đột nhiên nhảy ngăn giữa hai người, trong miệng ngậm một cái bàn chải.

"Muốn chải lông sao?" Tô Tiểu Đường cầm bàn chải.

Phương Cảnh Thâm cọ cọ tay cô một chút thể hiện sự đồng ý, sau đó cọ cọ vào chân cô rồi ngoan ngoãn nằm xuống chờ được chải lông, mắt còn nhìn cô mong đợi.

Tô Tiểu Đường quả thực sắp điên mất rồi, rốt cuộc hôm nay nam thần bị sao vậy?

Trước kia anh vẫn khách khí, chưa từng thân thiết với cô như vậy, cô thực sự cũng muốn hoài nghi trước mắt mình rốt cục có phải là nam thần hay không, hay là Thập Viên đã trở lại rồi?

Thấy Tô Tiểu Đường ngây ngốc chậm chạp không hành động gì, Phương Cảnh Thâm nghi vấn nghiêng đầu "A u" một tiếng.

Tô Tiểu Đường sắp bị chảy máu mũi

Nam thần của cô sao lại có thể đáng yêu như vậy!!!

NAM THẦN BIẾN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 26

“Được được được, chị biết rồi, chải cho cứng ngay đây!” Tay chân Tô Tiểu Đường luống cuống vội vàng chải lông giúp nam thần.

Lúc này Phương Cảnh Thâm mới hài lòng, cảm thoải mái gác lên đùi của cô, nhẹ nhàng nằm sắp xuống, híp mắt lim dim.

Phương Cảnh Xán ở bên cạnh trông thấy thì hâm mộ không thôi, hóa ra con Thịch Viên này bản tính không phải lãnh đạm, mà là trung thành, chỉ tỏ ra vô cùng thân thiết với chủ nhân của nó.

“Thịch Viên thật đáng yêu...” Phương Cảnh Xán khen ngợi một câu, ham muốn nói: “Tôi luôn muốn nuôi một con cún ...”.

“Vậy sao không nuôi?” Tô Tiểu Đường nhin không được hỏi.

Phương Cảnh Xán chống cằm thở dài, vẻ mặt ai oán: “Cái này còn cần phải hỏi sao? Anh của tôi ngay cả trên mặt đất có nhiều hơn một sợi tóc cũng chịu không nổi huống chi là nuôi cún! Ở nhà, tôi cũng không có quyền lên tiếng!”.

“Hic...” Nhưng bây giờ bản thân Phương Cảnh Thâm lại biến thành cún, đời người quả thật rất khó đoán trước!

Tô Tiểu Đường tỉ mỉ chải lông một lượt cho nam thần : “Được rồi”.

Nhanh thế à? Động tác dịu dàng ở trên lưng dừng lại, Phương Cảnh Thâm hí nửa con mắt, dường như có chút không vui, nhưng vẫn phải đứng

lên, run run nhúm lông trên đầu, rồi ngậm cái bàn chải đi khỏi.

Vừa mới bị quấy rầy, Phương Cảnh Xán thật vất vả mới lấy được dũng khí mở miệng nhưng chỉ nói được một nửa, lúc này lại không dám hỏi thẳng thừng, đành phải nói quanh co lòng vòng: “Tiểu Đường, tôi giới thiệu bạn trai cho cô được không?”.

“A?” Tô Tiểu Đường lấy làm kinh hãi, vội vàng phất tay nói: “Không cần! Nhưng sao đột nhiên cậu lại có suy nghĩ này...”.

Ra trận bất lợi, Phương Cảnh Xán cũng sốt ruột: “Vì sao không cần? Bây giờ cô độc thân, tôi thấy chuyện này rất bình thường mà” Anh còn định đề cử mình đó chứ.

“Trước mắt còn có rất nhiều dự định... Tóm lại, lúc này tôi không muốn nghĩ tới, cho dù muốn tìm, chí ít cũng phải chờ tôi giảm cân thành công đã! Bằng không ai lại đồng ý quen với tôi!” Dĩ nhiên Tô Tiểu Đường không thể nói chuyện ngoài ý muốn của Phương Cảnh Xán, chẳng qua lý do này đúng thật là nguyên nhân chiếm phần lớn.

Phương Cảnh Xán dưới tình thế khẩn cấp kéo tay Tô Tiểu Đường một cái: “Ai nói, ai nói không đồng ý, tôi lập tức...”.

Cộp cộp cộp, cái bóng đèn cún vừa mới đi không được bao lâu thì đã thông thả bước trở lại, miệng còn ngậm một túi đồ ăn vặt, Phương Cảnh Xán đang nắm lấy bàn tay của Tô Tiểu Đường, đúng lúc túi thức ăn rơi “bịch” một tiếng lên bàn tay đó của cô.

Phương Cảnh Xán nhìn thấy túi đồ ăn vặt màu sắc rực rỡ trong tay Tô Tiểu Đường thì khuôn mặt cậu ta đen đến mức tưởng chừng như sắp phát điên, cậu đang nghi ngờ con cún này có phải nghe hiểu tiếng người hay không, còn cố tình đối địch với mình!

“Cưng muốn ăn cái này sao?” Nam thần sang đây đã dời đi toàn bộ lực chú ý của Tô Tiểu Đường, tận chức tận trách giúp anh xé túi nhựa, đút cho anh ăn.

Sau đó Phương Cảnh Thâm liền thuận thế trực tiếp nằm xuống đùi của Tô Tiểu Đường, thành thoi mà hưởng thụ đồ ăn, hoàn toàn không có ý định muốn rời khỏi.

“Cậu vừa mới nói gì thế?” Tô Tiểu Đường vừa đút vừa hỏi.

Không khí này quả thực làm cho Phương Cảnh Xán có cảm giác mình giống như một cái bóng đèn, vẻ mặt cậu ta có chút xấu hổ “Không có gì, không có gì, chỉ là muốn xem, xem chỉ tay cho cô mà thôi ha hả...”.

“Cậu còn biết cái này nữa à?” Tô Tiểu Đường giật mình.

Con người của Phương Cảnh Xán đảo một vòng, lập tức nhếch miệng cười, đúng lúc nghĩ ra một ý tưởng rất hay.

Tiểu Đường để cho anh ta xem chỉ tay của mình, sau đó nói với cô: “Tiểu Đường, trong mệnh của cô thiếu tôi...”

A lãng mạn đến cỡ nào...

Phương Cảnh Xán ngây ngô mà tha hồ tưởng tượng đang chuẩn bị thay đổi hành động, nhưng vào đúng lúc này tiếng đập cửa “Cốc, cốc, cốc” lại vang lên, đánh một tiếng dừng khí tăng lên, đánh hai tiếng dừng khí giảm, đánh ba tiếng dừng khí không còn, Phương Cảnh Xán lại bị cắt ngang rất nhiều lần, nhất thời như quả bóng cao su bị đâm cho xì hơi.

Hôm nay sao lại thế này, đúng là không thuận lợi mà! Haiz, coi như làm việc tốt thường gặp trắc trở! Phương Cảnh Xán đang tự an ủi mình, thì thấy Tô Tiểu Đường đi ngang qua mở cửa, sau đó sững sờ ngay tại chỗ.

Phương Cảnh Xán tò mò thò đầu nhìn xem ai đến, tiếp đó cũng kinh ngạc mà ngây ngẩn cả người, thất thanh hô lên: “Bố?”.

“Còn có bà cố...Hai người sao lại tới đây?” Vẻ mặt của Phương Cảnh Xán khiếp sợ.

Ngoài cửa, bố của Phương Cảnh Xán, khi Phương Trạch Minh nhìn thấy con trai nhà mình thì nhú mào hỏi: “Sao con lại ở đây?”.

“Con... Con là bạn của Tiểu Đường, qua đây làm khách không được sao? Hai người đến mới quái lạ đấy!” Phương Cảnh Xán phản bác.

Vừa nãy Tô Tiểu Đường chỉ nhận ra bà cố, nghe Phương Cảnh Xán gọi người đàn ông kia là “Bố”, mới biết, hóa ra đây là bố của cậu ta và Phương Cảnh Thâm, vì thế càng thêm kinh ngạc, trong lòng cứ hồi hộp mãi, vội vàng nghênh đón người vào nhà: “Bà, còn có Phương tiên sinh... Vào nhà trước rồi nói!”.

Bà cố vừa vào cửa liền cười ha hả cầm tay Tô Tiểu Đường: “Tiểu Đường, bà và ba của Thâm Thâm đến đây là để cầu hôn!”.

“Phụt__khụ khụ khụ...” Phương Cảnh Xán sợ tới mức bị nước bọt của mình làm cho sặc, anh đã sớm đoán được họ sang đây dĩ nhiên là có liên quan đến chuyện kia, nhưng mà... “Cầu hôn” cách nói này làm cho người ta sốc quá đó!

Dĩ nhiên Tô Tiểu Đường cũng bị dọa, xấu hổ tới mức tay chân không biết đặt ở đâu: “Cái này...”.

Nhìn thấy đám người hỗn loạn, Phương Cảnh Thâm đứng trong phòng quay người sang hướng khác, trong lòng dường như đang lặng lẽ buông một tiếng thở dài, anh thông thả đi đến bên cạnh Tô Tiểu Đường, bày ra dáng vẻ cùng một phe cánh.

Tô Tiểu Đường cúi đầu nhìn thấy Phương Cảnh Thâm xuất hiện bên cạnh mình, tâm trạng đang bối rối dần dần bình tĩnh trở lại, mặc kệ phát sinh chuyện gì vẫn có nam thần ở đây, đến lúc đó cứ nhìn nam thần cản dạn rồi trả lời là được

Phương Trạch Minh cũng có chút xấu hổ, kéo kéo bà nội bên cạnh: “Bà, bà đừng dọa người ta chứ!”.

Bởi vì sức khỏe của vợ ông không tốt, ông vẫn chưa nói cho bà tin con trai gặp chuyện không may, bên này bà cự lại đột nhiên ầm ĩ muốn xung hi cái gì đó, không đồng ý thì một khóc hai nháo ba thắt cổ, ông là một người đàn ông, đường đường là chủ tịch hội đồng quản trị trong công ty, nhưng thật sự không còn cách nào khác chỉ có thể hòa nhau làm càn.

“Thật xin lỗi Tô tiểu thư, vị này chính là bà cố của Phương Cảnh Thâm, ngày hôm qua chắc hai người đã gặp nhau rồi, cảm ơn cháu đã giúp đỡ, bà cự chính vì lo lắng cho cháu trai nên có chút nóng vội, cháu đừng để ý” Phương Trạch Minh khách khách khí khí mà nói.

“Không sao...”.

Dưới ánh mắt thúc giục của bà cự, Phương Trạch Minh kiên trì nói tiếp: “Hôm nay đánh liều tới cửa quấy rầy, là có việc muốn xin Tô tiểu thư giúp đỡ”.

“Vậy à... Hai người ngồi trước đi, cháu đi pha trà cho mọi người, có chuyện gì ngồi xuống rồi từ từ nói”.

Tô Tiểu Đường chạy đi châm trà, Phương Cảnh Xán vội vàng theo sát không tha, nói nhỏ: “Tiểu Đường, cô đừng có quên chuyện lúc trước đã đồng ý với tôi đó! Mặc kệ bọn họ nói gì, ngàn vạn lần đừng đồng ý biết không?”.

“Biết rồi, biết rồi” Thực ra Tô Tiểu Đường vội đến nỗi xoay vòng vòng, lời nói của Phương Cảnh Xán hoàn toàn không đi qua não, cô chỉ trả lời đại một câu thôi.

Phương Cảnh Xán nghe xong thoáng an tâm một chút.

Tô Tiểu Đường bưng trà trở lại phòng khách, nhìn thấy bà cụ sờ sờ đầu Thập Viên, vừa vuốt ve vừa cười nói: “Tiểu Đường, cún nhà cháu nuôi thật béo tốt”.

Phương Cảnh Thâm bị bà cụ hết sờ đầu rồi lại tới nhéo mặt dường như có chút bất đắc dĩ, Tô Tiểu Đường thấy thế không khỏi nhếch miệng nở nụ cười, thật may đây là bà cố của Phương Cảnh Thâm, nếu là người khác chắc chắn sẽ không chịu ngoan ngoãn nằm bò ra đấy để người ta sờ đâu.

Phương Trạch Minh và bà cụ ngồi dàn hàng trên sofa, tay Tô Tiểu Đường bị bà cụ lôi kéo, Phương Cảnh Thâm nằm sấp ở bên chân, Phương Cảnh Xán ôm đầu gối ngồi gần cái lò sưởi, một tay đỡ trán, dáng vẻ có chút không kiên nhẫn.

Ở trong mắt cô nam thần đã từng là một áng mây nhìn thấy nhưng không thể với tới, nhưng mà bây giờ... Phương Cảnh Thâm, bà cố của Phương Cảnh Thâm, bố của Phương Cảnh Thâm, em trai của Phương Cảnh Thâm... Người nhà của nam thần ngoại trừ mẹ anh, cơ bản đã đến đông đủ, loại cảm giác gặp cha mẹ này không ngờ lại kỳ diệu đến vậy...

Mặc dù trước khi đến đây Phương Trạch Minh đã lựa chọn từ ngữ để diễn đạt vô số lần, nhưng mà đến lúc này đây, loại chuyện này ông không có cách nào mở miệng, nhưng lại sợ nếu để bà cụ nói thì càng hỏng bét, cuối cùng vẫn là tự mình ra mặt.

“Tô tiểu thư, về tình hình cơ bản tôi sẽ không nói nhiều, cháu cũng biết đấy, chúng tôi đến đây tuyệt đối không phải cầu hôn gì gì đó, cháu đừng hiểu lầm...”.

Bà cụ nghe xong lập tức nóng lên: “Hiếu lắm cái gì! Không phải hiếu lắm! Chúng ta không phải tới...”.

Phượng Trạch Minh bất đắc dĩ mà kề sát vào bên tai bà cụ nhỏ giọng nói: “Bà nội! Cuối cùng là bà nói hay cháu nói đây, không phải ở nhà đã bàn là để cho cháu nói sao? Nếu bà còn như vậy, cháu có thể bỏ mặc luôn đấy!”.

Lúc này bà cụ mới bữu môi không cam lòng mà ngậm miệng.

Phượng Trạch Minh ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Chuyện xung hỉ thế này trước đây theo cách nói phong kiến chính là mê tín, và đúng thật là có chút vớ vẩn...”.

Vẻ mặt của bà cụ trầm xuống, nhưng cố nén không xen miệng vào.

“Thật sự xin lỗi đã gây phiền phức cho cháu, chỉ hy vọng Tô tiểu thư có thể hiểu được tâm trạng của người làm cha mẹ như chúng tôi, chúng tôi quả thực đã cùng đường rồi...” Vẻ mặt Phượng Trạch Minh khá suy sụp.

Phượng Cảnh Xán ở bên cạnh vừa nhìn thấy dáng vẻ giả vờ bi thương của cha già nhà mình thì biết ngay ông sắp bắt đầu kế hoạch rồi đấy, không nhìn được mà lo lắng không yên.

Quả nhiên, trên mặt Tô Tiểu Đường hiện ra vẻ thông cảm: “Phượng tiên sinh, ngài đừng nói như vậy, cháu hiểu mà”.

Phượng Trạch Minh cảm kích mà nhìn cô: “Vừa nhìn thấy Tô tiểu thư thì biết ngay cháu chính là một cô gái lương thiện”.

Bà cụ ở bên cạnh nói thầm: “Dĩ nhiên, bà già này ăn muối còn nhiều hơn bọn trẻ các người ăn cơm, bà đã nói mắt nhìn người của bà không sai mà”.

Tô Tiểu Đường được khen nên có chút xấu hổ.

Phương Cảnh Xán liên tục dấm ngực dậm chân, gấp đến độ giống như kiến bỏ trên chảo nóng, cô gái này thật sự rất là đơn thuần, chắc chắn không thể chơi với mấy con cáo già kia, vậy phải làm sao đây!

Nhìn thấy tính tình Tô Tiểu Đường khá yếu đuối Phương Trạch Minh cũng có phần tin tưởng hơn một chút: “Nói là xung hỉ, nhưng thực ra chỉ hoàn thành cái nghi thức mà thôi, cũng không cần đi đăng ký ở cục dân chính, hơn nữa chúng tôi cũng không tổ chức lớn, chỉ tiến hành trong yên lặng, tôi lấy nhân cách cam đoan, tuyệt đối sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì lớn với Tô tiểu thư, cháu chỉ cần dành ra thời gian một ngày là được”.

Phương Trạch Minh dừng một chút tiếp tục nói: “Vốn dĩ tôi đã chuẩn bị sẵn một khoản tiền để giúp đỡ cháu, không phải tôi sỉ nhục người khác, nhưng tôi là người làm ăn, đây là cách thức ổn thỏa nhất mà tôi nghĩ đến, nhưng mà, sau khi nhìn thấy Tô tiểu thư tôi biết ngay, cháu không như những người mà tôi đã từng tiếp xúc, tôi không nên dùng cách thức của người làm ăn đối với cháu, nếu tôi nói như vậy, sợ là cháu sẽ không chịu giúp tôi chuyện này, cho nên tôi chỉ có thể lấy tư cách của một người cha để cầu xin cháu, sau này nếu cháu cần giúp đỡ cái gì, Phương mỗ tuyệt sẽ không từ chối! Tôi cũng biết, tầm quan trọng của hôn nhân đối với một người con gái, như vậy thật sự là quá khó cho cháu, chỉ mong cháu không trách Phương mỗ đường đột...”.

Phương Cảnh Xán đỡ trán đau đầu không thôi, chết tiệt, cáo già vẫn xảo quyệt như xưa! Lời này ngay cả người có lập trường trái ngược với mọi người như anh cũng cảm thấy không có lý do gì để từ chối, càng khỏi phải nói tới con thỏ béo ú không hề có mưu mô như Tô Tiểu Đường kia!

Phương Cảnh Thâm lại rất bình tĩnh, về cơ bản hôm nay bố của anh đến đây sẽ nói cái gì anh cũng đã đoán được, và đúng là anh đoán không sai một chữ.

Đối phương cầu xin mình chân thành như thế, rồi còn nói tới loại tâm trạng này, Tô Tiểu Đường hoàn toàn không biết nên làm sao bây giờ, vội vàng mở miệng nói: “Phương tiên sinh, ngàn vạn lần ngài đừng nói như vậy, người nên xin lỗi chính là cháu, nếu không phải cháu, bây giờ Phương Cảnh Thâm cũng không nằm trong bệnh viện, ngay cả một câu chú cũng không nhắc tới, thì làm sao cháu có thể từ chối chú đây!”.

“Vậy cháu có phải... Đồng ý rồi không?” Con người của Phương Trạch Minh sáng rực lên.

Phương Cảnh Xán đứng phía sau vội vàng lén chìa tay ra chọt chọt sau lưng Tô Tiểu Đường nhắc nhở cô ngàn vạn lần đừng trúng kế, kết quả vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Phương Trạch Minh.

Phương Cảnh Xán lập tức rút tay lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt kia như đang nói, sao sao, Phương Cảnh Thâm là con của bố, còn con thì không phải à? Bố biết rõ gu thẩm mỹ của con, rõ ràng cũng đã nhìn ra con thích cô gái này...

Ánh mắt của Phương Trạch Minh lại như đang nói, rốt cuộc sinh mạng của anh mày, bà cố mày quan trọng hay là tình cảm của mày với cô gái này quan trọng hơn? Sao vẫn như một kẻ không hiểu chuyện thế kia?

Chết tiệt! Từ nhỏ đến lớn con đều bị các người trông coi rất chặt chẽ, con còn chưa đủ hiểu biết sao? Hơn nữa, bố đừng có lén lút thay đổi quan niệm nha, cái gì mạng sống của anh trai, cái gì mạng sống của bà cố, biện pháp này vốn không thể nào có hiệu quả được? Ai có thể trơ mắt nhìn người con gái của mình cử hành hôn lễ với người đàn ông khác, còn với anh ruột của mình nữa chứ! Từ nhỏ đến lớn Phương Cảnh Thâm đều dè lên đầu cậu ta.

Trong khi hai cha con dùng ánh mắt trao đổi trong yên lặng, thì Tô Tiểu Đường đã lén lút trò chuyện với Phương Cảnh Thâm.

Tô Tiểu Đường đưa tay cho Phương Cảnh Thâm, nhìn anh, hỏi ý kiến của anh.

Mặc kệ bố của Phương Cảnh Thâm nói thế nào, cuối cùng cô chỉ nghe mỗi quyết định của Phương Cảnh Thâm mà thôi.

Nếu không cho dù bị oán giận, cô cũng không làm.

Lúc này, bàn chân của Phương Cảnh Thâm nhẹ nhàng phủ lên lòng bàn tay trắng nõn đã rịn mồ hôi ẩm ướt của cô, tâm trạng phức tạp trước nay chưa từng có.

Đúng lúc này, Phương Cảnh Xán thở phì phò mở miệng nói: “Bố, bà cố, các người làm như vậy, có nghĩ đến cảm nhận của anh trai con không? Nhỡ sau khi anh ấy tỉnh dậy biết...”.

Đúng thế! Nghi thức của hôn lễ thần thánh như vậy, sao có thể tùy tiện cử hành cùng với một người con gái, lại cùng với một người con gái mập ú như vậy, Phương Cảnh Thâm là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ rất kinh khủng, không chỉ xem quan điểm của người con gái đó, mà còn phải phù hợp với yêu cầu của người nhà anh nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn Phương Trạch Minh cùng bà cụ đều trầm mặc, vẻ mặt Tô Tiểu Đường thì ảm đạm, vô thức rút lại cánh tay đang run rẩy, cô không muốn trở thành vết nhơ trong cuộc sống của người khác, không muốn mình trở thành cái tên mà mỗi lần anh nhớ tới liền thấy bực bội và chán ghét.

Trong nháy mắt ngay khi Tô Tiểu Đường rút tay về, Phương Cảnh Thâm còn nhanh hơn cô, bàn chân mềm mại nhanh chóng ở trong lòng bàn tay cô viết xuống một chữ.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 27

"Tên nhóc ngu ngốc! Cháu thì biết cái gì!" Bà cụ lập tức gõ lên đầu Phương Cảnh Xán một cái, thật vất vả mới khuyên được Tô Tiểu Đường đồng ý vậy mà lại để tên nhóc này lung lay.

"Nếu như người không còn, mấy thứ này còn có ích lợi gì? Chờ Thâm Thâm tỉnh dậy, ta sẽ tự mình nói với nó, nếu nó có trách vậy thì trách một mình ta là được rồi! Ta không tin Thâm Thâm là người không hiểu lý lẽ!"

"Không biết ai mới là người không nói lý lẽ..." Phương Cảnh Xán vuốt đầu lẩm bẩm.

"Các người đều nghĩ bà già như ta đây cố tình gây chuyện phải không? Được, cháu nói với ta cách này không được, vậy cháu có bản lĩnh gì để Thâm Thâm tỉnh lại? Nếu không làm được thì đừng ở chỗ này cản tay cản chân, hơn nữa vẫn chưa thử thì sao biết được? Tóm lại chỉ cần có một chút hy vọng lão già này cũng không bỏ qua..."

Bà cụ nói xong đau lòng bật khóc, Phương Trạch Minh đứng bên cạnh bất đắc dĩ đi khuyên nhủ, tư tưởng cố chấp của bà cụ đâu dễ khuyên bảo như vậy, ông sợ bà vì quẫn bách mà nghĩ quẫn, chỉ có thể chiều theo bà, nếu không có đánh chết ông cũng không chạy đến cầu xin con gái nhà người ta làm loại chuyện xung hỉ thế này.

Ông cũng đã từng đi tìm một số người quen biết, người có quyền thế không ai dám để cho con gái họ xung hỉ với một người nửa sống nửa chết nằm trên giường như vậy, những người chủ động tìm tới cửa giúp đỡ đều có âm mưu cả, bà nói người đó không thành tâm, không thật lòng, nói gì

cũng không chịu đồng ý, bản thân phải tự đi tìm, người đã lớn tuổi còn bốn ba khắp nơi tìm người suýt chút nữa còn gặp chuyện không may.

Nếu lúc này ông không chịu thành toàn cho bà cụ, không biết bà sẽ còn làm ra loại chuyện gì, theo ý của bà mà làm, đến cuối cùng không có tác dụng bà cũng tự động bỏ cuộc, buông xuôi.

Nghĩ tới đây Phương Trạch Minh cũng vô cùng lo lắng Tô Tiểu Đường không đồng ý, nếu người ta không muốn, ông cũng không thể miễn cưỡng con gái người ta được.

Bên này Tô Tiểu Đường vì một câu nam thần vừa viết lên lòng bàn tay mình, kinh ngạc đến mức ngây ra, bước nhanh đến an ủi bà cụ, "Bà ơi, bà đừng nôn nóng, cháu vẫn chưa nói sẽ không đồng ý mà!"

Bà cụ vừa nghe xong những lời này, nước mắt lập tức ngừng rơi, nhìn cô chờ mong: "Vậy là cháu đồng ý rồi?"

Tô Tiểu Đường lại thận trọng liếc mắt nhìn Phương Cảnh Thâm, sau đó gật đầu, "Vâng."

"Cảm ơn, cảm ơn cháu gái!" Bà cố vô cùng kích động.

"Bà đừng nói cảm ơn, dù sao chuyện này cháu cũng có một phần trách nhiệm, chỉ cần là chuyện cháu có thể làm, cháu nhất định sẽ hỗ trợ, đây là việc cháu phải làm, thế nên bà đừng bao giờ cảm ơn hay cảm thấy có lỗi với cháu gì cả."

Bà cụ cảm thán không thôi, "Cháu là một cô gái tốt, ai cưới được cháu người đó hẳn là may mắn từ kiếp trước!"

Phương Trạch Minh thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại có lo lắng mới, "Chuyện này cô có cần bàn bạc lại với gia đình không, đây cũng không phải là chuyện nhỏ, nếu như bọn họ để ý..."

Tô Tiểu Đường không bao giờ mang chuyện gia đình mình nói với người ngoài, nghe bố của Phương Cảnh Thâm hỏi như vậy, đành phải giải thích: "Không cần, chuyện này cháu có thể tự mình quyết định. Mẹ cháu đã qua đời từ khi cháu còn rất bé, cha cháu cũng đã có gia đình mới, bình thường cũng ít khi qua lại, đây cũng không phải là chuyện lớn lao gì, chú cũng nói, đây chẳng qua chỉ là nghi thức, chỉ cần một ngày là xong hết, không nên nói với ông ấy."

Tuy rằng Phương Trạch Minh vẫn cảm thấy có chút băn khoăn, nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Bà cố nghe xong trong lòng thương yêu không dứt, kéo tay cô, "Đứa nhỏ đáng thương, nếu cháu không ghét bỏ, sau này bà cố sẽ là người thân của cháu! Có khó khăn gì cứ nói với bà..."

"Bà ơi, bà quá khách sáo rồi."

Bụi bay vô định, mọi chuyện không thể trở về như lúc đầu, Phương Cảnh Xán đứng bên cạnh nắm chặt hai tay không nói một lời tông cửa chạy ra ngoài.

Phương Trạch Minh nhìn bóng lưng giận dữ rời đi của con trai mình chỉ biết thở dài, ông là cha của cậu, nhưng ông cũng là cháu trai của bà, bà cụ đã cố tình làm như vậy, ông có thể làm sao?

Đứa con này cũng không có chút kiên nhẫn nào, chỉ là một nghi thức mà thôi, không phải kết hôn thật, nếu thích như vậy, không phải là không có cơ hội.

Haiz, chuyện ồn ào này... Mong là sẽ nhanh chóng kết thúc!

Tuy rằng Phương Trạch Minh hoàn toàn không tin xung hỉ có thể làm cho con trai ông tỉnh lại, nhưng sâu trong nội tâm kỳ thực cũng ôm một phần nhỏ hy vọng, ngộ nhỡ... ngộ nhỡ có tác dụng thì thế nào?

"Như vậy, bây giờ cháu phải làm gì?" Tô Tiểu Đường hơi lo lắng hỏi.

Bà cụ vỗ tay cô, "Tất cả mọi chuyện chúng ta đều sẽ sắp xếp thỏa đáng! Cháu ấy à, không cần làm gì cả, chờ làm cô dâu là được rồi!"

Lời này mặc dù không sai, nhưng nghe xong Tô Tiểu Đường thực sự xấu hổ, cười khan gật đầu, "Cháu biết rồi. Đến lúc đó cứ liên lạc với cháu? Cháu sẽ tận lực phối hợp."

"Được được được, cứ quyết định vậy đi! Bà trở về đi chọn một ngày lành!"

"Vâng ạ, chậm một chút, cháu tiễn bà!"

Sau khi tất cả người của Phương gia rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người là Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Thâm.

Tô Tiểu Đường đang đứng ngồi không yên, nghe Phương Cảnh Thâm dùng ipad nói một câu: [Không cần khẩn trương.]

Tô Tiểu Đường hít sâu một hơi gật đầu, trong đầu có thật nhiều điều muốn hỏi, thế nhưng lại rối loạn không nói được lời nào.

[Tiểu Đường, cảm ơn cô.]

Đột nhiên, Phương Cảnh Thâm nói.

Phương Cảnh Thâm không có bất cứ cử chỉ hờn giận nào, còn nói cảm ơn với cô, đồng thời cũng nói cho cô biết, chuyện trong lòng cô lo lắng nhất vốn dĩ không tồn tại, anh cũng sẽ không để tâm, cũng không vì thế mà cảm kích.

Giống như đang bệnh được uống đúng thuốc, những lời đơn giản này, nội tâm rối loạn của Tô Tiểu Đường lập tức trở lại bình thường.

Buổi tối, Lý Nhiên Nhiên đã mấy ngày không liên lạc gửi tin nhắn qua QQ cho cô, lại gọi video trò chuyện.

Tô Tiểu Đường tắm xong quay lại nhìn thấy tin nhắn cùng gương mặt trắng bóng hiện trên màn ảnh, dọa cô sợ nháy căng lên.

Lý Nhiên Nhiên vừa vỗ màn hình vừa kích động nói: "Tiểu Đường Tiểu Đường, đừng làm loạn như vậy!"

"Phiền cậu lần sau trước lúc gọi video đừng có kê sát gương mặt vào màn hình như vậy có được không? Thiếu chút nữa bị cậu dọa chết rồi..." Tô Tiểu Đường lẩm bẩm.

"Ai yo, sợ hãi rất có lợi cho việc giảm béo, mình là đang giúp cậu đó!"

"Rốt cuộc cậu đang ba hoa cái gì đấy?"

"Ba hoa gì mà ba hoa! Trước đó Tống Minh Huy không phải vẫn hóng hách trước mặt bạn học nói công ty hần ta đang hợp tác với công ty S&N danh tiếng lẫy lừng, sau này tiền đồ rộng mở đó sao? Kết quả là chưa được bao lâu đã bị người ta quay lưng! Theo như tin tức nội bộ từ S&N, Tống Minh Huy đặc tội người khác, toàn bộ hợp đồng đều bị hủy bỏ hết..."

"Ờ..."

"Ờ? Đây là phản ứng gì đây? Sao cậu chẳng có chút ngạc nhiên nào thế, thật là hả lòng hả dạ nhỉ? Tên hèn hạ đó dựa vào quan hệ của Lâm Tuyết mới hợp tác được với S&N, không biết hần ta không có mắt đặc tội với nhân vật lớn nào, nghe nói lần này chính miệng chủ tịch S&N mở lời vàng ngọc hủy bỏ hợp đồng, nên mới nói hần ta thật sự xong đời rồi, gần đây đang tìm người nơi khác hỗ trợ chia hàng! Tên hèn hạ đó cuối cùng cũng gặp báo ứng! Tiểu Đường gần đây cậu thế nào? Có may mắn gặp

được anh chàng nào không? Mình có cảm giác Tống Minh Huy gặp vận đen đui này nhất định sẽ tìm cậu muốn làm lại từ đầu!"

"À, gần đây vẫn vậy thôi..." Tất nhiên Tô Tiểu Đường sẽ không nói chuyện lúc sáng.

Sau một hồi tâm sự quên trời đất, Lý Nhiên Nhiên đột nhiên lại gửi đến một đường link, Tô Tiểu Đường mở ra vừa nhìn xong, lại là nội y, hơn nữa kiểu dáng còn rất gợi cảm. Hic thật, lúc này Phương Cảnh Thâm đang nằm ngay dưới chân mình dùng ipad xem phim, Tô Tiểu Đường tay run rẩy đóng trang web lại, không biết anh có nhìn thấy không...

"Nhìn thấy chưa, nhìn thấy chưa? Tiểu Đường của chúng ta cũng nên mua một cái đi thôi! Hai ngày này đang có giảm giá đó!"

"Cái...Cái này ...Tớ đủ đồ mặc rồi"

"Đủ của cậu là có hai cái một cái là để mặc còn cái còn lại là để tắm đúng không? Mình xin cậu đấy, ít nhiều cũng chăm chút cho bản thân chút đi!"

"Không phải vậy... Mấy hôm trước tớ mới vừa mua!" Tô Tiểu Đường gửi lại một link dẫn.

Lý Nhiên Nhiên vừa nhìn xong miệng há thành hình chữ "o", "Tiểu Đường, cậu có mắt thẩm mỹ như vậy từ khi nào thế? Mình còn tưởng cậu sẽ chọn một cái hoa văn lòe loẹt gửi cho mình xem..."

"Thấy hợp thì chọn thôi..." Tô Tiểu Đường trả lời có lệ.

Thực ra từ lúc bắt đầu giảm cân, không chỉ thói quen sinh hoạt mà ngay cả quần áo cô mặc trên người đều do Phương Cảnh Thâm quyết định, lúc bắt đầu sống chung Tô Tiểu Đường đã như đi trên băng rồi, làm gì cũng bó tay quẩn chân, về sau lại chẳng biết từ lúc nào đã dần hình thành thói

quen, hôm nay anh cứ nằm bên chân cô như vậy, cô cũng cảm thấy rất tự nhiên, đương nhiên, miễn là Lý Nhiên Nhiên đừng ăn nói dữ dằn như vậy...

Lý Nhiên Nhiên thấy cuối cùng cô cũng đã tỉnh ngộ, vui sướng không thôi, con người lập tức đảo một vòng nói: "Bây giờ có bạn không? Chơi liên minh huyền thoại* 5 người đi!"

* Liên Minh Huyền Thoại (viết tắt: LMHT, tiếng Anh: League of Legends, viết tắt tiếng Anh: LoL) là một trò chơi video đấu trường trận chiến trực tuyến nhiều người chơi được Riot Games phát triển

Tô Tiểu Đường vừa nghe câu này lại cảm thấy đau đầu, "Mọi người cứ chơi đi, lần trước bị mình hại còn chưa đủ sao?"

"Ôi không có việc gì đâu, trò chơi thôi mà, vào nhanh đi! Mình, Tiết Khải, Tiểu Trần còn có lớp trưởng nữa!"

"Mình chỉ biết đánh garen*, đánh đơn hold thì không được..."

*Garen: một chiến binh đặc biệt của LMHT. Một trong số ít các tướng “miễn phí”, không mất một chút gì khi sử dụng các kỹ năng mà chỉ phụ thuộc vào thời gian hồi chiêu.

"Không sao, có người đánh đơn rồi, cậu đến hỗ trợ Tiểu Trần, chặn phía trước quấy rối AP* của quân địch là được! Chờ cậu đó!" Nói xong liền đóng video.

* AP – Ability Power(Sức mạnh phép thuật): Chỉ những tướng có sát thương phép thuật cao

Tô Tiểu Đường đành phải đăng nhập vào trò chơi, bước vào phòng đã thấy bọn họ đã bật trò chuyện, Lý Nhiên Nhiên đang khen cô đủ kiểu...

"Không sao, như thế này, Tiểu Đường cô cứ đi theo tôi là được, tôi đi với cô, nhất định sẽ diệt gọn đối phương!" Tiểu Trần tự tin nói.

"Tiểu Đường giao cho cậu đấy ~" Lý Nhiên Nhiên cười ha ha ha mấy tiếng.

Tô Tiểu Đường bị cô ấy "Ha" đến mức da đầu tê dại, lúc này mới nhớ ra người này là Tiểu Trần, không phải là lần trước Lý Nhiên Nhiên nói anh ta có tình ý với cô sao? Thảo nào cậu ta lại tốt bụng rủ cô chơi chung...

Kỳ thực Lý Nhiên Nhiên có dự định của riêng mình, cô không thể tùy tiện giao Tiểu Đường cho một người khác được, nếu như Tiểu Trần cùng Tiểu Đường chơi xong một ván liên minh vẫn còn có ý định muốn theo đuổi cậu ấy thì cửa thứ nhất này xem như cho qua, cô tin cậu ta thật lòng!

Bốn mươi phút sau, 53 và 59, tuy rằng con số không kém nhiều, thế nhưng tháp của đội nhà đã bị phá gần như thành bình địa.

Lúc này trong đầu Tiểu Trần chỉ còn lại một câu nói: "Thực sự không sợ đối thủ mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngốc như heo", sau khi chơi một lúc tình cảm thâm mến đối với người con gái ấy lập tức tuột dốc không phanh, anh sợ bản thân mình sẽ tức đến chết mất...

Mắt thấy thế cục càng ngày càng bất lợi, giọng điệu đối phương phách lối nhiều lần khiêu khích còn mắng anh là học sinh tiểu học, Tiểu Trần tức giận đến sắp phát hỏa, anh ta được xem là một người chơi game cực giỏi, đến đâu cũng được mọi người ca tụng như thần, chưa bao giờ tức giận như bây giờ, hết lần này tới lần khác không dám buông lời thô tục trước mặt Tiểu Đường.

[Thao tác như quỷ thần... Garen đội đối phương là một con gái sao?]

[Cô gái, cô có thù với đồng đội mình à?]

[Cô gái, cô xác định không phải thích bọn tôi nên mới liên tục giúp đỡ AP phe đối phương đấy chứ?]

Ngón tay tròn trịa của Tô Tiểu Đường click click click chuột, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cô làm theo lời Tiểu Trần nói, thế nhưng tốc độ tay lại không theo kịp, căng thẳng lại càng phạm nhiều sai lầm hơn... Đã nói cô không chơi được trò này mà...

Đang lúc cấp bách, trên mu bàn tay lại có thêm một cái chân đầy thịt, Phương Cảnh Thâm đưa ánh mắt muốn bảo cô nhường chỗ, thật sự là không chịu nổi...

Tô Tiểu Đường do dự nhường vị trí cho anh, nhỏ giọng nói: "Anh biết sao?"

Tô Tiểu Đường vừa rời đi mấy giây, phía đối phương đánh nhân vật của cô chỉ còn lại một chút máu, Phương Cảnh Thâm đưa con trỏ chuột vào ống máu vừa chạy trốn vừa quay lại đánh vài cái, gõ xuống một câu: [Tôi đi chặn bọn họ, mọi người nhanh chóng đánh tháp.]

Nói xong tiếp tục chạy, phía đối phương ngoại trừ một người chết quay về tháp, bốn người còn lại đều vui sướng đi theo phía sau anh không ngăn cản mà mở miệng trêu chọc...

Phương Cảnh Thâm không vội thông thả chạy về phía trước, mỗi lần bọn họ sắp đối kịp lại ấn Q để gia tăng tốc độ, mỗi lần chạy xa chút lại quay trở lại, chọc cho mấy người không có ý định đuổi theo nữa tiếp tục truy đuổi...

Tô Tiểu Đường mắt mở trừng trừng nhìn Phương Cảnh Thâm dụ bốn người kia chạy khắp nửa vòng chiến trường, cục diện lập tức xoay chuyển, hai chữ chiến thắng xuất hiện thật to.

Tất cả mọi người không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra...

Người vừa chết xong quay về tháp vẫn chưa kịp đánh tiếp chửi ầm lên: [Một đám SB*, gia cũng không cần? Đuổi theo garen hay vậy sao?]

* SP – Support(Hỗ trợ): Chỉ các tướng chuyên hỗ trợ.

Bốn người mới vừa rồi còn kiêu ngạo không ngớt lúc này một câu nói cũng không nói ra được.

[Vừa đối người rồi sao?] Một người trong đó nghi ngờ hỏi.

Tô Tiểu Đường: "..."

Nói đối thành cún bọn họ sẽ tin sao?

Sau khi trò chơi kết thúc Tiểu Trần cũng trầm mặc, chat riêng với Lý Nhiên Nhiên.

[Nhiên Nhiên, Tiểu Đường có phải có bạn trai rồi không?]

[Làm gì có!]

[Chuyện mới vừa rồi nói thế nào? Cậu nói Tiểu Đường mới vừa rồi không phải do cô ấy nói mà đánh bằng chữ, thao tác lại đột nhiên nhanh nhẹn như vậy, có thể thấy có người không chịu nổi mà giúp cô ấy, hơn nữa trực giác của tôi là người đàn ông.]

[Tớ cũng khó chịu như cậu mà đúng không? Nhưng Tiểu Đường thật sự độc thân, tớ chắc chắn!]

[Làm sao cậu biết cô ấy không lừa cậu? Tôi thấy hay là thôi đi...] Tiểu Trần nghĩ hôm nay chẳng những không thể làm anh hùng ngược lại còn bị chửi thê thảm như vậy, vừa mới múa rìu trước mặt Lỗ Ban*, thật mất thể diện, buồn bực offline.

* Lỗ Ban (chữ Hán: 魯般; trị vì: 662 TCN), tên thật là Cơ Ban (姬般), là vị vua thứ 17 nước Lỗ – một chư hầu nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc.

Lý Nhiên Nhiên nghe xong những lời này suy nghĩ kỹ lại cũng thấy không bình thường.

Tô Tiểu Đường đột nhiên tự giác giảm cân, mắt thẩm mỹ cũng tăng lên đột ngột... Thoạt nhìn đúng là như đang có một người nào đó đứng bên cạnh chỉ dẫn, thế nhưng không lý nào cô ấy lại gạt cô?

Thế nên Lý Nhiên Nhiên chạy đi hỏi cô: "Tiểu Đường, vừa rồi là cậu thao tác sao?"

Chuyện cho tới bây giờ Tô Tiểu Đường cũng chỉ có thể liều chết cố thủ: "Đúng vậy, không phải mình thì là ai, mình chỉ đánh bừa mà thôi, cậu không thấy mình lúc nào cũng chạy trốn sao?"

"Chỉ còn lại một chút máu ít ỏi, với tốc độ tay chậm như rùa của cậu sao có thể một mình đánh lạc hướng bốn người chạy khắp chiến trường như vậy? Mình mới vừa quay video lại, lúc này tất cả mọi người trên đó đều đang cầu xin cùng đại thần chụp ảnh chung đây này! Cậu đừng che giấu nữa!"

Đại thần? Tô Tiểu Đường nhìn chú cún Thịch Viên đang ngậm bàn chải đứng dưới chân mình cầu khen ngợi, cầu chải lông, không biết có phải do làm cún lâu quá hay không, cô luôn cảm thấy Phương Cảnh Thâm tựa hồ càng ngày càng thân thiết với mình...

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tô Tiểu Đường phải dùng rất nhiều lý lẽ mới có thể khiến Lý Nhiên Nhiên tin rằng vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn.

Lý Nhiên Nhiên nghe xong thở dài, "Không phải chứ, gần đây rõ ràng vận đào hoa của cậu không tồi, hưởng hồ còn có mình dốc sức giúp cậu "tưới nước", tại sao một đóa hoa cũng không nở được là thế nào nhỉ? Quên đi, mình cũng không vội thu xếp cho cậu, có câu nói thế nào nhỉ, thái giám chưa vội hoàng đế đã vội, nếu cậu chưa muốn thì chờ cậu giảm béo xong mình lại tìm mối tốt hơn cho cậu."

Phương Cảnh Thâm đang ngoan ngoãn nằm sấp bên cạnh, nghe Lý Nhiên Nhiên nói những lời đó xong, ánh mắt trở nên thâm trầm, lông dựng thẳng lên, sau đó buồn bực chạy tại chỗ vài vòng, nhảy đến sofa lấy Ipad, mở văn bản nghiên cứu.

"Làm sao vậy?" Tô Tiểu Đường không hiểu, nhìn động tác bất ngờ của anh, liếc mắt thấy cái anh đang mở là kế hoạch, không khỏi tò mò hỏi, "Có vấn đề gì sao?"

Ánh mắt Phương Cảnh Thâm rất nghiêm túc cùng với dáng vẻ không vui, Tô Tiểu Đường có chút bất an, "Tôi đã cố gắng làm theo những mục trong kế hoạch, bình thường cũng tuyệt đối không ăn vụng đồ ăn vặt, hôm nay mới cân được 140 cân , từ trước đến giờ tôi chưa từng gầy như thế đâu..."

Phương Cảnh Thâm đương nhiên biết lời của Tô Tiểu Đường là thật, cô chẳng những không lừa dối, ngược lại ngay từ thời điểm bắt đầu

cũng luôn vượt qua chỉ tiêu của anh, nhất là gần đây lại càng chăm chỉ.

Mắt thấy thân thể tròn vo nhiều thịt của cô đã gầy hơn, thân thể bắt đầu có đường cong, thậm chí cũng có hai ba người có ý đồ theo đuổi, Phương Cảnh Thâm bắt đầu hồi hận kế hoạch tự mình đặt ra.

Tô Tiểu Đường nhìn sắc mặt anh, không biết nhớ ra cái gì, nhanh chóng đến bên cạnh anh, hoảng hốt khẩn trương nhìn anh, "Phương Cảnh Thâm anh yên tâm, trước khi hồn anh trở về thân thể, tôi tuyệt đối không tìm bạn trai, sẽ không khiến anh khó xử, anh yên tâm ở nhà tôi đi, dù ngày nào anh chán ghét nơi này muốn về nhà, thì nhất định phải nói cho tôi biết một tiếng ..."

Thấy cô sợ mình, mặt mũi tái mét, Phương Cảnh Thâm không kìm lòng được vươn móng vuốt vồ vồ đầu cô.

Trước khi anh trở về cơ thể tuyệt đối không tìm bạn trai, sau đó thì sao?

Sau một lúc trầm mặc, Phương Cảnh Thâm thu lại móng vuốt, do dự viết-----[Còn thích tôi sao?]

Tô Tiểu Đường vừa nghe thấy vội vàng lắc đầu, "Không thích nữa! Không thích nữa! Thật đó! Anh yên tâm đi Tôi không có ý gì khác, chỉ cảm thấy có lỗi với anh mà thôi, chờ anh khỏe lại, tôi tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt anh, sẽ không để cho anh gặp tôi mà cảm thấy xấu hổ!"

Phương Cảnh Thâm ở bên cạnh nghe Tô Tiểu Đường nói xong, sắc mặt càng nặng nề, cuối cùng nhảy từ sofa xuống đi ra ban công.

Tô Tiểu Đường nhìn bóng anh dời đi, vỗ ngực một cái thở dài, vừa rồi nói như thế có lẽ anh ấy sẽ tin mình chứ?

Nghĩ tới chuyện bản thân trước đó từng ngu ngốc nói những lời hồ đồ "Cho dù anh biến thành cún tôi cũng thích anh", Tô Tiểu Đường rất chán nản, hận không thể ...đập đầu vào tường chết luôn, cô như thế có khác nào kẻ biến thái chứ.

Sau khi bị hoán đổi, Phương Cảnh Thâm từ một người đang yên ổn biến thành cún, trước mặt người phụ nữ xa lạ như cô trải qua vô số tình huống xấu hổ, bây giờ lại bị trưởng bối ép phối hợp chuyện xung hỉ này, Tô Tiểu Đường thật sự khó có thể tưởng tượng được ngày nam thần trở về cơ thể, sau đó sẽ chán ghét mình như thế nào.

Người của Phương gia hành động so với tưởng tượng của cô lại nhanh hơn nhiều, sáng hôm sau liền gọi điện tới nói đã sắp xếp xong rồi, hỏi có có rảnh đi thử lễ phục không.

Tô Tiểu Đường đương nhiên cũng hi vọng chuyện này làm xong càng sớm càng tốt, nhanh chóng đi đến đó.

Vừa xuống xe đến cửa liền có một người phụ nữ thon thả xinh đẹp đi giày cao gót, vẻ mặt mỉm cười đến đón, "Tô tiểu thư phải không ạ?"

"Phải.."

"Chào cô, tôi là cửa hàng trưởng, cô có thể gọi tôi là Amy, Tô tiểu thư quả thực giống như chú Phương đã nói, vừa nhìn là thấy phúc hậu."

Tô Tiểu Đường cười cười, người này thật biết nói chuyện, cô khá béo, vừa nhìn là có thể nhận ra ngay.

"Chú Phương đã sắp xếp xong rồi, hôm nay chúng tôi chỉ tiếp một khách là Tô tiểu thư thôi, cô có thể tùy ý lựa chọn."

Tô Tiểu Đường cảm thấy chuyện này có chút khoa trương, nhưng cô chẳng qua chỉ là đến hỗ trợ, cũng không phải thực sự gả cho Phương Cảnh

Thâm, nào có lập trường nói cái gì, vì thế rất ít nói chuyện, vô cùng cẩn thận phối hợp.

Amy bên cạnh vẫn bình tĩnh quan sát Tô Tiểu Đường, trên mặt cười như hoa nhưng trong lòng lại tràn ngập khinh thường, tuy rằng quần áo phối hợp có thể xem là được, nhưng đều là nhãn hiệu thông thường, đáng người lại mập mạp như thế, thiên kim tiểu thư nào chẳng chú trọng vóc dáng, làm sao có thể để bản thân béo đến vậy, còn ăn mặc trang phục tùy tiện như thế này, cho nên trong ánh mắt Amy, cô nhất định là loại phụ nữ hám tiền.

Người có gia thế tuyệt đối không để con gái mình làm loại chuyện xung hỉ này, nhưng sau khi Phương gia tuyên bố với bên ngoài, người vì tiền tự nguyện đến cửa nường nướp, trong đó cũng không phải thiếu người có điều kiện tốt, cô thật sự không hiểu nổi Phương gia sao lại chọn một người như thế.

Người đàn ông như Phương Cảnh Thâm, cho dù bây giờ nằm trên giường chắc cũng không thể chịu được tìm một người phụ nữ như thế này đến xung hỉ cho anh.

Nhà Amy cùng Phương gia có không ít lần hợp tác kinh doanh, tình cảm hai nhà không tệ, cô có chút yêu thích Phương Cảnh Thâm, nhưng lại tự cho rằng bản thân điều kiện tốt, không thể xuống nước chủ động, lại càng không chịu đi làm cái thân phận xung hỉ này, nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện Tô Tiểu Đường muốn cử hành hôn lễ với Phương Cảnh Thâm lại có cảm giác thứ vốn nên thuộc về mình bị vấy bẩn.

Thậm chí cô còn nghĩ, nếu như Phương Cảnh Thâm tỉnh lại, có một ngày bản thân ở cùng với anh, việc anh từng cử hành hôn lễ với người phụ nữ béo này chen ngang vào cuộc hôn nhân tốt đẹp của họ thật là buồn nôn.

Trong phòng thử áo.

"Không được, không kéo lên được..."

"Không sao, tôi đi đổi cho cô bộ khác."

"Vẫn không được, có bộ lớn hơn chút không?"

"Cô chờ chút để tôi đi xem thử."

"Ngực hình như quá chặt ..."

Roẹt -- tiếng vải bị xé rách.

"Xin lỗi xin lỗi, làm hỏng váy của cô, tại tôi quá mập, thật xin lỗi..."
Tô Tiểu Đường vô cùng xấu hổ cúi đầu xin lỗi.

"Không sao, tôi đi đổi cho cô kiểu xòe."

"Làm phiền cô quá."

Ngoài phòng thử đồ.

Vài nhân viên cửa hàng che miệng cười vui vẻ không thôi.

"Tiểu Triệu Tiểu Triệu, cô lại đây, mang bộ sườn xám này cho cô ấy thử."

"Ha ha ha, chị thật xấu xa, cô ấy làm sao có thể mặc vừa."

"Xì, đương nhiên là muốn làm cho cô ta không mặc vào được, thật vui, béo như thế còn muốn mặc váy cưới."

"Đúng vậy, còn chưa thử lễ phục Trung Quốc cơ mà, cho dù mặc vào được thì cũng không biết sẽ xấu thế nào? Cửa hàng trường tốn công thiết kế như thế, bộ nào cũng tinh xảo, để người như thế mặc đúng là quá lãng phí."

"Được rồi, người ta là khách quý, các cô nói ít vài câu đi." Amy ngoài miệng thì trách cứ nhưng nét mặt thì không hề trách tội nhân viên.

Trên thực tế, tất cả mọi người đều ngầm hiểu trong lòng, biết cửa hàng trưởng không vừa mắt người phụ nữ kia, đang cố ý làm khó cô ta để cửa hàng trưởng hả giận.

"Cô ta chà đạp lên nam thần của tôi như thế, dựa vào cái gì mà không cho tôi nói chứ. Tôi thấy, bác sỹ Phương là người đàn ông hoàn mỹ như thế chỉ có cửa hàng trưởng của chúng ta mới xứng đôi, có đúng không?"

"Đúng đúng, thật là đáng tiếc ..."

"Cái gì thế? Chú chó này, mày chạy đi đâu đấy! Đừng có chạy lung tung..."

Cách đó không xa, Thịch Viên vốn dĩ đang yên lặng nằm sấp trên sa lon chờ Tô Tiểu Đường hoàn toàn không để ý tới nhóm nhân viên cửa hàng đang trêu đùa, đột nhiên nhảy xuống đi đến phòng thử đồ.

Trong phòng thử áo, Tô Tiểu Đường đang bối rối, mặc cũng không được, cởi cũng không cởi được, chỉ thấy rèm vén lên, Thịch Viên đột nhiên chui vào.

"Phương... Phương Cảnh Thâm?"

Tô Tiểu Đường lúng túng đỏ mặt che quần áo đang cởi một nửa, nhưng vẫn cẩn thận ngồi xổm xuống đưa tay cho anh, "Làm sao vậy?"

Phương Cảnh nhanh chóng viết mấy chữ trong tay cô.

Tô Tiểu Đường do dự, "Như vậy có được không? Các cô ấy bận rộn nửa ngày, chúng ta đột nhiên lại đổi cửa hàng khác.."

Phương Cảnh Thâm liếc cô một cái, ánh mắt thiếu kiên nhẫn.

Tô Tiểu Đường vội vàng nói, "Anh không thích cửa hàng này? Tôi biết rồi, biết rồi, vậy thì đổi."

Bên ngoài nhân viên cửa hàng vừa lúc mang quần áo vào, Tô Tiểu Đường đã mặc lại quần áo của mình đi ra .

"Tô tiểu thư, cô thử bộ này một chút xem thế nào?" Nhân viên cửa hàng mặt mày nhiệt tình.

Tô Tiểu Đường lắc lắc đầu, "Xin lỗi, tôi không thử nữa."

Lúc này sắc mặt nhân viên cửa hàng mới thay đổi, chẳng qua khách hàng nữ này là một người dễ nói chuyện, cũng không nóng nảy, bình tĩnh khuyên nhủ, "Tô tiểu thư sao thế, cô có gì không hài lòng với cửa hàng chúng tôi sao?"

"Không có, quần áo rất đẹp, chỉ là không thích hợp với tôi, tôi sẽ nói với Phương tiên sinh đổi cửa hàng khác, xin lỗi để các cô bận lâu như vậy."

Nhân viên cửa hàng nhìn về phía cửa hàng trưởng xin giúp đỡ, Amy cũng biết một vừa hai phải, cười dịu dàng tiến đến, "Tô tiểu thư thử lại một lần đi, tôi đột nhiên nhớ tới có một bộ chắc cô mặc sẽ hợp, ai ui, vì thời gian gấp quá, chỉ có thể tìm hàng đã may sẵn, nếu không có thể làm một bộ theo số đo của cô..."

Lúc này, ống quần Tô Tiểu Đường lại bị Phương Cảnh Thâm giật một cái, vì thế Tô Tiểu Đường kiên quyết lắc lắc đầu, "Không cần ."

Amy không nghĩ cô thật sự cố chấp muốn đi, sắc mặt cũng không tốt lắm:"Tô tiểu thư có ý gì? Cảm thấy quần áo trong cửa hàng tôi không xứng với cô?"

Tô Tiểu Đường lắc lắc đầu, "Là tôi không xứng với quần áo trong cửa hàng cô."

Nói xong cũng không muốn nhiều lời, trực tiếp mang Phương Cảnh Thâm rời đi.

Tuy rằng Tô Tiểu Đường không nhạy bén, nhưng lúc này cũng ít nhiều cảm giác được chủ cửa hàng này có địch ý với mình, lại nói nếu Phương tiên sinh đã gọi điện đến nói tất cả đã sắp xếp xong, thì không thể nào có chuyện trong thời gian ngắn không tìm được trang phục phù hợp với cô...

Phương Cảnh Thâm đột nhiên xông vào cố chấp muốn cô đi, chỉ sợ cũng là do ở bên ngoài nghe được cái gì đó...

"Vậy làm sao bây giờ?" Tô Tiểu Đường có chút lo lắng hỏi.

"Muốn gọi điện thoại cho Phương tiên sinh nói một chút hay không."

"Thật ra cũng không thể trách các cô ấy, nếu không phải tôi béo như thế..."

"Phương Cảnh Thâm?"

"Phương Cảnh Thâm... Anh giận tôi sao?"

Tô Tiểu Đường nói một mình nửa ngày cũng không thấy đáp lại, trong lòng không khỏi thấp thỏm, cô có thể cảm giác được bầu không khí đè nén trong xe, có thể cảm giác được anh đang vô cùng mất hứng, chẳng qua không rõ vì sao-- vì sao anh lại tức giận như vậy, chắc không phải là do cô làm mất mặt mũi anh đấy chứ?

Tô Tiểu Đường nghĩ đến đây có chút cô đơn, đang định nói gì đó, Phương Cảnh Thâm đang nằm sấp trên đùi cô, bật người ngồi dậy, dùng cái đầu lông mềm như nhung vô cùng nhẹ nhàng cọ cọ gò má của cô.

Anh giận cô khi nào chứ, anh đang giận chính mình, tức giận chỉ có thể nhìn cô bị bắt nạt, không thể làm được gì, không thể kéo tay cô rời đi,

không thể nói giúp cô, ngay cả muốn ôm cô dỗ dành một chút cũng không làm được.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Anh nhớ lúc trước Tô Tiểu Đường đã từng điền vào phần câu hỏi giảm cân dòng chữ: “Có quyền thích một người”.

Khi đó còn chưa có cảm giác gì, giờ phút này anh đã cảm nhận được sâu sắc một câu vô cùng đơn giản nhưng bên trong có bao nhiêu chua xót và bất đắc dĩ.

[Không cần làm gì cả, bây giờ là người Phương gia nhờ vả cô, cô không cần phải cảm thấy có lỗi, nếu không vui, thì từ chối đi] Phương Cảnh Thâm nói.

Tô Tiểu Đường vội vàng lắc đầu: “Tôi không sao, không phải không vui...”.

Trước kia, lúc cô mua quần áo thường xuyên bị người ta chỉ trích, cô đã quen rồi, cũng cảm thấy chẳng có gì to tát, chỉ vì vừa rồi Phương Cảnh Thâm đột nhiên an ủi, cọ cọ mình một cái mới làm lòng cô nảy sinh một cảm giác giống như là tủi thân.

Có rất nhiều cô gái nhìn như rất kiên cường không tim không phổi, nhưng thực ra không phải các cô không khổ sở không uất ức, có điều chẳng có ai quan tâm, thì tủi thân yếu đuối cho ai xem đây...

Tô Tiểu Đường vừa mới dừng xe ở bên dưới tiểu khu, thì có một chiếc Lamborghini màu đỏ thẫm hạng sang bỗng nhiên “Kít” một tiếng chấn

ngang trước mũi xe của cô.

Hai chân thon dài từ trong xe bước ra, ngày hôm trước Phương Cảnh Xán còn giống như một ông chồng giận dữ nước mắt lưng tròng từ trong nhà Tiểu Đường chạy ra, thì hôm nay giống như sống lại nhiệt huyết dâng trào xuất hiện trước mặt Tô Tiểu Đường.

“Phương Cảnh Xán? Sao cậu lại tới nữa...” Tô Tiểu Đường xuống xe, đầu óc mờ mịt mà nhìn người đàn ông lấp lánh ánh vàng trước mắt.

“Không phải đã nói với cô nếu gặp phiền phức thì cứ gọi cho tôi sao? Bị bắt nạt đến vậy cũng không rên một tiếng còn tự mình chạy về đây?” Phương Cảnh Xán nhìn cô với vẻ bất mãn, nói xong vẫn còn tức giận, nhin không được nhéo nhéo khuôn mặt của cô.

Tô Tiểu Đường lui về phía sau một bước, che mặt mình, có chút không thích ứng với động tác quá phẫn vô cùng thân thiết của anh ta: “Hic...Cậu biết rồi? Thực ra cũng không có gì, chỉ là...”.

“Thôi đi! Tôi còn không biết cô sao, lòng dạ của cô còn mềm hơn cả đậu hũ” Phương Cảnh Xán nói xong liền không kiên nhẫn mà đuổi tay ra kéo cô đi về hướng xe mình.

“Đã sớm biết ông ấy làm việc không đáng tin nhưng lại không ngờ rằng lại không đáng tin đến mức này. Đưa cô đến chỗ Amy kia không phải là cố ý làm khó cô sao? Người đàn bà đó cao ngạo lạnh lùng y chang anh tôi, vẫn có ý đồ không tốt với anh tôi lại giả bộ như không quan tâm, tự mình coi thường việc làm đó nhưng thấy người khác làm thì lại không vui, cho người ngáng chân, ghét nhất mấy người phụ nữ giả bộ thanh cao nhưng tâm tư quá sâu, không sợ mệt chết à! Đi thôi, tôi đưa cô đi chọn lễ phục!”

“Cậu dẫn tôi đi?” Tô Tiểu Đường hoảng sợ.

“Sao vậy?” Phương Cảnh Xán nhíu mày.

“Cậu...Chẳng phải cậu không đồng ý tôi...”.

Vừa nói tới việc này Phương Cảnh Xán lại tức giận: “Cô còn biết tôi không đồng ý? Lúc trước đồng ý thì giỏi lắm, kết quả thế nào?”.

“Thực xin lỗi...”.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu đáng thương của cô, Phương Cảnh Xán muốn phát cáu cũng không được: “Quên đi quên đi, không phải là cử hành một hôn lễ giả thôi sao, dù sao cũng là giả!”.

Vốn dĩ anh rất tức giận, nhưng sau khi tỉnh táo lại anh vẫn cảm thấy chính mình không thể vứt bỏ dễ dàng như vậy, nếu Phương Cảnh Thâm nằm ở trên giường còn có thể để cho anh ta thắng mình, vậy chẳng phải anh rất yếu kém sao?

Nếu chuyện này đã không thể ngăn cản được nữa, chi bằng chủ động giúp đỡ càng có thêm nhiều cơ hội tiếp xúc với cô.

Tô Tiểu Đường đang muốn trưng cầu ý kiến của Phương Cảnh Thâm, vừa cúi đầu liền nhìn thấy một cặp mắt màu lam u tối đang một mực nhìn chăm chăm cánh tay đang đặt trên vai mình của Phương Cảnh Xán.

Phương Cảnh Xán cũng không hiểu sao lại phát hiện, sau lưng có một cơn ớn lạnh ập tới, theo bản năng mà buông lỏng tay ra: “Quả bóng nhỏ, mày nhìn cái gì, vừa rồi tao chỉ néo chủ nhân của mày chứ có phải đánh đâu, đó là một hình thức thể hiện tình bạn vô cùng thân thiết biết không?”.

Tô Tiểu Đường rất lo lắng, ở chung đã lâu cô có thể cảm giác được giây phút này Phương Cảnh Thâm dường như cực kì không vui, thật may cuối cùng anh chỉ liếc mắt khinh thường Phương Cảnh Xán một cái liền nhảy lên ngồi phía sau xe.

Phương Cảnh Xán phong độ mở cửa xe bên ghế phụ cho Tô Tiểu Đường, Tô Tiểu Đường gãi đầu do dự một chút: “Tôi vẫn nên ngồi ở phía sau đi! Ngộ nhỡ Thập Viên làm phiền cậu lái xe thì không tốt lắm!”.

Phương Cảnh Xán đành phải tiếc nuối từ bỏ.

Sau khi Tô Tiểu Đường ngồi xuống, Phương Cảnh Thâm lập tức gác đầu lên đùi cô, chân cũng đặt lên lòng bàn tay cô, cái đuôi lông xù đang đưa vài cái rồi vòng ở trên bụng cô.

Mấy ngày gần đây Phương Cảnh Thâm ngày càng thân thiết với mình, lúc đầu Tô Tiểu Đường còn rất hoảng sợ, sau đó cũng dần dần thích ứng, nghĩ thầm chắc hẳn biểu hiện của anh là do có cảm giác không an toàn, cô hạ quyết tâm càng thêm kiên định ánh mắt luôn nhìn chăm chăm nam thần một khắc không rời, tuyệt đối không thể để chuyện anh bị lạc xảy ra một lần nữa.

Phương Cảnh Xán từ kính chiếu hậu nhìn thấy hình ảnh một người một cún thân mật ấm áp trong lòng không khỏi “chua lè”, vội vàng lắc lắc đầu, anh lại có thể ghen với một con cún! Chẳng qua con cún này có đôi khi đúng là rất vướng víu, rõ ràng anh cũng rất thích cún, nhưng đối với con cún này càng nhìn lại càng không vừa mắt...

Phương Cảnh Xán vừa vào cửa liền giống như ông chủ giàu có ngồi xuống sofa: “Đem tất cả các kiểu dáng trong tiệm của các người qua đây cho tôi xem, số đo không đúng thì lập tức sửa ngay cho tôi! Sửa hỏng thì cứ tính cho tôi!”.

“Làm ờn cái gì, trong tiệm chỉ có một mình tôi, không ai hầu hạ cậu đâu!”.

Người phụ nữ từ lâu hai đi xuống dáng vẻ hơn ba mươi tuổi, cũng không phải “Người đẹp bọc xương”*, hình dáng có chút đầy đặn, bà ta nói

xong vẽ mặt chế nhạo mà đi lên, ngồi xuống tay vịn sofa bên cạnh Phương Cảnh Xán: “Ai da, Phương thiếu gia, kết hôn à?”.

* Kiểu quan niệm thẩm mỹ hiện đại, gãy mới là đẹp, càng gãy càng tốt. (Cảm ơn cô Tô đã trans đoạn này ^^)

Phương Cảnh Xán nghe xong liền nén giận: “Đi đi đi, chút xíu nữa là bắn cháu rồi! Những chuyện vợ vãn nhà cháu dì còn không biết à?”.

“Ha ha, tức quá rồi hả? Anh của cậu xung hỉ, cậu tức giận như thế làm gì? Cũng đâu phải đoạt vợ của cậu...” Người phụ nữ mà nhìn Tô Tiểu Đường đang ngồi ngay ngắn trước mặt một cách dò xét sâu xa.

Vợ tương lai không phải là vợ à? Phương Cảnh Xán bực mình cố nén những lời này.

Giọng điệu của Phương Cảnh Xán có chút không kiên nhẫn: “Dì à, dì đừng có nói lời châm chọc nữa, xin dì thương xót mau mau sắp xếp giúp cháu được không?”.

Người phụ nữ này lại có thể là dì của Phương Cảnh Xán?

Tô Tiểu Đường ở phía đối diện vừa nghe thấy không nhịn được mà nhìn mỹ nhân trước mặt thêm một cái, càng nhìn lòng càng lạnh lẽo, dì của Phương Cảnh Xán thoát nhìn cũng hơi béo, nhưng sao chỉ thoáng nhìn người ta lại thấy thuận mắt và có phong cách như thế chứ? Thậm chí so với những người đẹp gãy nhỏ càng có vẻ ý nhị hơn...

Phương Cảnh Xán bị dì Trần tóm lấy cái lỗ tai: “Tiểu tử thôi, bà đây đang ở nhà nghỉ ngơi thì bị một cuộc điện thoại của cháu gọi về mở cửa tiệm, bố cháu ta còn chưa nể mặt vậy đâu, mới nói cháu hai câu là không vui thế à?”.

“Cháu đâu dám không vui chứ! Cháu như vậy không phải sợ bỏ lỡ mất ngày lành tháng tốt mà bà cố đã định trước sao...” Phương Cảnh Xán vội vàng sắp lại gần vừa đấm lưng vừa bóp vai hồng lấy lòng.

Tần Du lúc này mới bớt giận: “Tự mình xem catalog đi, nhìn trúng kiểu nào thì nói cho dì biết, cô gái cháu dẫn đến dáng vẻ đúng là không tệ, dì cũng có nhiều mẫu cô ấy mặc vào sẽ rất đẹp”.

“Trong nhà này người biết thưởng thức nhất chỉ có dì thôi! Đúng là rất tinh mắt!” Phương Cảnh Xán khoa trương mà khen ngợi một câu, sau đó gọi Tiểu Đường: “Tiểu Đường, mau tới đây chọn đi!”.

Đây là lần đầu tiên có người nói dáng cô đẹp, Tô Tiểu Đường có chút ngượng ngừng ngồi xuống đó, cầm catalog bắt đầu lật từng tờ một.

Có rất nhiều kiểu dáng, Tô Tiểu Đường nhìn đến hoa cả mắt, căn bản không biết chọn bộ nào, lật lật, đột nhiên cánh tay bên trái của Phương Cảnh Xán và bàn chân bên phải của Phương Cảnh Thâm cùng nhau đập vào một bức hình____

“Tô Tiểu Đường, mẫu này đẹp! Ai! Quả bóng nhỏ mà cũng thích kiểu này à?”.

Tô Tiểu Đường kinh ngạc nhìn Phương Cảnh Thâm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hai anh em nhà này ăn ý như thế!

“Bộ này... Đẹp thật à? Tôi mặc vào có thể rất cồng kềnh hay không?” Tô Tiểu Đường không tự tin hỏi, nếu là người không quen biết gì thì không nói, nhưng người nọ lại là dì của Phương Cảnh Thâm, nếu làm rách quần áo của người ta thì làm sao bây giờ.

“Đúng thật là không tệ, tiểu tử thối cháu cũng thật là tinh mắt đó” Tần Du đánh giá cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tin dì, mặc kệ dáng người cháu như thế nào, trên đời này luôn sẽ có một bộ quần áo thích hợp với cháu, tất

cả đều rập theo một khuôn khổ gầy ốm thì không có ý nghĩa gì cả! Thiết kế của dì cũng chính là không giống với nhu cầu của những người phụ nữ khác! Lại đây đi, dì giúp cháu mặc thử!”.

A! Nghe có vẻ tất cả đều là cực phẩm nhỉ, Tô Tiểu Đường tỉnh tỉnh mê mê mà gật đầu: “VẬY làm phiền dì rồi...”.

Tô Tiểu Đường thử quần áo ở bên trong, một người một cún vô cùng buồn chán ngồi chờ ở bên ngoài.

Khoảng nửa tiếng sau, bức rèm của phòng thử đồ được vén lên, một bóng dáng xinh đẹp màu lửa đỏ từ trong rèm chậm chậm bước ra.

Tô Tiểu Đường trang điểm khá nhạt, tóc cũng được vấn lên, hai tay đan vào nhau đặt ở bụng, hai gò má ửng đỏ hơi cúi đầu, quần áo kiểu dáng truyền thống kinh điển với mũ phượng và khăn quàng vai, làm cho cả người cô thoát nhìn cực kỳ uyển chuyển đơn giản mà đoan trang, màu đỏ thắm càng tôn lên nước da trắng ngần của cô, hai gò má tròn trịa thoát nhìn vô cùng có phúc khí.

Tần Du sờ sờ cằm: “Khó trách bà cụ lại chọn cháu...”

Phương Cảnh Xán nhìn hơn nửa ngày nhưng chưa lấy lại tinh thần: “Tiểu Đường, cô mặc thế này... Thật là xinh đẹp”.

Mẹ nó, thật hối hận khi để cô xung hỉ cho Phương Cảnh Thâm...

“Đẹp thật sao? Sẽ không quáai gờ chứ...?”.

Phương Cảnh Thâm nhìn chăm chăm vào người cô ngay cả chớp mắt cũng quên, sau đó khi nhìn thấy ánh mắt thấp thỏm không yên của cô thì ung dung thản nhiên mà lắc lắc cái đuôi.

Nam thần nhìn đẹp mới là đẹp nhất ~

Lúc này Tô Tiểu Đường mới gật đầu: “Vậy chọn bộ này đi”.

Khi Tần Du thấy cô đi vào thay quần áo, vẻ mặt bà có chút châm biếm mà ngồi xuống bên cạnh Phương Cảnh Xán, quơ quơ tay trước mặt anh : “Hoàn hồn”.

“Làm gì đó!” Phương Cảnh Xán tóm lấy cánh tay của bà, vẫn ngễnh cổ nhìn vào bên trong.

“Khá lắm! Gấp như vậy để làm gì! Người có thể chạy sao? Không phải chỉ là tổ chức hôn lễ giả cho anh của cháu thôi sao, trông cháu đau đớn chưa kìa, còn có chút tình anh em nào không...”.

Phương Cảnh Xán ai oán lẩm bẩm: “Dì chẳng biết chuyện gì cả, ... Lúc trước Tiểu Đường thích anh của cháu!”.

Tần Du kinh ngạc nhú mày: “Hóa ra còn có chuyện này nữa à! Chẳng qua đã an bài thế này, cô gái kia hoàn toàn không phải mẫu người Phương Cảnh Thâm thích, cho dù sau khi nó tỉnh lại biết việc này cũng không thể vì vậy mà phát hỏa hoặc có gì đó không rõ ràng đúng không? Hơn nữa đàn ông bây giờ ánh mắt rất kém, nếu cháu theo đuổi cô gái này thì đúng là không có áp lực cạnh tranh gì đâu, thực không hiểu cháu đang lo lắng cái gì?”.

Phương Cảnh Xán thở dài: “Cũng là...”.

Phương Cảnh Thâm ở bên cạnh lờm hai người một cái, nói không sai, khi anh tỉnh lại quả thật sẽ không có chuyện gì mờ ám với Tiểu Đường cả, anh sẽ trực tiếp “lấy thân báo đáp”...

Ngày hôn lễ đó, dàn xe hạng sang ở bên dưới tiểu khu nhà Tô Tiểu Đường toàn một màu đỏ thẫm tạo thành đội ngũ đón dâu xếp hết cả dãy

phổ, kẹo cưới giống như không cần tiền mua mà rơi vãi cả một lớp thật dày, một đám con nít mừng rỡ xách thùng nước tới đây tranh nhau đoạt lấy.

“Wow! Nhà ai đón dâu mà phô trương lớn vậy?”.

“Không biết! Vừa rồi có người tò mò đi hỏi thăm, nhưng dường như không hỏi được thì phải!”.

“Vậy gần tiểu khu của chúng ta có ai gả con gái không?”.

“Bác gái Vương người này thông tỏ mọi việc lại không biết, chúng ta chỉ là người phàm làm sao biết được?”.

“Thật là lạ, nếu nhà ai gả con gái đến chỗ tốt như vậy còn không thông báo cho mọi người biết sớm ư, cứ nhiên ngay cả một chút tin tức tôi cũng không nghe được...”.

.....

Tô Tiểu Đường nhìn thấy một đoàn diễu hành ở dưới lầu da đầu không khỏi run lên, đâu có nhỏ đâu?

Aiz! Quên đi, cho dù là giả cũng không thể để nam thần chịu oan ức được... Dù sao đến lúc cô phủ khăn voan hồng lên đầu, đi ra ngoài cũng không ai biết cô là ai.

Tô Tiểu Đường trái một lớp, phải một lớp sau khi ăn mặc gọn gàng thì ngồi ngay ngắn ở trên giường, hồi hộp đến mức lòng bàn tay ứa mồ hôi, muốn xuống giường đi lại một chút, thì bị Tần Du ngăn cản: “Không thể xuống giường! Nếu không cháu gả qua đó sẽ phải chịu khổ, vất vả!”.

Ặc, hình như có tập tục này, nhưng mà, chẳng qua chỉ là hôn lễ giả thôi mà, vì sao lại trịnh trọng như thế, làm cô rất căng thẳng...

Tô Tiểu Đường theo bản năng mà nhìn về phía Phương Cảnh Thâm tìm kiếm an ủi, đúng lúc nhìn thấy anh đi qua đi lại ở trong phòng...

Ồ, nam thần cũng hồi hộp sao? Chắc là đang lo lắng xung hỉ có thực sự hữu ích để cho anh khôi phục lại bình thường hay không?

Cuối cùng cũng đợi đến lúc người đón dâu đến đây.

Tần Du nhú mày nói: “Làm sao bây giờ, ai công Tiểu Đường đây? Hay là A Xán cháu tới công đi?”.

Phương Cảnh Xán đang nhìn Tô Tiểu Đường đến gần người, vừa nghe lời này thì không vui: “Vì sao lại là cháu? Cô dâu mới không phải đều do anh trai của cô dâu hoặc em trai công sao?”.

Cậu cũng không muốn làm cậu em của Tiểu Đường đâu?

“Vậy cháu nói nên làm sao bây giờ? Cháu cũng biết rõ không thể nào tìm được anh hoặc em của Tiểu Đường sang đây mà”.

Nhìn thấy dáng vẻ vắn vắn ngón tay khó xử của Tô Tiểu Đường, Phương Cảnh Xán cắn chặt răng đi đến trước mặt cô ngồi xổm xuống: “Lên đi!”.

Tiểu Đường chậm chạp không dám hành động: “Tôi hơi nặng một chút...”.

“Không sao, cứ việc lên đi, có nặng hơn tôi cũng chịu được, không làm cô ngã đâu”.

Công Tiểu Đường vào trong xe ổn thỏa, Phương Cảnh Xán vội vàng cuống quýt chạy vòng lên đằng trước để lái xe.

Vừa công cô dâu vừa làm tài xế, Phương Cảnh Xán vội đến nỗi đầu đầy mồ hôi, thì thầm trong miệng: “Phương Cảnh Thâm, anh đi đâu tìm

một người em trai tốt thế này, nên quý trọng một chút đi...”

Sau khi Tô Tiểu Đường ngồi vào trong xe cả người liền rơi vào tình trạng ngu ngơ, hai gò má càng thêm đỏ thiếu chút nữa bốc lửa.

Càng ngày càng ngượng ngập!

Cô nghĩ hôn lễ này chỉ cần một mình cô đi lên sân khấu là được, ai biết ở ghế sau lại thấy Phương Cảnh Thâm đang lẳng lặng dựa vào chỗ kia, hai mắt khép hờ, có vẻ giống như đang ngủ, khoảng cách sao mà gần thế này, chẳng lẽ cô và nam thần cử hành hôn lễ thật sao?

Phương Cảnh Xán trông thấy Tô Tiểu Đường ở ghế sau, trong lòng như đang có axit pantothenic phản ứng, Tiểu Đường à, chỉ vì quá thích nên mới vậy thôi, lời cô nói xem ra chẳng đáng tin chút nào! Phương Cảnh Thâm không nhúc nhích có cái gì đẹp đâu, em nhìn tôi này, nhìn tôi đây này, một người sống sờ sờ đây này!

Phương Cảnh Thâm xù lông ngồi bên cạnh, nhìn Tô Tiểu Đường quay qua nhìn mình ngượng ngập đến mức mặt đỏ đến tận mang tai, tâm trạng vô cùng phức tạp.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Trước mắt các chỉ số của cơ thể Phương Cảnh Thâm đều bình thường, nhưng không có cách nào tỉnh lại, chẳng qua là để đảm bảo an toàn trên người vẫn có không ít dây dợ máy móc theo dõi, bên cạnh lúc nào cũng có bác sỹ riêng theo dõi.

Lễ phục màu sắc tươi sáng càng khiến anh trở nên yếu ớt mỏng manh, càng khiến trong lòng Tô Tiểu Đường hồ thẹn không ngừng, vô cùng cẩn thận đỡ thân thể anh tránh trên đường xóc nảy mà nghiêng ngả.

Thuận lợi về đến nhà lớn của Phương gia, bác sỹ và trợ lý riêng giúp đỡ đưa Phương Cảnh Thâm ngồi lên xe lăn, vài chuyên gia đã chờ sẵn tiến lên dùng máy móc kiểm tra các chỉ số xem có bình thường hay không, xác định tất cả đều bình thường mới để cô dâu chú rể cùng đi vào nhà.

Trên đường, Phương Cảnh Xán lẩm bẩm: "Cần gì phải phiền toái như thế, cứ để con thể chỗ là được rồi, thời xưa xung hỉ cũng không phải không có chuyện này, cứ dẫn vật lên lên xuống xuống kiểu này chẳng may có chuyện gì thì biết làm thế nào bây giờ..."

"Bái đường thì có mất bao nhiêu thời gian đâu, có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?" Bà cố liếc anh một cái, sau đó cười híp mắt nhìn chằm chằm Tô Tiểu Đường đang chầm chậm bước đến, khăn voăn đỏ thắm che kín mặt, càng nhìn càng thích.

Cô dâu chú rể nhất bái thiên địa --

Tô Tiểu Đường chậm rãi xoay người, Phương Cảnh Thâm ngồi trên xe lăn dưới sự giúp đỡ của bác sĩ cũng quay lại, hai người vái thiên địa một cái.

Nhị bá cao đường --

Phương Trạch Minh mỉm cười gật đầu, lúc đầu vẫn bài xích trò khôi hài này, bây giờ trong lòng lại có vài phần vui mừng vì con trai cưới vợ, chẳng may con trai cả đời đều nằm trên giường không tỉnh lại được, hôm nay cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện.

Bà cố nhìn đôi vợ chồng trẻ xúc động rơi lệ khàn giọng nói, "Không ngờ rằng lão bà ta lại có thể sống được đến lúc chắt trai kết hôn..."

Bà cố, đây là giả, giả nha, bà đừng có nhập vai sâu thế được không?

Phương Cảnh Xán tức muốn ói máu, thấy bà cố vui vẻ như thế cũng không nói gì, chỉ đưa qua một tờ khăn giấy, ghé bên tai bà nói nhỏ: "Bà cố, người thích Tiểu Đường thế sao?"

Bà cố hài lòng gật đầu, "Tiểu Đường là một cô gái có phúc khí, tấm lòng lại tốt; bây giờ rất khó tìm! Đáng tiếc quan niệm thẩm mỹ của mấy người trẻ tuổi các cháu không giống thế hệ bọn ta, cái nhìn cũng khác..."

Phương Cảnh Xán lập tức phản bác nói: "Ai nói thế! Bà cố, ánh mắt cháu cũng giống bà, ngay cả anh cháu cũng nói người giống bà cố nhất nhà chính là cháu! Bà cố người nói có đúng không ạ?"

Bà cố liếc cậu một cái: "Thằng bé này, rốt cục là muốn nói gì?"

Phương Cảnh Xán cười hi hi: "Cháu muốn nói... Cháu sẽ hoàn thành tâm nguyện của bà, bà cố à, bà cứ yên tâm đi, Tiểu Đường nhất định là chắt dâu của bà, không chạy được!"

Bà cố nghe xong cảm động nắm tay cậu, "Đúng thế, cháu cũng nghĩ xung hỉ xong sẽ tỉnh lại đúng không?"

Phương Cảnh Xán không nói gì, đây là bà nói mà, bà thực sự muốn Tiểu Đường là chặt dâu của người đang hôn mê kia sao? Ý cậu muốn nói là, cháu cũng là chặt của bà, Tiểu Đường lấy cháu cũng thế mà? Bà cố sao lại không nghĩ đến chuyện này chứ, rốt cục bà có xem cô ấy là chặt dâu của mình hay không?

Phu thê giao bái --

Nhìn hai người đối bái, trong lòng Phương Cảnh Xán rỉ máu, vợ ạ, vợ ạ, sau này là vợ mình! Phương Cảnh Thâm tên cầm thú này....

Đưa vào động phòng --

Phương Cảnh Xán nhìn hai người vào nhà, thiếu chút nữa cắn nát cà vạt, nhanh chóng theo vào.

Tô Tiểu Đường được bà mai bên cạnh đỡ, dặn dò toàn bộ phép tắc, hôn lễ này được Phương gia thực sự coi trọng, mỗi một chi tiết đều vô cùng tỷ mỉ, giống như thực sự là hôn lễ quan trọng của cháu trưởng, khiến Tô Tiểu Đường vẫn luôn nghĩ đây chỉ là hình thức bị bầu không khí trang trọng như thế làm căng thẳng không thôi, cuối cùng sau khi kết thúc được đưa vào phòng, là mùa đông mà cả người đều đầy mồ hôi.

"Chú rể phải vén khăn voan đi!" Bà mai bên cạnh cô dâu cười híp mắt nhắc nhở.

"Mọi người có thể thực tế một chút được không? Anh ta như thế làm sao có thể vén khăn voan được?" Phương Cảnh Xán thật là nhìn không nổi nữa .

"Phương nhị thiếu gia, cậu nắm tay anh cậu giúp một chút không phải là được rồi sao? Bà cố nói phải để chú rể tự làm mới được!" Bà mai nói.

"Tôi không muốn!" Phương Cảnh Xán quay mặt đi, thật là đủ rồi...

Giằng co mãi một lúc, khăn voan của Tô Tiểu Đường trên mặt đã được kéo xuống, à, bị chân của một chú cún kéo xuống...

Bà mai: "..."

Phương Cảnh Xán: "..."

Tô Tiểu Đường: "..."

Tên đầu sỏ chuyện này trong ánh mắt của mọi người, nhảy lên giường cười phủ đầy táo đỏ, đậu phộng, long nhãn, hạt sen, hơn nửa người ghé trên đùi Tô Tiểu Đường, Phương Cảnh Thâm bày ra dáng vẻ muốn vuốt ve, Tô Tiểu Đường cũng sờ sờ đầu nó một cách tự nhiên.

Sắc mặt bà mai đen xì, ho nhẹ một tiếng, "Giờ phải làm thế nào? Có cần làm lại không?"

Phương Cảnh Xán không kiên nhẫn mà phất tay một cái, "Thế là được rồi, để ý nhiều thế làm gì, có cần như bà nói là để anh ta tự động phòng không?!"

Nói xong đuổi bà mai ra.

Bà mai vừa ra thì bà cố và Phương Trạch Minh liền đi vào, bà cố khẩn trương không thôi nhìn chặt trai trên giường, "Thế nào thế nào? Có tỉnh lại không?"

"Bà nội, trước cũng nói chỉ xem thử thôi mà, bà đừng hi vọng quá lớn!" Phương Trạch Minh khuyên nhủ.

"Là ta quá nóng lòng ..." Bà cố lâu bầu kéo tay Tô Tiểu Đường, "Tiểu Đường à, thật là làm khó cháu! Có mệt hay không? Bà đã dọn nhà bếp chuẩn bị đồ ăn, sao vẫn chưa mang cho cháu!"

"Cháu không sao, nhưng bà cố đã bận rộn cả ngày rồi, chắc thân thể đã mệt mỏi rồi, dù Phương Cảnh Thâm tỉnh lại cũng không thể an tâm được."

Bà cố thấy vẻ mặt cô mệt mỏi và nặng nề, thở dài một hơi, "Tiểu Đường à, cháu đừng cảm thấy áp lực, cho dù hôn mê không tỉnh lại cũng không phải là lỗi của cháu biết không? Đúng rồi, bà cố còn có một chuyện muốn nhờ cháu không biết có được không..."

Phương Cảnh Xán vừa nghe xong lập tức cảnh giác đứng phía sau Tô Tiểu Đường xua tay: Không thể được, tuyệt đối không thể được!

"Bà cố bà cứ nói đi."

"À, hôn lễ này chỉ còn lại một bước cuối cùng, cũng không thể thất bại trong phút chốc đúng không? Ta biết để cháu cùng người hôn mê cô nam quả nữ ở trong một phòng thì không hợp lắm, thế nhưng nó hôn mê bất tỉnh rồi, cháu coi nó như vật trang trí được không, hai đứa ở trong phòng một đêm, để nó dính chút phúc khí của cháu, cháu có thể đồng ý không?"

Phương Cảnh Xán đương nhiên không đồng ý: "Bà cố, những lời này của bà là có ý gì? Người ta là một cô gái, còn chưa lập gia đình! Bà làm thế thì chồng cô ấy sau này nghĩ thế nào chứ!"

Ngược lại, Tô Tiểu Đường không để ý cười cười, "Không sao, chỉ cần mọi người không nói, thì sẽ chẳng ai biết. Cháu nói phối hợp thì nhất định sẽ phối hợp."

Phương Cảnh Xán bực bội không thôi, làm sao không biết được, cậu biết rồi đấy thôi!

Cái gọi là động phòng chẳng qua là Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Thâm ở trong phòng, bác sỹ và trợ lý ở bên ngoài.

Phương Cảnh Xán một mình một ý kiến chỉ có thể thoả hiệp, nhưng cũng không chịu đi, vẫn bước qua bước lại ở ngoài phòng, đi hai bước sẽ xông vào bên trong: "Cháu cũng muốn vào!"

Bà cố nhéo lỗ tai của cậu lòi ra, "Yên lặng chút xem nào, đừng có làm phiền bà..."

"Vì sao cháu không thể vào đó chứ? Cún nhà Tiểu Đường cũng có thể vào mà!"

"Cháu là cún sao? Nếu cháu là cún thì bà sẽ để cháu vào!"

"Bà cố bà bắt nạt cháu.."

...

Trong phòng cưới, Tô Tiểu Đường nhìn xung quanh được trang trí thành phòng tân hôn không nhìn ra dáng vẻ vốn có của nó, đây chắc là phòng của Phương Cảnh Thâm, giờ bị đổi thành thế này không có vấn đề gì chứ?

Đang lo lắng thì Thập Viên đang ở bên cạnh chạy đến tủ quần áo, mở ra lấy mấy bộ đồ ở bên trong.

"Đây là?" Tô Tiểu Đường vừa nhận quần áo, vừa nói chuyện với anh.

Phương Cảnh Thâm viết trên tay cô: [Thay đi.]

Mặt Tô Tiểu Đường đỏ lên, "Hả... Muốn tôi thay cho anh sao?"

Phương Cảnh Thâm ngoắc ngoắc đuôi thể hiện sự đồng ý.

Tô Tiểu Đường gãi gãi đầu, "Vây... Vây được rồi!"

Mỗi ngày Phương Cảnh Thâm đều thay quần áo, nhưng bà cố nói bây giờ không được ai đi vào quấy rối, nên chuyện này cũng chỉ có thể để cô làm.

Tô Tiểu Đường lấy chậu nước nóng, ngồi vào mép giường, hít sâu một hơi, bắt đầu cởi cúc áo Phương Cảnh Thâm, may mà thân thể cô khỏe mạnh nên có thể xoay anh qua lại đều có thể làm thuận lợi.

Linh hồn Phương Cảnh Thâm trong cơ thể Thập Viên ngồi chồm hổm bên cạnh với tư thái là bên thứ ba xem Tô Tiểu Đường đỏ mặt, tay run run cởi quần áo cho mình, cẩn thận nhẹ nhàng lau chùi cơ thể, giúp anh mặc quần áo tử tế... Phải dùng sức lực thật lớn để lật người qua lại rồi lau chùi cho anh, thậm chí đầu cô có chút choáng váng, cảnh vật trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

"Aaaaa" Một tiếng kêu thống khổ khiến Tô Tiểu Đường vội vàng chạy tới," Phương Cảnh Thâm, làm sao vậy?"

Phương Cảnh Thâm dùng chân của Thập Viên ôm đầu trông rất khó chịu, Tô Tiểu Đường vô cùng lo lắng đuổi tay xoa bóp cho anh, "Đau đầu sao? Đụng phải cái gì sao?"

Phương Cảnh Thâm lắc lắc đầu, đột nhiên nhảy lên giường.

Tô Tiểu Đường không hiểu nhìn anh, không biết anh muốn làm cái gì.

Chỉ thấy, Phương Cảnh Thâm trong cơ thể Thập Viên chạy vòng quanh thân thể mình một vòng, sau đó chà chân bên trái chạm bên phải, rồi lại nhảy một phát lên trên bụng mình dầm dẫm vài cái, cuối cùng nhìn chăm chăm về mặt tái nhợt của mình, sau đó đuổi chân qua vổ một cái, thậm chí phát ra cả tiếng "bộp".

Tô Tiểu Đường hoảng sợ giật nảy người, nhanh chóng chạy tới ngăn cản anh, "Phương Cảnh Thâm anh đừng kích động, chúng ta từ từ sẽ thành công!"

Nói xong nhanh chóng đi xem mặt Phương Cảnh Thâm, trên đó xuất hiện một dấu hồng hồng của móng chó, cũng may là không rách da, nhưng để phòng ngừa chẳng may, Tô Tiểu Đường vẫn lấy thuốc khử trùng xoa cho anh.

Nhìn Tô Tiểu Đường cẩn thận với cơ thể mình như thế, lấy bông chấm chấm lau mặt cho mình, Phương Cảnh Thâm cảm thấy đầu mình lại bắt đầu đau ...

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Sau khi cấp tốc làm xong mọi chuyện, Tô Tiểu Đường nhìn chiếc giường lớn duy nhất trong phòng ngủ.

Ở cùng một phòng với cơ thể nam thần là chuyện miễn cưỡng có thể chấp nhận được, nhưng cùng giường cùng gối thì cô không thể làm được.

"Cái kia, Phương Cảnh Thâm, chỗ này của anh còn bộ chăn gối nào khác không?"

[Có, thì sao?]

"Tôi muốn trải đệm nằm dưới đất..."

[Trải đệm nằm dưới đất?] Phương Cảnh Thâm liếc giường mình một cái; [Đủ rộng.]

Tô Tiểu Đường mắt nhìn "Mỹ nhân đang ngủ" trên giường giải thích: "Không phải vấn đề lớn hay nhỏ mà là tôi lo lắng lúc ngủ không nghiêm túc, ngộ nhỡ đụng đến cơ thể anh thì sẽ không tốt."

Cô biết Phương Cảnh Thâm có bệnh sạch sẽ, theo như lời Phương Cảnh Xán nói, trong phạm vi cá nhân của anh người ngoài chạm một cái cũng không được, huống chi còn là giường, nơi riêng tư như thế, cô đương nhiên không có ý định ngủ cùng.

Phương Cảnh Thâm đáp lời bằng cách nhảy lên giữa giường, bên trong là cơ thể anh, anh nằm ở đó, chân vỗ vỗ vị trí bên ngoài: [Đủ chỗ.]

Tô Tiểu Đường nhìn nam thần tỏ ý bảo mình lên đó. Động tác lên giường ngủ rất do dự, thầm nghĩ nam thần ơi, anh không cần khách sáo với tôi, ngủ trên giường anh tôi sẽ không ngủ được, nằm dưới đất vẫn hơn.

Tuy rằng không được tự nhiên nhưng cuối cùng cũng không thể làm trái lời nam thần, ngoan ngoãn lên giường đi ngủ. Tô Tiểu Đường nằm ở mép giường, cách Thịch Viên một khoảng ít nhất cũng có thể cho một người nằm được.

Không tưởng tượng được, đời này cô có thể cùng nam thần cùng giường cùng gối, tuy là linh hồn và thân thể nam thần ở hai nơi, nhưng dù sao cũng ở trên một cái giường.

Tô Tiểu Đường nghĩ bản thân sẽ vì sự kích động này mà mất ngủ, thế nhưng chắc là vì ban ngày quá mệt mỏi, tinh thần lại căng thẳng, bên cạnh là cơ thể Thịch Viên quen thuộc, vì thế đầu chạm gối không bao lâu đã mang theo tất cả mệt mỏi, nặng nề chìm vào mộng đẹp.

Cuối cùng người mất ngủ lại là Phương Cảnh Thâm, Tô Tiểu Đường lúc ngủ rất ngoan, sau khi ngủ rất ít khi cựa quậy, nằm nghiêng đưa lưng về phía anh, hai tay đặt ở má phải, đầu gối hơi co lại, lông mi dài phập phồng theo hơi thở, vô cùng ngoan ngoãn.

Trong lòng Phương Cảnh Thâm xúc động muốn ôm cô từ phía sau, mà thực tế anh cũng suyết chút nữa đã làm như vậy, nhưng mà khi nhìn lại chân của mình, lại như bị người ta dội cho một gáo nước lạnh, đầu nằm trở lại, ánh mắt buồn bã nhìn thân thể bất động của mình bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, vừa đúng sáu giờ Tô Tiểu Đường đã thức dậy.

Sau lúc mê man ngắn ngủi phản ứng rất nhanh nhận ra đây là Phương gia, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn Thịch Viên và cơ thể của Phương Cảnh Thâm.

Trái tim của Tô Tiểu Đường đập thành thịch càng lúc càng nhanh, thầm nghĩ thực sự có xảy ra kỳ tích hay không? Ngay cả tình huống Phương Cảnh Thâm biến thành cún còn có thể xảy ra thì vì sao chuyện xung hỉ cho anh trở về sao lại không thể xảy ra chứ?

Trong đầu Tô Tiểu Đường dần dần dâng lên hi vọng, ghé sát lại gần, hồi hộp kêu lên một tiếng: "Phương Cảnh Thâm..."

Thử gọi đến mấy lần, thân thể Phương Cảnh Thâm vẫn như trước không hề động đậy, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, chẳng qua lỗ tai Thịch Viên bên cạnh lại rung rinh, mở đôi mắt xanh.

Thịch Viên ngáp một cái, dánh vể mặt nhọc, đôi mắt nhập nhèm cọ cọ trong ngực cô, sau đó dán vào ngực cô tiếp tục ngủ.

Ôi, xem ra vẫn chưa hoán đổi lại, cùng một động tác nhưng do là nam thần làm nên vô cùng quyến luyến dịu dàng, nhìn tư thái và khí chất liền biết ngay trong cơ thể là ai.

Nhưng mà tối qua nam thần ngủ không ngon sao? Ngày thường anh đúng giờ là dậy, đây là lần đầu tiên qua giờ mà anh vẫn còn nằm trên giường.

Tô Tiểu Đường sợ làm ồn đến anh, liền nằm thêm một lát.

Không biết có phải Phương Cảnh Thâm gặp ác mộng không, xem ra ngủ không ngon giấc, Tô Tiểu Đường lo lắng sờ sờ đầu anh phát hiện như thể rất có hiệu quả, nên tiếp tục sờ sờ đầu an ủi.

Lúc Phương Cảnh Thâm tỉnh lại đã là hai tiếng sau, lúc đó Tô Tiểu Đường đang ngồi dựa vào đầu giường, tiện tay cầm một quyển sách đầu giường lật xem, một tay chạm trên đầu của anh, vuốt ve theo nhịp điệu.

Phương Cảnh Thâm đột nhiên không muốn thức dậy, lại nằm xuống, tiếp tục ngủ.

Mãi cho đến lúc 9 giờ, thời gian bác sĩ dặn nhất định phải tiến hành kiểm tra, Tô Tiểu Đường đẩy đẩy Phương Cảnh Thâm gọi anh thức dậy, rửa mặt đơn giản một chút, sau đó đi mở cửa.

Tô Tiểu Đường vừa hé mở cửa phòng, bên ngoài đột nhiên ngã vào một vật nặng, Tô Tiểu Đường hoảng sợ giật nảy người, theo bản năng lui về sau một bước, sau đó vật nặng liền ngã thẳng trên mặt đất, đụng phải bắp chân của cô mới dừng ngã xuống.

"Hả... Phương Cảnh Xán?" Tô Tiểu Đường ngạc nhiên.

Người ngã chật vật trên đất không phải là Phương Cảnh Xán sao, người vốn mặc đồ so với chú rể còn rục rờ hơn, giờ quần áo nhiều nếp nhăn, tóc lộn xộn, hai vành mắt đen xì.

"A, Tiểu Đường, cô dậy rồi? Sao dậy muộn thế..." Phương Cảnh Xán mơ mơ màng màng gãi gãi đầu nói, giọng điệu có chút trẻ con.

"Không phải cậu ở ngoài cửa cả đêm chứ?" Tô Tiểu Đường hỏi.

"Đúng vậy, tôi không yên tâm. Để cô vợ tương lai ngây thơ như thỏ trắng nhỏ của mình ở cùng phòng với anh trai sói xám thì ai có thể yên tâm chứ .." Phương Cảnh Xán nói thầm.

Bên cạnh Phương Cảnh Thâm trong cơ thể Thập Viên nghe thấy đôi mắt lướt qua tia khinh thường, nhìn thẳng ánh mắt Phương Cảnh Xán rồi đập lên người cậu ta đang ở trên mặt đất đi ra ngoài.

Về mặt Phương Cảnh Xán ủy khuất nhìn quần áo có vết chân cún, "Quả bóng nhỏ mà không nhìn ta, xem mà đập phải tao rồi này..."

Tô Tiểu Đường ho nhẹ một tiếng đỡ Phương Cảnh Xán đứng lên, "Để bác sĩ đi vào cho kiểm tra cho Phương Cảnh Thâm đi!"

Giọng điệu Phương Cảnh Xán có chút nặng nề: "Anh tôi... Vẫn chưa tỉnh sao?"

"Vẫn chưa." Tô Tiểu Đường lắc lắc đầu, "Xin lỗi, không giúp gì được cho mọi người."

Phương Cảnh Xán giận dữ: "Nói lời ngốc nghếch gì thế, lúc đầu cũng không trông mong rằng nó có thể hữu dụng."

Vừa nói xong, Phương Trạch Minh đỡ lấy bà cố cách đó không xa vội vã chạy tới.

"Thế nào rồi? Không tỉnh lại sao?" Vẻ mặt bà cố tỏ ra chờ mong hỏi.

Phương Cảnh Xán trầm mặc lắc lắc đầu.

Bà lão một lòng mong đợi đứa cháu đích tôn có thể tỉnh lại, lo lắng cả đêm, bây giờ bị tuyên cáo không tỉnh lại, thân thể không đứng vững, suýt chút nữa té xỉu, "Trời ơi, đứa cháu đáng thương của tôi..."

Phương Trạch Minh cũng có chút thất vọng, chẳng qua trước đó cũng không ôm kỳ vọng quá lớn, đỡ lấy bà cố an ủi, "Bà nội! bà đừng quá sốt ruột, nhất định sẽ có cách!"

"Đúng vậy bà cố, cháu vừa mới được chuyên gia vô cùng nổi tiếng ở nước ngoài, qua tay ông ta có không ít người đang từ đời sống thực vật có thể tỉnh lại...."

Hai người an ủi thật lâu mới có thể đưa bà cố về phòng nghỉ ngơi .

Phương Trạch Minh nhìn vẻ mặt tự trách của Tô Tiểu Đường khuyên giải nói: "Tô tiểu thư, cháu vất vả rồi!"

"Không sao ạ, cháu cũng không giúp được gì..."

"Trước đó ta cũng nói rồi, lần này muốn cháu giúp một tay cũng chỉ vì trấn an bà cụ, không phải vì để Phương Cảnh Thâm tỉnh lại, kết quả này cũng nằm trong dự liệu, Tô Tiểu Đường đừng nên tự trách mình."

"Vâng ạ, cháu cũng nói cách này không khả thi, chẳng qua là vì an ủi bà cố thôi ạ."

Tô Tiểu Đường mệt mỏi mở miệng.

"Đúng rồi, chuyện lần trước đã sắp xếp chưa?" Phương Trạch Minh nhìn về phía Phương Cảnh Xán hỏi.

"Con đã gặp mặt bác sĩ Smith, bên Mỹ cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi ạ, lúc nào cũng có thể đưa anh con sang."

"Vậy thì tốt..." Phương Trạch Minh gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng. "Nếu Cảnh Thâm không tỉnh lại, sợ không thể gạt nổi mẹ con bên kia..."

Phương Cảnh Xán cũng đầu đầu không thôi, "Một bà cố đã đủ lắm rồi, nếu như bị mẹ biết không biết sẽ khó khăn thế nào nữa! Thân thể mẹ vốn yếu ớt, chỉ sợ sau này trong nhà lại thêm một người bệnh..."

Tô Tiểu Đường nghe được một câu trong đó, trong lòng giật mình, chần chừ hỏi, "Mọi người muốn đưa Phương Cảnh Thâm sang Mỹ sao?"

"Đúng vậy, tiếp tục ở trong nước nhất định không có tiến triển. Thật ra đã sớm có ý định đưa anh tôi sang đó, chẳng qua vì bà cố muốn tìm người xung hỉ cho anh ấy mới để đến bây giờ." Phương Cảnh Xán trả lời.

"Vậy khi nào anh ấy trở về?" Tô Tiểu Đường vội vàng hỏi.

Phương Cảnh Xán trầm ngâm, "Trước khi tỉnh lại, sợ là phải ở luôn bên đó.."

Tâm tư của Tô Tiểu Đường bỗng dưng rối loạn tới bởi, Phương Cảnh Thâm ở trong nước, mỗi ngày cô còn có thể mang theo Thập Viên tới thăm anh, bây giờ đột nhiên Phương Cảnh Thâm phải đi tới nơi xa như thế, khiến trong lòng cô cảm thấy trống rỗng, quan trọng nhất là chuyển đổi linh hồn có thể bị ảnh hưởng vì khoảng cách hay không...

Tâm tình Phương Cảnh Thâm lúc này cũng rất nặng nề, thân thể và linh hồn cách nhau xa như vậy khiến anh không có cảm giác an toàn, nhưng bên Mỹ thực sự có trình độ chữa trị tốt hơn nhiều, nên anh cũng không xác định được cuối cùng nên thế nào, bây giờ cho dù anh biết nên làm thế nào thì thân thể cũng chỉ sợ chả làm được gì.

"Đưa anh con về bệnh viện trước, mau chóng thu xếp phía bên Mỹ đi, càng nhanh càng tốt." Phương Trạch Minh nhìn điện thoại trong tay vang lên, lông mày nhăn lại, "Mẹ con gọi tới, haiz..."

"Con biết rồi, nếu không có gì thay đổi thì ngày mai có thể đi." Phương Cảnh Xán trả lời, sau đó nhìn về phía Tô Tiểu Đường đang mất hồn mất vía, "Tiểu Đường, để tôi cho tài xế đưa cô về."

Tô Tiểu Đường nhìn Phương Cảnh Thâm ngồi ở trên xe lăn được bác sĩ đẩy ra, "Tôi có thể đi cùng anh đưa anh anh vào viện không?"

Phương Cảnh Xán ngần ngừ một chút rồi gật đầu.

Dọc đường đi mọi người đều trầm mặc.

Mắt Tô Tiểu Đường không hề rời khỏi thân thể Phương Cảnh Thâm, rất nhanh, rốt cuộc đến bệnh viện, cô vẫn không nghĩ ra cách nào.

Trơ mắt nhìn phòng bệnh đang ngày càng gần, nhìn bác sĩ đẩy anh vào, anh sẽ đi Mỹ, có thể rất lâu mới trở về, cũng có thể vĩnh viễn không trở về được, thậm chí cô đã nghĩ đến khả năng xấu nhất, chẳng may thân thể Phương Cảnh Thâm chết thì phải làm thế nào...

Từ một người yên ổn, lại cả đời làm một con cún...

Tất cả đều vì mình, tại sao lại thích anh chứ, tại sao hôm đó lại còn muốn quyến luyến sự dịu dàng của anh, vì sao không tự về nhà chứ..

Nếu không phải bản thân quyến luyến, tham lam thứ không nên thuộc về mình, thì tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra...

Cô càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng tự trách, càng nghĩ càng cảm thấy tuyệt vọng... Lúc này, cô nhìn thấy bác sĩ liền muốn vào phòng bệnh đột nhiên mặt mũi Phương Cảnh Xán hoảng sợ nhìn cô, chính xác mà nói là nhìn phía sau cô.

Cô đang chìm trong đau khổ không biết xảy ra chuyện gì, tỉnh tỉnh mê mê quay đầu đi, một lưỡi dao sắc bén bóng loáng lao đến trước mắt.

Một bác sĩ mặc áo khoác trắng nghiêng ngả lão đảo chạy qua bên người cô, sau đó là một người đàn ông mặc áo đen vẽ mặt điên cuồng tàn nhẫn, trong tay cầm một con dao chém lung tung, chỉ trong chớp mắt đã chém lên người cô...

Chờ đến khi cô phản ứng lại thì lưỡi dao đã hạ xuống, hoàn toàn không kịp tránh né, cô chỉ có thể bị dọa mà nhắm hai mắt lại, thế nhưng, cảm giác đau đớn đã lường trước không hề xảy ra.

Chỉ nghe thấy "Grừ" một tiếng đau đớn thảm thiết, Tô Tiểu Đường vừa mở mắt liền nhìn thấy Phương Cảnh Thâm bỗng nhiên nhảy lên dưng vào thân thể người đàn ông điên loạn, chỉ một chút nữa lưỡi dao sẽ đâm xuyên qua thân thể anh, tránh được một kiếp nguy hiểm, thế nhưng Thập Viên lại bị người đàn ông kia nổi giận đá một cái, thân thể văng ra đập vào bức tường rơi xuống, sau đó không còn nhúc nhích.

"Phương -- Thập Viên!!!" Tô Tiểu Đường kinh hồn nhào tới ôm Phương Cảnh Thâm vào trong ngực, vẽ mặt chưa từng hoảng loạn như thế,

"Thị Viên, anh tỉnh lại đi....Thị Viên..."

Toàn thân Tô Tiểu Đường run rẩy ôm Thị Viên khóc nức nở, Phương Cảnh Xán ở bên cạnh xông tới hỗ trợ chế ngự tên côn đồ, tiếng hét của bác sỹ và người bệnh toán loạn, bảo vệ và cảnh sát rất nhanh đã xuất hiện, mang người đàn ông gây rối đi...

Nửa giờ sau, phòng bệnh VIP.

Bởi vì chuyện xảy ra ở bệnh viện, lại có Phương Cảnh Xán thu xếp, bệnh viện tiếp nhận Thị Viên, kiểm tra cho nó toàn thân rồi xếp cho nó một phòng bệnh.

Kết quả kiểm tra khá tốt, theo đó Thị Viên chỉ là đụng vào đầu nên hôn mê, chân bên trái ở phía trước có chút sưng đỏ và trầy xước, những chỗ khác không hề bị thương.

Phương Cảnh Xán vỗ vỗ vai cô, " Tiểu Đường, đừng lo lắng, bác sỹ nói Thị Viên không sao rồi, chậm nhất hai giờ nữa sẽ tỉnh lại, đến căng tin ăn gì đi, bữa sáng cô cũng chưa ăn, lại vừa kinh sợ như thế..."

Lừa gạt, lần trước bác sỹ cũng nói Phương Cảnh Thâm tất cả đều bình thường, sẽ nhanh chóng tỉnh lại, nhưng kết quả thì thế nào...

Tô Tiểu Đường lắc đầu không chịu: "Tôi muốn ở đây trông Thị Viên, nếu nó tỉnh không thấy tôi sẽ lo lắng..."

"Haiz, được rồi, cô chờ tôi đi mua cơm cho cô."

"Không cần phiền phức như thế, tôi không đói, không muốn ăn..."

Phương Cảnh Xán cảm thán không thôi: "Thời buổi này bác sỹ cũng là nghề không an toàn, lúc trước anh trai tôi muốn làm bác sỹ mẹ tôi cũng không đồng ý, nói rằng mấy năm nay bác sỹ bị oán trách khá nhiều, anh tôi

còn chưa từng gặp, không ngờ hôm nay cô lại gặp, đi ngang qua thôi mà cũng bị liên lụy, thật quá xui xẻo, cũng may chúng ta có Thịch Viên ngăn cản, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng được, chờ Quả bóng nhỏ tỉnh lại phải cảm ơn nó thật tốt..."

Tô Tiểu Đường sờ sờ bộ lông mềm mại ấm áp của Thịch Viên, hốc mắt ửng đỏ, lần trước tai nạn giao thông là Phương Cảnh Thâm ở phía trước chắn cho cô, lần này lại là anh ấy cứu cô...

Cái gì mà phúc tinh chiếu rọi chứ, cô chính là tai họa, hơn nữa tất cả tai nạn đều chuyển qua người cô yêu quý nhất, trên đời còn có trừng phạt nào tàn nhẫn hơn thế chứ? Kiếp trước cô đã giết bao nhiêu người để kiếp này tạo nghiệp chướng nhiều đến thế...

"Tôi không sao rồi; cậu cứ làm việc của mình đi, không cần ở cùng với tôi ." Tô Tiểu Đường kìm nén cảm xúc bình tĩnh nói.

"Vậy được rồi, Thịch Viên tỉnh thì nói cho tôi biết một tiếng, tôi đưa bọn cô trở về."

"Được."

Tô Tiểu Đường nằm sấp ở mép giường, không chớp mắt nhìn Phương Cảnh Thâm, đau lòng sờ sờ đầu của anh, sao lại ngốc như thế chứ, chẳng may anh xảy ra chuyện gì hoặc lúc đó bị dao gây thương tích thì phải làm thế nào, vốn dĩ đã không quen thân thể của Thịch Viên, tiếp tục bị thương thì càng vất vả, nếu đổi lại là cơ thể nhiều mỡ của cô, bị đâm một dao cũng chẳng là vấn đề gì lớn.

Tô Tiểu Đường suy nghĩ miên man, nghĩ đi nghĩ lại không biết làm sao lại mơ màng ngủ mất, lúc tỉnh lại lần nữa là do trên mặt ngứa ...

Mê man mở mắt ra, nhìn thấy Thịch Viên phóng đại trước mắt; sau đó cảm giác bị đầu lưỡi liếm trên mặt, chính là cảm giác này khiến cô tỉnh lại.

"Thịt Viên đừng đùa nữa..." Tô Tiểu Đường mở màng vài giây liền tỉnh lại, ngây ngốc ngồi thẳng người, ôm đầu Thịt Viên xem trái nhìn phải, "Phương Cảnh Thâm anh tỉnh rồi, cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu hay không? Anh có đói bụng không, tôi đi chuẩn bị cho đồ ăn cho anh!"

Phương Cảnh Thâm há miệng thở phì phò, nhiệt tình liếm trên tay trên người cô, cái đuôi lắc trái lắc phải ngoe nguẩy, còn có ý đồ dè lên người cô đùa nghịch...

Tô Tiểu Đường rất nhanh liền nhận ra có gì đó không đúng; một lần nữa đẩy chú cún nào đó có ý định nhào lên người mình ra, giơ một ngón tay, vô cùng khẩn trương hỏi, "Phương Cảnh Thâm, đây là mấy?"

Phương Cảnh Thâm trả lời bằng cách sung sướng cắn ngón tay cô một cái.

Tô Tiểu Đường: "..."

Tô Tiểu Đường rút ngón tay ra, lại chìa bàn tay đến trước mặt anh để anh viết chữ, "Phương Cảnh Thâm... anh, có phải anh không phải là Phương Cảnh Thâm không?"

"Phương Cảnh Thâm" cúi đầu liếm liếm lòng bàn tay, sau đó ngẩng đầu lên ngây ngốc nhìn cô, chân không nhịn được mà giơ lên có ý muốn bắt tay.

Tô Tiểu Đường không thể tin nhìn ánh mắt ngu ngốc của Husky, đây... Đây là Thịt Viên của cô! Thịt Viên của cô đã trở lại!

Thịt Viên của cô quay về rồi; vậy Cảnh Thâm đã đi đâu?

Còn đang kinh ngạc, bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bàn tán của mấy cô y tá.

"Cậu nói bác sĩ Phương tỉnh rồi hả? Thiệt hay giả thế!"

"Đã công bố lâu rồi, bên ngoài hành lang có cả một đám người đến xem bệnh kia, còn có thể giả sao?"

"Chuyện này xảy ra khi nào? Không phải nói ngày mai sẽ chuyển đến bệnh viện ở Mỹ sao? Sao đột nhiên tỉnh lại rồi!"

"Ai biết được, mới cách đây không lâu, bác sĩ đỡ anh ấy về giường phát hiện ngón tay anh ấy cử động; sau đó thì anh ấy tỉnh lại! Mọi người còn đang vui vẻ đây!"

"Cám ơn trời đất, Bồ Tát phù hộ, nam thần nhà tớ chính là phúc lớn mạng lớn!"

...

Tỉnh rồi? Phương Cảnh Thâm thật sự tỉnh rồi? !

Tô Tiểu Đường đứng vụt lên, sau đó lao đảo chạy ra ngoài.

"Thị Viên, lại đây!"

Sau lưng Thị Viên nghe tiếng chủ nhân gọi phe phẩy đuôi nhảy xuống giường đi theo, lúc nhảy xuống đột nhiên mất thăng bằng suýt nữa trượt chân, chắc là còn chưa quen thân thể mình đột nhiên nhẹ như thế.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Một đoàn người đang tụ tập chen lấn ở phía trước hành lang, mọi người đều cầm hoa tươi, ôm cả giỏ đồ bỏ, trong đó có không ít bạn học mà cô quen biết, thậm chí còn có không ít phóng viên của các tòa soạn báo nôn nóng chờ đợi ở đó, không thấy người, lập tức quần lấy y tá bác sĩ để hỏi thăm tin tức.

Trong đám người truyền đến tiếng rì tai nhỏ nhỏ_____

“Trước kia ông đây đã nghe các người nói gia đình của bác sĩ Phương thế này thế kia, nếu có nhiều tiền như vậy thì cần gì chạy tới đây làm bác sĩ, không ngờ địa vị lại lớn như thế...”.

“Không phải sao, nếu anh ta không đột ngột bị tai nạn xe thì ai biết anh ta lại là đại thiếu gia của tập đoàn Phương thị”.

“Nhưng vì sao đến cuối cùng công ty là do Nhị thiếu gia thừa hưởng? Bác sĩ Phương cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện trong nhà...”.

“Chuyện của người nhà giàu ai mà biết được”.

“Tôi còn nghe nói lúc này bác sĩ Phương có thể tỉnh lại là vì Phương gia tìm một người con gái xung hỉ cho anh ta”.

“Thật hay giả thế? Bây giờ còn có người xung hỉ sao?”.

“Không phải vậy sao, cô đừng vội không tin, mới vừa xung hỉ xong người lập tức tỉnh lại đó”.

“Trùng hợp thì sao?”.

Tô Tiểu Đường đứng bên ngoài phòng bệnh đang bị một đám người bao vây, từ xa xa nhìn vào bên trong, thật may vóc dáng của cô không tính là thấp, nhón mũi chân, miễn cưỡng có thể xuyên thấu qua khe hở nhìn thấy tình hình bên trong phòng bệnh.

Áo blouse trắng đi tới đi lui, đứng cạnh giường bệnh là Phương Trạch Minh và Phương Cảnh Xán, trên giường bệnh, Phương Cảnh Thâm lẳng lẳng mà ngồi dựa vào thành giường, ánh mặt trời từ cửa sổ thủy tinh đối diện chiếu thẳng lên đuôi lông mày lạnh nhạt của anh, vẻ mặt của anh rất bình tĩnh mà phối hợp với các bước kiểm tra của bác sĩ, sắc mặt hơi có chút tái nhợt, nhưng tinh thần xem ra cũng không tệ lắm, hai mắt vốn luôn nhắm chặt cũng đã khôi phục ánh sáng tràn đầy màu sắc của ngày xưa.

Không biết anh đã nói gì đó với Phương Cảnh Xán ở bên cạnh, Phương Cảnh Xán lập tức giậm chân, khuôn miệng đóng đóng mở mở rất nhanh, có lẽ là cãi nhau với anh, Phương Cảnh Thâm cong môi cười đáng vẻ có chút bất đắc dĩ, vẻ mặt giống như vừa trải qua một đời người vậy, Phương Cảnh Xán nhìn thấy sắc mặt của anh thì đột nhiên ngậm miệng lại, nghiêng mặt hai tay ôm ngực không kiên nhẫn mà nói câu gì đó...

Tô Tiểu Đường vẫn đứng ngay tại chỗ ngơ ngác nhìn, quan sát từng cử chỉ hành động, từng biểu cảm của anh...

Phương Cảnh Thâm thật sự đã trở lại...

Tảng đá to lớn lúc nào cũng bị đè nén ở trong lòng rốt cuộc ầm ầm rơi xuống, khi nhìn thấy anh bình yên vô sự thì sự tự trách, áy náy, lo lắng cùng sốt ruột lúc nào cũng tra tấn cô đột nhiên biến mất như tuyết tan, hô hấp cũng trở nên nhẹ nhõm hơn.

Nhưng mà, sau khi tất cả những rối rắm cùng phiền não biến mất, thì lập tức một cảm giác trống rỗng rất lớn ập đến càng quét cô, chỉ trong nháy mắt, cô ngờ nghệch mà đứng ngây ra tại chỗ, giống như đứa nhỏ vẫn luôn được nắm tay đột nhiên lại lạc mất người lớn, không biết bước tiếp theo mình nên đi đâu...

“Gâu...” Thịch Viên vòng quanh chân của cô gấp đến độ quay vòng vòng.

“Đói bụng rồi?” Tô Tiểu Đường ngồi xổm xuống vuốt ve đầu nó, sau đó làm những chuyện mà từ trước tới giờ chưa bao giờ dám làm với Phương Cảnh Thâm, ôm chặt cơ thể của Thịch Viên, thật vui vẻ mà xoa xoa nhúm lông xù trên đầu nó.

Thịch Viên rất vui vẻ mà đáp lại, đưa đầu ra đùa giỡn nhiệt tình

Tô Tiểu Đường chôn đầu vào bộ lông ấm áp như bông của nó, một lúc sau, chậm rãi đứng lên, liếc mắt vào trong phòng bệnh lần cuối, sau đó xoay người...

“Thịch Viên chúng ta về nhà thôi, làm thịch bò viên cho cứng được không?”.

“Gâu u u !”.

Trong phòng bệnh.

Phương Cảnh Thâm nhìn xuyên qua cửa sổ, liếc nhìn ra bên ngoài phòng bệnh, vẻ mặt vốn bình tĩnh dần dần nhuốm vài phần thiếu kiên nhẫn.

Các đốt ngón tay thon dài gõ “Cộc, cộc, cộc” rất có quy luật lên mặt bàn bằng gỗ nguyên chất bên cạnh giường, gõ gõ, đột nhiên một tay túm

lấy Phương Cảnh Xán đang lải nhải bên cạnh lồi sang, một tay sờ soạng trên người cậu ta.

Phương Cảnh Xán nhìn thấy Phương Cảnh Thâm bỗng dừng giở trò với mình, khoa trương mà lùi về sau vài bước che quần áo: “Làm gì đó, làm gì đó?”.

“Cho anh mượn di động”.

“Anh vừa mới tỉnh lại sao không nghỉ ngơi đi? Bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi điều dưỡng cho khỏe, những chuyện khác anh đừng quan tâm tới, dù sao anh cũng đã ngủ lâu như vậy rồi, cũng không cần để ý có nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa...”.

Phương Cảnh Thâm thẳng thừng cắt ngang lời nói của cậu ta: “Đưa cho anh”.

“Lòng tốt lại bị coi là lòng lang dạ thú...” Phương Cảnh Xán lăm bắm không tình nguyện mà đưa di động cho anh: “Anh gọi điện thoại cho ai vậy? Có nhớ số không? Đúng rồi, em phải mở pass đã...”.

Nhìn thấy Phương Cảnh Thâm không đợi anh nói mật khẩu liền “Cạch, cạch, cạch” nhập mật khẩu thành công. Về mặt Phương Cảnh Xán khiếp sợ mà chỉ chỉ vào anh nói không ra lời: “Em thấy anh đúng là một kẻ biến thái, vì sao anh lại biết pass di động của em! Em còn chút riêng tư nào không?”.

Phương Cảnh Thâm không để ý em trai nhà mình đang đứng đó bất mãn gào thét, nhanh chóng lục lợi danh bạ, cuối cùng ngón tay khê động, màn hình dừng lại ở cột chữ C, ánh mắt rơi vào cái tên “Candy” trên màn hình,

Phương Cảnh Thâm ngẩng đầu liếc Phương Cảnh Xán một cái, Phương Cảnh Xán có chút chột dạ chớp chớp mắt: “Làm gì vậy? Trong di

động của em có người mà anh quen à?”.

Phương Cảnh Thâm trực tiếp nhấn vào biểu tượng màu xanh lá bên cạnh cái tên, tiêu biểu cho việc gọi vào số điện thoại đó.

“Này, này, anh đừng làm bậy...” Phương Cảnh Xán thiếu chút nữa là bổ nhào qua, nhưng bị ánh mắt của Phương Cảnh Thâm dọa mà lùi lại, nghĩ thầm người này sao không có chút ý thức nào của bệnh nhân thế nhỉ, hung dữ như sói con.

“Rất xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy...”.

Di động truyền đến giọng nói máy móc, lặp đi lặp lại lời nhắc nhở...

Phương Cảnh Thâm nhíu mày, xoay tròn di động trong lòng bàn tay vài vòng, lại gọi một lần nữa, nhưng vẫn được báo đã tắt máy.

Phương Cảnh Xán nhân cơ hội đó đoạt di động về: “Anh biết số này sao?”.

“Lúc anh không có ở đây, có phát sinh chuyện gì hay không?” Phương Cảnh Thâm không trả lời mà hỏi ngược lại.

Phương Cảnh Xán lập tức trả lời: “Không có, không có, có thể xảy ra chuyện gì chứ”.

Vừa dứt lời, cửa phòng bệnh đã được đẩy ra, bà cụ được Phương Trạch Minh đón tới đây, vừa khóc vừa kích động mà tiến lên : “Thâm Thâm à...”.

“Bà cố...”.

Bà cụ ngồi ở mép giường, nhìn chặt trai từ trên xuống dưới, sờ trái sờ phải lúc này mới khẳng định anh thật sự không sao cả: “Thâm Thâm à, rốt cuộc cháu đã tỉnh lại...”.

“Bà cố, cháu không phải đang rất khỏe sao, bà đừng khóc”.

“Tĩnh là tốt rồi, tĩnh là tốt rồi! Thâm Thâm à, lần này cháu có thể tĩnh lại, nhất định phải cảm ơn một người”.

Phương Cảnh Xán không kịp ngăn lại, bà cụ đã buột miệng nói ra: “Là bạn học của cháu đó, là Tô Tiểu Đường, nếu nói ra cháu có thể không vui, nhưng thật sự may nhờ có cô bé đó cháu mới có thể tĩnh lại, ba của cháu còn nói ta làm càn, nếu không phải ta kiên trì xin con gái nhà người ta xưng hỉ cho cháu thì làm sao cháu có thể tĩnh lại”.

Bà cụ khẳng khẳng nhất định nguyên nhân là do xưng hỉ mới có thể giúp cho chặt trai bà biến nguy thành an mà tĩnh lại.

Trên đời này không có bức tường nào kín gió, Phương Trạch Minh biết chuyện này sớm hay muộn cũng không giấu được, ông cũng không cản bà cụ nói ra, chẳng qua đối với phản ứng của con trai ông vẫn có chút lo lắng, đứng bên cạnh giải thích, nói: “Chỉ là nghi thức mà thôi, cũng không có người ngoài biết, bố đã hứa sau này nếu gặp chuyện gì phiền phức, có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp, không cần thiết phải dây dưa đến những chuyện khác, con cũng đừng trách bọn ta tự quyết định, chúng ta thực sự không còn cách nào khác...”.

Nổi giận đi, nổi giận đi, nổi giận đi! Phương Cảnh Xán ở bên cạnh yên lặng cầu nguyện, với sự hiểu biết của cậu về Phương Cảnh Thâm, người này không chỉ có thân thể sạch sẽ mà tinh thần cũng phải sạch sẽ...

“Không sao, chỉ cảm thấy quá oan ức cho con gái người ta”.

Phản ứng một cách bình tĩnh của Phương Cảnh Thâm làm cho cậu hoảng sợ. Chẳng những không tức giận, trong ánh mắt dường như có vẻ vui vui? Đây thật sự là anh trai của cậu ta sao?

Bà cố vừa nghe liền phấn khích, lôi kéo tay anh, kích động không thôi: “Đúng đúng, cháu cũng cảm thấy vậy à, Tiểu Đường đúng là một cô gái tốt, giúp Phương gia chuyện lớn như vậy, nhất định phải cảm ơn cô bé thật tốt mới được, Thâm Thâm cháu nói có phải hay không?”,

“Dĩ nhiên, bà cố yên tâm. Cháu sẽ đích thân cảm ơn cô ấy”.

Phương Cảnh Xán cảm thấy hai chữ “Đích thân” của anh trai cậu khi lọt vào tai mình luôn có chút ý nghĩa hàm xúc khác, cũng không biết cảm giác của cậu có sai hay không nữa.

Về đến nhà, công việc đầu tiên của Tô Tiểu Đường là cho Thịt Viên ăn, phát hiện di động trong túi đã hết pin, kiểm ngay cục sạc nạp điện vào, sau đó quan sát xung quanh nhà một cái, đem khăn mặt của Phương Cảnh Thâm, bàn chải đánh răng và tắm thơm, để vài hôm nữa thu dọn những vật phẩm hằng ngày này đặt vào trong một cái rương lớn.

Sau khi làm xong hết mọi chuyện, Tô Tiểu Đường ngồi xếp bằng ở dưới đất ngây ngốc một lúc lâu, Thịt Viên vừa được cho ăn đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của nó, lúc này mới có thời gian chú ý đến những chuyện khác, dường như là cảm giác được căn nhà quá khác biệt với trước kia, không ngừng đi xung quanh ngửi ngửi bên Đông, rồi lại ngửi ngửi bên Tây khu vực mà nó đã quá quen thuộc, có lẽ lúc ở bệnh viện cảm giác thân thể có chút khác lạ, bây giờ động tác nó thích nhất chính là nhảy lên nhảy xuống chơi đến quên trời quên đất, cuối cùng lẫn lộn lốc chui vào lòng Tô Tiểu Đường làm nũng.

Tô Tiểu Đường cười cười xoa đầu nó, thuận tay mở túi bánh quy dành cho thú cưng ra, cho nó ăn từng miếng từng miếng, từ trong chiếc hộp đã được thu dọn lấy ra cái IPAD, sau khi mở lên lại phát hiện ở bên trong là kế hoạch giảm béo mà Phương Cảnh Thâm đặt ra cho cô đang lảng lảng nằm ở

đó, còn có những lời anh thường nói với mình, đều không có cắt bỏ, mà được giữ lại trong văn bản word...

[Sau này tôi “Gâu” một tiếng là tỏ vẻ đồng ý, hai tiếng là phủ định].

[Vẫy đuôi là biểu thị sự đồng ý].

[Có thể xoa đầu, nhưng không được vuốt lỗ tai].

[Không cần tỉa lông].

[Không cần vòng cổ].

[Cô giúp tôi tắm, không đi cửa hàng cho thú cưng].

Xem trang này xong, thuận tay mở album ảnh ra, bên trong chỉ có một tấm ảnh, vừa mở ra liền thấy, trong bức ảnh là cô gái đội mũ phượng mang khăn quàng vai, ngại ngùng không biết làm sao hơi cúi đầu, hai tay đan vào nhau đặt ở phần bụng.

Là bức ảnh ngày đó, cô vừa từ trong phòng thử đồ bước ra, là do Phương Cảnh Thâm chụp sao...

Thị Viên ăn xong bánh bích quy cũng không chịu yên tĩnh, từ góc sáng sửa ngậm một quả bóng đặt trước mặt cô, vẻ mặt chờ mong mà nhìn cô, Tô Tiểu Đường thuận tay ném quả bóng ra xa, nó lập tức thờ hồn hên chạy tới nhặt trở về, cô lại ném, nó lại phe phẩy đuôi nhặt về, lặp lại như thế, hoàn toàn không chê nhàm chán...

Trước kia Phương Cảnh Thâm cũng thường xuyên chơi những trò chơi giống vậy với cô, chẳng qua khi đó vì giúp cô giảm cân, ném bóng chính là Phương Cảnh Thâm, chạy đi chạy lại nhặt bóng chính là cô...

Tô Tiểu Đường cười cười cùng chơi với Thập Viên, mãi cho đến lúc có một giọt lạnh lẽo rơi xuống mu bàn tay, lấy tay quẹt một cái, mới phát hiện đã ẩm ướt một mảng...

“Ừ ử?” Thập Viên nhìn thấy chủ nhân không ném nữa, nghi ngờ mà đem quả bóng đang ngậm thả xuống, cuối cùng lắc lắc cái đuôi nằm sắp bên cạnh cô chủ.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Dưới tiểu khu

Một chiếc BMW xiêu vẹo dừng lại, Tống Minh Huy và Lâm Tuyết vừa cãi nhau vừa bước xuống xe.

Tống Minh Huy bước nhanh đuổi theo Lâm Tuyết, giữ chặt cánh tay của cô ta, "Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết em nghe anh nói đã!"

"Buông tay! Tống Minh Huy anh đúng là đồ đàn ông thối tha, sao lại gạt tôi đến chỗ này, muốn tôi đi lên ăn nói khép nép xin lỗi người phụ nữ kia sao? Anh nằm mơ đi!" Lâm Tuyết kích động giãy giụa .

Tống Minh Huy nhanh chóng đuổi kịp, "Tiểu Tuyết, em có thể nghĩ cho anh một chút được không? Vì em nói tuyệt đối không có sơ sót nên anh mới yên tâm bắt đầu mua nguyên vật liệu, bây giờ tiền của công ty đổ dồn vào nhập hàng rồi, nếu như không bán được thì toàn bộ hàng trong kho của anh phải làm thế nào bây giờ? Một lần thôi, một lần thôi được không em?"

Lâm Tuyết lắc đầu, giọng điệu không hề thay đổi: "Không được! Tống Minh Huy, tôi nói cho anh biết, tuyệt đối không thể nào! Anh cho rằng mình là ai, dựa vào đâu mà anh bắt tôi phải cúi đầu trước một người phụ nữ hèn hạ như thế? Từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ phải chịu nhục nhã thế này!"

"Anh là ai... Lâm Tuyết, em nói anh là ai ư? Rốt cục em có coi anh là bạn trai của em không?"

"Nếu tôi không xem anh là bạn trai thì có thể giúp anh nhiều thế sao? Không có tôi công ty anh có thể phát triển như thế sao? Tống Minh Huy lương tâm anh bị chó ăn rồi à?"

Tống Minh Huy cuối cùng cũng không nhịn được, giận dữ nói: "Em đừng có lấy chuyện công ty ra nói, tất cả thành công ngày hôm nay đều là do anh tự mình cố gắng, em ngoài việc cả ngày đi dạo phố mua sắm với đám bạn bè tốt xấu lẫn lộn ra thì đã từng làm gì, không phải em cũng chỉ giới thiệu một vài mối quen biết nhỏ thôi sao, có thể thành công cũng là vì anh không ngừng thu xếp với các bên, nhưng sau đó, vì em điêu ngoa tùy hứng, đắc tội với người khác, làm hại anh thất bại trong gang tấc! Bây giờ rõ ràng là có cơ hội bù đắp nhưng em vì một chút lòng tự trọng mà không chịu hi sinh cho anh một chút sao?"

"Bây giờ anh hối hận vì đã theo tôi đúng không? Tôi nói cho anh biết, tôi mới là người phải cảm thấy hối hận vì đã đi theo người đàn ông vô dụng như anh, xảy ra chuyện thì đem bạn gái mình ra phía trước. Hy sinh, tôi hi sinh vì anh chưa đủ sao?" Lâm Tuyết tức đến phát điên, dẫn co qua lại một lúc, cô liền vung tay tát lên mặt Tống Minh Huy một cái.

"Em đúng là người không biết nói lý lẽ, chẳng qua chỉ nói mấy câu có thể giải quyết vấn đề, vì sao em nhất định phải nói những câu khó nghe như thế? Hơn nữa, chuyện này hoàn toàn là do em, nếu không phải em uống say muốn bắt trộm chó thì đã không ..."

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, đó vốn dĩ là ý kiến chung của chúng ta cơ mà? Còn nữa, Tống Minh Huy, có phải anh quá đề cao người phụ nữ kia không? Nếu như cô ta có bản lĩnh như thế thì có thể một mình ở chỗ quán quý này sao? Anh đừng quên, Chủ tịch Tô có một người con trai, huống chi còn có dì Niếp ở đó, người phụ này thì có thể chiếm được lợi lộc gì? Chủ tịch Tô chẳng qua chợt nhớ tới mình còn có một người con gái mà thôi, anh lại xem cô ta là người thừa kế."

Hai người tranh cãi không ngừng, một chiếc Land Rover chậm rãi chạy đến, dừng ở cách đó không xa.

Tống Minh Huy giữ Lâm Tuyết đang điên cuồng, nhìn chiếc xe kia trầm giọng nói, "Đó hình như là xe của Chủ tịch Tô!"

"Cái gì? Anh có nhìn nhầm không!" Lâm Tuyết cũng nhìn về hướng chiếc xe Land Rover, vì đang đứng phía trước xe nên không nhìn rõ biển số nên không thể xác định được.

Mãi cho đến khi cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên bước xuống xe.

Sắc mặt Tống Minh Huy trầm xuống, "Thật sự là ông ta..."

Mặt Lâm Tuyết cũng đen xì, "Ông ta đến đây làm gì?"

"Đương nhiên là đến thăm Tiểu Đường!" Tống Minh Huy liếc cô ta một cái, bình tĩnh phân tích: "Chủ tịch Tô đích thân đến, đây không quan tâm thì là cái gì? Hôm đó ông ta gọi anh đến trong lời nói tràn ngập yêu thương cô con gái này, bởi vì Tiểu Đường giận dữ với ông ta, không chịu tha thứ cho ông ta nên chúng ta mới có thể không biết cô ta, Chủ tịch Tô hỗ trợ với Tiểu Đường tuy là ông ta còn con trai nhưng chắc sẽ không bạc đãi cô con gái này."

"Tiểu Đường, Tiểu Đường... Gọi thật là thân thiết! Hồi hận vì đã đá người ta đúng không? Hồi hận chọn tôi đúng không? Ha ha, cũng đúng thôi; ai biết được người phụ nữ béo kia lại có thể là thiên kim tiểu thư nhà có tiền đâu, vậy anh đi tìm cô ta đi! Anh đi lấy lòng người đàn bà mập mập chết bầm kia là được rồi! Tiểu thư đây không theo được!"

Lâm Tuyết xoay đôi giày cao gót quay người rời đi, trước khi đi còn dậm chân một cái, nước mắt lưng tròng mà quay đầu nhìn Tống Minh Huy;

lại thấy anh ta nhìn hướng Chủ tịch Tô rời đi, không hề có ý định đuổi theo, vì vậy chỉ có thể hung hăng trừng mắt anh ta một cái, khập khiễng bước đi.

Lúc đó Tô Tiểu Đường vừa mới dọn dẹp lại nhà cửa xong, đang bị Thập Viên quần lấy đòi ra ngoài chơi, nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Nhìn người đứng trước cửa, Tô Tiểu Đường sửng sốt, "Sao ông lại tới đây?"

Tô Kiến Thụ hôm nay cố ý mặc một quần áo bình thường khiến cho bản thân nhìn vào có vẻ thân thiết một chút, vẻ mặt hơi lo lắng đứng ở cửa, thấy con gái mở cửa lập tức lộ ra nụ cười âu yếm, nghe lời cô nói xong lại có chút đau lòng nhìn cô, "Tiểu Đường, không phải con đồng ý tối nay ra ngoài ăn cơm với bố sao? Lúc này bố gọi cho con không được, sợ con xảy ra chuyện, cho nên mới chạy tới đây, hay là, con không muốn ăn cơm với bố ..."

"Không phải, xin lỗi, điện thoại của tôi hết pin còn đang sạc, ông vào nhà ngồi đi." Lúc này Tô Tiểu Đường mới nhớ ra hôm trước đã đồng ý với Tô Kiến Thụ tối nay cùng đi ăn cơm, hai ngày này xảy ra quá nhiều chuyện, suýt chút nữa cô đã quên mất.

Tô Kiến Thụ nghe cô nói như vậy thở phào một hơi, "Được, được..."

Thập Viên tò mò nhìn người xa lạ đi vào, quan sát ông ta từ xa.

Tô Tiểu Đường rót cho ông ta rót cốc nước, "Ông chờ một chút, tôi đi thay quần áo là có thể đi rồi."

Tô Kiến Thụ do dự gọi cô lại: "Từ từ, Tiểu Đường à, không cần phiền phức ra ngoài ăn, bên ngoài đồ ăn không sạch sẽ lại đầy dầu mỡ, bố ở nhà

làm đồ ăn cho con, con thấy được không? Thật ra bố có mang đồ ăn theo, để ngay trên xe ở dưới lầu..."

Tô Kiến Thụ nói những lời này, Tô Tiểu Đường cũng không tiện từ chối: "Vậy cũng được."

"Con chờ bố, bố xuống lấy thức ăn." Tô Kiến Thụ vui vẻ đi xuống lầu.

Bản chất Tô Kiến Thụ dù sao cũng là thương nhân, sở trường lớn nhất chính là làm sao tối ưu hóa lợi ích, vốn chỉ là một bữa cơm đơn giản, lại nhân cơ hội này phát triển thành tự mình nấu cơm cho con gái tranh thủ thêm tình cảm.

Lúc này Tống Minh Huy còn chưa đi, vẫn đang đứng đợi ở nơi bí mật gần đó, thấy Tô Kiến Thụ xuống nhanh như vậy cảm thấy có chút thất vọng, chẳng qua, ngay sau đó, anh ta phát hiện Tô Kiến Thụ không lái xe rời đi, mà là xách từ trong cốp mấy túi to rau cải trái cây sữa bò đồ ăn vặt cái gì cũng có, kích động lại đi lên .

Xem ra phán đoán của anh ta không sai, Tô Kiến Thụ quả thực rất quan tâm cô con gái này, nhìn vẻ mặt vui vẻ đi lên của ông ta, có thể nhận thấy mối quan hệ cha con có chút tiến triển.

Trong mắt Tống Minh Huy lướt qua một chút hối hận, nhưng lập tức lại lộ ra vẻ mặt tình thế bắt buộc.

"Tiểu Đường, tạp dề ở đâu?" Tô Kiến Thụ cầm lấy đồ ăn đi vào bếp.

Tô Tiểu Đường do dự nhìn ông ta:"Hay là để tôi làm cho."

"Tuy rằng bố đã lâu rồi không xuống bếp, nhưng tay nghề không hề thụt lùi, chút nữa con ăn sẽ thấy!" Tô Kiến Thụ tràn đầy tự tin tìm tạp dề buộc vào, khuyên cô ngồi trên sofa xem TV, lại nhét một túi đồ ăn vặt thật to cho cô, "Giày nhiều như vậy, có phải đang giảm béo không? Dù gì

cũng đừng học những cô gái kia liều mạng giảm béo, đói bụng thì làm gì có sức."

Tô Tiểu Đường ngồi trên ghế sofa nhìn bóng lưng bận rộn của ông ta ở trong phòng bếp, hốc mắt ươn ướt, từ trước đến nay Tô Kiến Thụ đều rất thương cô, khi còn bé người cô thân thiết nhất chính là bố, lúc nào cũng đánh bố, sau đó vì ông ta phạm vào sai lầm "Mỗi người đàn ông đều gặp phải" dần dần đối với ông ta như người xa lạ.

Tô Kiến Thụ làm một bàn đồ ăn cô thích, còn đặc biệt nấu cho Thập Viên một nồi xương thơm ngào ngạt, đồ ăn tỏa ra sức hút mê người khiến Thập Viên lúc đầu còn thể hiện cảnh giác giờ ngoắc ngoắc đuôi phản bội.

"Thế nào? Có ngon không?"

Tô Tiểu Đường gật gật đầu, có lẽ bởi vì bây giờ trong lòng cô vô cùng vắng vẻ nên mới cần được quan tâm, thái độ đối với Tô Kiến Thụ cũng hòa hoãn hơn nhiều, hơn nữa nhiều năm như vậy, cho dù oán hận, cũng không thể kịch liệt như lúc đầu.

Tô Kiến Thụ cũng không nói những lời dễ dẫn đến tranh chấp như "Vậy sau này bố thường xuyên tới nấu cho con ăn được không", mà lựa chọn nói vấn đề bản thân quan tâm nhất.

"Bảo bối sang năm con 27 tuổi rồi nhỉ? Là một cô gái trưởng thành rồi rồi... Mới năm nào đầu con mới có một nhúm tóc, rồi nhìn thấy con lớn dần lớn dần..." Tô Kiến Thụ cảm thán hồi lâu, cuối cùng hỏi một câu, "Có thích ai chưa?"

Tô Tiểu Đường ngây ngẩn, "Không có."

Tô Kiến Thụ: "27 tuổi cũng không còn nhỏ nữa, tuy rằng bây giờ con có thể tự nuôi sống mình, thế nhưng con gái thì vẫn phải lập gia đình. Dù sao cũng đừng vì một lần thất bại trong tình yêu mà mất đi lòng tin, có rất

những chuyện cũng phải xem duyên phận, không phải tất cả mọi người đều may mắn ngay từ lần đầu tiên, tất nhiên người đi cùng con cả đời sẽ xuất hiện, thế nhưng con mỗi ngày chỉ ở trong nhà thì không được, trước khi gặp được đúng người thì cũng cần phải có kinh nghiệm tìm tòi và trải nghiệm..."

Tô Tiểu Đường: "Tạm thời tôi không muốn hẹn hò."

Tô Kiến Thụ: "..."

Haiz, vòng vèo nửa ngày như thế mà vẫn vô ích ...

Tô Kiến Thụ thở dài cười khổ: "Cuối cùng vẫn là bố để con phải nhìn thấy một tấm gương xấu."

Tô Tiểu Đường chọc chọc bát cơm trước mặt: "Mỗi người đều có cuộc sống của chính mình, tôi cũng sẽ không vì một lần thất bại mà phủ định tất cả, chỉ là bây giờ tôi còn chưa bình ổn được tâm tình, chờ thêm vài năm nữa rồi hãy nói."

Tô Kiến Thụ nhìn vẻ mặt của con gái, cảm thấy trong khoảng thời gian này chắc đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng cũng không xác định được là có liên quan tới Tống Minh Huy hay không, nói cho cùng có một vài việc mẹ nói với con gái sẽ dễ dàng hơn, huống chi ông lại là một người bố thất bại, muốn quan tâm cũng không làm gì được.

"Vậy được rồi, bố tôn trọng quyết định của con, tuy rằng bố cũng rất sốt ruột, chẳng qua dù sao đây cũng là chuyện cả một đời, ngàn lần không thể vội vàng quyết định, con gái Tô Kiến Thụ của bố không lo không có người lấy, con chỉ cần để ý chọn lựa là được rồi!" Bố Tô rất khí phách để lại một câu.

Có lẽ ông không phải là một người chồng tốt, nhưng đối với cô con gái này trong lòng lại vô cùng yêu thương.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Ăn cơm xong, Tô Kiến Thụ thử thăm dò, hỏi: “Còn mấy ngày nữa là tới tết rồi, năm nay đến nhà bố cùng ăn tết được không?”

Tô Tiểu Đường lắc đầu: “Tôi muốn về quê thăm bà ngoại”.

Tuy thái độ của cô đối với Tô Kiến Thụ có chút thả lỏng, nhưng vẫn có một số chuyện không thể chấp nhận được, bảo cô đi đến nhà ông ta và người đàn bà kia để đón tết, dù thế nào đi nữa cô cũng không cách nào làm được.

Tô Kiến Thụ vốn không ôm hy vọng quá lớn, nghe cô nói vậy cũng không ép cô nữa.

Ngồi được một lát, Tô Tiểu Đường tiễn ông xuống lầu, Thập Viên cũng nhiệt tình theo sát, cùng đi xuống dưới tiễn người.

Sau khi tiễn bước Tô Kiến Thụ xong, Tô Tiểu Đường đang chuẩn bị đi lên, đột nhiên có cảm giác dường như ở phía sau có người đi theo mình, cảm giác kia càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng bỗng nhiên cơ thể bị người theo sau ôm lấy, Tô Tiểu Đường lập tức hung hăng giẫm lên chân người nọ một cái, sau đó nhấc chân đá...

Người nọ đau đớn mà bưng kín đũng quần: “Tiểu Đường là anh, Minh Huy...”.

“...A”. Vậy là không đánh nhầm người.

Lúc trước Phương Cảnh Thâm có dạy cho cô một số chiêu phòng thân, cô vẫn cảm thấy chắc chắn mình không cần dùng tới nó, không ngờ lại có lúc dùng tới.

“Tiểu Đường, anh đến giải thích với em. Chuyện lần trước thực sự rất xin lỗi, lần đó Lâm Tuyết say khướt anh nên ngăn cản cô ta...”.

Thịt Viên vừa nhìn thấy người quen, là người vẫn hay cho mình đồ ăn ngon, mang mình đi ra ngoài chơi, nó vui vẻ mà phe phẩy cái đuôi đi vòng quanh Tống Minh Huy.

Tống Minh Huy thấy Thịt Viên khôi phục sự thân thiết với mình thì vui mừng khôn xiết: “Thịt Viên ngoan, ngày mai tao mang mỳ đi ăn đồ ăn ngon được không?”.

“Gâuuuu Gâuuu”.

Mặt của Tô Tiểu Đường lập tức đen lại: “Không được kêu, theo chị trở về”.

Thế nhưng trước kia cô đã quen không buộc dây cho Phương Cảnh Thâm, lúc này Thịt Viên không có mang vòng, lại hoàn toàn bị thức ăn ngon hấp dẫn, Tô Tiểu Đường không có cách nào để kéo, căn bản gọi nó không đi.

Tống Minh Huy dùng vẻ mặt “Tình cảm nồng nàn” mà nhìn cô: “Tiểu Đường, chó còn như thế, người sao có thể vô tình, chuyện quá khứ là anh không đúng, bây giờ anh đã nghĩ thông suốt, trên đời này người đối với anh tốt nhất vẫn là em, anh vừa mới chia tay với Lâm Tuyết, Tiểu Đường, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”.

“Thịt Viên mỳ có đi hay không?” Tô Tiểu Đường thật sự nổi giận.

Thị Viên quay đầu nhìn thoáng qua cô chủ, lại nhìn người ở phía trước hay cho thức ăn ngon, chơi đùa, do dự đi tới đi lui vài bước, cuối cùng nhìn thấy Tô Tiểu Đường làm bộ xoay người muốn đi, mới khổ sở chạy về hướng Tô Tiểu Đường.

Tô Tiểu Đường thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn không thèm trả lời Tống Minh Huy, dứt khoát mang theo Thị Viên đi lên lầu.

Sau khi về đến nhà, Tô Tiểu Đường tiến hành cuộc phê bình giáo dục cực kỳ nghiêm khắc với Thị Viên, nhưng mà vẫn công cốc, ngày thường rất cứng chiều nó, thế cho nên trong tiềm thức của nó hoàn toàn không hề sợ cô, bị cô mắng cũng không cảm nhận được cơn tức của cô chủ, về mặt ngu ngốc đi lên liếm liếm cô, làm nũng xin cho ăn.

Chuyện này giống như việc dạy dỗ trẻ thơ, ngay từ đầu không dạy dỗ tốt, trong nhà có người vừa đấm vừa xoa, về sau rất khó để uốn nắn lại đây.

Tô Tiểu Đường lại là người mềm lòng, hơn nữa vừa thấy nó liền nghĩ ngay đến Phương Cảnh Thâm, thấy nó ra sức lấy lòng so với quá khứ càng không có sức chống cự, cúi đầu buông tha cho công cuộc giáo dục, thỏa hiệp mà lấy ra một cây xúc xích cho nó ăn.

Cứ tưởng rằng chuyện này đến đây là xong, thế nhưng , Tống Minh Huy vậy mà không buông tha cho cô, mấy ngày tiếp theo luôn quẩn lầy cô xin nối lại tình xưa.

Đầu tiên là đuổi theo tặng hoa hồng, đồ ăn vặt, dây chuyền, sau đó lại ở dưới lầu nhà cô bày biện ngọn nến tình yêu, rồi lại hát tình ca rất lãng mạn, điều đáng giận nhất chính là mỗi lần anh ta đều có ý đồ lôi kéo Thị Viên, chỉ cần cô vừa ra khỏi cửa là có thể gặp anh ta, ngay ngắn chỉnh tề giống như là thần tình yêu...

Tô Tiểu Đường vốn chuẩn bị ngày mốt sẽ đi, bây giờ cô đã chán ghét đến mức dùng tốc độ nhanh nhất mua cho xong quà tết, sau đó rạng sáng

liền thức dậy, lái xe về quê để thăm bà ngoại.

Càng đi vào vùng ngoại thành thì những ngôi sao trên đỉnh đầu càng sáng ngời, dần dần, bầu trời mù mịt cũng bắt đầu sáng lên, ở phía chân trời, vầng thái dương đã bắt đầu mọc lên, đợi đến lúc Tô Tiểu Đường chạy tới ngôi làng quê ngoại, mặt trời đã lên thẳng, bầu trời đã sáng hoàn toàn.

Trên đường có một vài cái hố, Tô Tiểu Đường cẩn thận lái xe đi vào, từ xa đúng lúc nhìn thấy bà ngoại đang khom lưng cho gà ăn.

Nhìn thấy từ xa xa có xe chạy đến trước cửa nhà mình, bà ngoại nghi ngờ mà đứng thẳng người lên, đi ra bên ngoài xem: “Ai vậy?”.

“Mẹ, sao thế?” Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác da từ trong nhà đi ra.

“Không biết là ai tới đây, con mau ra xem thử đi” Bà ngoại nói.

“Không phải là thằng khốn Tô Kiến Thụ kia chứ?” Người đàn ông vừa nói xong liền quơ lấy cái xẻng ở bên cạnh.

Nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, một người phụ nữ ôm đứa bé từ trong phòng đi ra, kéo kéo người đàn ông đang xúc động lại. “Làm gì đó, tới thì tới, ông ta đến đây không phải là điều nên làm sao, cả đời không qua lại với nhau để cho ông ta một mình một người phong lưu vui vẻ trải qua những ngày tháng tốt lành à!”.

“Nhà của chúng ta không cần mấy thứ tiền dư bần của nó!” Người đàn ông tức giận nói.

Người phụ nữ nói thầm: “Coi ông kia, tính tình quá tệ...”.

“Bà ngoại! Cậu, mợ!”.

Cửa xe mở ra, phía trước xuất hiện bóng dáng của Tô Tiểu Đường.

“Ơ kìa! Là Tiểu Đường!”. Bà ngoại quăng cái ki hốt rác trong tay, vui mừng đi lên nghênh đón: “Các người đừng ầm ĩ nữa, Tiểu Đường đã về kìa”.

“Bà ngoại”.

“Mau mau, vào nhà ngồi, bên ngoài lạnh lắm, con đứa nhỏ này, đến sao không báo trước một tiếng” Bà ngoại quên tính thời gian, sau đó chân mày cau lại: “Sáng sớm như vậy đã tới đây rồi, con thức dậy quá sớm rồi đó!”.

“Muốn cho bà một bất ngờ thôi mà” Tô Tiểu Đường ôm bà ngoại, sau đó cười hì hì đùa với đứa cháu trai nhỏ bên cạnh : “Ồ, Thụy Thụy đã lớn như vậy rồi à, năm ngoái ở bệnh viện nhìn thấy rất nhiều nếp nhăn, bây giờ đáng vẻ thật là xinh đẹp, lại đây cô ôm một cái! Mợ, con mua cho Thụy Thụy mấy bộ quần áo, mợ xem xem mặc có vừa không, còn có sữa bột nhập khẩu con nhờ bạn mang về nữa!”.

Mợ nhìn thấy cô cầm túi lớn túi nhỏ, cười tủm tỉm mà đi lên đón: “Tới là được rồi, còn mang nhiều quà như vậy làm gì! Sữa bột lần trước con mang về còn chưa uống hết đâu. Triệu Ân, còn không mau giúp Tiểu Đường cầm những thứ này”.

Cậu vội vàng giúp đỡ, đỡ lấy đồ đạc: “Tiêu tiền bừa bãi quá, chúng ta cũng không thiếu thứ gì, lần sau đừng mua nữa!”.

Tô Tiểu Đường rất thích con nít, ôm cơ thể mềm mại lại thơm ngào ngát của cháu trai, trong nháy mắt cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều, nhưng lại phát hiện động tĩnh cách đó không xa, giây tiếp theo khuôn mặt lập tức đen lại: “Thịt Viên! quay lại cho chị! Không được làm càn!”.

Con cún kia giống như bắt đầu nổi điên đuổi theo mấy con gà con vịt trong vườn vui đùa ầm ĩ, vốn dĩ đã dạy dỗ con cún này, từ lần hoán đổi đó

trở về sau, có lẽ là bị kìm nén quá lâu hay là thế nào ấy, so với trước kia càng thêm trầm trọng, tinh lực vô cùng dồi dào.

Tô Tiểu Đường đem cháu trai giao cho mợ, sau đó vội vàng đi dắt Thập Viên về, đuổi theo mấy vòng mới dùng chân giẫm lên dây thừng được.

Tô Tiểu Đường vừa thở hồng hộc mà lôi kéo Thập Viên đang nhảy lên nhảy xuống, vừa hỏi: “Đúng rồi, anh họ và chị dâu họ đâu rồi?”.

“Hai đứa kia lười như quỷ, còn ngủ đấy!” Mợ sáng giọng.

“Ai, khó lắm mới có ngày nghỉ, còn không cho con ngủ thêm một lát” Người đàn ông với thân hình cao lớn mặc áo ngủ ở trong, bên ngoài là một chiếc áo khoác bước ra, vừa nhìn thấy một người một cún ở bên ngoài thì hoảng sợ: “Họ...Em họ? Tiểu Đường, sao em lại gầy như vậy? Còn có, đây là Thập Viên sao? Hay là em đổi sang nuôi con cún khác?”.

“Không có đổi, chính là Thập Viên, em cũng đâu có gầy nhiều? Vẫn rất mập đó...” Tô Tiểu Đường sờ sờ mặt mình.

Bà ngoại bưng một bát hồ nhảo nóng hầm hập lại đây đưa cho cô làm ấm tay, nhìn thấy cô thì vẻ mặt rất đau lòng: “Còn nói không ốm nhiều, gầy thành thế này, vừa rồi bà định hỏi con, đang êm đẹp sao lại gầy nhiều như thế? Có phải bị bệnh rồi hay không?”.

Chị dâu Tần Xảo mặc xong quần áo liền đi ra: “Bà nội, bà lo cái gì, bây giờ con gái gầy ốm rất phổ biến, Tiểu Đường nếu tiếp tục béo nữa mới là sinh bệnh đó”.

Nói xong ánh mắt ngó nhìn chiếc ô tô nhỏ màu trắng đậu ngoài sân: “Tiểu Đường, em mua chiếc xe kia à?”.

“Vâng, vừa mới mua” Lý do mua xe làm cô khó tránh khỏi lại nghĩ đến người nào đó, sắc mặt cũng u ám một chút.

“Ba của em mua cho em sao?” Tần Xảo nhanh mồm nhanh miệng hỏi.

Tô Tiểu Đường lắc đầu: “Không phải, là em tự mua”.

“Tiểu Đường nhà chúng ta có tiền, sao phải cần tiền của tên thối tha kia” Cậu thở hốt hển.

“Con cũng tùy tiện hỏi thôi mà...” Tần Xảo ngượng ngùng, không dám nhắc đến người kia nữa.

[align=center]***[/align]

Bữa ăn trưa của gia đình vô cùng náo nhiệt, bởi vì Thập Viên đùa giỡn quá ầm ĩ, mới vừa ăn cơm xong Tô Tiểu Đường nhanh chóng dắt cún đi tản bộ.

Dọc đường đi con cún kia hết đá gà, lăn vệt, thì nhào đầu vào ao mò cá, không một phút nào yên tĩnh, Tô Tiểu Đường theo ở phía sau mệt gần chết.

Đột nhiên, trong bụi cỏ nhảy ra một con thỏ màu trắng, lỗ tai Thập Viên run lên, biến sắc, sau đó con cún này như bị điên lên, nhấc chân lập tức đuổi theo, đến cuối cùng Tô Tiểu Đường dè kéo không lại nó, bước đi lảo đảo một chút làm cho nó giãy khỏi dây thừng, nhanh chóng chạy xa.

Tô Tiểu Đường sợ hãi, chạy nhanh đuổi theo.

Bóng dáng bỏ chạy của Thập Viên rất nhanh đã không còn nhìn thấy tăm hơi đâu, Tô Tiểu Đường lo lắng tìm nửa ngày thì nghe thấy ở một góc rừng có thanh âm nước nổ.

Đợi đến lúc tìm được nó, thì lập tức nhìn thấy con cún nào đó đang quỳ rạp trên mặt đất rất thảm thương, chân sau bị cái bẫy thú kẹp vào.

Trông thấy chân sau của Thịch Viên bị bầy thú kẹp vào, Tô Tiểu Đường vừa tức vừa vội: “Cho mày chạy loạn này, cho mày mê chơi này, bây giờ thì tốt quá rồi! Sao mày cứ thích làm loạn lên thế hả?”

“Gâu... uuu..uu..u” Thịch Viên buồn bã ỉu xiu mà quỳ rạp trên mặt đất, liếm liếm ngón tay cô.

Tô Tiểu Đường nhìn thấy nó như vậy thì chút tức giận kia đều chuyển thành đau lòng, vươn tay định thử vặn cái kẹp thú kia vắng ra, nhưng thật sự quá chặt, tay cô cũng bị trầy xước, lại dùng lực thêm một chút nhưng chẳng sút mẻ tí nào, không có cách nào khác cô định xuống núi gọi người giúp đỡ, nhưng sợ Thịch Viên ở một mình trong này sẽ gặp nguy hiểm.

Đang tiến thoái lưỡng nan không biết làm thế nào, phía sau triền núi đối diện có một bóng người màu xanh biếc của quân đội đi ra, trong tay xách một con thỏ màu trắng, bốn mắt nhìn nhau, cả hai người đều ngẩn ra.

“Đội trưởng...” Đây không phải là đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy mà cô hay gặp khi chạy bộ ở công viên sao.

Trang Nghi cũng nhận ra cô, chẳng qua không biết tên của cô, trực tiếp đi tới hỏi: “Chuyện gì thế này?”.

“Con cún nhà tôi đuổi theo con thỏ, kết quả không cẩn thận bị bầy thú kẹp phải...”.

“...” Vẻ mặt Trang Nghi có chút phức tạp, tỏ vẻ không thể tưởng tượng ra một con cún có đặc tính giống mèo vui vẻ đuổi theo một con thỏ có bộ dạng gì nữa.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 35

"Cầm lấy." Trang Nghị nhét con thỏ cho Tô Tiểu Đường, sau đó ngồi xổm xuống bắt đầu vặn cái bẫy thú.

"Có phải rất khó không? Hay là để tôi xuống núi lấy dụng cụ..."

Rằng rắc, cái bẫy thú bị vặn bung ra, Thập Viên khập khiễng lao vào trong lòng Tô Tiểu Đường tìm an ủi.

"Cám ơn, cám ơn anh..." Tô Tiểu Đường cảm ơn không ngớt.

Trang Nghị kiểm tra miệng vết thương của Thập Viên do dự: "Nó như vậy tạm thời không thể đi đường, gần đây không có bệnh viện dành cho thú cưng, chỉ có một trại chăn nuôi, nhưng khá xa, để tôi đưa bạn cô đi."

"Như vậy có làm phiền anh không?" Tô Tiểu Đường có chút ngại ngùng.

Trang Nghị nhìn đôi tay bị thương của cô: "Không sao, để tôi ôm cho."

Thập Viên có lẽ biết anh ta là ân nhân cứu mạng của mình, rất ngoan ngoãn để Trang Nghị ôm không lộn xộn.

Tô Tiểu Đường cũng tự mình ôm Thập Viên; nhưng chỗ đó thật sự xa, vừa rồi đi dạo cũng lâu, quay về chỗ bà ngoại lấy xe cũng không gần, tuy rằng Thập Viên đã giảm béo thành công nhưng vẫn còn mấy chục cân, cô không chắc có thể ôm nó qua đó được hay không.

May mắn gặp người tốt bụng, anh lính lấy chuyện giúp người làm niềm vui.

Trang Nghị nhìn vẻ mặt cảm kích của cô gái bên cạnh, trong đôi mắt hiện lên ý cười, "Sao cô lại đến chỗ này?"

"Bà ngoại tôi ở ngay dưới chân núi."

"Vậy sao."

"Anh thì sao?"

"Giống như cô."

"Hả? Bà ngoại anh cũng ở gần đây sao?"

"Ừ."

"Thật là trùng hợp."

Trang Nghị đưa Tô Tiểu Đường và Thập Viên xử lý vết thương, sau đó lại đưa bọn họ về nhà, trước khi đi còn đưa con thỏ trong tay cho cô.

"Hả, cho tôi sao? Đây là anh bắt được mà ..."

"Không phải, tự nó đột nhiên nhảy lên đùi tôi, không chết nhưng chắc đã hôn mê, tôi lấy cũng không làm gì, cho cô chơi đó."

"Vậy... Cảm ơn, hôm nay thật sự vô cùng cảm ơn anh!"

Trang Nghị cười cười, lại cúi xuống sờ đầu Thập Viên, rồi mới xoay người đi.

Chờ người đi không còn thấy bóng dáng, Tô Tiểu Đường mới nhớ còn chưa biết tên của người ta cơ mà.

"Cũng đã đi xa rồi! Còn nhìn cái gì nữa!" Bà ngoại từ sau lưng đi tới cười cợt nói, "Có đối tượng rồi mà sao không nói với bà ngoại một tiếng, hại bà mỗi ngày còn ở nhà lo lắng cho cháu chứ!"

"Bà ngoại người đừng hiểu lầm, đây không phải là đối tượng của cháu!" Tô Tiểu Đường vội vàng nói lại chuyện đã xảy ra.

"Có bị thương chỗ nào không?" Vẻ mặt bà ngoại khẩn trương nhìn cô từ trên xuống dưới.

"Không có không có, cháu chỉ xước chân tay tí thôi, cũng xử lý rồi, Thập Viên cũng không có việc gì."

"Ai, bà còn tưởng rằng là... Tiểu Đường này, cháu cũng không còn nhỏ nữa, thêm mấy tuổi nữa thì ai còn muốn lấy cháu? Bà ngoại nói cháu, cháu đừng có không nghe, con gái lớn tuổi thì cho dù có điều kiện tốt thì cũng không dễ gả đâu! Tuổi này sinh con là vừa đẹp, lớn tuổi sinh con vất vả lắm. Thôn bên cạnh có một cô bé đã học lên tiến sỹ, bây giờ đang là bác sỹ, đã hơn ba mươi tuổi còn chưa lập gia đình, bây giờ chỉ có thể lấy người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, đã ly dị. Còn ở thôn trên, có cô cháu gái bà Vương..."

Tuy rằng trong lòng sớm đã có chuẩn bị sau này chắc chắn sẽ bị bà ngoại nhắc nhở, Tô Tiểu Đường vẫn cảm thấy chịu không nổi, không thể làm gì, chỉ có thể nghe tai trái ra tai phải, trong đầu ong ong.

Bà ngoại cảm rằm xong, lại huy động cả nhà, luân phiên oanh tạc tròn ba ngày liền, giấc mơ thiếu nữ cùng đoạn tình cảm oanh liệt trong đầu Tô Tiểu Đường tất cả đều tan thành mây khói.

Cuối cùng, Tô Tiểu Đường cũng không nổi .

"Đi đi đi! Trưa mai đúng không ạ?"

"Đúng vậy đúng vậy, thôn trên có quán mì, ăn mặc đẹp một chút rồi hãy đến! Bộ quần áo này đơn giản quá! Mặc bộ hôm trước bà mua cho ấy, nhất định phải mặc đấy!"

"Vâng, vâng!"

"Đừng đi giày cao gót, dáng cháu cao như thế..."

"Cháu biết rồi!"

"Đừng mang theo Thệt Viên, để bà trông cho, không lạc được đâu, làm gì có ai đi xem mặt mà mang theo cún!"

"Cháu biết rồi..."

Tục ngữ nói trốn được mừng một trốn không được mười lăm, Tô Tiểu Đường tránh được bố nhưng không thể nào trốn được bà ngoại.

Trưa hôm sau, Tô Tiểu Đường mặc cái váy hoa, nghe lời bà ngoại đi đến chỗ hẹn.

Trong quán mì đã ngồi một nửa, không có nhiều người, Tô Tiểu Đường nhìn xung quanh một vòng cũng không tìm được người bà ngoại miêu tả "Là một chàng trai cao to đẹp trai, cháu nhìn cái là có thể nhận ra ngay, vô cùng đẹp trai", Tô Tiểu Đường nhìn một lúc thật lâu cũng không nhìn thấy ai đẹp đến nỗi cô vừa thấy đã nhận ra.

Chắc là còn chưa đến, dù sao cô cũng đến sớm mười phút.

Vì thế Tô Tiểu Đường gọi đồ uống ngồi chờ.

Năm phút sau, Tô Tiểu Đường nhìn ngoài cửa thấy người quen bước vào, ngay khi ánh mắt thấy anh ta cô liền nhớ tới lời bà ngoại hình dung về người đàn ông xem mặt, nhưng, làm sao lại có thể.

Tô Tiểu Đường gật đầu chào Trang Nghị một cái, cũng không nói nhiều lời, dù sao bây giờ cũng không phải là lúc thích hợp để ôn chuyện, chẳng may người đàn ông xem mặt đến thì chẳng biết giải thích thế nào.

Trang Nghị cũng chỉ gật đầu rồi dời tầm mắt, nhưng rất nhanh lại chuyển ánh mắt về, nhìn cô từ trên xuống vài lượt.

Tô Tiểu Đường cũng chỉ coi như hôm nay bản thân mặc trang phục có chút quái lạ, hơi ngại ngùng gãi gãi đầu, lại thấy Trang Nghị đi thẳng đến chỗ cô, đứng trước mặt cô, nhìn cô nói: "Tô Tiểu Đường?"

"... Là tôi." Tô Tiểu Đường đột nhiên có dự cảm xấu, "Lẽ nào anh là..."

"Chào cô, tôi là Trang Nghị."

Đồng tử Tô Tiểu Đường bỗng nhiên co rút lại, chết rồi, thật sự là anh ta!!! Sao lại trùng hợp thế chứ!

"Không ngờ lại là anh." Tô Tiểu Đường lúng túng cười.

"Tôi cũng thế." Trang Nghị ngồi xuống vị trí đối diện cô, vẻ mặt hoàn toàn bình tĩnh.

"Sao anh lại nhận ra tôi?" Tô Tiểu Đường có chút tò mò hỏi.

Trang Nghị nhìn trang phục của cô.

Tô Tiểu Đường cũng cúi đầu nhìn trang phục của mình màu sắc rực rỡ vô cùng chói mắt, hơn nữa ... trên đó thêu ít nhất mấy trăm con bướm, hic, thẩm mỹ của bà ngoại thật là

"Khụ, bà ngoại tôi mua cho, cương quyết muốn tôi mặc. Có phải là kỳ lạ quá không?"

Trang Nghị dường như cũng không biết nên đánh giá như thế nào, một lúc sau mới thốt ra một câu: "Rất dễ nhận ra."

Tô Tiểu Đường không nhịn được cười cười.

"Cún của cô thế nào rồi?"

"Khá hơn nhiều, lần trước thật là cảm ơn anh."

"Không cần khách sáo."

Sau đó hai người liền im lặng, không ai lên tiếng, Tô Tiểu Đường nhức đầu, phải nói rõ ràng vấn đề lúng túng này mới được, "Anh cũng là bị bà ngoại bắt đi xem mặt sao?"

Lời này của cô ý là cô cũng không muốn xem mặt. Trang Nghị uống một ngụm nước, suy tư nói: "Cũng không coi là ép, là tôi tự nguyện đến, dù sao tuổi cũng không còn nhỏ nữa."

"À, nghe bà ngoại nói, anh lớn hơn tôi ba tuổi."

"Ừ, tết là tròn ba mươi tuổi. Bà ngoại nói cô là cô gái có phúc khí."

"Khụ, là vì dáng người nên thoát nhìn tương đối có phúc khí, các bà dường như đều thích béo một chút."

Ý của lời nói này cô tự hiểu, đàn ông sẽ không thích cô như thế.

Hai người tùy ý trò chuyện vài câu, Tô Tiểu Đường lòng vòng mãi muốn nói một câu "Nếu chúng ta đều không có ý kia vậy thì coi như là đi ăn một bữa cơm đi." Nhưng mãi vẫn không có cơ hội, chính xác là Trang Nghị không cho cô cơ hội nói.

Đến khi ăn xong, cuối cùng Tô Tiểu Đường cũng chuẩn bị lên tiếng, Trang Nghị đối diện lại mở miệng, "Tiểu Đường, tôi nghĩ chúng ta có thể

thử xem."

"Hả?" Tô Tiểu Đường ngây ngốc há to miệng.

Trang Nghị khẽ cười, "Tôi đối với cô cảm giác không tệ lắm, cô thì sao?"

"Hả?" Càng ngốc .

"Không cần tự xem nhẹ bản thân, tôi cảm thấy cô rất tốt, không táo bạo giống các cô gái thành phố, các cô gái đó tôi không đối phó được, tôi nghĩ chúng ta có thể thử xem."

"..."

Tô Tiểu Đường cứ như thế mơ mơ màng màng về nhà, vừa về đến nhà liền bị bà ngoại, cậu mợ, anh họ, chị dâu vây quanh hỏi, thấy cô nói đối phương mới gặp đã đồng ý qua lại, ai cũng vui vẻ cười toe toét.

Anh họ kích động nói: "Tiểu Đường à, Trang Nghị thật sự không tệ, trong thôn không biết có bao nhiêu cô gái thích nó đâu. Em phải nắm chặt cơ hội.

Tô Tiểu Đường đầu đầu: "Năm chắc cái gì chứ, anh ta chỉ nói là thử xem..."

"Hả, có phải nó không nghiêm túc không?" Tần Xảo cảm thấy Trang Nghị có điều kiện như thế mà coi trọng Tô Tiểu Đường thật sự là ngoài dự tính, nếu anh ta không nghiêm túc thì có thể tìm cô gái xinh đẹp chứ không nên tìm Tiểu Đường.

"Nhưng mà, nghe nói mẹ Trang Nghị nói chuyện không dễ nghe chút nào, ánh mắt mẹ nó cao lắm, không biết Tiểu Đường qua đó có bị bắt nạt không?" Về mặt mợ lo lắng.

Tô Tiểu Đường bóp trán: "Bát tự còn chưa xem, mọi người nghĩ xa quá!"

Bà ngoại lập tức hòa theo: "Đúng là vấn đề, nhưng Tiểu Đường nhà mình điều kiện cũng không kém mà! Bọn họ có gì mà không hài lòng chứ?"

Tô Tiểu Đường: "Có ai nghe cháu nói không thể..."

Cháu còn chưa nói cháu có đồng ý hay không mà...

Tô Tiểu Đường không nói gì, vòng vào trong sân cho gà ăn.

Tô Tiểu Đường bên này còn đau đầu chuyện này giải quyết thế này, không ngờ câu mợ nói lại thành sự thật.

Vẫn là quán mì nhỏ hôm qua, chẳng qua lần này trước mặt cô chính là mẹ Trang Nghi.

"Chuyện ngày hôm qua là bà ngoại Trang Nghi tự mình làm chủ, tôi là mẹ nó mà hoàn toàn không biết, cho dù Trang Nghi nói với cô những gì, Tô tiểu thư coi như chưa từng xảy ra đi!"

Vốn dĩ chưa từng xảy ra chuyện gì, bị mẹ Trang Nghi nói như thế đã xảy ra chuyện gì rồi, hơn nữa còn như kiểu bản thân mình muốn xảy ra lắm, không khỏi có chút không hài lòng, nhưng dù sao Trang Nghi cũng là người tốt, lại từng giúp cô, trong chốc lát, cô hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Bên kia, bên ngoài nhà bà ngoại Tô Tiểu Đường, một đám người túm tụm một chỗ thảo luận.

"Nhà bà Triệu xảy ra chuyện gì thế? Sao mà mới ba ngày đã có hai cái xe đi vào bên trong!"

"Mấy ngày trước là cháu ngoại bà ấy, bây giờ là ai, xe kia hãng gì thế?"

"Hình như là Porche! Có phải không... Có phải là người đàn ông kia không?"

Vừa nói người đàn ông kia mọi người đều ngậm ngùi, chẳng qua cũng có người tinh mắt phản đối, "Không phải, lần trước tôi nhớ kỹ, xe kia là Land Rover".

"Người ta có tiền, không chừng là hứng thú mỗi ngày một chiếc á!"

"Đừng ồn đừng ồn, người ta xuống xe rồi kìa!"

"Ai! Là cậu thanh niên!"

"Má ơi, anh chàng này thật đẹp trai!"

"Làm sao làm sao..."

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Cửa nhà bà ngoại Tiểu Đường.

Anh họ Tô Tiểu Đường mở cửa ra, vẻ mặt hoài nghi nghiên cứu người đàn ông ăn mặc gọn gàng đẹp nhưng lạnh lùng không phù hợp với nơi này của bọn họ, "Xin hỏi cậu tìm ai?"

"Tô Tiểu Đường." Phương Cảnh Thâm trả lời, sau đó liếc mắt nhìn người đàn ông trước mặt một cái, phán đoán thân phận của anh ta, "Anh là?"

Cảm giác áp bức vô hình trên người đàn ông này khiến đồng chí anh họ có chút khó chịu, "Tôi là anh họ của Tiểu Đường, cậu tìm nó có chuyện gì?"

Thì ra là anh họ...

Phương Cảnh Thâm để lộ nụ cười thật sâu, "Xin chào, tôi là bạn của Tiểu Đường."

Cảm giác áp bức vô hình kia đột nhiên biến mất, anh họ thở phào nhẹ nhõm, lẽ nào vừa rồi là ảo giác, người đàn ông này rõ ràng thoát nhìn rất thân thiết mà!

"À, Tiểu Đường nó đi hẹn hò với bạn trai rồi, cậu có muốn hôm khác lại đến không?" Anh họ tùy tiện trả lời.

Vừa rồi Tiểu Đường không dám nói là đi gặp mẹ Trang Nghi, đành phải lấy cớ là đi gặp Trang Nghi.

Cảm giác áp lực so với lúc này càng rõ nét hơn, anh họ không tự chủ được mà đổ mồ hôi hột, "À, hay là cậu vào nhà chờ một chút? Không biết khi nào nó mới trở về, chỉ sợ cậu chờ lâu ..."

Chờ lâu, chờ lâu...

Sắc mặt Phương Cảnh Thâm từ mây đen trở thành tuyết lạnh ở Bắc cực khiến cỏ cây không sống nổi.

Về mặt anh họ ngo ngắc, mình nói sai cái gì sao?

"Ở chỗ nào? Phương Cảnh Thâm trầm giọng hỏi.

"Cái gì?"

"Hẹn hò ở chỗ nào?"

"Chắc là ở quán mì lão Hắc trấn trên..." Anh họ gãi đầu trả lời.

Vừa dứt lời Phương Cảnh Thâm liền xoay người đi, chưa đi được mấy bước, liền nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc...

Kẻ vùi đầu vào ổ gà mẹ gã xương không phải là Thịch Viên mà anh đã quá quen thuộc sao?

"Gâuuu... ?" Thịch Viên dường như cũng chú ý đến Phương Cảnh Thâm, đột nhiên thẳng người dậy buông cục xương xuống, chậm rãi bước chân về phía anh.

Thịch Viên dường như có chút sợ anh, một lúc lâu cũng không dám đến gần, mãi cho đến khi Phương Cảnh Thâm vươn tay ra, mới dám tiến lên tay

anh cọ cọ, ngửi ngửi rồi lại ngửi một cái, sau đó mới kích động há miệng đùa giỡn, rồi như Tiểu Mã lao nhanh tới, phe phẩy cái đuôi.

"Chân bị làm sao đây hả?" Phương Cảnh Thâm nhặt cái lông gà dính trên đầu nó, sau đó nhíu mày nhìn cái chân đang được băng bó.

"Mấy ngày trước nó đuổi con thỏ trên núi không cẩn thận bị bẫy thú kẹp vào, may mà gặp được Trang Nghi, à đó chính là bạn trai hiện nay của Tiểu Đường..." Biểu ca bên cạnh hào hứng nói hết mọi chuyện sau đó còn cảm thán nói, "Thịt Viên cũng coi như là một bà mai rồi!"

Thịt Viên vốn đang ghé vào chân Phương Cảnh Thâm làm nũng đột nhiên bất động, thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó ánh mắt lập tức tránh né.

Phương Cảnh Thâm nhắc chân đi, Thịt Viên tuy rằng bẩm sinh đã sợ anh nhưng do dự một chút vẫn đuổi theo anh.

"Này, Thịt Viên, trở lại đây, mày chạy đi đâu thế?" Anh họ chạy theo ở phía sau.

"Yên tâm đi, lát nữa tôi sẽ đưa nó về." Phương Cảnh Thâm mang Thịt Viên cùng lên xe.

Phương Cảnh Thâm dứt khoát mang theo Thịt Viên đi, anh họ không yên tâm đi tới đi lui, Thịt Viên là bảo bối của Tiểu Đường đấy, nếu mất thì phải làm thế nào bây giờ?

Nhưng chắc không thế nào, người đàn ông kia nhìn cũng không giống là người tùy tiện lừa chó của người khác, hơn nữa nhìn thái độ của Thịt Viên với anh ta hẳn là quen biết, có thể nói là rất quen thuộc, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Trong quán.

Mẹ Trang Nghị thấy Tô Tiểu Đường mãi không lên tiếng tiếp tục nói: "Trang Nghị nhà chúng tôi tính tình quá tốt, không có thói quen từ chối người khác, nếu nó nói gì khiến cô hiểu lầm, Tô tiểu thư đừng tưởng thật."

Tô Tiểu Đường bị bà ta nói vòng vo đau hết cả đầu, "Tôi nghĩ tôi không có hiểu lầm gì, vì tôi và Trang Nghị chẳng qua là cùng ăn một bữa cơm mà thôi, lúc đó Trang Nghị chỉ mới đề nghị thử xem, nhưng tôi..."

Mẹ Trang Nghị lập tức cắt ngang lời cô: "Ha ha, theo ý của cô là con trai tôi theo đuổi cô sao? Con trai tôi loại phụ nữ nào mà không tìm được, cần phải đến chỗ hoang vu hẻo lánh này để tìm vợ sao?"

Hoang vu hẻo lánh, bà không phải cũng sinh ra từ chỗ này sao, sao lại có thể nói quê hương của mình như thế chứ? Chẳng qua cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Trang Nghị điều kiện tốt như thế mà mãi đến năm ba mươi tuổi vẫn còn chưa có bạn gái.

Tô Tiểu Đường cũng không biết bản thân đã nói cái gì mà khiến bà ta kích động như thế, cô cũng không muốn xung đột với bà ta, có chút mệt mỏi nói, "Dì à, ý của dì cháu hiểu rồi, cứ như vậy đi."

Thế nhưng mẹ Trang Nghị cũng không bỏ qua, "Hiểu rồi, cô hiểu được cái gì? Cô phải cam đoan với tôi không được dây dưa với con tôi nữa!"

Dứt lời liếc cô một cái từ trên xuống dưới, trong đôi mắt tràn đầy khinh thường.

Tô Tiểu Đường vì muốn bà ngoại vui vẻ, hai ngày nay đều mặc áo bông bà mua, bộ đồ này là kiểu dáng vui tươi, nhưng không tránh được có chút quê mùa, chẳng qua Tô Tiểu Đường có làn da trắng nõn, nhìn qua cũng không đến nỗi nào, còn rất là hợp với không khí vui vẻ này, tuy nhiên ở trong mắt mẹ Trang Nghị lại là tầm thường thấp hèn.

Tranh cãi bên này quá lớn, hơn nữa tình huống cầu huyết thể này khiến người xung quanh để ý quan sát, vì thế rất nhanh liền có những người chỉ trỏ và xì xào bàn tán, có người nói người mẹ cố tình gây sự, cũng có người nói cô gái kia béo như thế khó trách mẹ người ta nghĩ không xứng với con trai mình, còn có người nhìn quần áo mẹ Trang Nghị lộng lẫy như thế mà Tô Tiểu Đường lại ăn mặc như người nhà quê nói Tô Tiểu Đường thấy người sang bắt quàng làm họ.

Âm ỉ thành như vậy, Tô Tiểu Đường cũng có chút tức giận, giọng điệu cứng rắn trả lời: "Tôi không thể cam đoan."

Cô hoàn toàn chưa từng nghĩ muốn dây dưa, thì cam đoan không dây dưa thế nào được chứ!

Mẹ Trang Nghị lập tức nóng nảy, "Cô, cô gái này sao lại có thể như thế, tôi cũng không muốn nói những lời khó nghe, cũng không phải người thích lên lớp người khác, nhưng cô là một cô gái, chẳng lẽ vì không ai muốn lại chạy tới gieo họa cho con trai tôi sao!"

Mọi người xung quanh vốn đang say sưa đứng ngoài xem tranh cãi, đột nhiên nhìn về phía cửa không lên tiếng.

Lúc đó Tô Tiểu Đường đang nói chuyện với mẹ Trang Nghị, quay lưng về phía cửa, cho nên cũng không biết xảy ra chuyện gì.

"Tùy bà nghĩ gì thì nghĩ!" Tô Tiểu Đường nén giận xoay người, sau đó lại ngây ngốc ngay tại chỗ.

Có một người, mỗi lần xuất hiện ở trước mắt cô đều mang theo âm nhạc và hội họa, người đó là Phương Cảnh Thâm, cũng chỉ có thể là Phương Cảnh Thâm.

Đầu Tô Tiểu Đường ù ù, khung cảnh hư ảo ùn ùn kéo đến cùng âm nhạc xuất hiện trước mặt thật lâu mới biến mất, nhưng cô vẫn ngơ ngác

không thốt lên lời.

Nhìn cô phản ứng như vậy, vẻ mặt lạnh lùng của Phương Cảnh Thâm vốn bùng bùng Phương bỗng khá hơn một chút, chẳng qua vẫn nghiêm mặt, bước từng bước tới chỗ cô.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phương Cảnh Thâm Tô Tiểu Đường càng thêm khẩn trương, rõ ràng cô không làm gì sai lại cảm thấy chột dạ.

"Không muốn giải thích gì với anh sao?" Phương Cảnh Thâm nhìn cô.

Woa ai ui -- có JQ nha. Tại sao lại đột nhiên có một chàng trai đẹp như thế lại dùng vẻ mặt như bị cấm sừng nói chuyện với cô gái béo! Suy nghĩ bát quái của mọi người trở nên bùng bùng.

"Giải... Giải thích?" Tô Tiểu Đường lắp bắp hỏi, cô cũng không biết là nên giải thích cái gì mà.

"Vì sao tắt máy? Em có biết tôi tìm em bao lâu rồi không?"

"A! Đó... Đó là bởi vì lúc trước điện thoại em hết pin, sau đó..." Sau đó là bởi vì Tống Minh Huy đây đưa nên dứt khoát không có mở máy, về sau Tô Tiểu Đường không dám nói, sau đó...

"Ở đây tín hiệu không tốt lắm, em lại dùng mạng dây..."

Cho nên từ lúc về đây cô hoàn toàn chưa từng dùng điện thoại di động.

Tô Tiểu Đường giải thích đứt quãng.

Nét mặt Phương Cảnh Thâm hiện lên vẻ miễn cưỡng tin tưởng, Tô Tiểu Đường vừa thở phào một hơi, lại gặp phải tra khảo nghiêm khắc: "Anh họ em nói em đi hẹn hò với bạn trai, tại sao anh không biết ngoài anh, em còn có bạn trai khác thế?"

Oa oa oa -- ông trời ơi, soái ca này lại là bạn trai của cô gái này?! Không có lầm đấy chứ!

So với phản ứng kinh ngạc của mọi người, Tô Tiểu Đường lại hoàn toàn sụp đổ, vì sao những từ nam thần nói cô đều hiểu, nhưng liên quan tới cô thì cô lại không lý giải được thế?

"Em... Không có... Bạn trai... Anh... Trang Nghị không phải..." Ngay cả lời Tô Tiểu Đường nói cũng lắp bắp.

Đôi mắt Phương Cảnh Thâm nheo lại nguy hiểm: "Không phải? Thế sao vừa rồi em nói không có cách nào cam đoan?"

Ngay cả câu này anh ấy cũng nghe thấy rồi ư?

Cuối cùng Tô Tiểu Đường cũng hơi có chút tỉnh táo, giải thích trức trắc: "Ý của em là, em và Trang Nghị hoàn toàn không có gì, em cũng không dây dưa với anh ta, nhưng muốn em cam đoan không dây dưa với anh ta nữa, như thế chẳng phải là không nói lý lẽ sao?"

Lông mày Phương Cảnh Thâm thoáng giãn ra, nhưng mặt mẹ Trang Nghị lại đen lại, bà đang muốn nói vài câu hạ thấp cô, đột nhiên lại xuất hiện người đàn ông này đúng là như đánh vào mặt bà, bất đắc dĩ quay ra nhìn anh nhưng không tìm được điểm nào khiến người ta tin đó là người xấu.

"Nhưng em đi ăn cơm với anh ta." Phương Cảnh Thâm lại bắt đầu tiếp tục hỏi, trong con mắt thế nhưng lại có vài phần ủy khuất.

Tô Tiểu Đường sao có thể chịu được, vội vàng nói: "Đó là bà ngoại em lo lắng cho em, vẫn khuyên em đi xem mặt, chỉ có một lần như vậy ... Hơn nữa em cũng không đồng ý chuyện gì..."

Phương Cảnh Thâm đưa tay xoa xoa tóc của cô, "Sau này giận đối với anh là được rồi, không được tiếp tục gây họa với người khác."

Tô Tiểu Đường mất đi khả năng suy nghĩ chỉ có thể không ngừng gật đầu .

"Muốn gây họa cũng chỉ có thể gây họa mình anh thôi." Giọng điệu này dịu dàng như nước, lưu luyến không thôi.

Mặt Tô Tiểu Đường đỏ đến mức có thể luộc được trứng gà.

"Về nhà thôi." Phương Cảnh Thâm nắm lấy tay của cô, rời khỏi quán mì.

"A a a trời ơi, thật là lãng mạn!"

"Vì sao không có ai đối xử với tôi như thế! Đàn ông của tôi cứ như một tên ngốc chẳng hiểu tình cảm là gì!"

"Người anh em này thật là đẹp trai, nhưng hình như gu thẩm mỹ có chút không bình thường nhỉ?"

"Nông cạn, chỉ biết nhìn bề ngoài, nói không chừng hai người họ đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió trong tình cảm ấy chứ! Ngược lại có một số người ở đây, trong đầu chỉ có tiền tài vật chất, tự cho là đúng, còn mắc bệnh hoang tưởng ấy..."

Mẹ Trang Nghi vừa rời còn mẫn hăng say thấy Tô Tiểu Đường được người đàn ông nắm tay kéo đi, chiếc xe bên ngoài xa xỉ thế nào, trong lúc mọi người đang chế nhạo, giậm chân chạy mất.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Lúc này, bởi vì trong mắt của Tô Tiểu Đường chỉ còn lại nam thần hoàn toàn không nhìn thấy thứ gì khác, cho nên mãi đến lúc lên xe mới phát hiện Thập Viên cũng cùng đi theo.

Con cún nào đó vì bất mãn cô không để ý đến nó nên ra sức làm nũng, “...” từ phía sau nhảy lên đùi của cô, mớ lông xù cọ cọ trên mặt cô, khuôn mặt của Tô Tiểu Đường đầy vạch đen.

Thập Viên đang phấn khích, không biết vì sao thái độ đột nhiên thay đổi bắt đầu yên tĩnh lại, ngoan ngoãn nhảy về phía sau nằm úp mặt xuống, ngay cả cái đuôi cũng không dám ngoe nguẩy.

Nam thần gần sát bên cạnh, Tô Tiểu Đường tạm thời không có dư thừa tâm tư để suy nghĩ tới Thập Viên bỗng nhiên lại hoảng sợ và những hành động kỳ quái của nó, nhìn người bên cạnh hỏi: “Thập Viên sao bỗng dừng lại ở chỗ của anh?”.

“Mới vừa đi ngang qua nhà ngoại của em, nó tự chạy theo đó.”
Phương Cảnh Thâm trả lời.

Thanh âm đầy tình cảm cứ bay lên bay xuống trong chiếc xe chật hẹp.

“A...”.

Tô Tiểu Đường nói xong, một lúc sau cũng không tìm ra câu chuyện nào để nói, trộm nhìn anh rồi lập tức dời tầm mắt, đem bộ quần áo hoa của

mình xoắn xoắn không thương tiếc, vừa rồi cánh tay được nam thần nắm qua cứ luôn nóng lên.

Vài ngày trước, lúc ở bệnh viện nhìn anh từ xa cô đã ý thức được rằng sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy anh nữa, nhưng cô lại không ngờ có một ngày anh lại chủ động xuất hiện ở trước mặt mình, vẫn dùng loại cách thức làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cho tới lúc này trong đầu Tô Tiểu Đường vẫn đang loạn lên, tất cả những chuyện xảy ra lúc này quả thực so với việc Phương Cảnh Thâm biến thành cún còn khiến cho cô khó hiểu hơn.

Rối rắm làm cho cô sắp điên lên, Tô Tiểu Đường rốt cuộc nhịn không được mở miệng hỏi: “Vừa rồi...”.

“Không cần cảm ơn.” Phương Cảnh Thâm nói, mắt chỉ nhìn thẳng mà lái xe.

“A?” Tô Tiểu Đường sửng sốt, suy nghĩ cẩn thận một hồi lâu, ôm ngực, thở phào một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng cơ thể cũng khôi phục chức năng sinh lý bình thường.

Má ơi, hù chết cô, hóa ra ban nãy nam thần chỉ là giải vây giúp cô mới làm như vậy.

“Cảm ơn...” Tuy rằng nam thần rất khiêm tốn bảo cô không cần nói lời cảm ơn, nhưng tiếng cảm ơn này cô vẫn muốn nói.

Phương Cảnh Thâm từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy dáng vẻ như trút được gánh nặng, đầu vểnh đầy mồ hôi của cô thì nhíu mày, xem ra vẫn còn quá nhanh, sao năng lực chịu đựng lại thấp như vậy chứ?.

“Khụ, anh tìm tôi có chuyện gì không? Sao bỗng dừng lại đến đây?” Tô Tiểu Đường hỏi, sau khi đã ổn định lại tâm trạng nhấp nhô lên xuống quá mức kịch liệt ban nãy.

“Bà cố bảo anh cảm ơn em” Phương Cảnh Thâm mặt không đổi sắc mà trả lời.

Chỉ như vậy, mà tự mình chạy đến một nơi rất xa thế này ư?

Tô Tiểu Đường nghe xong cảm thấy cực kỳ áy náy: “Thật sự không cần đâu, lúc trước đã nói rồi, đây là việc tôi phải làm, với lại cũng không phải hoàn toàn vì anh, cuối cùng Thập Viên của tôi cũng đã trở lại”.

Cho nên đã thanh toán xong rồi phải không?

Trong những câu chữ của Tô Tiểu Đường đều thể hiện thái độ muốn vứt sạch mối quan hệ, làm cho Phương Cảnh Thâm cảm thấy cực kỳ không vui.

Nhìn thấy tâm trạng của anh dường như không tốt, Tô Tiểu Đường mím môi không dám tiếp tục cái đề tài kia nữa: “Sức khỏe của anh không còn vấn đề gì nữa chứ?”.

Sau khi tỉnh lại một cuộc điện thoại cũng không gọi tới, cũng không đến gặp anh, bây giờ trái lại cũng biết hỏi anh đấy chứ.

Phương Cảnh Thâm rầu rĩ “Ờ” một tiếng.

Nhìn thấy thái độ của anh, vì thế Tô Tiểu Đường lại càng không dám nói.

Rất nhanh đã tới trước cửa nhà, sau khi nghe anh họ miêu tả một lúc lâu, bà ngoại và mọi người trong nhà đều đang suy đoán người đàn ông

mang Thịch Viên đi rồi cuộc là ai, lúc này tất cả mọi người đều tụ tập ở cửa chờ bọn họ trở về.

Chỉ thấy hai người xuống xe, sau đó một trước một sau mà đi tới, Phương Cảnh Thâm ở phía trước, Tô Tiểu Đường giống như cô vợ bé nhỏ theo ở phía sau, bên cạnh là Thịch Viên đang thông dong lắc lư.

Bà ngoại đi lên đón, vừa đánh giá người con trai trẻ tuổi bên cạnh Tô Tiểu Đường, vừa hỏi Tô Tiểu Đường: “Tiểu Đường và bạn của con đã về rồi à! Thế nào, không có chuyện gì chứ?”.

“Không có gì đâu! Đúng rồi bà ngoại, vẫn chưa giới thiệu với mọi người, đây là bạn của con, là bạn cùng trường đại học, Phương Cảnh Thâm”.

“Bạn à?” Bà ngoại dường như có chút tiếc nuối nhưng cũng nghi ngờ, Tiểu Đường từ khi nào đã quen biết với một người bạn đẹp trai như vậy?

Hơn nữa cảm giác của bà cụ rất nhạy bén, tuy rằng hai người không có hành động qua lại nào cũng không có cử chỉ thân thiết gì cả, nhưng cái không khí này rất không bình thường.

“Chào bà ngoại” Phương Cảnh Thâm lễ phép chào hỏi.

“Chào cháu, chào cháu...”.

Tô Tiểu Đường lại giới thiệu một chút về Phương Cảnh Thâm cho người trong nhà, Phương Cảnh Thâm chào hỏi từng người, không giống như lúc bình thường thoạt nhìn rất khó gần, nhưng đối với người trong nhà cô, trái lại rất thân thân thiết.

Bà ngoại càng nhìn càng vừa lòng, chỉ tiếc không biết là có phải như những gì bà nghĩ hay không, còn có người tên Trang Nghị kia phải làm sao đây?

“Nếu đến đây rồi thì ở lại cùng nhau ăn một bữa cơm đi” Mợ đứng ở bên cạnh cũng âm thầm đánh giá người ta nửa ngày, người đàn ông này thoát nhìn rất khó gần, diện mạo và tính tình đều rất tốt, nếu bà có thể trẻ lại hai mươi tuổi...

“Đúng vậy, đi từ xa đến đây, hôm nay đúng lúc bắt được con cá hơn chục cân, vừa lúc có thêm đồ ăn!” Cậu cũng nhiệt tình tiếp đón.

Tô Tiểu Đường không thể quyết định thay anh, đành phải nhìn anh một cái để hỏi ý kiến, Phương Cảnh Thâm dùng ánh mắt ý bảo có thể.

“Sao?” Bà ngoại hỏi.

“Anh ấy nói được” Tô Tiểu Đường nói.

“A, vậy mau vào nhà đi...”.

Bà ngoại cùng cậu mợ đưa mắt nhìn nhau.

Lúc trước hai người dùng ánh mắt trao đổi sớm đã thành thói quen, cho nên không cảm thấy có chuyện gì, nhưng trong mắt người ngoài đó là thể hiện sự hiểu biết sâu sắc.

Vào nhà, chị dâu vừa chuẩn bị cơm chiều vừa nói: “Ở chỗ chúng tôi cũng không có thứ gì ngon, đều là thức ăn đơn giản, là những thứ mà tự mình nuôi, cũng không biết cậu ăn có được không?”.

“Không sao, tôi ăn được mà”.

“Để anh đi lấy vò rượu đào trong sân?” Anh họ đề nghị, nói.

“Đi đi” Cậu đồng ý.

Cuối cùng ngay cả đứa cháu nhỏ được Tô Tiểu Đường ôm vào lòng cũng tò mò nhìn Phương Cảnh Thâm, mở cánh tay nhỏ nhắn ra muốn anh

ôm.

Tô Tiểu Đường có chút lúng túng, mọi người trong nhà có phải nhiệt tình hơi quá rồi không?

Phương Cảnh Thâm chỉ mới gặp họ một lần thôi mà đã chiếm được hơn 80% tình cảm tốt của bà ngoại và mọi người.

Cho nên mới nói, bộ dạng đẹp có đôi khi đúng là dễ chiếm được thiện cảm, cái loại khí chất trời sinh này đã phủ lên bên ngoài thì chẳng còn cách nào khác.

Lúc nấu cơm, bà ngoại lén kéo Tô Tiểu Đường qua một bên hỏi.

“Tiểu Đường, con nói thật cho bà ngoại biết, người này rốt cuộc có quan hệ gì với con?”.

“Ban nãy không phải đã nói rồi sao? Chỉ là bạn bè thôi mà!” Tô Tiểu Đường trả lời.

“Bạn bè bình thường?” Rõ ràng bà ngoại không tin.

“Bạn bè bình thường” Tô Tiểu Đường chắc chắn.

Được rồi, thực ra nói là bạn bè bình thường cô cũng thấy có chút gượng ép, dù sao lúc làm người Phương Cảnh Thâm chỉ xuất hiện cùng với mình một lần mà thôi, cô biết anh bảy năm, nhưng anh chỉ mới biết mình có một ngày .

Bà ngoại trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Con và cái thằng bé Trang Nghị kia thế nào rồi?”.

Vẻ mặt của Tô Tiểu Đường trầm xuống, trong lòng yên lặng thở dài, không ngờ hôm nay cô lại để mất thể diện ở trước mặt nam thần như vậy, lại bị mẹ của người xem mắt thẳng thừng làm cho nhục nhã như thế...

Ai, vận mệnh của cô sao mà lận đận dữ vậy, cô không ham muốn gì cả, sao không thể chữa lại cho cô một chút ấn tượng tốt chứ?

“Bà ngoại, sau này đừng nhắc tới Trang Nghi nữa”. Tô Tiểu Đường trả lời.

Bà ngoại lập tức nhạy cảm mà nhận ra chuyện gì đó, có chút vội vàng mà hỏi cô: “Có phải hôm nay con đi gặp nó hay không, nó đã nói gì với con? Không phải con đã nói lần trước gặp mặt cậu ta đã nói bằng lòng thử quen nhau sao?”.

Tô Tiểu Đường không nhắc tới chuyện gặp mẹ của Trang Nghi, nhưng để tránh trong lòng của bà ngoại còn nuôi hy vọng, đành phải nói: “Anh ta đồng ý, nhưng mẹ của anh ta không bằng lòng”.

Sau khi bà ngoại nghe xong, dường như nhớ lại dòng hồi ức không tốt nào đó, sắc mặt biến đổi nhanh chóng, thái độ lập tức thay đổi không tiếp tục khuyên Tiểu Đường nữa.

“Bà biết rồi, việc này đến đây thì coi như xong! Nếu mẹ của cậu ta không đồng ý, chúng ta cũng không cần phải cầu xin họ, dưa hái xanh thì không ngọt! Bà ngoại là người từng trải, quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt, tương lai chỉ có con là gánh chịu thôi, năm đó mẹ con... Haiz, không nói tới nữa, cũng tại bà ngoại già rồi không còn xài được, lo lắng không chu toàn, làm con phải chịu uất ức rồi”.

Tô Tiểu Đường vội vàng an ủi bà ngoại tinh thần đang chán nản: “Bà ngoại bà đừng nói như vậy, con còn phải nhờ bà tìm cho con nhiều mối tốt đó chứ, bà như vậy thì sau này con nào dám nhờ bà tìm cho con chứ!”.

Bà ngoại lúc này mới ngừng khóc, mỉm cười: “Con nói đúng, cháu gái của bà tốt thế này, bà ngoại sẽ tìm cho con mối tốt nhất”.

Thật vật vả mới đánh lừa bà ngoại được, Tô Tiểu Đường thở dài, xoay người lại liền nhìn thấy Phương Cảnh Thâm đang đứng ở gần đó, cũng không biết đã đứng bao lâu.

Tô Tiểu Đường gãi gãi đầu: “Khiến cho anh chê cười rồi...”.

Mỗi lần ở trước mặt Phương Cảnh Thâm cô đều cảm thấy cả người luôn kêu gào không tự tin, quần áo hoa văn lòe loẹt trên người càng làm cho cô cảm thấy khuôn mặt như bị lửa đốt, nín nín vạt áo, tìm chuyện để nói: “Bộ quần áo này là bà ngoại mua cho tôi, có phải quá khoa trương rồi không?”

“Nhìn đẹp lắm” Phương Cảnh Thâm nói.

Tô Tiểu Đường : “...”.

Sức khỏe của nam thần đã hoàn toàn bình phục rồi sao?

Không biết bà ngoại đã quay trở lại từ lúc nào, trong tay còn cầm hai quả trứng luộc, nghe câu nói của Phương Cảnh Thâm xong thì cười vui vẻ chưa từng có: “Đúng đó, bà đã nói là đẹp mà”.

“Ừm, bà ngoại bà rất tinh mắt” Phương Cảnh Thâm phụ họa, vẻ mặt cũng khá chân thành, khiến người ta tin tưởng, anh là thật lòng nghĩ như thế.

Bà ngoại càng vui vẻ, cầm hai quả trứng luộc trong tay đưa cả cho anh: “Đói bụng chưa? Lót dạ một chút trước đi! Sẽ dọn cơm ngay thôi!”.

Bà ngoại đi rồi, Tô Tiểu Đường giật giật khóe miệng, ho nhẹ một cái: “Anh đừng nên khuyến khích cái gu thẩm mỹ của bà, nếu tiếp tục như vậy

bà sẽ bắt cả nhà tôi đều mặc thành thế này đó, nói không chừng còn nhiệt tình mua cho anh một bộ nữa”.

“Giống như em sao?”.

“Đúng vậy, chính là phong cách này, màu sắc rực rỡ bướm trắng bay lượn, đoán chừng anh sẽ là long phượng cát tường gì gì đó...”.

“Rất tốt!” Phương Cảnh Thâm nói xong, dáng vẻ dường như còn rất mong đợi.

“...”.

Đem nam thần trả lại cho tôi.

Mọi người quây quần bên nhau ăn cơm chiều, trong lúc đó nam thần rõ ràng ít khi mở miệng, cũng không biết nói thế nào lại có thể khiến cho mọi người cười rất vui vẻ, mọi người đều lén lút kéo cô nói, người bạn này thật sự là không tệ.

Gần tối, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi nhẹ, hơn nữa còn có chiều hường càng rơi càng nhiều.

Về mặt bà ngoại lo lắng: “Tiểu Đường à, tuyết rơi ngày càng lớn, xem ra một lát nữa cũng sẽ không ngừng lại đâu, bảo Thâm Thâm ở lại một đêm đi? Nếu không chạy về suốt đêm sẽ rất nguy hiểm đó!”.

Thâm Thâm...

Từ khi nào cách xưng hô của bà ngoại với Phương Cảnh Thâm trở nên thân thiết như vậy chứ?

Tô Tiểu Đường cũng rất lo lắng: “Con đi hỏi anh ấy đã”.

Lúc này Phương Cảnh Thâm vừa vặn từ trong nhà đi ra, trong tay cầm trống lắc, ôm đứa cháu nhỏ Thụy Thụy vào lòng, bên cạnh là Thập Viên đang nhắm mắt theo đuôi mà đi theo...

Hình ảnh kia làm cô hoảng hốt một lúc lâu.

“Sao thế?”.

“À, bên ngoài tuyết rơi nhiều quá, bà ngoại hỏi anh có muốn ở lại một đêm không?”.

“Có tiện không?” Phương Cảnh Thâm hỏi cô.

Bà ngoại lập tức nói: “Không có gì là không tiện, căn phòng sát vách phòng của Tiểu Đường vẫn còn trống, dọn dẹp một chút là có thể ở được”.

“Vậy thì làm phiền bà rồi!” Phương Cảnh Thâm khách khí nói.

“Không phiền, không phiền” Bà ngoại lập tức đi sắp xếp.

Ồ, không thể tưởng tượng được nam thần lại có thể đồng ý ngủ lại...

Lúc trước ở trong mắt cô anh là người ngồi tít trên cao, mạnh mẽ tự tin, hơn nữa cũng có chút lạnh lùng ít nói, thậm chí không nhiễm khói bụi nhân gian, lúc này nhìn thấy dáng vẻ anh ôm đứa cháu nhỏ, thái độ thì vô cùng thân thiết với người trong nhà mình, đột nhiên làm cho cô có cảm giác nam thần cũng là người bình thường, khoảng cách giữa cô với nam thần cũng không có xa xôi như cô đã tưởng tượng...

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 38

"Bên này không có điều hòa, tuy rằng giường của cậu tôi là sắt đất nhưng ấm lắm, không biết anh có quen không? Tô Tiểu Đường vừa xếp chăn vừa nói.

"Không sao."

Phương Cảnh Thâm đứng ở phía sau, nhìn cô gái bận rộn trước mặt này, nắm chặt tay lại.

Từ sau khi tỉnh lại, vẫn luôn nghĩ khi nào có thể sử dụng thành thạo đôi tay này sẽ ôm cô một cái.

Thế nhưng đến giờ phút này, chỉ cần tiến thêm một bước là rút ngắn khoảng cách... vừa muốn tiến lên lại kìm nén.

Nghĩ đến chuyện sau khi anh làm thế, cô sẽ như con vật nhỏ xù lông lên, Phương Cảnh Thâm có chút bất đắc dĩ mím môi.

Xem ra vẫn phải chờ một thời gian nữa mới xuống tay.

Chẳng qua ngoài chuyện này ra còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Phương Cảnh Thâm đi xuống phòng bếp tìm bà ngoại Tô Tiểu Đường.

Sáng sớm hôm sau.

"Wow --" Tô Tiểu Đường vừa đẩy cửa ra liền không nhận được kinh ngạc hô lên một tiếng.

Bên ngoài bao phủ một màu tuyết trắng, toàn bộ thế giới đều thành màu trắng, không khí vô cùng tươi mát.

"Xem ra tối qua tuyết rơi vô cùng lớn."

Sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh Phương Cảnh Thâm Tô Tiểu Đường hoảng sợ giật nảy người, "Phải, đúng thế! Anh dậy rồi à, tối qua ngủ có ngon không?"

"Rất ngon."

"Vậy thì tốt rồi."

Tô Tiểu Đường xoa xoa bàn tay, vào nhà cầm xẻng ra, nếu không thể chạy bộ, chỉ có thể vận động như thế một chút đi.

"Muốn xúc tuyết?" Phương Cảnh Thâm thấy thế hỏi.

"Ừ." Tô Tiểu Đường gật gật đầu.

"Tôi cũng xúc." Phương Cảnh Thâm đi qua.

"Ồ, không cần, tự tôi làm là được rồi, anh là khách mà."

"Vậy thì không cần coi tôi là khách."

Không coi là khách thì coi là gì chứ?

Đằng nào cô cũng không thể để nam thần làm chuyện này, vốn dĩ muốn cự tuyệt, nhưng đôi tay ấm áp của Phương Cảnh Thâm bao lấy tay cô, cô lại không có tiền đồ buông lỏng tay.

Tô Tiểu Đường nhìn tuyết che kín tầm nhìn khẽ thở dài một tiếng, "Thật là đáng tiếc..."

Phương Cảnh Thâm suy nghĩ một chút nhìn cô hỏi: "Có muốn đắp người tuyết không?"

Tô Tiểu Đường gật đầu lia lịa, cô vừa mới có suy nghĩ muốn đắp người tuyết, nhưng đã lớn thế rồi, liệu có ngây thơ quá không?

Phương Cảnh Thâm đã bắt đầu ra tay, cẩn thận dọn đồng tuyết sạch sẽ gom chúng thành một ụ to, sau đó lại bắt đầu xúc tiếp đồng tuyết phía dưới sang một chỗ khác, Tô Tiểu Đường thấy thế hào hứng chạy đến bên ụ tuyết sạch bắt đầu đắp người tuyết.

Bà ngoại và mợ lục tục rời giường, thấy hai người này mới sáng sớm đã tỉnh lại ra đây đắp người tuyết không khỏi cười ra tiếng.

"Lớn như vậy rồi còn dở tính trẻ con!" Bà ngoại mắng yêu.

"Phương tiên sinh, không cần gấp, việc này sao có thể để cậu làm được!" Mợ ở bên cạnh nói.

Chẳng qua bà ngoại ở bên cạnh lại không đồng ý, "Không có chuyện gì, con cứ để cậu ấy làm, người nhà cả cũng không phải người ngoài!"

Mợ: "..."

Tô Tiểu Đường đang ở bên cạnh đắp người tuyết: "..."

Vì sao thái độ của bà ngoại với Phương Cảnh Thâm càng ngày càng khiến cô không thể hiểu nổi thế?

Phương Cảnh Thâm xoay người thấy Tô Tiểu Đường dùng tay không đắp tuyết không khỏi nhíu mày, "Tiểu Đường."

"Sao?"

"Đeo găng tay rồi hãy chơi tiếp."

"Ừ..." Tô Tiểu Đường gãi gãi đầu, nhanh như chớp chạy vào nhà lấy một đôi găng tay.

Bà ngoại nhìn hai người gật đầu cười híp mắt.

Một lát sau, anh họ cũng rời giường, ôm tay nhích gần ra cửa xem cho đến khi lạnh quá chui lại vào nhà, đi vào trong phòng hô: "Vợ ơi, anh lạnh chết mất!"

"Lạnh chết sao anh không mặc nhiều quần áo một chút?"

"Anh mặc rồi, nhưng tay và cổ anh cũng lạnh nữa! Khăn quàng và găng tay em đan cho anh khi nào mới có thể dùng chứ?"

Chị dâu cầm đồ ăn từ trong bếp đi ra, "Giục cái gì mà giục không phải là đang đan cho anh sao!"

"Cũng hơn nửa tháng rồi, đợi nữa thì chắc mùa xuân cũng đến rồi!" Anh họ lẩm bẩm oán giận, chẳng qua thấy vợ đan khăn cho mình trong lòng vẫn vui vẻ.

Phương Cảnh Thâm vẫn luôn nhìn hướng chị dâu họ, Tô Tiểu Đường cầm găng tay từ trong nhà ra hỏi: "Làm sao vậy?"

Phương Cảnh Thâm cười cười: "Không có gì, chỉ là chưa từng nhìn thấy khăn quàng và găng tay tự đan thôi."

Mợ nghe vậy cười nói: "Có gì đâu, rất đơn giản, Tiểu Đường cũng biết! Đúng không Tiểu Đường!"

"Thật hả?" Phương Cảnh Thâm nhướn mày.

Tiểu Đường cười hi hi hai tiếng gật gật đầu.

Mợ bắt đầu liên thanh, "Mợ nhớ kỳ nghỉ đông năm nhất đại học, Tiểu Đường vừa về đến là kêu gào mợ dạy nó đan khăn quàng cổ găng tay, học vô cùng nghiêm túc, sau đó đã thành thạo rồi, sao chưa từng thấy nó dùng nhỉ?"

Anh họ bên cạnh cười ha ha, "Mẹ, mẹ chả hiểu gì cả, em họ nhất định là đan cho người nó thích rồi!"

Sợ chuyện gì là gặp ngay chuyện ấy, Tô Tiểu Đường bị vạch trần liếc mắt qua một cái, bốt tranh cãi thì sẽ chết à!

Phương Cảnh Thâm bên cạnh trầm mặc, đan lúc năm nhất đại học ư?

Tiểu Đường qua lại với Tống Minh Huy là khi kết thúc năm tư, cho nên lần họp lớp đó biết được tin, ừ lúc cấp ba đến đại học người trong lòng cô là mình, nếu thế khăn quàng cổ và găng tay ... có phải là đan cho mình không nhỉ?

Nếu thế, vì sao anh không nhận được?

Chẳng lẽ là vì anh nhận được quá nhiều quà tặng cho nên không chú ý tới?

Trong đồng quà tặng kia có khăn quàng và găng tay sao? Nói thật là, từ trước đến nay anh chưa từng xem cho nên không biết.

Phương Cảnh Thâm đang rất buồn bã.

Rất nhanh sau đó, lực chú ý của Phương Cảnh Thâm bị đồng hình thù người tuyết kỳ quái của Tô Tiểu Đường hấp dẫn, "Thứ em đắp là... Cái gì?"

Vẻ mặt Tô Tiểu Đường vui vẻ: "Anh đoán thử xem!"

Nói thật thì, tạo hình kiểu này giống chủ nghĩa siêu hiện thực ...

"Không đoán ra được."

Thậm chí ngay cả nam thần cũng không đoán ra, tạo hình của cô be bét như thế sao?

Tô Tiểu Đường rầu rĩ mà trả lời: "Là Thịch Viên mà!"

Phượng Cảnh Thâm nghe xong ngẩn ngơ, sau đó dùng tay bịt miệng, quay người lại.

Nhìn dáng vẻ nhịn cười của anh, Tô Tiểu Đường càng thêm uể oải, "Thật sự không giống sao? Sớm biết thế không bằng tôi đập một quả bóng còn hơn..."

Lúc này Thịch Viên cũng dậy, nhảy nhót chạy tới, tò mò chạy một vòng quanh tác phẩm dang dở của cô.

"Đừng lộn xộn, đến bên kia ngồi đi, làm mẫu cho chị nào."

Thịch Viên không thèm nghe, đang nghịch chân nó, lúc này lại nhìn sân đầy tuyết, liền rục rịch bắt đầu chạy loạn lung tung, còn nhảy một phát làm đổ tác phẩm dang dở của cô.

Tô Tiểu Đường tức giận thở hển hển chống eo, "Thịch Viên! Mà mà nghịch nữa chị sẽ buộc mày vào cột!"

Thịch Viên làm ngơ chạy như bay, sau đó trượt chân đầu vúi vào đồng tuyết, toàn bộ cơ thể thành người tuyết.

"Thịch Viên." Phượng Cảnh Thâm thản nhiên gọi một tiếng.

Lỗi tai Thịch Viên run lên, đứng thẳng dậy, gục mặt cúi đầu từng bước một chạy đến bên Phượng Cảnh Thâm.

"Giữ sạch lông đi."

Thịt Viên lắc lắc thân thể của nó để tuyết rơi xuống, sau đó chà xát lấy lòng anh.

"Qua bên đó ngồi im."

Thịt Viên không hề phản ứng một câu, ngoan ngoãn đi đến mái nhà ngồi xuống.

Tô Tiểu Đường thấy thế vô cùng ngạc nhiên...

Thịt Viên của mình sao có thể nghe lời như thế chứ!

"Thịt Viên sao lại nghe lời của anh như thế chứ, có tuyết chiêu gì không? Có thể dạy tôi không?" Tô Tiểu Đường đặc biệt kích động nhích đến gần trước mặt Phương Cảnh Thâm hỏi.

"Tuyết chiêu?"

"Ừ, ừ!"

"Trao đổi linh hồn với nó."

"..." Coi như cô không hỏi.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của nam thần, Tô Tiểu Đường đã đập xong một con Husky vô cùng đẹp trai, nam thần còn sai Thịt Viên đi quanh đồng tuyết vài vòng, tạo ra những dấu chân rất sống động.

Thật kỳ diệu. Nam thần thật thông minh.

"Tôi chụp lại làm kỷ niệm." Tô Tiểu Đường lấy điện thoại chụp liên tiếp mấy kiểu, càng nhìn càng thích."

Anh họ ôm đứa nhỏ Thụy Thụy ra chơi, vừa nhìn liền không kiềm chế, sung sướng hỏi "Woa, người tuyết này thật sáng tạo! À không, chó tuyết!"

Phương Cảnh Thâm đi đến trước mặt anh họ đưa điện thoại của mình cho anh, "Chụp hộ tôi và Tiểu Đường một kiểu được không?"

"Ồ, có thể có thể!" Anh họ vội vàng nhận điện thoại.

"Tiểu Đường, lại đây." Phương Cảnh Thâm vẫy tay Tiểu Đường.

"Làm gì?"

"Chụp ảnh."

"Hả?"

Phương Cảnh Thâm kéo Tiểu Đường lại, để Thịch Viên ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cô, vòng tay ôm lấy vai cô.

Trong nháy mắt cơ thể Tô Tiểu Đường cứng ngắc. Từ trước đến nay cô chỉ có thể chụp lén chính diện nam thần, bây giờ có cơ hội chụp cùng nam thần. Hạnh phúc này đột ngột quá....

"Đừng khấn trương." Phương Cảnh Thâm thấp giọng nói bên tai cô.

Tô Tiểu Đường muốn khóc, vậy anh bỏ tay xuống trước đi.

Phương Cảnh Thâm càng ôm chặt hơn: "Tưởng tượng tôi là Thịch Viên."

Phụt, Thịch Viên... Tưởng tượng Phương Cảnh Thâm trong bộ dáng Thịch Viên, Tô Tiểu Đường cảm thấy hơi thả lỏng một chút.

"Được rồi!" Anh họ chụp xong đưa điện thoại cho Phương Cảnh Thâm, sau đó nhìn anh một cái sâu xa.

Đang muốn nói chuyện, ánh mắt liếc thấy bên ngoài có người đàn ông mặc áo xanh, đôi mắt hiện lên sự hứng thú, chọc Tiểu Đường bên cạnh:

"Này, này, em họ! Bên ngoài có người tìm kìa!"

"Hả?" Tô Tiểu Đường ngược mắt nhìn, sau đó liền thấy người đàn ông mặc áo khoác quân đội, đứng sừng sững bên ngoài nhưng một cây tùng cao lớn.

Là Trang Nghị... Sao anh ta lại tìm được chỗ này nhỉ....

Tô Tiểu Đường cúi đầu từ từ đi qua, "Anh... Tìm tôi hả?"

Trang Nghị gật đầu.

"Vào trong nhà nói?"

"Không cần vào, tôi nói mấy câu rồi đi."

"Ừ."

Sau lưng, anh họ cười hì hì huýt vào vai Phương Cảnh Thâm bên cạnh: "Này, nói thật xem, có phải cậu thích em họ tôi không?"

Phương Cảnh Thâm liếc anh ta một cái, "Rất rõ ràng sao?"

"Cũng không phải rõ ràng lắm, nhưng người sáng suốt như tôi có thể nhìn ra được, đều là đàn ông, tôi hiểu. Chẳng qua Tiểu Đường á, là một đứa ngốc, nếu cậu không nói với nó, có khi cả đời nó cũng không biết, nhưng nếu cậu nói có khi sẽ dọa nó chết khiếp."

Phương Cảnh Thâm nhú mày: "Anh cũng cho rằng như vậy".

"Vô nghĩa, lúc đầu ngay cả tôi cũng kinh ngạc cơ mà! Thật ra em họ tôi là người tốt, không đúng, là đặc biệt tốt, chẳng qua là nhìn bộ dạng mập mạp của nó thì đúng là không hợp thẩm mỹ, tôi chỉ có thể nói, cậu thật tinh mắt."

“Cảm ơn.”

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Trang Nghị nhìn cô một cách chân thành: “Chuyện ngày hôm qua tôi đã biết rồi, tôi thay mẹ tôi nói lời xin lỗi với cô”.

Tô Tiểu Đường rất xấu hổ khi nhìn thấy thái độ quá nghiêm túc của anh, cũng không biết nên nói gì, vội vàng khoát khoát tay nói: “Không sao...”.

Trang Nghị nhìn cô rồi thở dài, nếu là người khác, dưới loại tình huống này khi nhìn thấy mình chắc chắn sẽ rất kích động, lên án chất vấn ấy chứ, những người con gái trước kia người nào chẳng khóc lóc kể lể biểu lộ sự oán giận, thế nhưng ngay cả mẹ của anh cô cũng không nói tới một chữ.

Trang Nghị do dự một lát, hỏi: “Người đàn ông ngày hôm qua là bạn của cô à?”.

Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại rất chắc chắn, anh cảm nhận được cô không phải loại con gái đã có bạn trai mà còn đi xem mắt.

“À, đúng vậy! Anh ấy tới tìm tôi có việc, tiện thể giải vây giúp tôi luôn...”.

Nghĩ đến chuyện hôm qua Tô Tiểu Đường còn có chút xấu hổ, cũng không biết mẹ của Trang Nghị đã nói gì với Trang Nghị, dám chắc là không có lời nào hay ho, chẳng qua nhìn thấy ý định của Trang Nghị, dường như là không tin tưởng lắm.

“Bố tôi nhậm chức ở vùng khác, lúc bình thường công việc vô cùng bận rộn, tôi là do một tay mẹ nuôi lớn, hơn nữa tôi lại là con trai một trong nhà, từ nhỏ bà rất nghiêm khắc với tôi, đem toàn bộ tâm tư đều đặt trên người tôi, có thể là bởi vì tập trung quá nhiều tình lực, kỳ vọng quá nhiều vào tôi, đến cuối cùng lại cảm thấy ai cũng không xứng với tôi...” Trang Nghị không chút giấu diếm mà nói hết những chuyện trong nhà, trong giọng nói lộ vẻ bất đắc dĩ.

Tô Tiểu Đường cười cười nói: “Tôi hiểu, có người mẹ nào không nghĩ rằng con mình là người tốt nhất chứ, huống chi, quả thực anh cũng rất ưu tú!”.

Đôi mắt của Trang Nghị sáng rực lên: “Vậy chúng ta... Lời nói của tôi lúc trước còn có hiệu lực không? Mẹ của tôi, tôi sẽ khuyên bà ấy!”.

Tô Tiểu Đường nghe vậy thì trầm mặc, được nửa ngày cô mới khó xử mà mở miệng: “Thực ra không cần...”.

Giọng nói của Trang Nghị trầm xuống: “Tôi hiểu rồi”.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều không nói gì.

Đúng lúc Tô Tiểu Đường muốn nói gì đó để chấm dứt cuộc nói chuyện này, Trang Nghị đột nhiên mở miệng hỏi cô: “Nếu không xảy ra chuyện như hôm qua, vậy câu trả lời của cô sẽ là gì?”.

Vấn đề này thật sự làm khó cô...

Trước kia cô cứ phân vân, kết quả không đợi cô đưa ra câu trả lời thì mẹ của Trang Nghị đã tìm tới cửa, vấn đề này cũng chẳng đáng quan tâm, không ngờ là lúc này Trang Nghị lại nói ra.

“Tôi nghĩ... Tôi sẽ đồng ý”.

Thật sự nếu muốn nói lời từ chối thì có chút hơi khác người, lúc ấy dưới loại tình huống này, người trong nhà lo lắng hồi thúc, hơn nữa điều kiện của Trang Nghi đúng là không tệ, mà ấn tượng của mình với anh ta cũng tốt, coi như là có duyên phận với anh, nếu anh lại chủ động muốn thử một lần nữa, bản thân cô thật sự không tìm ra lý do để từ chối.

Ngay lúc này, đồng chí anh họ nhiều chuyện không biết từ khi nào đã đem con mình nhét cho Phương Cảnh Thâm, rồi tự mình lén lút trốn đằng sau bức tường ở góc vườn, nghe được một câu này, sau ba chân bốn cẳng mà chạy đến chỗ Phương Cảnh Thâm dâng vật quý.

“Ha ha, vừa rồi Trang Nghi hỏi em họ của tôi nếu ngày hôm qua không có chuyện gì xảy ra thì câu trả lời của em tôi là gì? Cậu đoán thử xem đáp án của em tôi là cái gì?”.

Phương Cảnh Thâm: “...”.

Dựa theo logic bình thường, anh tự nhiên có thể đoán được câu trả lời của Tiểu Đường, nhưng anh không muốn nghe tới câu trả lời đó.

Anh họ bày ra dáng vẻ vui sướng khi người khác gặp họa: “Em họ nói sẽ đồng ý đó nha!”.

Áp suất xung quanh mình rõ ràng lại bắt đầu giảm xuống, anh họ ho nhẹ một tiếng, yếu ớt nói: “Chỉ là nói “Nếu” thôi mà, chẳng qua là một cái giả thiết không được thành lập thôi”.

Sau khi nói chuyện với Trang Nghi xong, Tô Tiểu Đường vừa quay lại đã bị Phương Cảnh Thâm kéo đến góc sáng sửa để nói chuyện.

Anh họ gấp đến độ cứ la oai oái: “Này này, các người muốn nói chuyện thì cứ nói, trả lại con cho tôi trước đi, nếu có hình ảnh không dành cho trẻ em thì làm sao bây giờ?”.

Lúc này trong ngực Phương Cảnh Thâm còn đang ôm đứa cháu nhỏ, đôi mắt to tròn, chớp chớp. Một lớn một nhỏ, tất cả đều đang nhìn cô.

Tô Tiểu Đường gãi gãi đầu: “Sao...Sao vậy?”.

“Nếu mẹ của Trang Nghị không phản đối, em sẽ quen với anh ta sao?” Phương Cảnh Thâm hỏi.

Đứa cháu nhỏ nhìn Phương Cảnh Thâm rồi lại nhìn sang Tô Tiểu Đường, cũng đi theo giúp vui, miệng bi ba bi bô, còn vung vẩy cánh tay nhỏ bé.

Ôi, sao lại là vấn đề này thế...

Tô Tiểu Đường đau cả đầu...

“Có lẽ sẽ thử một lần xem sao, nhưng chưa chắc sẽ thành đôi” Tô Tiểu Đường trả lời đúng sự thật.

“Vì sao?” Chính tai nghe được câu trả lời của cô, sắc mặt của Phương Cảnh Thâm đen thêm mấy phần, tiếp tục hỏi.

Vì sao? Tô Tiểu Đường càng đau đầu, cô cũng muốn hỏi vì sao đấy! Vì sao cô có cảm giác mình đang bị tra hỏi nhỉ?

“Bởi vì... Vì mọi người trong nhà tôi thực sự rất sốt ruột! Tuổi của tôi cũng không còn nhỏ nữa...” Tô Tiểu Đường vừa nói vừa lùi về sau một bước, ý đồ muốn né tránh đứa cháu nhỏ đang vươn cánh tay bé nhỏ níu lấy tóc mình chơi đùa còn cho vào cái miệng nhỏ nhắn nữa.

Phương Cảnh Thâm theo sát mà tiến lên một bước: “Còn gì nữa?”.

“Hơn nữa điều kiện của Trang Nghị cũng không tệ, quan trọng nhất là anh ta là người rất tốt, đúng rồi, Trang Nghị, anh cũng biết mà, chính là đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy mà chúng ta gặp mỗi khi tập chạy bộ

buổi sáng đấy, anh có còn nhớ không? Có lần tôi chạy bộ té xỉu cũng may nhờ có anh ta giúp đỡ, sau đó Thịn Viên lại bị bầy thú kẹp vào chân cũng là nhờ anh ta giúp đưa đến trạm chôn nuôi...” Tô Tiểu Đường nói một hơi.

“Cho nên?” Sắc mặt của Phương Cảnh Thâm càng ngày càng trầm xuống.

“Cho nên? Cho nên cảm thấy rất có duyên...” Tiếng nói của Tô Tiểu Đường càng ngày càng nhỏ.

“Sau đó thì sao?” Vẻ mặt của Phương Cảnh Thâm đã đen đến mức không thể đen hơn được nữa.

“Sau đó? Không có sau đó...” Tô Tiểu Đường theo bản năng mà trả lời.

“Không phát hiện mình đã quên cái gì rồi sao?” Phương Cảnh Thâm cắn chặt răng, cuối cùng gắng gượng hỏi một câu.

“Đã quên cái gì rồi?” Tô Tiểu Đường ngơ ngác, ngốc nghếch hỏi.

Phương Cảnh Thâm giận dữ ôm đứa nhỏ xoay người rời khỏi đó.

Tô Tiểu Đường với vẻ mặt vô tội, sao lại có loại ảo giác chính mình là một người đàn ông phụ tình bạc nghĩa ức hiếp vợ và con thế nhỉ...

Nam thần từ sau khi tỉnh lại có gì đó là lạ, cô thật sự rất lo lắng có phải anh không có bình phục hoàn toàn mà còn để lại di chứng gì không, rất lo lắng...

“Đừng chơi nữa, mau vào ăn sáng đi, chờ đã Thâm Thâm cháu chạy đi đâu thế...” Bà ngoại dùng tạp dề lau tay, đi tới hô lớn.

Lúc này Tô Tiểu Đường mới lắc lắc đầu làm cho mình tỉnh táo một chút rồi đi theo vào nhà.

Trên bàn ăn, bà ngoại vẫn cười ha ha mà gấp thức ăn cho Phương Cảnh Thâm.

Chị dâu mang thức ăn sang đây, nhìn thấy anh họ thì sảng giọng: “Anh này, sao không biết xấu hổ mà để cho Phương tiên sinh giúp anh ôm con thế hả! Quá lười biếng rồi đó! Nhanh đi ôm về mau!”.

“Tên nhóc này không cần anh bế đấy chứ” Anh họ ai oán, anh ta vừa định đi ôm về, kết quả tên nhóc kia lại uốn éo cái đầu, trái tim cha tan nát cả rồi.

Chị dâu giận dữ liếc anh một cái: “Đáng đời, ai biểu thường ngày anh chẳng bao giờ bế nó!”.

Anh họ giận dữ mà không dám nói gì: “Có liên quan đến chuyện này sao? Vậy Tiểu Phương chỉ mới tới một ngày thôi đó...”.

Chuyện này không khoa học tí nào!

Tô Tiểu Đường ở bên cạnh tìm chuyện để nói: “Phương Cảnh Thâm, nhìn cách anh bế đứa nhỏ cũng khá là thành thạo đó!”.

“Trước đây đã từng bế Phương Cảnh Xán” Phương Cảnh Thâm cũng không thèm ngẩng đầu lên mà trả lời luôn.

“...” Được rồi. Cô thật sự rất khó tưởng tượng mặt khác của nam thần...

Nghe thấy Phương Cảnh Thâm nói chuyện với mình, Tô Tiểu Đường thoáng thở phào nhẹ nhõm, may quá không tức giận đến mức không thèm đếm xỉa tới mình, tuy rằng cô hoàn toàn nghĩ không ra, rốt cuộc anh vì cái gì lại nổi nóng với mình.

Ăn xong bữa sáng, bà ngoại lưu luyến không rời mà kéo tay Phương Cảnh Thâm, nói chuyện riêng với anh hơn nửa ngày.

“Tiểu Đường giống y như mẹ của nó, lúc đó mẹ của con bé cũng khá mập mạp, không khác với Tiểu Đường bây giờ là mấy, chuyện nhà của chúng ta cháu cũng thấy rồi đấy, chỉ là một gia đình rất bình thường, lúc ấy mẹ của Tiểu Đường là người đầu tiên trong thôn của chúng ta thi đỗ đại học, sau đó lại gả cho người khá giả, gia đình bố của Tiểu Đường có mở một công ty, đáng vẻ cũng rất tuần tú lịch sự, điều kiện rất không tệ, lúc đó là cấp trên của con bé (mẹ Tiểu Đường), tất cả mọi người đều cảm thấy con gái của bà rất có phúc, ai biết được, tiệc vui chóng tàn,... Không bao lâu sau, người đàn ông kia nhanh chóng chán nó, muốn kết hôn với tiểu thư có tiền có gia thế, đáng thương cho con gái của bà, lúc đó bọn họ đã có Tiểu Đường, rõ ràng đã sớm biết còn làm bộ như không biết có chuyện gì, không những phải xử lý chuyện của công ty, mà còn phải quan tâm đến người trong nhà, mọi chuyện đều tận tâm hết sức. Cho dù như thế nhưng người mẹ chồng của con bé lại đối với nó không hài lòng cái này, rồi lại tới không hài lòng cái kia, vốn dĩ chỉ bị bệnh nhẹ, nhưng suốt ngày mệt nhọc uất ức ngày càng trở nên trầm trọng, cuối cùng thực sự bị tức chết như ý nguyện của bọn họ, không bao lâu sau cái tên đàn ông đó liền vội vàng cưới người đàn bà kia vào nhà, bức ép Tiểu Đường đến mức nó không thể ở trong nhà đó nữa, còn nhỏ tuổi phải tự ra ngoài độc lập...”.

Bà ngoại nói xong, nước mắt cũng lăn dài, Phương Cảnh Thâm ở bên cạnh an ủi bà: “Bà ngoại, lời của bà nói cháu đã hiểu”.

“Cháu hiểu?” Bà ngoại nghi ngờ.

“Cháu hiểu bà ngoại đang lo lắng Tiểu Đường sẽ giống như mẹ của cô ấy, thực ra trong lòng bà cũng không hài lòng về cháu, bà lại càng hi vọng Tiểu Đường sẽ tìm thấy một người đàn ông môn đăng hộ đối”.

Bà ngoại kích động mà lôi kéo tay anh: “Cháu hiểu được thì tốt rồi! Thật sự không phải bà ngoại có thành kiến với cháu...”.

Phương Cảnh Thâm không tức giận, mà còn nói thật: “Bà ngoại, mọi chuyện không hề có tuyệt đối, cũng không phải vợ chồng môn đăng hộ đối là có thể đi đến cuối cùng. Cháu có thể đảm bảo, cháu không phải nhất thời cao hứng, trong lúc đó cháu và Tiểu Đường đã trải qua rất nhiều chuyện, khi cháu bất lực nhất cô ấy không rời bỏ cháu mà còn ở lại bên cạnh cháu. Cháu chắc chắn cô ấy chính là người bạn đời mà cháu muốn lấy. Bà cũng không cần phải lo lắng gia đình của cháu sẽ khiến Tiểu Đường chịu uất ức, cháu có thể khẳng định với bà, người nhà cháu đều rất thích Tiểu Đường, nếu không phải như vậy, cháu cũng sẽ không mạo muội mà tìm tới cửa để nói với bà những lời này, cháu đã giải quyết tất cả những nỗi lo về sau, rồi mới dám xin bà hãy yên tâm giao Tiểu Đường cho cháu. Hơn nữa bà ngoại, bà thật sự đã lo lắng quá nhiều rồi, cháu và Tiểu Đường chưa hẳn không môn đăng hộ đối, tuy rằng gia thế nhà cháu quả thật xem như không tệ, nhưng cháu chỉ là một bác sĩ rất bình thường, cũng không tham gia vào chuyện làm ăn trong gia đình, công việc, sinh hoạt, điều kiện sống thường ngày đều rất đơn giản”.

Tảng đá lớn trong lòng bà ngoại rơi xuống, vỗ vỗ tay anh: “Cháu ngoan, cháu đã nói như vậy, bà ngoại cũng yên lòng rồi...”.

Lúc này, tiếng ồn ào ở bên ngoài căn phòng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

“Xảy ra chuyện gì? Để bà đi xem!” Bà ngoại vội vàng đứng dậy.

Phương Cảnh Thâm đỡ bà ngoại đi ra ngoài, sau đó lập tức nhìn thấy cậu của Tiểu Đường khuôn mặt đỏ gấc, đang gân cổ cãi ầm ầm mà giọng xéng lên, mợ và chị dâu ở bên cạnh vừa lôi kéo ông vừa khuyên.

“Làm gì vậy hả! Ông giết hắn ta là phải ngồi tù, vì người như thế ngồi tù có đáng không?”.

“Đúng đó bố, người như thế đương nhiên sẽ bị trời phạt! Bố đừng giận mà hại thân mình!”.

“Cút đi, đem mấy thứ mày mang đến đi hết đi, chúng tôi không cần!”.

Trên cơ bản, mỗi lần Tô Kiến Thụ đến đây sẽ có một trận chiến nảy lửa như thế, thực ra ông ta cũng không muốn đến đâu, ai bảo con gái của ông ta rất thân thiết với bọn họ chứ!

Tô Kiến Thụ chịu đựng sự không vui, vẻ mặt cô đơn mà nhìn con gái xin giúp đỡ: “Tiểu Đường à, bố thật sự không có ý xấu, sắp đến tết, tôi chỉ muốn tới đây thăm mọi người thôi...”.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tô Tiểu Đường thì dễ nói chuyện, nhưng anh họ ở bên cạnh thì không nhin nổi nữa, cười như không cười nói: "Ha ha, chủ tịch Tô đến thật sớm đây, thật ra đến trễ một chút cũng không sao, chỉ mới mừng hai tết thôi mà đã đến thế này?"

Dựa theo tập tục, mừng hai tết, con gái đã lấy chồng phải về nhà mẹ đẻ, chồng cũng phải đi cùng, ngày này gọi là ngày đón rể, ông con rể Tô Kiến Thụ này đương nhiên mừng hai phải đến nhà cha mẹ vợ bây giờ, sao có thể dư giả thời gian đến đây.

Sắc mặt Tô Kiến Thụ trầm xuống, "Một năm sau khi Thanh Thanh mất tôi mới cưới người khác, từ đó đến giờ tôi cũng không hiểu mình đã làm gì có lỗi với cô ấy, để mọi người mỗi lần nhìn tôi như thể trời đất không dung như thế?"

"Súc sinh, mày còn không biết xấu hổ mà nói thế! Em gái tao chưa hết 49 ngày mày đã dây dưa với người đàn bà kia, nếu không phải vì sợ xui xẻo thì mày chưa đợi một năm cũng đã cưới nó, bọn mày tự hỏi lòng mình xem, lúc em gái tao còn sống có từng làm chuyện gì có lỗi với mày không? Không phải là không sinh được con trai cho mày sao? Mỗi ngày đều phải nhìn sắc mặt gia đình mày mà sống; mày không làm chỗ dựa cho nó thì thôi; còn lêu lổng ở bên ngoài ... Tao đánh chết cái loại súc sinh như mày..." Cậu vừa nghe lời này lập tức nổi trận lôi đình.

Nếu bản thân là con trai thì tốt biết bao, Tô Tiểu Đường rất nhiều lúc đều có suy nghĩ như vậy, nếu như mình là con trai, mẹ có thể không phải

gặp kết quả này không...

Tô Kiến Thụ và cậu xô đẩy la hét, tình cảnh hỗn loạn, Tô Tiểu Đường cô đơn đứng ở chính giữa, nhưng rất nhanh đã ổn định lại tinh thần muốn đi qua khuỷu can, nếu không có ai bị thương thì hồng bét.

Nhìn vẻ mặt thương tâm của nha đầu, đôi mắt Phương Cảnh Thâm híp lại, sai bước qua kéo cô vào trong ngực mình, "Tránh xa một chút, cẩn thận làm em bị thương."

"Không sao..." Tiểu Đường có chút lúng túng cười cười, "Anh nhanh chạy đi đi."

Phương Cảnh Thâm cũng không đi, mà nhìn về phía Tô Kiến Thụ mở miệng nói, "Chủ tịch Tô, đã lâu không gặp."

"Cậu là..." Tô Kiến Thụ ngây ngốc nhìn tiểu Đường ở phía sau, nhìn dáng vẻ thân mật của nó với người đàn ông này, suy nghĩ trong chốc lát cuối cùng cũng nhớ ra, "Bác sĩ Phương? Đúng là lâu rồi không gặp, không nghĩ sẽ gặp cháu ở đây."

Nói xong ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa con gái và Phương Cảnh Thâm, "Hai đứa...."

Phương Cảnh Thâm không trả lời, mà đề nghị: "Chủ tịch Tô có thể dành chút thời gian nói chuyện không?"

Tô Kiến Thụ tức giận liếc mắt cậu tiểu Đường một cái, sửa sang lại cổ áo, "Được, đi thôi!"

Đúng lúc ông cũng không muốn tranh cãi với mấy người này, dù sao cũng có người ngoài ở đây, Tiểu Đường cũng nhìn thấy rồi, là bọn họ không tiếp nhận ý tốt của ông.

Tiểu Đường có chút lo lắng nhìn hướng hai người họ rời đi, sau đó Phương Cảnh Thâm đang đi được nửa đường quay lại cho cô ánh mắt an tâm.

Trái tim bỗng nhiên đập mạnh.

Cậu vội vàng chạy tới hỏi: "Chuyện gì xảy ra thế Tiểu Đường, sao Tiểu Phương lại quen biết tên khốn kia thế?"

Tô Tiểu Đường có chút hoảng hốt lắc lắc đầu, "Cháu cũng không biết..."

"Đều là người một giới, quen biết cũng là bình thường! Đừng cùng một loại người như dượng là được rồi..." Anh họ chen vào một câu.

"Tiểu tử thôi, mà gọi ai là dượng đấy." Cậu ra vẻ muốn đánh.

"Lờ lờ, là lờ lờ thôi." Anh họ ôm đầu tránh đi.

"Không cần biết người ta thuộc hạng người nào, dù gì cũng chả có quan hệ gì với chúng ta cả." Cậu nói.

Anh họ thấp giọng thì thào: "Bây giờ chúng ta không quan tâm. Nhưng sau này thì chưa biết được..."

Sau nhà.

Tô Kiến Thụ nở một nụ cười xã giao: "Ha ha, lần trước gặp mặt hình như là ở bữa tiệc sinh nhật chủ tịch Phương, trước có nghe chuyện cậu bị tai nạn xe cộ, thân thể không sao chứ? Không ngờ là cậu lại quen con gái tôi.."

"Cảm ơn chú quan tâm, hóa ra chủ tịch Tô biết cháu bị tai nạn xe." Nói đến đây, Phương Cảnh Thâm dừng lại một chút, sau đó chuyển đề tài, "Chủ tịch Tô có biết,...lúc tai nạn còn có một người nữa chứ?"

"Có nghe qua, hình như là con gái?" Tô Kiến Thụ không hiểu sao anh lại đột nhiên hỏi như vậy.

"Cô gái kia là Tiểu Đường." Phương Cảnh Thâm không nhanh không chậm trả lời.

Sắc mặt Tô Kiến Thụ lập tức thay đổi, "Cậu nói cái gì? Tiểu Đường thế nào? Nó có bị thương không?"

Phương Cảnh Thâm lẳng lẳng nhìn ông ta.

Tô Kiến Thụ cảm thấy vô cùng xấu hổ, luôn miệng nói thương con gái, thực ra tâm tư đều đặt ở chuyện của bản thân, chuyện làm ăn, chuyện vợ, chuyện con trai... Cuối cùng thậm chí ngay cả con gái xảy ra tai nạn xe cô cũng không biết, thỉnh thoảng trong đầu vẫn có suy nghĩ, có con gái như thế cũng tốt, không bao giờ gây thêm phiền phức cho gia đình hiện tại của mình.

"Tôi không xứng là bố..." Tô Kiến Thụ thở dài một hơi, quan sát anh một chút thăm dò hỏi: "Cậu với Tiểu Đường đang hẹn hò sao?"

"Đang chuẩn bị cầu hôn cô ấy." Phương Cảnh Thâm trả lời.

Tô Kiến Thụ kinh ngạc nhìn anh, lập tức trầm ngâm nói, "Tôi không hiểu rõ lắm hai đứa sao lại ở cùng với nhau, nhưng Tiểu Đường chưa từng nhắc đến cậu trước mặt tôi, nói thật, tôi cũng không hy vọng cậu sống chung với Tiểu Đường, với năng lực của tôi hoàn toàn có thể thay nó tìm được người phù hợp hơn, bây giờ tôi đã để ý được một vài người tốt, Tiểu Đường mặc dù chưa đồng ý ngay, nhưng cũng nói sẽ xem xét."

Thậm chí, ông ta còn nghi ngờ Phương Cảnh Thâm chọn Tiểu Đường là vì biết cô là con gái của ông ta nên có ý đồ, dù sao anh ở tập đoàn Phương thị cũng không có thực quyền.

Phương Cảnh Thâm đương nhiên biết ông ta đang nghĩ gì, thản nhiên nói, "Tôi cũng nói thật, kỳ thực chủ tịch cũng chẳng có bao nhiêu ảnh hưởng với quyết định của Tiểu Đường. Cho nên tôi nói một tiếng với chủ tịch cũng không phải để xin chú đồng ý, chỉ vì chú là bố của cô ấy nên mới thông báo một tiếng."

"..."

Hơn mười phút sau, Tô Kiến Thụ lái xe rời đi.

Vừa nhìn thấy Phương Cảnh Thâm trở về, bà ngoại lập tức lo lắng ra đón, len lén nói: "Thâm à, nó có bắt nạt cháu không? Ta nói cháu này, đừng để ý đến nó, hôn nhân của Tiểu Đường nó không có tư cách làm chủ, có bà ngoại làm chủ cho cháu."

Phương Cảnh Thâm bật cười: "Cám ơn bà ngoại."

"Người một nhà còn khách khí làm gì." Bà ngoại mắng yêu, càng nhìn càng hài lòng. Bà nhìn ra được ai thật lòng, Tô Kiến Thụ kia lúc còn trẻ bộ mặt phong lưu, còn chàng thanh niên trước mắt này, tuy rằng tướng mạo tốt, nhưng giữa hai lông mày thể hiện chính trực, đôi mắt cũng trong veo, quan trọng là khác hẳn Tô Kiến Thụ bị ép mới đến chào hỏi, không giống con người ta động lòng là đến cửa chào hỏi, xin phép bà đồng ý.

"Bà ngoại, cháu đi đây."

"Đưa bé ngoan, trên đường cẩn thận một chút! Lái xe chậm thôi."

"Vâng ạ."

"Bà ngoại không quấy rầy vợ chồng son hai đứa nói chuyện." Bà ngoại đi tới trước mặt Tiểu Đường, "Thâm Thâm phải đi rồi, mau tiễn nó đi."

Bọn họ nói xong rồi sao? Vừa rồi cô chuyên tâm suy nghĩ quá nên không để ý, Tô Tiểu Đường vội vàng chạy tới.

Phương Cảnh Thâm nhìn về hướng cô gái của mình đang đến, bây giờ đảm bảo cô ấy sẽ không chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa, thế nhưng cô ấy thì sao?

Bây giờ điều anh lo lắng nhất là, hiện tại không phải là lúc thích hợp để nói câu nói đó, mà cô thực sự đã...

Dù sao, dù có thích đậm sau thế nào cũng không thể lãng phí thời gian.

Tình huống này khiến tự tin của anh biến mất, anh bắt đầu lo lắng.

"Đi đường cẩn thận, không cần đi nhanh." Tô Tiểu Đường vẫn mặc áo bông như trước, so với lần trước gặp anh, vẻ mặt đã bình tĩnh nhiều.

"Không có lời nào khác muốn nói với anh sao?"

Tô Tiểu Đường gãi gãi đầu, suy nghĩ kỹ một lúc lâu mới ghen ra một câu, "Năm mới vui vẻ?"

Phương Cảnh Thâm bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhẹ nhàng ôm bờ vai của cô.

Tô Tiểu Đường tựa đầu vào vai Phương Cảnh Thâm, nóng bừng, bắt đầu hoa mắt không thể suy nghĩ.

Nhìn hai gò má ửng đỏ của cô, tâm tình Phương Cảnh Thâm mới miễn cưỡng tốt lên một chút, nhẹ giọng dặn dò: "Nhớ mở điện thoại."

"Ừ, nhưng tín hiệu không tốt lắm..."

Phương Cảnh Thâm buông cô ra, không biết từ đâu lấy ra một cái điện thoại nhỏ xinh, "Anh mua điện thoại mới cho em, dùng cái này đi."

☞, nam thần đi mua cái mới từ lúc nào thế....

"Đưa điện thoại cho anh."

Tô Tiểu Đường ngoan ngoãn giao điện thoại.

Phương Cảnh Thâm đưa lắp sim vào điện thoại mới cho cô, xong nhập số điện thoại của mình.

Tô Tiểu Đường cầm điện thoại, trong lòng bàn tay nóng lên, a, cô hoàn toàn không phản ứng kịp, đột nhiên có số điện thoại của nam thần.

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của cô, Phương Cảnh Thâm nhẹ nhàng nhéo má cô một cái: Anh phải đi rồi."

Tô Tiểu Đường chớp chớp mắt, che mặt, phất tay: "Tạm...tạm biệt..."

Trong lòng Tô Tiểu Đường cảm giác quái lạ ngày càng rõ ràng, thế nhưng không tìm được điểm mấu chốt, mãi không tìm được đáp án.

Phương gia.

Phương Cảnh Thâm trở về việc đầu tiên là bắt đầu tìm đồ.

Phương Cảnh Xán dựa vào cửa nhìn anh: "Anh sao thế, vừa mới xuất viện đã ra ngoài chạy loạn, một ngày một đêm mới trả về, trở về lại quăng đồ lung tung, anh muốn tìm cái gì?"

Phương Cảnh Thâm không đếm xỉa tới cậu ta, trong phòng ngủ không tìm được đồ muốn tìm, lại quay người vào kho.

Phương Cảnh Xán làu bàu tò mò đi theo, nhìn trong kho một góc quà tặng, mở một hộp lại một hộp, tất cả đều là quà con gái tặng, ôm tay chế nhạo nói: "Chắc chắc, thật là nhiều nha, chẳng qua so với em thì ít một chút."

Không tìm không biết, nhìn một cái giật mình, Phương Cảnh Thâm nhanh chóng tìm được vài đôi găng tay, bảy tám khăn quàng cổ.

"Làm gì thế? Anh lạnh sao?" Phương Cảnh Xán nhin không được hỏi.

Phương Cảnh Thâm nhìn kỹ một chút, tất cả găng tay đều là mua ngoài cửa hàng, khăn quàng cổ thì có hai cái là tự đan, chỉ là không biết rốt cục cái nào là của Tiểu Đường đan.

"Ừa? Cái khăn quàng màu xanh nhạt không phải là mẫu mới ba năm trước công ty XX mới tung ra sao? Còn cái màu trắng là khăn số lượng hạn chế của công ty đa quốc gia SA sao, chắc chắc, nghĩ là bỏ đi nhãn mác có thể coi là tự mình đan sao? Muốn lừa anh thì có thể, nhưng tuyệt đối không thể qua khỏi mắt ..." Phương Cảnh Xán ở một bên chặc lưỡi.

Bây giờ thì hay rồi, chẳng có cái nào đúng với cái anh cần tìm...

Sắc mặt Phương Cảnh Thâm không tốt thả hết mọi thứ trở lại.

"Rốt cục là anh muốn làm gì thế?" Phương Cảnh Thâm biến mất một ngày một đêm, Phương Cảnh Xán luôn cảm thấy có quỷ.

Phương Cảnh Thâm không đáp, tháo lỏng cà vạt hỏi: "Bố đâu?"

"Thư phòng." Phương Cảnh Xán trả lời.

"Khoảng thời gian này vất vả cho cậu rồi, cảm ơn." Phương Cảnh Thâm vỗ vỗ vai cậu, để lại câu này đi thẳng đến thư phòng.

Mặt trời mọc từ đằng Tây sao? Người này lại trịnh trọng nói cảm ơn với mình.

Phương Cảnh Xán nhìn bóng dáng anh rời đi, căn cứ môi, sao luôn có dự cảm xấu thế nhỉ? Lại nói, Tiểu Đường vẫn luôn không liên lạc được, thực sự là phiền lòng.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Thư phòng.

Phương Trạch Minh nhìn thấy con mình đã về thì lo lắng nói: “Cảnh Thâm à, sức khỏe của con vẫn ổn chứ? Nếu thấy không khỏe ở chỗ nào thì tuyệt đối đừng cố chịu đựng”.

“Không sao, tất cả đều bình thường”.

“Vậy thì tốt” Phương Trạch Minh gật gật đầu, con mình là bác sĩ nên ông rất yên tâm.

“Gặp Tô tiểu thư chưa?” Phương Trạch Minh dè dặt hỏi.

Nhớ tới câu nói mà con trai nói với mình sau khi tỉnh lại, mãi cho đến lúc này tâm trạng của Phương Trạch Minh vẫn không thể bình tĩnh nổi, vừa gặp đã yêu gì gì đó, nếu đổi lại là cô gái khác ông sẽ tin, nhưng con bé Tiểu Đường kia... Giống như lấy quan điểm của đàn ông mà nhìn, sợ là sẽ rất khó đây.

Nhưng hết lần này tới lần khác thái độ của con trai thật sự rất nghiêm túc không giống như nói đùa, còn có bà cố của nó ở bên cạnh “châm đầu vào lửa”, nó mà không đồng ý thì chẳng còn cách nào khác.

“Vâng” Phương Cảnh Thâm gật đầu, không nhiều lời.

Phương Trạch Minh nghĩ đến đứa con kia thì có chút đau đầu, trầm ngâm một lúc mới mở miệng: “Tuy rằng không biết con tỉnh lại có liên

quan đến chuyện xung hỉ hay không, nhưng con bé quả thật đã giúp chúng ta rất nhiều, người cũng không tệ, là cô gái tốt...”.

Dứt lời ông dừng một chút: “Ngoại trừ việc đó, trong khoảng thời gian này cũng may là nhờ có Cảnh Xán, vì chuyện của con mà chạy tới chạy lui giữa công ty và bệnh viện”.

Phương Cảnh Thâm nhú mày, ừ, đúng thế, chẳng qua cũng không làm trễ nãi việc anh bí mật tán gái đấy chứ.

“Con biết, vất vả cho nó rồi. Người ngoài đều cảm thấy bố giao toàn bộ công ty cho em trai là không công bằng, nhưng họ lại không biết nhờ có nó, con mới có thể làm chuyện mình thích, từ trước đến nay con rất may mắn vì có người em trai này” Phương Cảnh Thâm xúc động nói.

Đối với việc Phương Cảnh Thâm lên tiếng nói lời yêu thương với em trai mình, Phương Trạch Minh tỏ vẻ rất cảm động rất hài lòng, vì thế ở dưới bầu không khí này nói ra vấn đề mà mình thực sự muốn nói tới.

“Hơn nữa, Cảnh Xán dường như cũng thích vị Tô tiểu thư kia, con thấy thế nào?”.

Phương Cảnh Thâm không trả lời, mà hỏi lại: “Vừa vào thì thấy bố dường như rất phiền não, công ty có chuyện gì sao?”

“A, còn không phải chi nhánh công ty ở bên Đức sao... Không biết nên cử ai đi đây, con có nghĩ ra người nào thích hợp để cử đi không?”.

Tuy rằng Phương Cảnh Thâm không hỏi đến chuyện của công ty như thế nào, nhưng không phải cái gì cũng không biết, Phương Trạch Minh cũng thường xuyên thảo luận vấn đề này với anh, anh cũng không bài xích việc này cho lắm.

“Người được chọn thích hợp nhất dĩ nhiên là Cảnh Xán, người khác đi chỉ sợ không chịu nổi áp lực thôi” Phương Cảnh Thâm nghiêm túc mà trả lời.

“Còn công ty bên đây?” Phương Trạch Minh trầm ngâm.

“Ở đây có Tổng giám đốc Vương, sẽ không có chuyện gì đâu, Cảnh Xán ở bên kia nhiều nhất là ba tháng, chờ cho công việc của công ty mới ổn định là có thể về rồi” Vẫn với giọng điệu giải quyết việc chung, hơn nữa anh đã nói được thì chắc chắn là được.

Phương Trạch Minh thở dài một tiếng gật đầu: “VẬY ĐỢI ĐẾN HẾT NĂM NỮA RỒI BẢO NÓ ĐI MỘT CHUYẾN...”.

Nói xong ý nhìn con trai trưởng một cách sâu xa, tình anh em gì gì đó, đều là mây bay...

Cảnh Xán, không phải bố không giúp anh, anh thích ai chẳng được, không nên thích cùng một người con gái với anh của mày, hơn nữa ai cũng có thể nhìn thấy, người ta đây là “lưỡng tình tương duyệt” , đau dài không bằng đau ngắn...

Sau khi tuyết lớn mấy ngày liên tiếp, thì thời tiết trở nên tốt hơn, nơi nơi đều là nắng vàng rực rỡ, Tô Tiểu Đường vừa giúp bà ngoại làm bánh trôi thịt xong, liền đặt ghế dựa ngồi dưới gốc cây mai vàng ở sân sau phơi nắng, Thịt Viên ngửi được mùi thịt trên người cô thì phe phẩy cái đuôi đi xung quanh lớn tiếng kêu gào, Tô Tiểu Đường cầm di động trong tay, nét mặt ngần ngừ, căn bản không chú ý tới nó.

“Đừng làm ồn nó nữa, mày có làm ầm ĩ nữa cũng phí công thôi, cái linh hồn bé nhỏ của cô chủ mày căn bản không ở đây, anh mang mày đi

kiếm đồ ăn...” Anh họ ôm con rồi dắt nó đi hoàn toàn xem nhẹ đáng về đáng thương của Thịt Viên.

Tiếng chuông gió vang lên, Tô Tiểu Đường rốt cuộc ngừng ngẩn người, luống cuống tay chân mà nhìn tin nhắn trên di động.

[Ăn cơm trưa xong chưa?]

Một câu thăm hỏi rất bình thường, lại làm cho cô cắt cắt xóa xóa hơn mười lần cuối cùng mới soạn một tin nhắn hồi âm đầy đủ rồi gửi đi.

[Giúp bà ngoại nấu ăn, gói bánh sủi cảo, chiên bánh trôi,.... Vừa làm vừa ăn, đã ăn no rồi.]

[Ha ha, nhất định là ăn rất ngon].

[À, cũng tạm, gia đình anh có làm gì không?]

[Không có, năm mới đặt cơm ở khách sạn...]

[Khi tôi trở về sẽ mang cho anh một ít nhé?]

Tô Tiểu Đường gửi xong câu này thì bắt đầu hối hận, chẳng qua cô cảm thấy câu nói kia của Phương Cảnh Thâm xem ra dường như có chút cô đơn, nhất là chuỗi dấu chấm lửng, có vẻ lạnh lẽo buồn tẻ, dù sao cơm tất niên ăn ở khách sạn cũng không có mùi vị của năm mới.

Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, có phải đầu óc cô có vấn đề rồi không? Trong nhà tùy tiện làm thì sao có thể so với tay nghề nấu ăn danh tiếng ở khách sạn chứ, nam thần làm sao thích những thứ này, hơn nữa lời nói của mình có làm cho nam thần nghi ngờ rằng cô cố ý tạo cho mình cơ hội ở chung hay không?

[Được ^_^]

Đang hồi hận không thôi, nam thần hồi âm một chữ “Được”... Còn bỏ thêm một cái khuôn mặt tươi cười.

Mọi chuyện trước đây dường như đều là do tự cô nghĩ, thật ra Phương Cảnh Thâm là một người rất dịu dàng thân thiết đấy chứ.

Tô Tiểu Đường bắt đầu nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày gần đây, nhất là sau khi Phương Cảnh Thâm tỉnh lại, đầu tiên là giúp mình giải vây, sau đó là ngủ lại, trong lúc đó cử chỉ lại rất thân mật, sau khi đi còn thường xuyên gửi tin nhắn cho mình, lời nói mờ ám giống thật mà như giả, tất cả đều làm cho cô lúng túng.

Là do cô suy nghĩ quá nhiều phải không? Tuy lúc làm người chỉ biết nhau được một ngày, nhưng dù sao linh hồn của nam thần cũng ở chung với mình mấy tháng, thái độ như vậy cũng không tính là quá trớn phải không?

Sau khi Tô Tiểu Đường nghĩ thông suốt mới phát hiện mình làm việc rất theo cảm tính, cần gì nghĩ sự việc đến mức phức tạp như thế, coi như bạn bè bình thường ở chung là được rồi.

Chẳng qua vì phát sinh chuyện kỳ lạ sau khi xảy ra tai nạn xe, làm cho bóng ma trong lòng cô quá lớn, chung quy thì trong tiềm thức nghĩ chính mình làm hại Phương Cảnh Thâm gặp xui xẻo, cho nên cô mới ra sức đè nén những ý nghĩ mờ ám và không an phận của mình, vẫn nên duy trì khoảng cách thích hợp như cũ thì hơn.

Nhưng mà, mình thường xuyên trò chuyện đã bị Phương Cảnh Thâm mang lệch ra khỏi quỹ đạo dự tính ban đầu, chẳng hạn như lúc này.

[Khi nào thì về?] Phương Cảnh Thâm hỏi.

Tô Tiểu Đường nghĩ nghĩ: [Tôi cũng không biết, chắc phải đợi đến sau mừng bảy, dự định là ở lại thêm mấy ngày nữa.]

Đợi được một lúc Phương Cảnh Thâm mới gửi tin hồi âm ____ [Về sớm một chút đi Tiểu Đường.]

Tim của cô gái trẻ “Thịch” một cái, Tô Tiểu Đường vội vàng đè ngực lại, đây là một câu rất bình thường, đây chính là một câu rất bình thường, đừng “Thịch, thịch” chứ.

Tô Tiểu Đường không biết nên trả lời như thế nào, cuối cùng dứt khoát tiêu cực trốn tránh không trả lời.

Khoảng mười phút sau, tiếng chuông gió réo rắt vang lên, Phương Cảnh Thâm lại gửi tới một tin nhắn nữa.

Tô Tiểu Đường thấp thỏm mà mở tin nhắn ra, chỉ có hai chữ.

[Nhớ em].

Tô Tiểu Đường sợ tới mức thiếu chút nữa ném di động ra xa, tim đập “Thịch, thịch, thịch, thịch....” Rốt cuộc đè nén không được nữa. (giản lược 1k chữ thịch).

Chắc chắn... Chắc chắn là cô mở ra không đúng cách.

Tô Tiểu Đường nhìn chăm chăm cái tin nhắn kia, giống như nhìn chăm chăm ma quỷ, một lúc lâu sau, run lấy bầy mà ấn khóa phím nhiều lần không thả, màn hình tối sầm lại, tắt điện thoại.

Con thú dữ và dòng nước lũ đã bị giam vào trong lồng sắt, lúc này Tô Tiểu Đường mới thoáng thu lại sự kinh hãi,

Cũng không biết qua bao lâu, anh họ đang ở trong bếp thì điện thoại vang lên, sau khi nhận cuộc gọi, anh họ còn cố ý chạy đến nhìn mặt Tô Tiểu Đường đang ngồi ở trong sân, sau đó trả lời cho người ở đầu kia điện thoại: “Tiểu Đường không có chuyện gì đâu, đang tốt đẹp ngồi ở trong sân

đó chứ, nhưng thoát nhìn có chút ngốc nghếch, làm sao vậy? Hai người cãi nhau à?”.

“Không có đâu, cảm ơn” Phương Cảnh Thâm tắt điện thoại, khoe môi nhếch lên nụ cười khổ.

Chỉ thử một chút thôi mà, lại có thể làm cô sợ tới mức tắt luôn điện thoại.

Quên đi, để cho cô yên tĩnh một chút, nhưng mà, anh sợ cô bình tĩnh quá mức,... sau khi yên tĩnh xong thì chính anh lại không nhìn thấy kết quả.

Do dự thiếu quyết đoán, lo được lo mất, biến thành một người không giống với mình, hóa ra đây là cảm giác thích một người.

Sau khi Tô Tiểu Đường tắt máy từ ngày đó cũng không thấy mở máy lại, thậm chí đại não tự động lựa chọn cách quên đi tin nhắn của ngày hôm đó.

Đảo mắt một tuần đã qua, mấy ngày nay ngoại trừ có chút hoảng sợ, cô vẫn rất thoải mái, mỗi ngày bà ngoại làm cho cô đồ ăn rất ngon, rảnh không có gì làm liền trêu đùa với đứa cháu nhỏ hoặc tản bộ với cún, quan trọng nhất là không có người nào giúp cô sắp xếp buổi xem mắt, thậm chí ngay cả nhắc một câu cũng không có, quả thực làm cho cô thấy không quen.

“Tiểu Đường à, bữa nay đã là mừng bảy rồi, con còn chưa về sao?”.

“Con muốn ở lại giúp đỡ bà ngoại vài bữa nữa!”.

“Bà rất tốt, không cần con giúp đâu, con cứ làm việc của con đi!”.

A, càng quái lạ chính là, năm nay bà ngoại lại có thể hồi thúc cô về sớm một chút, trước kia đều là bảo cô ở lại thêm mấy ngày nữa...

Lúc này ở Phương gia.

Phương Cảnh Thâm ngồi ở ban công lầu hai, cầm quyển sách trong tay, đã hơn nửa ngày mà không có lật trang nào, rõ ràng tâm trí không đặt trên quyển sách.

Lấy ra một miếng ngọc bội long phượng, đầu ngón tay sờ soạng, yên lặng tính thời gian, nhúu mày, đã mười ngày trôi qua, tình tâm thế nào cũng đủ rồi phải không?

Bên kia, dưới lầu Phương Cảnh Xán còn chưa biết mình bị chơi xỏ, vẻ mặt nịnh nọt đi đến trước mặt mẹ mình.

“Mẹ mẹ mẹ... Miếng ngọc bội gia truyền của nhà mình đâu rồi?”.

“Ngọc bội gì?” Mẹ Phương vừa xem TV vừa vô tâm hỏi.

“Chính là ngọc bội mà mỗi thế hệ đều truyền cho con dâu đấy ạ!” Phương Cảnh Xán hết bóp vai lại tới xoa chân.

“À, mấy ngày trước đã bị anh con lấy đi rồi, nói là muốn đi cầu hôn!” Mẹ Phương trả lời.

Phương Cảnh Xán nghe xong liền giậm chân: “Cái gì? Vậy con thì làm sao đây?”.

“Ngọc bội chỉ có một miếng thôi, đã nói là ai kết hôn trước thì cho người đó, thực xin lỗi bảo bối, con đã tới chậm một bước” Mẹ Phương đồng cảm mà vỗ vỗ bả vai của con mình.

“Mẹ vừa mới nói cầu hôn? Anh ta muốn cầu hôn ai?” Phương Cảnh Xán đen mặt hỏi.

Mẹ Phương nhún nhún vai: “Mẹ cũng không biết, anh con nói tạm thời giữ bí mật”.

Phương Cảnh Xán đỡ trán: “Mẹ, ngay cả đối phương là ai cũng không biết mà đã dễ dàng giao vật quan trọng như vậy cho anh ấy à?”.

Mẹ Phương cảm thấy rất vô tội: “Nhưng mẹ mong con dâu đã rất lâu rất lâu rồi đó, hơn nữa đối với gu thẩm mỹ của anh con mẹ rất yên tâm”.

.... Xin mẹ đừng có yên tâm như vậy chứ.

Phương Cảnh Xán còn chưa kịp tìm Phương Cảnh Thâm đòi lại ngọc bội, hơn nữa còn chưa lên án anh ta không nên chiếm thứ gì đó, thì đã bị bố của anh cấp tốc cử đi Đức công tác, đến lúc anh phản ứng lại chính mình bị anh ruột chơi xỏ, thì người đã bay đến Đức rồi, ngăn tay chẳng với tới trời.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ngày mừng tám, Tô Tiểu Đường bị bà ngoại cảm rằm mãi, cuối cùng cũng mang bao lớn bao nhỏ đặc sản, dẫn theo Thập Viên đã mập thêm một vòng trở về.

Về đến nhà, Tô Tiểu Đường nhìn đồ bà ngoại chuẩn bị cho mà buồn rầu, có một nửa là bà ngoại chỉ đạo mang cho Phương Cảnh Thâm, bản thân cô trước đó cũng đồng ý mang đặc sản cho Phương Cảnh Thâm.

Nhưng bây giờ, cô giống như rùa rúc đầu, đột nhiên tắt điện thoại lâu như thế, gặp lại nhất định sẽ xấu hổ mất. Phương Cảnh Thâm đưa cho cô điện thoại bắt tín hiệu vô cùng tốt, lý do tín hiệu không tốt cô nghĩ còn chột dạ, nếu nói điện thoại hỏng, thật là phiền não.

Tô Tiểu Đường sờ đầu Thập Viên: "Thập Viên à, mày từng trao đổi linh hồn với nam thần, có phải tâm linh tương thông không, mày biết anh ấy đang nghĩ gì không?"

Thập Viên "Gâu" một tiếng, tiếp tục tập trung vùi đầu gặm cục xương bà ngoại mang đến.

"Chỉ có biết ăn, nam thần thật vất vả để mày giảm béo giờ lại béo trở lại rồi, ăn thành quả bóng như thế thì sau này ai giúp mày giảm béo chứ..." Tô Tiểu Đường nói xong tự nhìn mình trong gương một cái, sau đó cũng rầu rĩ, tuy rằng cô đã cố gắng kìm chế, nhưng lúc tết đồ ăn toàn là thịt, đúng là béo thêm một chút rồi.

Lúc chạng vạng, cô nhận được điện thoại của Lý Nhiên Nhiên.

"Tiểu Đường, cuối cùng cũng liên lạc được với cậu, đã trở về chưa?"

"Ừ, vừa về đến nhà này."

"Nói cho cậu biết chuyện này, Phương Cảnh Thâm đã xuất viện, lần này cậu có thể yên tâm hoàn toàn."

"Vậy thì tốt..." Đường nhiên, chuyện này cô đã sớm biết.

"Đám bạn học đã cùng thảo luận hẹn thời gian chúc mừng Phương Cảnh Thâm mạnh khỏe xuất viện, dù sao cậu ta cũng do trên đường họp lớp về gặp chuyện không may, lớp trưởng đứng ra tổ chức buổi họp lớp vẫn cảm thấy áy náy, trong lòng mọi người cũng không thoải mái, may mà Phương Cảnh Thâm mạng lớn, nếu không mọi người sẽ áy náy cả đời, ngày mai nhớ để ý, khi nào có thời gian và địa điểm cụ thể tớ sẽ báo với cậu."

"Á..."

"Sao thế? Ngày mai có chuyện gì sao?"

"À, có chút việc, có thể không đến được."

"Chuyện gì thế? Nếu không phải chuyện gì lớn thì cố gắng lùi lại đi, dù sao thân phận cậu cũng đặc thù, lần trước chúng tớ đến bệnh viện thăm cậu ta cậu cũng không đi, lần này lại không đi, chỉ sợ chộc phải người rảnh rỗi nhiều chuyện, tớ cũng biết cậu xấu hổ, lộ mặt một chút là được rồi."

"Được rồi, tớ sẽ cố gắng."

Tô Tiểu Đường nhận điện thoại xong nằm chữ đại (大) ở trên giường, vẫn không thể chạy thoát rồi...

Trong đầu lại hiện ra nội dung tin nhắn kia, hai chữ ngăn ngủi, nhưng như gió xoáy ập tới, dễ dàng thổi khiến cô không phân biệt được phương hướng...

Buổi tối ngày hôm sau, Tô Tiểu Đường dễ dàng chọn được một bộ quần áo mặc ra ngoài.

Bởi vì nam thần quá thân thuộc, đã chọn cho cô tất cả trang phục trong mọi trường hợp, mặc gì lúc tham dự dạ hội, mặc gì lúc đi chơi thoải mái, mặc gì lúc tụ họp bạn bè, mặc gì lúc cần nghiêm túc.

Chẳng qua bây giờ đã không còn người đó bên cạnh, cô phải học cách tự chăm sóc cuộc sống của chính mình.

Đến nơi, trong phòng bao đều là những gương mặt quen thuộc, hình ảnh trong quá khứ lại hiện về, chẳng qua bây giờ, một số người bàn tán chuyện tình cảm giữa cô và Tống Minh Huy sang cô và Phương Cảnh Thâm mà thôi.

Lần trước bị vạch trần tình cảm thầm mến, thế mà cô còn có dũng khí đứng chỗ này lần thứ hai, xuất hiện trước mặt những người này, cô thực sự bội phục chính mình, đây đích thực là bình mẹ không sợ nứt chẳng? Thực tế chỉ cần không có Phương Cảnh Thâm ở đây, cô sẽ cảm thấy không sao cả. Chính là sợ thấy Phương Cảnh Thâm...

Trên thực tế, sau thời gian ngắn ngủi lựa chọn quên đi nội dung tin nhắn, mấy ngày nay cô sắp bị tin nhắn của Phương Cảnh Thâm hành hạ chết rồi.

Cho nên cô vẫn quyết định đến, bởi vì cô muốn tự mình hỏi cho rõ ràng, xác định chỉ là gửi nhầm, hoặc gõ nhầm thì đều được; dù sao cũng dễ chịu hơn một mình suy nghĩ miên man.

Lúc này, lớp trưởng Khương Hoa vừa gọi điện thoại vừa đi vào, "Vừa rồi bác sỹ Phương gọi điện thoại tới nói còn một bệnh nhân cuối cùng, lập tức tới ngay, mọi người cứ chơi trước đi!"

"Bác sỹ Phương thật chuyên nghiệp, mới khỏi bệnh không bao lâu đã vội vàng đi làm."

"Đúng vậy đúng vậy!"

"Tiểu Đường à, lần trước chúng tớ đến bệnh viện sao cậu không đến, gọi điện cho cậu cũng không được!" Trịnh Phương vừa nói vừa tốt bụng đưa nước cho cô, "Tớ nhớ cậu thích loại này."

"Tiểu Đường đương nhiên là một mình biểu lộ tâm ý rồi, đúng không Tiểu Đường?" Tống Minh Huy nói tiếp.

Gây sự là Trịnh Phương, giải vây là Tống Minh Huy... Tình huống này thật sự có chút ngoài dự tính, mọi người không kèm được đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Tô Tiểu Đường.

Đúng là có gặp riêng, chẳng qua là nam thần đến tìm cô, chuyện này sao cô có thể nói. Lời Tống Minh Huy nói, Tô Tiểu Đường chỉ có thể gật đầu.

Đồ uống trong tay rõ ràng là vừa lấy từ trong tủ lạnh ra, nhưng với cô chẳng khác nào củ khoai bống.

Đồ uống Trịnh Phương đưa chính là thủ phạm khiến cô lộ tẩy việc thăm mếu Phương Cảnh Thâm, Trịnh Phương cố ý chọn đồ uống này có mục đích rõ ràng.

Trịnh Phương bữu môi nhìn Tống Minh Huy một cái; giọng điệu chua ngoa, "Ha ha, đau lòng rồi hả? Tớ không hề có ý trách cậu ấy, chỉ tùy tiện hỏi vài câu mà thôi!"

Lúc này Thịch Viên còn gây thêm phiền toái, nịnh hót phe phẩy cái đuôi quần lấy Tống Minh Huy đòi cho ăn.

Mọi người thấy cảnh này đều tự hiểu.

Thư Điền như cười như không hỏi, "Tổng Minh Huy, nghe nói cậu chia tay với Lâm Tuyết rồi?"

Tổng Minh Huy im lặng không nói; xem như là ngầm thừa nhận .

Thấy thế Thư Điền buồn bã nói: "Ha ha, tớ còn chuẩn bị giới thiệu bạn trai cho Tiểu Đường, tớ có một người thân, điều kiện không tệ, 36 tuổi, thành thực trầm ổn, tuy rằng tiền lương không cao, chỉ có hơn hai ngàn, nhưng hiện đang là nhân viên công vụ, rất ổn định đi, người cũng tốt, chẳng qua có chút yêu cầu, không cần đối phương xinh đẹp, chỉ cần biết làm việc nhà, tuy là tuổi Tiểu Đường có hơi lớn một chút, người ta muốn tìm người dưới 25 tuổi... chẳng qua được rồi, bây giờ xem ra tớ không cần giúp đỡ nữa rồi, phải không, Tổng Minh Huy?"

Tổng Minh Huy không có phủ nhận, chỉ là chờ mong nhìn Tiểu Đường, Tiểu Đường thì sao, tâm tư cô đều dừng ở suy nghĩ khi nào Phương Cảnh Thâm đến, hoàn toàn không nghe ra ám chỉ của Thư Điền, đương nhiên cũng không chú ý đến Tổng Minh Huy liếc mắt đưa tình.

Trong lòng mọi người đều nghĩ chuyện này chắc là thật, gần đây vận may của Tổng Minh Huy không tốt, Tô Tiểu Đường thì càng ngày càng phát triển, người cũng trở nên rất có khí chất, không chừng người ta nghĩ bạn gái cũ rất thích hợp để lấy làm vợ, còn về phía Tô Tiểu Đường thì sao, Tổng Minh Huy đối với cô mà nói quả thực điều kiện không tệ, nếu như thông suốt hợp lại cũng không phải không thể, chẳng lẽ còn muốn mơ tưởng Phương Cảnh Thâm.

Nghe trong miệng Thư Điền nói về người đàn ông có điều kiện tốt kia, Lý Nhiên Nhiên tức suất nữa bật cười, "Nếu như điều kiện tốt như thế, sao cậu không giữ lại mà dùng? Gần đây không phải cậu cũng mới chia tay bạn trai sao?"

"Ha ha, tớ có người thích rồi." Vẻ mặt Thư Điền ngọt ngào.

"Người nào thế, tớ có quen không!" Cô gái bên cạnh có vẻ có quan hệ tốt với Thư Điền trêu chọc.

"Chớ nói nhảm!" Thư Điền đỏ mặt quở trách một câu.

Cô gái cười mờ ám: "Nói bậy bạ gì chứ, hôm trước còn thấy cậu ăn cơm với bác sỹ Phương, hai người bọn cậu có phải cũng hợp lại không?"

Từ "Cũng" này, đúng là khẳng định Tô Tiểu Đường muốn hợp lại với Tống Minh Huy.

Mọi người nhất thời ồn ào, "Đây là song hỷ lâm môn à?"

Lý Nhiên Nhiên khẽ gắt: "Hỉ cái rắm! Tiểu Đường cậu đừng có nghĩ quẩn trong lòng mà quay lại với tên khốn kia. Tên khốn đó nhiều lần tìm tớ muốn tớ nói tốt với cậu, tớ đều đập thẳng ra khỏi cửa."

"Biết rồi, tớ có gốc như thế sao?"

"Cậu? Có chút!"

Thời gian từ từ trôi qua, trong lòng Tô Tiểu Đường nóng như lửa đốt, theo bản năng khẽ kéo nắp đồ uống lạnh trong tay, chuẩn bị hạ nhiệt một chút.

Lúc này, cửa phòng bao bị người đẩy ra, Phương Cảnh Thâm cuối cùng cũng đến.

"Bác sỹ Phương đến rồi."

"Mau mau, ngồi bên này!"

"Bác sỹ Phương cậu vất vả quá, mới khỏi bệnh chú ý thân thể chứ!"

"Cảnh Thâm..."

Mọi người nhiệt tình hàn huyên.

Rõ ràng vẫn luôn nóng anh nhanh đến, nhưng khi anh thực sự đến, Tô Tiểu Đường lại như con rùa chỉ lo uống đồ uống.

Một giây sau, một ngụm đồ uống còn chưa đến miệng, đã bị một bàn tay lấy đi.

Tô Tiểu Đường theo bản năng nhìn theo đồ uống, chỉ thấy một đôi tay trắng nõn thon dài, sau đó là khuôn mặt nghiêm túc trước sau như một của Phương Cảnh Thâm, lạnh lùng nhưng sáng ngời, lúc này anh khẽ nhíu mày, hơi không vui nhìn cô, đầu tiên là để đồ uống sang một bên, sau đó trách móc: "Kỳ kinh nguyệt còn chưa hết lại dám uống đồ lạnh rồi."

Vừa dứt lời, toàn bộ dãy ghế rơi vào im lặng quỷ dị.

Tô Tiểu Đường thì xấu hổ hận không thể tìm cái hố vùi mình xuống, mấy tháng ở chung, vì để giám sát kết hoạch giảm béo của mình, nam thần hiểu mình như lòng bàn tay, kỳ kinh nguyệt của cô trước giờ đều đúng ngày, cho nên anh biết cũng không có gì lạ.

Nhưng mà, mọi người trước mặt lại coi như không có vấn đề gì sao?

Vì sao anh lại biết kỳ kinh nguyệt của cô chứ? Anh biết, cô biết, nhưng người khác không biết mà!

Phương Cảnh Thâm là đầu sỏ gây nên chuyện lại không hề phát hiện mọi người kinh ngạc, đầu tiên là liếc mắt Thịch Viên một cái, Thịch Viên vèo một tiếng, chạy về từ chỗ Tống Minh Huy, chạy vòng vòng ngoe nguẩy đuôi quanh anh.

Tiếp đó, Phương Cảnh Thâm lại nhìn Lý Nhiên Nhiên một cái, Lý Nhiên Nhiên chớp chớp mắt, không lên tiếng dịch chuyển sang một chút.

"Cám ơn." Phương Cảnh Thâm nói cảm ơn, ngồi xuống ở chỗ Lý Nhiên Nhiên nhích ra, cũng chính là bên cạnh Tô Tiểu Đường.

"Cầm lấy." Phương Cảnh Thâm đưa bình nước trong tay nhét vào trong lòng Tô Tiểu Đường.

"Cái gì thế?" Tô Tiểu Đường ngây ngốc.

"Canh mẹ anh làm, mang về uống, bây giờ uống cũng được." Phương Cảnh Thâm trả lời.

Cô... cô vẫn nên mang về uống thì hơn!

Không đúng nha! Đây không phải là trọng điểm!

Nam thần nói mẹ anh tốt bụng hầm canh cho cô, tại sao chứ?

Chuyện cô không hiểu ngày càng nhiều! Chẳng lẽ là vì cảm ơn trước đó giúp nam thần sao? Nếu thế thì không cần đâu.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Nội dung vở kịch này phát triển theo chiều hướng chẳng khoa học chút nào! Đúng là chẳng khoa học chút nào!

Cho dù là nấu canh, cũng nên là Tô Tiểu Đường vì hổ thẹn nên nấu canh cho Phương Cảnh Thâm mới đúng, sao lại là Phương Cảnh Thâm mang canh cho Tô Tiểu Đường, hơn nữa còn là do mẹ anh ta bảo nữa chứ!

Mẹ của Phương Cảnh Thâm là ai, mẹ của Phương Cảnh Thâm chính là phu nhân chủ tịch tập đoàn Phương Thị! Trước đây không biết, nhưng bây giờ mọi người đều đã biết cả rồi!

Về phần tại sao Phương Cảnh Thâm lại biết kỳ kinh nguyệt của Tô Tiểu Đường, đây quả thực là chuyện quá hoang đường, hoang đường đến mức bọn họ không dám nghĩ đến.

Mọi người suy nghĩ đến mức đau cả đầu vẫn không thể tìm được một lý do thích hợp, chuyện đáng kinh ngạc không thể giải thích được này giống như lửa trong lò bát quái cháy hừng hực thiêu đốt tất cả, trong ánh mắt của họ đều phát ra niềm hưng phấn tột độ.

Tô Tiểu Đường bị ánh mắt của mọi người nhìn vào, có cảm giác bản thân giống như sinh vật thời tiền sử đã tuyệt chủng đột nhiên xuất hiện sừng sừng trước mặt bọn họ, sống lưng bất giác lạnh hắt đi, cảm thấy lo sợ.

Còn Phương Cảnh Thâm thì sao, điệu bộ của Phương Cảnh Thâm nhàn nhã thoải mái ngồi dựa vào sofa cạnh nơi Tô Tiểu Đường ngồi, cánh

tay tùy ý đặt trên thành ghế sau lưng cô, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tay chân hai người họ thật ra cũng chẳng có cử chỉ động chạm nào, thế nhưng Phương Cảnh Thâm lại tỏ thái độ như có ý đó... Mọi người đều hiểu, nhưng bọn họ hiểu lại như không hiểu! Thực sự là không hiểu mà!

"Mấy ngày này để mọi người phải lo lắng cho tôi, tôi mời mọi người một ly." Phương Cảnh Thâm lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Mọi người hiểu kỳ đến mức nội tâm cồn cào nhưng lại không có ai chủ động đến hỏi, tất cả đều sốt ruột cầm ly rượu trong tay, cười hì hì đối phó.

Thư Điền kích động đến mức suýt chút nữa là mang móng tay cắn sạch, nhưng nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, gương mặt lộ vẻ lo lắng nói: "Cảnh Thâm, bệnh của anh vừa khỏi uống rượu không tốt lắm đâu?"

"Không có gì đáng ngại." Phương Cảnh Thâm không thèm để ý nói.

Thư Điền không cam lòng tiếp tục nói: "Nhưng buổi tối không phải anh còn phải lái xe sao, nếu như..."

Nếu như lại xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào!

Đây là đang ra sức nhắc lại chuyện Tô Tiểu Đường hại anh xảy ra tai nạn xe.

"Không sao, tôi không có lái xe đến, đợi chút nữa về chung xe với Tiểu Đường." Phương Cảnh Thâm nhàn nhạt trả lời.

Thư Điền: "..."

Tô Tiểu Đường: "..."

Tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái ngơ ngác: "..."

Tình tiết vở kịch phát triển đến cảnh Husky bị tuột dây... Chạy đi không bao giờ quay lại!

Giờ phút này, mọi người vẫn chưa biết, chuyện này chỉ là mới bắt đầu, chuyện đáng sợ hơn vẫn còn ở phía sau...

Giữa buổi Phương Cảnh Thâm có việc đi ra ngoài một lát, Lý Nhiên Nhiên gấp gáp đến mức như lửa đã cháy tới mông, vất vả lắm mới chờ được cơ hội này, thấy vậy nhanh chóng chạy đến hỏi Tô Tiểu Đường.

"Tô Tiểu Đường, cậu thật sự chẳng có chút nghĩa khí nào..."

Câu nói còn chưa dứt, vì quá kích động, không cẩn thận dè lên điện thoại của Phương Cảnh Thâm đang đặt trên bàn, lúc nhìn thấy màn hình điện thoại của anh, cả người Lý Nhiên Nhiên trở nên hoảng sợ...

Cô ra sức lay Tô Tiểu Đường đang ngồi ngây ngốc tại chỗ, "Trời ạ... Mình vừa nhìn thấy cái gì... Mình vừa nhìn thấy cái gì... Mình vừa nhìn thấy cái gì... Nhất định là mắt mình có vấn đề rồi, nhất định là vậy rồi..."

Lúc này Tô Tiểu Đường giống như vừa giẫm phải một cây kẹo đường, mơ mơ hồ hồ, bị Lý Nhiên Nhiên lay như thế càng mơ hồ, "Nhiên Nhiên, sao thế?"

"Màn...màn hình điện thoại của Phương... Phương Cảnh Thâm... "

"Màn hình điện thoại di động của anh ấy thế nào?"

Những người khác cũng chú ý đến sự khác thường của Lý Nhiên Nhiên, Thư Diễm nhú mày, đưa cánh tay dài cầm lấy chiếc điện thoại Phương Cảnh Thâm nhìn vào màn hình, sau đó, biểu hiện so với Lý Nhiên

Nhiên còn khoa trương hơn gấp trăm lần, nhìn Tô Tiểu Đường bằng ánh mắt như gặp quý.

Kế tiếp, điện thoại của Phương Cảnh Thâm bị mọi người truyền tay nhau một lượt...

Tô Tiểu Đường suy nghĩ thế nào cũng không thể giải thích được, rốt cuộc chuyện gì thế này? Vì sao bọn họ sau khi nhìn xong phản ứng đều như gặp quý vậy? Tống Minh Huy thì kích động đến mức ánh mắt cũng tối đi, khuôn mặt vô cùng đau đớn...

"Nhiên Nhiên, màn hình điện thoại của Phương Cảnh Thâm có cái gì thế? Vì sao mọi người đều kinh ngạc như vậy? Có liên quan tới mình sao?" Tô Tiểu Đường lặng lẽ hỏi Lý Nhiên Nhiên.

"Đâu-chỉ-có-liên-quan!" Lý Nhiên Nhiên nói từng chữ một, đẩy cánh tay của cô, "Cậu hãy thành thật nói cho mình biết, cậu và Phương Cảnh Thâm làm chung cái đó khi nào! Thậm chí ngay cả mình cũng gạt, mình bị cậu dọa đến mức phát bệnh tim thì hay lắm sao?"

"Làm chung cái gì chứ, cậu đang nói bậy bạ gì đó..."

Lúc điện thoại di động được truyền đến tay Khương Hoa, Phương Cảnh Thâm đã quay lại.

Khương Hoa vừa nhìn xong, vẻ mặt đang kinh ngạc, thấy Phương Cảnh Thâm đã quay lại, lúng túng đặt điện thoại trả về chỗ cũ, ho khan một tiếng, "Bác sĩ Phương, màn hình điện thoại di động của cậu...rất... rất đẹp, tớ vì tò mò nên đã nhìn qua rồi!"

Phương Cảnh Thâm chớp mắt, nhìn xung quanh một lượt, có lẽ mọi người đều đã biết hết, ngoại trừ người trong cuộc.

Phương Cảnh Thâm ngồi xuống, tiện tay mang điện thoại đưa cho cái người duy nhất đang tò mò nhưng vẫn chưa hay biết gì - Tô Tiểu Đường.

Tô Tiểu Đường chưa kịp phản ứng, vội vàng nhấn nút, sau khi nhìn rõ tấm ảnh kia... Hóa đá.

Đây... Đây là đôi người tuyết hôm đó anh nhờ anh họ của cô chụp lại, cảnh vật trong bức ảnh đều được bao phủ bởi tuyết trắng, góc trên bên phải có một cành hoa mai xuất hiện, Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Thâm đứng song song hai bên người tuyết, Phương Cảnh Thâm vận một bộ âu phục màu đen, một tay khoác lên vai của cô trông rất thân mật, hai gò má của cô ửng đỏ, chiếc áo bông trên người bị tuyết phủ lên càng thêm xinh đẹp, Thập Viên ngồi xõm bên cạnh, dáng vẻ ngây thơ đáng yêu...

Tô Tiểu Đường nghĩ... Nam thần rất có thể là thích Thập Viên.

Sau khi chậ vật ăn xong một bữa cơm trong bầu không khí vô cùng quý dị.

Trước khi đi, cuối cùng có người không nhịn được hỏi.

Khương Hoa gãi đầu bước tới, "Bác sĩ Phương, cậu đừng trách tớ nhiều chuyện, tớ biết cậu không thích người khác hỏi đến chuyện riêng của cậu, nhưng mà tớ thật sự rất tò mò, hiếu kỳ hại chết người mà, được rồi, xem như tớ nhiều chuyện, cậu cùng Tô Tiểu Đường... Rốt cuộc là đang có chuyện gì thế?"

Khương Hoa hỏi, mọi người trông có vẻ như không quan tâm, thật ra lại hết sức tò mò dồn tai lên nghe, bao gồm Tô Tiểu Đường.

Thôi nào cô cũng chẳng biết gì hết được không, các cậu sao không đi hỏi nam thần mà đi hỏi tớ! Tớ mới là người thật sự không biết chuyện gì!

Vừa nãy Tô Tiểu Đường bị một đám người vây lại hỏi, suýt chút nữa thì không chống đỡ nổi nữa, phía dưới chân của cô sớm muộn gì cũng bị Lý Nhiên Nhiên đá sừng lên thôi...

Vậy nên, nam thần trả lời ~ "Như mọi người thấy đấy."

Ngất mất thôi! Như mọi người đã thấy, là ý gì đây? Bọn họ thấy rồi, nhưng tấm ảnh này quá kỳ lạ, đến mức bọn họ không dám đoán bừa!

Được, cuối cùng cũng có người hỏi.

Mọi người mở mắt trừng trừng nhìn Phương Cảnh Thâm lên xe của Tô Tiểu Đường, hai người đi chung đường.

Trên đường về.

"Có lái xe được không?" Phương Cảnh Thâm hỏi.

"Tôi không có uống rượu." Tô Tiểu Đường hơi ngạc nhiên, trả lời.

"Hi hi." Phương Cảnh Thâm khẽ nở nụ cười.

Sau đó Tô Tiểu Đường lập tức hiểu ra, Phương Cảnh Thâm hỏi chuyện này mục đích chính là... Cô không uống rượu, nhưng nào cô hiện tại đang thiếu dưỡng khí, đầu óc rối cả lên, tâm thần bất loạn...

Tô Tiểu Đường mím môi, vì sao đột nhiên lại cảm thấy nam thần đang cố ý trêu chọc cô thế này?

"Tiểu Đường, chúng ta tìm một chỗ ngồi chút đi."

Thật tốt quá, cô cũng đang có ý đó, vừa nãy có quá nhiều người nên cô không tiện hỏi rõ.

"Đi đâu?" Tô Tiểu Đường nhớ gần đây không có quán trà hay quán ăn nào thích hợp nên hỏi.

"Về nhà em được không?" Phương Cảnh Thâm trả lời.

"..." Cô có thể nói không được không?

"Có thể." Tô Tiểu Đường trả lời.

Về đến nhà.

Tô Tiểu Đường đang chuẩn bị pha trà cho nam thần, bản thân Phương Cảnh Thâm đã quen hết mọi ngõ ngách trong nhà, mở cửa tủ lạnh lấy một chai trà bưởi mật ong mang ra, sau đó thoải mái ngồi xuống sofa, còn vỗ vỗ chỗ bên cạnh: "Ngồi đi."

Đây rốt cuộc là nhà của ai chứ...

Tô Tiểu Đường buồn bực ngồi xuống chỗ bên cạnh.

Sau khi ngồi xuống, hai người đều không ai nói gì, Tô Tiểu Đường không mở miệng, Phương Cảnh Thâm cũng không sốt ruột, thong thả uống trà, chơi đùa với Thập Viên.

Sau một lúc lâu Tô Tiểu Đường bối rối nắm tay, quay đầu nhìn anh, hỏi một hơi: "Phương Cảnh Thâm, hôm đó anh gửi tin nhắn kia là có ý gì?"

Phương Cảnh Thâm chớp mắt: "Tin nào?"

Mặt Tô Tiểu Đường lại đỏ lên, trả lời bằng giọng nhỏ xú: "Chính là nhớ em đó..."

"Còn tưởng rằng em sẽ không hỏi..." Phương Cảnh Thâm lẩm bẩm, sau đó trả lời, "Ý nghĩa giống như chữ trong tin nhắn."

Tô Tiểu Đường: "..."

Nam thần à, anh xác định rằng mình không phải đang trêu chọc tôi chứ?

Tô Tiểu Đường có chút tức giận, "Không gửi nhầm chứ? Là gửi cho tôi?"

"Đương nhiên là gửi cho em rồi, không gửi nhầm, không nhầm sai chữ, cũng không phải đùa dai." Phương Cảnh Thâm phủ định việc cô vẫn cho rằng đây chỉ là do cô tưởng tượng.

"Vậy tại sao... sao lại nhớ tôi?" Tô Tiểu Đường ngượng ngáp hỏi.

Phương Cảnh Thâm buông chai trà xuống, đôi mắt nhìn cô một cách thâm thúy: "Một người đàn ông nhớ một người phụ nữ, em cho là vì sao?"

Tô Tiểu Đường do dự nói: "Phương Cảnh Thâm..."

"Thế nào?" Trong con người Phương Cảnh Thâm có vài phần khẩn trương.

"Không phải là lúc linh hồn hoán đổi đã để lại di chứng gì đấy chứ, đột nhiên mắc bệnh kỳ lạ, thích Thịch Viên cho nên mới cố ý thông qua tôi để tiếp cận Thịch Viên?" Tô Tiểu Đường hỏi một tràng.

Phương Cảnh Thâm bóp nát cái chai trên bàn, cơn giận dữ khiến Thịch Viên nằm bên cạnh hoảng sợ kêu một tiếng rồi vội trốn xuống gầm giường...

"Tô-Tiểu-Đường!"

"Tôi đây!" Tô Tiểu Đường rút vai lại, "Anh yên tâm chuyện này tôi sẽ giữ bí mật, tôi sẽ cùng anh suy nghĩ biện pháp giải quyết, anh đừng nên cảm thấy khó khăn..."

Một giây tiếp theo, câu sắp nói ra lập tức bị chặn ngay cửa miệng.

Trên môi đột nhiên xuất hiện cảm giác lạnh lạnh, mềm mại kèm theo khí thể bức người khiến tim Tô Tiểu Đường như ngừng đập.

"Hít thở..." Phương Cảnh Thâm nhắc nhở, sau đó lại cẩn nhẹ lên môi cô.

Tô Tiểu Đường không dám cử động, thân thể cứng đờ gấp gáp thở một hơi, giây tiếp theo hàm răng bị đầu lưỡi mềm mại tách ra, tùy tiện xông vào khuấy động, mạnh mẽ kèm theo chút mãnh liệt...

Không biết qua bao lâu, Phương Cảnh Thâm hô hấp có chút khác thường khẽ vươn tay chạm nhẹ vào đôi môi đỏ thắm của Tô Tiểu Đường, cô vẫn đang ngây ngốc bất động, thanh âm khàn khàn trầm thấp: "Bây giờ đã hiểu rồi chứ?"

"Anh... Thích tôi?" Cuối cùng Tô Tiểu Đường cũng dờ dẩn nói ra câu nói mà cô vẫn giấu kín trong một góc khuất sâu nhất trong lòng mình, chuyện không thể nào tin được.

"Đúng, anh thích em." Phương Cảnh Thâm trả lời cô bằng giọng khẳng định, lại tiếp tục ôm lấy cô, đầu óc nha đầu này chắc là hỏng rồi.

Một lúc sau Tô Tiểu Đường mới ngẩng đầu lên, đẩy anh ra hít thở một hơi, yếu ớt nói: "Phương Cảnh Thâm, có phải bệnh của anh vẫn chưa khỏi hẳn không..."

Phương Cảnh Thâm đặt một nụ hôn lên khóe môi cô, thở dài, "Nếu như thích em là một loại bệnh, thật sự anh bệnh không nhẹ đâu."

Sau khi vứt một quả bom hạng nặng, Phương Cảnh Thâm rất tốt bụng ngồi cách xa cô một chút, để cho đại não của cô hoạt động trở lại.

Thời khắc này Tô Tiểu Đường giống như bị ép “ăn chay” mấy năm đột nhiên trước mặt xuất hiện một tô thịt kho tàu, thật sự rất muốn ăn, muốn ăn nhưng lại kích động đến nỗi không thể nào tin được đó là sự thật, chần chừ không dám động đũa.

"Sao lại là tôi?" Đây chính là do sự tự ti từ sâu trong nội tâm Tô Tiểu Đường nên mới dẫn đến sự hoang mang này.

Phương Cảnh Thâm chăm chú suy nghĩ về vấn đề này, sau đó đưa ra câu trả lời: "Theo như cách anh họ của em nói, đại khái là bởi vì anh có con mắt tinh tường, xuyên qua lớp mỡ trên người em và phát hiện ra bên trong đó rất đẹp!"

Tô Tiểu Đường: "..."

Anh thông đồng với anh họ cô từ lúc nào thế? Hóa ra anh họ đã sớm biết chuyện này sao? Tô Tiểu Đường lại nghĩ đến một khả năng, lẽ nào bà ngoại cũng đã sớm biết? Lúc trước cô cũng nghi ngờ vì sao bà ngoại lại đối xử với Phương Cảnh Thâm tốt như vậy, nghĩ theo hướng này, rất hợp logic, rất có khả năng tất cả mọi người trong nhà đều biết cả rồi...

"Anh nói rồi, em rất tốt, không cần tự xem nhẹ bản thân, anh cũng đã nói em gầy đi sẽ rất xinh đẹp, đừng nên nghi ngờ mắt nhìn người của anh, à, theo cách nói của Phương Cảnh Xán chính là xấu xí thì cả đời, còn béo chỉ là nhất thời." Phương Cảnh Thâm nói xong còn bất đắc dĩ cảm thán một câu, "Trước đây không phải em vẫn luôn sùng bái anh một cách mù quáng đó sao? Bây giờ sao lại lúc nào cũng nghi ngờ anh?"

Nam thần thật biết cách an ủi người khác, Tô Tiểu Đường cảm động mức sắp khóc.

"..." Phương Cảnh Thâm dừng một lúc, sau đó chăm chú nhìn cô, hỏi "Còn em?"

"Em..." Tô Tiểu Đường đan mấy ngón tay vào nhau.

Phương Cảnh Thâm thấy vậy đôi mắt sụp xuống, đáng vẻ cô đơn, "Thực sự đã thay lòng rồi?"

Dù sao lúc trước cô vẫn một mực thề thốt thật sự đã không còn thích anh nữa, còn lúc nào cũng tìm mọi cách phủ nhận mối quan hệ của họ, đồng thời lúc anh tỉnh lại cũng lẩn tránh không đến thăm anh một lần, hơn nữa cô còn dám nói nếu không có gì trở ngại cô sẽ đồng ý qua lại với người đàn ông mà cô đi xem mắt, Phương Cảnh Thâm càng nghĩ càng nghĩ lo sợ, biểu cảm trên mặt cũng dần trầm xuống...

Tô Tiểu Đường dù sao cũng ngại nói thẳng đáp án, khó khăn nói một câu: "Kỳ thực, em... bệnh của em vẫn chưa khỏi hẳn..."

Nói xong thấp thỏm không thôi, aaaaa! Nam thần nghe xong có thể hiểu không? Sao cô lại nói một câu khó hiểu như thế, nam thần sẽ không cảm thấy cô mắc bệnh tâm thần đấy chứ...

Phương Cảnh Thâm hơi sửng sốt mấy giây, sau đó trong đôi mắt như tràn ngập sức sống, nhẹ nhàng nắm tay cô đặt vào lòng, dùng thanh âm cực kỳ có sức dụ dỗ nói: "Vậy thì chúng ta đừng trị bệnh nữa nhé?"

Nam thần, anh chính là một bác sĩ trị bệnh cứu người đó, sao lại công khai bảo em đừng trị bệnh nữa là thế nào?

Tô Tiểu Đường dờ dẫm lặng lẽ gật đầu.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tô Tiểu Đường mất khoảng ba ngày mới tiêu hóa được câu nói "Anh thích em" của nam thần, mất ba tháng mới thích nghi được thân phận "bạn gái nam thần", cô chưa kịp thích ứng được bao lâu, lại bị ngọc bội gia truyền của Phương Cảnh Thâm làm cho kinh hãi, lại thích ứng tiếp với thân phận vị hôn thê....

Theo như lời nam thần nói là tiến hành từng bước.

Tô Tiểu Đường đang đứng ở ban công thu quần áo, liếc nhìn người đàn ông đang nằm đọc sách ở trên ghế, "Thế này coi như là tiến hành từng bước, nếu không tiến hành từng bước thì sẽ thế nào?"

"Hôm đến nhà bà ngoại tìm em, trên người anh đã có miếng ngọc bội này rồi." Phương Cảnh Thâm trả lời.

"..."

"Sợ dọa đến em nên thay đổi kế hoạch, khi đó anh mới chạm vào vai em, cơ thể em đã cứng nhắc. Bây giờ cũng thế, chẳng qua tốt hơn một chút ..."

"Á!" Đừng nói nữa mà, cô đang xấu hổ muốn chết.

Phương Cảnh Thâm không động tay mà chuyển thành động miệng, duỗi tay ôm cô vào trong ngực, "Cho nên, khi nào thì chúng ta đi đăng ký?"

"Quá nhanh!" Bắt đầu thảo luận đề tài tiến hành theo thứ tự.

"Nhanh gì mà nhanh! Chúng ta bên nhau đã 8 năm rồi! Hơn nữa chúng ta tạm thời đã tổ chức hôn lễ trước rồi, giờ lại bắt đầu yêu đương, cầu hôn, đăng ký, đã chậm rất nhiều rồi. Ngoài ra hôn lễ làm đơn giản thôi, sau khi đăng ký còn phải tổ chức tiệc cưới mời bạn bè, lại tốn không ít thời gian, trước khi đi anh đã đồng ý với bà cố là năm nay có thể ôm chặt....." Phương Cảnh Thâm nói một tràng, sau đó lại cau mày, nét mặt nghiêm túc than thở: "Thời gian rất ít."

"Là anh đồng ý, em không đồng ý." Tô Tiểu Đường cáu nói một câu, còn nữa, làm gì mà tám năm, tám năm là thời gian cô thích anh cơ mà!

Tô Tiểu Đường bất đắc dĩ lẩm bẩm; "Không phải đã nói đến khi nào em ít hơn 50 kg mới kết hôn sao? Bây giờ còn 5 kg nữa mà..."

Phương Cảnh Thâm sờ bụng không còn mềm mại như trước kia của cô nhưng cảm xúc vẫn rất tốt. "Đã được rồi, còn giảm nữa không tốt cho thân thể, cũng không có lợi cho việc mang thai, bây giờ cảm giác rất tốt, không cần tiếp tục giảm..."

Tô Tiểu Đường bị hai chữ mang thai như sét đánh ngang tai.

Không hổ là bác sĩ, vấn đề xấu hổ này có thể nói ra mà mắt không cần chớp một cái.

"Đi thay quần áo, dẫn em đi ăn món ngon."

"Vâng...."

Sống chung với Phương Cảnh Thâm ba tháng, sinh hoạt có vẻ như không có thay đổi quá lớn, không khác mấy so với lúc Phương Cảnh Thâm ở trong cơ thể Thập Viên, cũng may có khoảng thời gian đó thực tập, nếu không khẳng định cô sẽ càn luống cuống tay chân.

Lúc ban đầu bản thân nghi ngờ, không tin là sự thật, lúc nào cũng có cảm giác chỉ một giây sau sẽ chia tay với anh, lúc đi dạo cũng không dám đi gần vì sợ anh mất mặt, sau đó không ngừng cố gắng và kiên trì, hôm nay Tô Tiểu Đường cũng có thể coi như tự nhiên đứng bên cạnh nam thần.

Trong gương cô gái ngũ quan xinh xắn, làn da trắng nõn xinh đẹp, vóc dáng cao mét bảy, mặc dù không gầy nhưng góc người tương ứng với chiều cao. Có ngực có hông, hai chân lại thon dài...

Hiện giờ Tô Tiểu Đường đứng chỗ nào cũng là một mỹ nữ khiến người ta nhìn không chớp, không còn nhìn thấy bóng dáng trong quá khứ, vóc dáng tốt, khuôn mặt xinh đẹp, nói thay da đổi thịt cũng không quá, ngoại trừ giữa đôi lông mày vẫn nhìn ra vài nét ngày xưa.

Phương Cảnh Thâm mang cô đến trước một cửa hàng thịt nướng, từ xa Tô Tiểu Đường đã ngửi thấy mùi thơm mê người, lo lắng trước đây vì vấn đề cân nặng giờ đã chuyển thành chờ mong.

Nhìn thấy tên cửa tiệm, Tô Tiểu Đường nhin không được bật cười, "Đây không phải là quán thịt nướng chúng ta từng đến với Phương Cảnh Xán trước kia sao?"

Phương Cảnh Thâm cũng không chú ý, nghe đồng nghiệp không ngừng giới thiệu mới dẫn cô tới đây, được cô nhắc nhở mới nhớ ra.

"Lúc ấy Phương Cảnh Xán uống say còn rượu vào lời ra, nói nhớ anh... Đúng rồi, hình như rất lâu rồi không thấy em trai của anh? Cậu ta đi công tác dài hạn sao?" Tô Tiểu Đường thuận miệng hỏi một câu.

"3 tháng." Phương Cảnh Thâm tính thời gian, "Tuần này chắc nó sẽ về."

Hai người vừa trò chuyện vừa đi vào bên trong, khách ăn cơm và nhân viên cửa hàng nhìn thấy đôi trai tài gái sắc đi vào không khỏi nhìn thêm vài

lần, lên tiếng xì xào bàn tán.

"Người đàn ông vừa vào thật đẹp trai! Thật có khí chất! Bạn gái anh ấy thật tốt số."

"Hâm mộ cái gì chứ, nếu cậu có dáng người nóng bỏng và gương mặt đẹp như thế cũng có thể của được người siêu đẹp trai."

"Ừ, đúng thế, haiz, đối với chuyện xem mặt thật tuyệt vọng, đợi tới đâu thai sẽ khác đi.."

Hai người gọi món xong sau liền hết sức tập trung ăn, cũng không nói chuyện với nhau nhiều, nhưng cũng không cảm thấy tẻ nhạt xấu hổ, bầu không khí rất tự nhiên, thân mật.

Ai yo, bộ dạng nam thần xắn tay áo lên nướng thịt thật mê người.

"Anh đừng làm nữa, để em làm cho, ngày nào cũng làm việc mệt mỏi như thế, còn phải tăng ca, ăn nhiều một chút."

Trong lòng Tô Tiểu Đường còn nhớ mong Thịch Viên, lo lắng nói: "Để Thịch Viên một mình ở nhà thật đáng thương, hay là chúng ta ăn xong rồi về sớm một chút đi."

Từ khi bắt đầu qua lại với Phương Cảnh Thâm, Thịch Viên không thể lúc nào cũng theo cô, nhất là lúc hẹn hò, nam thần bảo là muốn có thế giới hai người, Tô Tiểu Đường cũng muốn nói, thực ra mang theo Thịch Viên cũng là thế giới hai người mà, Thịch Viên đâu phải là người.

Trước đây cô đi đâu cũng đều phải mang theo Thịch Viên, để nó một mình ở nhà chắc chắn căn phòng sẽ bị hủy hoại, may mà bây giờ còn có người có thể quản được nó.

"Lát về mang cho nó một phần." Phương Cảnh Thâm nói.

Tô Tiểu Đường gật đầu, đây cũng là ý tưởng hay, Thập Viên chỉ cần có ăn sẽ lập tức vui vẻ, tuy rằng Phương Cảnh Thâm rất nghiêm khắc với Thập Viên nhưng cũng biết ý nó, mua chuộc trái tim của cún.

Đối diện Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Thâm không xa là một bàn của đồng nghiệp làm chung trong công ty kiến trúc, trong đó có người quen cũ của Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Thâm.

Khương Hoa, Thư Diễm, Lâm Tuyết, còn có Tống Minh Huy đã từ bỏ công ty đã phá sản của mình thành lập, ủa xù chạy tới làm lại từ đầu.

Đang ăn, Lâm Tuyết đột nhiên như phát hiện ra đại lục mới, đẩy Thư Diễm ở bên cạnh, "Các cậu đoán tớ nhìn thấy ai?"

Người đàn ông ngồi bên cạnh đang thể hiện dáng vẻ lấy lòng, bởi vì là lãnh đạo nên không thể không giả vờ xã giao, cả tối tâm tình Thư Diễm cũng không tốt, nghe có tin như thế cũng có chút hứng thú hỏi: "Ai thế?"

"Phương Cảnh Thâm!" Lâm Tuyết kích động trả lời.

Vừa nghe tên này, không chỉ Thư Diễm ở bên cạnh cô mà, Khương Hoa và Tống Minh Huy ngồi đối diện cũng nhin không được nghiêng đầu liếc mắt một cái.

Sắc mặt Thư Diễm thay đổi; nghĩ cái gì đó, hết hứng thú, vẻ mặt còn ngán ngấm, "Phương Cảnh Thâm thì Phương Cảnh Thâm thôi, có cái gì mà kích động!"

"Các cậu nói tới ai thế?" Bên cạnh có đồng nghiệp không biết tình hình tò mò hỏi một câu.

Khương Hoa cười cười, thần thần bí bí nói, "Nhân vật năm đó làm mưa làm gió trường đại học bọn tôi! Người tình trong mộng của toàn bộ nữ sinh."

Thư Điền xuy một tiếng.

Khương Hoa lập tức mở miệng nói: "Năm đó còn có một thời gian tình cảm với Tiểu Thư của chúng ta mà!"

"Hả?" Người bên cạnh càng cảm thấy hứng thú, "Lúc ấy Tiểu Thư ở trường học khẳng định cũng rất được hoan nghênh đó! Nghe nói năm đó là hoa khôi giảng đường mà!"

Sắc mặt Thư Điền hơi thay đổi.

Lâm Tuyết thấy mặt cô ta như thế lại có chút không ưa, không phải chuyện với Phương Cảnh Thâm đã qua mất tháng rồi sao, lâu thế rồi còn gì mà nói chứ. Vì thế, thâm ý nói: "Phương Cảnh Thâm có gì hay để nói chứ, truyền thuyết chân chính phải là bạn gái bây giờ của cậu ta mới đúng."

"Sao lại nói như vậy? Bạn gái cậu ta lẽ nào còn ưu tú hơn so với hoa hậu giảng đường của chúng ta sao?"

"Ha ha, hoàn toàn ngược lại; bạn gái của cậu ta là người béo phì 100 kg! Hơn nữa còn bị Tống Minh Huy đá!" Lâm Tuyết nói xong còn cố ý liếc Tống Minh Huy ngồi đối diện một cái.

Từ sau khi chia tay, Lâm Tuyết khắp nơi đối nghịch với anh ta, Tống Minh Huy thiếu chút nữa nghỉ việc ở công ty, nhưng lại không tìm được chỗ tốt hơn đành phải nhẫn nhịn, khổ không nói lên lời, bởi vì lần trước vì chuyện Tô Tiểu Đường, hiện giờ ngay cả Trịnh Phương cũng xa cách với anh ta, Tống Minh Huy giống như cún không thèm để ý đến bánh bao.

Lâm Tuyết nói câu khơi mào, thành công dẫn đến sự quan tâm của đồng nghiệp, liên tiếp nhìn qua bàn Phương Cảnh Thâm.

"Không thể nào? Nói đùa chứ?"

"Đùa à! Người đàn ông kia ừu tú như thế sao lại có thể hẹn hò với người phụ nữ như thế?"

"Ha ha, không thể như thế; hơn nữa còn bị tiểu Tống bỏ rơi.... Thảm mỹ thật kỳ lạ?"

"Với lại vị ngồi đối diện cậu ta... Chắc không phải là nhân vật truyền kỳ mọi người nhắc tới chứ?"

Lâm Tuyết nghe vậy buồn bã nói, "Thú vị là ở chỗ này, câu chuyện của hai người đó lan truyền rất kỳ diệu, luôn nói gì mà ân ái, thân mật, thậm chí có tin đồn là sắp kết hôn, nhưng giờ thì sao?"

Thư Diễm vốn không vui vẻ khi bị người ta đánh vào mặt, lúc này nghe được lời này lập tức hưng phấn cùng phe với kẻ địch, "Thân thiết như vậy khẳng định quan hệ không tầm thường! Vừa nãy còn nhìn thấy Phương Cảnh Thâm đút cô ta ăn gì đó đấy!"

Lời này nói vô cùng chua xót, quen biết lâu như vậy anh ta còn chưa từng đối xử với cô thân thiết như vậy, chẳng qua không quan tâm người phụ nữ kia là ai, chỉ cần không phải là Tô Tiểu Đường là được, bị người phụ nữ như Tô Tiểu Đường đánh bại thật quá mất mặt, vì việc này cô sắp bị người ta cười nhạo đến sắp chết rồi.

Tống Minh Huy cũng suy nghĩ, suy đoán nói: "Bọn họ có thể đã chia tay không?"

Khương Hoa lắc lắc đầu, chắc chắn nói, "Không có khả năng, tuy rằng từ lần trước tụ tập đến giờ tôi chưa gặp Tiểu Đường, nhưng vừa gặp Phương Cảnh Thâm hôm qua, nói là sẽ nhanh chóng kết hôn với Tô Tiểu Đường, còn mời tôi lúc đó nhất định phải đến uống rượu mừng!"

Sắc mặt Tống Minh Huy lại trầm xuống.

"Chuyện gì đã xảy ra thế?" Có người hoài nghi hỏi.

Thư Điền cười lạnh, "Còn chưa đủ rõ ràng sao? Cho dù bây giờ không chia tay nhưng xem kiểu này cũng nhanh chóng chia tay thôi?"

Lâm Tuyết nhún nhún vai, "Tôi đã nói chuyện này không khoa học, Phương Cảnh Thâm có khi thấy mỹ nữ nên nhất thời nổi hứng..."

Khương Hoa lại không tin tưởng, anh ta luôn cảm thấy Phương Cảnh Thâm không giống người như thế, huống chi ngày hôm qua biểu hiện của cậu ta vô cùng vui sướng, đang trong trạng thái tình yêu cuồng nhiệt, nếu không phải là thích thật lòng, không có khả năng có vẻ mặt như vậy.

"Ngược lại tôi lại có ý tưởng hay!" Thư Điền đột nhiên nhanh trí nghĩ ra, lấy ra di động tìm đúng thời cơ hướng tới bàn Phương Cảnh Thâm chụp tấm ảnh, "Tôi gửi cho Tô Tiểu Đường, xem cô ta phản ứng thế nào!"

"Chuyện này không tốt lắm đâu?" Khương Hoa không đồng ý nói.

Thư Điền lườm anh ta một cái, "Có cái gì không tốt ? Tốt xấu cũng phải biết, cho cậu ta tỉnh ngộ chứ? Lẽ nào để cậu ta bị vãi thừa che mắt thánh?"

Lâm Tuyết vui vẻ ở bên cạnh xem náo nhiệt, Tống Minh Huy cũng ước gì bọn họ tan vỡ, người khác thì nhàm chán ở bên cạnh xem trò vui.

Thế nên Tô Tiểu Đường đang ăn liền nhận được một tin nhắn hình ảnh, nội dung là một tấm ảnh cô đang ăn cùng Phương Cảnh Thâm, trong tấm ảnh Phương Cảnh Thâm đang bón cho cô ăn.

"Ủa?" Tô Tiểu Đường hơi kinh ngạc, đồng thời có cảm giác bị rình rập vô cùng xấu hổ.

"Làm sao vậy?" Phương Cảnh Thâm đang lấy một miếng thịt nướng, dùng tư thế ưu nhã gói bằng rau xà lách, sau đó nhét vào miệng Tô Tiểu Đường.

"À, là Thư Diễm, cậu ta gửi cho em một tin nhắn hình ảnh. Rất kỳ lạ... Cậu ta ở gần đây sao? Gửi cho em tấm hình này là có ý gì?" Tô Tiểu Đường vừa xem ảnh chụp vừa nhìn xung quanh một vòng.

"Đưa anh xem." Phương Cảnh Thâm cầm máy, nhìn sau đó bữu môi một cái.

"Anh có biết có ý gì không?" Tô Tiểu Đường không hiểu hỏi.

Phương Cảnh Thâm không trả lời ngay, mà đề nghị: "Em gọi cho cô ta thử xem."

Nếu là người khác gửi cho cô tin nhắn này, cô có thể xem là trêu đùa hoặc chào hỏi, nhưng người này là bạn gái cũ của bạn trai, thân phận còn xấu hổ, gửi ảnh chụp như thế động cơ hẳn không đơn giản.

Tô Tiểu Đường cũng không phải người am hiểu mấy chuyện vòng vo đánh đố người khác, cho nên cũng cảm thấy trực tiếp gọi điện thoại là tốt nhất.

Vì vậy Tô Tiểu Đường gọi điện qua.

Một đám người đều đang chờ động tĩnh từ điện thoại Thư Diễm, sau đó cuối cùng cũng chờ được điện thoại cô ta sáng lên.

Tiếng chuông di động vừa vang lên, Thư Diễm liền nhận nghe điện thoại, trong lòng rất có vài phần vui vẻ, nói: "Thế nào? Thấy ảnh chụp chưa?"

"Thấy rồi ..." Tô Tiểu Đường vừa nói chuyện vừa quan sát trong quán, muốn biết Thư Diễm ở chỗ nào, Phương Cảnh Thâm thì vẫn tiếp tục nướng thịt và bón cho bạn gái.

"Tớ cũng vì xem cậu là bạn học mới báo cho cậu biết một tiếng ..." Thư Diễm giống như thở dài, "Người đàn ông như Phương Cảnh Thâm, sống chung với cậu ta không tránh khỏi mạo hiểm, hưởng hồ điều kiện cậu như thế, nhưng mà cậu cũng đừng đau lòng, chờ cậu ấy quay về nói chuyện tử tế..."

"Ừm, Phương Cảnh Thâm, anh đừng đút em nữa, hôm nay em ăn nhiều quá rồi..." Phương Cảnh Thâm không ngừng đút, Tô Tiểu Đường bị bắt ăn một miếng lại một miếng, gấp đến mức giận dỗi liếc anh một cái, sau đó mới quay lại nói với Thư Diễm, "Xin lỗi, tớ không hiểu rõ ý của cậu..."

Thư Diễm chính lúc Tô Tiểu Đường vô tình nói câu nói này với Phương Cảnh Thâm mà có chút hoảng hốt, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cô ta có phải đang cố ý lừa mình gạt người hay không, dù sao rõ ràng là Phương Cảnh Thâm đang ở cùng với người phụ nữ khác, làm sao có thể đút cho cô ăn cái gì đó, chuyện này cũng quá buồn cười đi, đầu óc cô ta phải chăng có vấn đề?

Đang định chăm chọc vài câu, lại nghe được âm thanh quen thuộc của người kia--

"Một miếng cuối."

"Đã mấy miếng cuối rồi, anh cứ thích đút em, gần đây ăn nhiều như thế, nếu lại béo lại thì làm thế nào?"

"Đương nhiên anh sẽ chịu trách nhiệm."

"..."

Thư Diễm không thể tin ngẩng đầu nhìn về phía Phương Cảnh Thâm, sau đó liền phát hiện cô gái ngồi đối diện thực sự đang gọi điện thoại...

Cô ta vẫn không chịu tin tưởng, nhưng lúc này Tô Tiểu Đường lại nhìn thấy cô ta, còn đưa tay chào hỏi cô ta, đồng thời trong điện thoại còn truyền đến tiếng cô ta, "Tớ nhìn thấy cậu rồi, còn có lớp trưởng lớp mình, công ty mọi người đang tụ tập sao?"

Mặt mày Thư Diễm xám ngoét, trực tiếp ngắt điện thoại.

Vừa rồi mọi người đều theo ánh mắt Thư Diễm nhìn thấy cô bé đối diện gọi điện thoại, đồng thời vẫy tay chào hỏi bên này, lúc này thấy vẻ mặt của Thư Diễm, trong lòng không khỏi có suy nghĩ to gan lớn mật.

Lâm Tuyết ho nhẹ một tiếng, "Cậu đừng nói với tớ, người phụ nữ kia không ai khác chính là Tô Tiểu Đường nhé."

Khương Hoa vỗ đùi, "Nếu thế thì quả thật tuyệt."

"Tuyệt mới lạ, mọi người không phải nói cô ấy mập hơn 100 kg sao?"

Khương Hoa mở miệng nói, "Thật ra là Lâm Tuyết nói quá khoa trương rồi, lần cuối cùng thấy Tiểu Đường, cô ấy đã gầy đi nhiều, nhiều lắm là 52 kg, đã ba tháng rồi, người ta hoàn toàn có thể có vóc dáng này."

Tống Minh Huy kinh ngạc không thôi dụi dụi mắt, quay ngoắc cổ nhìn về phía đó, cổ đã ngước đến mức sắp gãy, không thể nói nên lời, ngũ quan đúng là càng nhìn càng giống Tiểu Đường, vừa thấy anh ta đã thấy quen mặt, nhưng nhìn vóc dáng kia...

Trước đây còn có thể lừa mình dối người nói tiểu Đường béo như vậy Phương Cảnh Thâm không phải chỉ là coi trọng gia thế nhà cô sao, bản thân chẳng là gì, bây giờ không tìm được lý do thuyết phục mình, chỉ có thể hối hận đến đau ruột, nếu biết thế trước đó đã không chia tay với cô, như thế

hôm nay Hôm nay anh ta là rể hiền của chủ tịch Tô, mỹ nhân quyền thế cái gì cũng có.

Lúc này không biết là ai nói một câu, "Cô gái này tôi nhìn thế nào cũng thấy quen mặt?"

Người nói chuyện chính là cấp trên của công ty, hoàn toàn chưa từng gặp Tô Tiểu Đường, vốn dĩ không thể quen biết, nhưng ông ta càng nhìn càng khẳng định, lẩm bẩm nói: "Chắc không sai được, cô bé này không phải là con gái cả của Tô tổng của tập đoàn S&N sao? Nửa tháng trước bữa tiệc mừng thọ 50 tuổi đã gặp rồi, là cô gái vô cùng có khí chất, đúng như tên mấy người gọi, tên là Tô Tiểu Đường!"

"Sếp... Sếp có chắc không? Con gái của chủ tịch hội đồng quản trị S&N sao? Làm sao có khả năng?" Người hỏi chính là Thư Điền.

Về phần Lâm Tuyết và Tống Minh Huy, bọn họ đương nhiên đã sớm biết, sau khi nghe lãnh đạo nói xong càng thêm khẳng định, cô gái đó thực sự là Tô Tiểu Đường.

Quản lý vẻ mặt chắc chắn, "Vừa rồi không có chú ý nhìn, bây giờ đã nhìn rõ, thực sự là cô gái đó, không sai, tôi có ấn tượng sâu sắc với cô gái này, lúc ấy tôi đang ở trong vườn hoa chờ tỉnh rượu, vừa lúc gặp được cô ấy với mẹ kế, Tô phu nhân không vui khi cô ấy đến tiệc sinh nhật chủ tịch Tô, còn nói hi vọng cô ấy không tới quấy rầy cuộc sống gia đình ba người nhà họ, lúc ấy cô gái nói mấy câu khiến bà mẹ kế á khẩu không thốt lên lời, sau đó chủ tịch Tô xuất hiện, thấy hai người cãi nhau, bên này còn chưa kịp lên tiếng, cô gái kia đã bật khóc, khóc rất chi là thương tâm, ủy khuất, lúc đó tôi còn đang theo dõi, mẹ kế cô ấy cũng chuẩn bị khóc tố cáo, kết quả ai mà biết được cô gái kia lại khóc nhanh hơn một bước, khiến Tô tổng đau lòng bỏ mặc phu nhân ở một bên... Chắc chắn, thật là vở kịch hay."

Thấy lãnh đạo khen như thế, Thư Điềm giống như tê liệt, luôn miệng lẩm bẩm sao có thể, sao có thể như thế.

Những đồng nghiệp khác đều ở hưng phấn thảo luận....

"Oa, thật là thay đổi thần kỳ, có thể gầy như thế, thật khiến người ta chới mắt."

"Ha ha đúng vậy, thật chăm chỉ, thật muốn đến xin chữ ký."

"Được rồi, đừng quấy rầy người ta ân ái."

...

Ở bên kia, cho đến khi Tô Tiểu Đường phồng má nghiêm túc nhìn Phương Cảnh Thâm, vẻ mặt hoàn toàn bị chọc giận, anh mới xấu hổ cầm miếng thịt tự ăn.

Gần đây anh mới phát hiện niềm vui mới, đút cho vợ ăn, không biết vì sao mỗi lần thấy cô ăn tâm tình anh vô cùng tốt.

Tô Tiểu Đường liếc mắt nhìn Thư Điềm đang ở phía đối diện cúi đầu, và Khương Hoa đang chào hỏi, gật đầu cười cười với lớp trưởng, sau đó do dự suy đoán: "Chẳng lẽ, ...lẽ nào tất cả mọi người không nhận ra em, cho rằng người khác đang ăn cơm với anh, cho nên mới gửi tin nhắn hình này cho em, còn nói như thế."

Phương Cảnh Thâm có phần bất ngờ nhìn cô, "Thông minh bất ngờ đấy."

Có gì mà bất ngờ như thế? Sau khi anh nhìn thấy ảnh chụp là đã biết ngay sao, càng sống chung lâu ngày, Tô Tiểu Đường càng nhận ra Phương Cảnh Thâm có mặt xấu xa....

"Cám ơn, em đây là gần mực thì đen."

Sau khi ăn cơm, Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Thâm tay trong tay về nhà, giữa đường nhận được điện thoại, là Phương Cảnh Xán gọi tới.

"Tiểu Đường, tôi về nước rồi." Bên kia điện thoại, âm thanh đầy sức sống của Phương Cảnh Xán.

Tô Tiểu Đường cũng bị giọng điệu như vậy lây nhiễm, cười nói: "Nhanh như vậy sao! Vừa rồi còn nhắc với anh trai cậu, anh ấy nói tuần này cậu sẽ quay về."

"Anh tôi? Cô gặp anh ấy à?" Giọng điệu Phương Cảnh Xán trong nháy mắt trầm xuống.

"Đúng vậy..." Tô Tiểu Đường nghĩ Phương Cảnh Xán có lẽ còn chưa biết chuyện cô và Phương Cảnh Thâm hẹn hò, chuyện này cô cũng xấu hổ mở miệng.

"Đáng ghét, cứ lượn qua lượn lại trước mặt vợ mình làm gì..." Câu này Tô Tiểu Đường không nghe rõ, lại nghe Phương Cảnh Xán hưng phấn nói: "Tiểu Đường, bây giờ cô có rảnh không, có rảnh không?"

Tô Tiểu Đường đưa mắt nhìn Phương Cảnh Thâm trưng cầu ý kiến của anh, dù sao bây giờ cũng là thời gian hẹn hò, giữa đường rời đi không tốt lắm, giọng của Phương Cảnh Xán lớn như thế, khẳng định anh nghe thấy.

Phương Cảnh Thâm gật gật đầu.

Vì thế Tô Tiểu Đường trả lời, "Có rảnh, làm sao vậy?"

"Cô đến khách sạn thiên nhiên XX, tôi có chuyện quan trọng, rất quan trọng muốn nói với cô! Nhất định phải tới đấy."

"..." Sao cô có cảm giác đêm nay Phương Cảnh Xán không hiểu sao vô cùng phấn khởi, Tô Tiểu Đường lại đưa mắt nhìn Phương Cảnh Thâm, Phương Cảnh Thâm vẫn gật đầu.

Ừa, sao lại dễ nói chuyện như thế. Bình thường thế giới bọn họ, Thập Viên cũng không thể xen vào.

Tô Tiểu Đường hoài nghi mấy giây rồi trả lời Phương Cảnh Xán: "Được, bây giờ tôi tới ngay."

"Rốt cuộc là chuyện gì chứ?" Tô Tiểu Đường lầm bầm.

"Đi xem thử liền biết." Phương Cảnh Thâm không nhanh không chậm mà trả lời, còn rất săn sóc mà nói, "Anh đưa em qua đó."

Tô Tiểu Đường càng thêm hoài nghi, "Nói mau, có phải anh biết chuyện gì không?"

Phương Cảnh Thâm tỏ ra vô tội, "Loại chuyện này sao anh có thể biết được, anh cũng không phải thần tiên."

Quá khiếm tốn, có đôi khi anh thật sự liệu việc như thần mà.

Tô Tiểu Đường đành phải nói: "Vậy đi qua đó xem chút."

20 phút sau, Phương Cảnh Thâm đưa Tô tiểu đến khách sạn thiên nhiên gần đó nhưng không xuống cùng.

"Nếu chỉ là nói chuyện, vậy hẳn là rất nhanh, anh chờ em ở đây." Phương Cảnh Thâm nói.

"Vậy cũng được." Tô Tiểu Đường đối với lời nói của nam thần hoàn toàn sùng bái và tin tưởng, cho nên ngay cả túi cũng không mang, đi thẳng xuống xe tìm Phương Cảnh Xán.

Vừa đi gần vài bước liền thấy Phương Cảnh Xán đã chờ ở đó, lo lắng vừa gọi điện vừa nhìn xung quanh ; miệng nói gì đó "Chờ tôi phát tín hiệu thì hãy bắt đầu" "Nghìn vạn lần không thể sai lầm, chuyện này có liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi", "Gấp cái gì? Đợi thêm chút nữa."

Nghe có vẻ bận rộn, lúc này tìm mình là muốn nói cái gì chứ?

Tô Tiểu Đường đi qua trước mặt Phương Cảnh Xán hồi lâu cũng không thấy anh ta nhìn cô một cái, còn lắc đầu, vẻ mặt tôi đang bận đừng có làm phiền.

Tô Tiểu Đường bất đắc dĩ, đành phải kêu một tiếng, "Phương Cảnh Xán! Tôi là Tô Tiểu Đường!"

Phương Cảnh Xán ngây ra.

Tô Tiểu Đường gọi điện thoại cho anh ta, trong điện thoại lặp lại câu vừa rồi.

Phương Cảnh Xán giống như bị sét đánh nhìn cô, điện thoại trong tay cũng rơi xuống đất.

Tô Tiểu Đường mặt đen xì, không phải là gây một chút sao, có cần khiếp sợ đến mức đó không?

"Rốt cuộc là chuyện gì quan trọng thế?" Tô Tiểu Đường tò mò hỏi.

Phương Cảnh Xán hoảng hốt nhìn cô: "Tôi thất tình..."

"A..." Không ngờ là như vậy, Tô Tiểu Đường bỗng chốc đồng cảm sâu sắc, không biết phải an ủi cậu ta như thế nào mới tốt, "Cậu đừng quá đau lòng..."

Phương Cảnh Xán giống như một xác ướp cứng nhắc xoay người nhìn cô một cái, nhìn xong lập tức dời tầm mắt đi nơi khác, dường như vô cùng

thê thảm, "Không sao... Cô đi đi!"

"..."

Lẽ nào tìm cô gấp như vậy chỉ muốn nói với cô chuyện cậu ta thất tình thôi sao? Thế nhưng vừa nãy khi nghe điện thoại vẫn cảm thấy cậu ta rất vui vẻ, giống như một giây tiếp theo sẽ cưới được vợ vậy, nhìn thế nào cũng không thấy giống bộ dạng thất tình.

Tô Tiểu Đường càng nghĩ càng thấy không đúng, hơn nữa lúc này sắc mặt của cậu takhó coi như vậy, thậm chí ngay cả bước chân cũng chao đảo đứng không vững, làm sao có thể yên tâm để cậu ta đi như vậy, thế nên cô chạy đến đỡ Phương Cảnh Xán, "Khó chịu ở đâu? Tôi đưa cậu đến bệnh viện khám xem thế nào?"

Phương Cảnh Xán không còn sức lực khoát khoát tay, "Không cần."

"Như vậy sao được, nếu như cậu xảy ra chuyện gì, tôi phải ăn nói thế nào với Phương Cảnh Thâm đây." Tô Tiểu Đường trong lúc cấp bách vội thốt ra mấy lời này.

Thân thể Phương Cảnh Xán cứng đờ, "Cô cùng anh ta... Có phải đang quen nhau không?"

Tô Tiểu Đường đỏ mặt gật đầu, "Ừ."

"Chuyện khi nào?" Phương Cảnh Xán cảm giác hai bên huyết Thái Dương mình đau nhức dữ dội, thực sự đầu đau đến sắp nứt ra, ngữ khí của cậu ta vẫn còn bình tĩnh, nhưng bình tĩnh này hiển nhiên chỉ là trước khi bão táp xảy ra.

Cho dù thần kinh Tô Tiểu Đường có thô kệch thế nào đi nữa cũng nhận ra phản ứng của Phương Cảnh Xán có gì đó khác thường, yếu ớt đáp: "Ba tháng trước..."

Phương Cảnh Xán một cước đạp nát chiếc điện thoại di động, hung hăng tháo cà vạt, cởi chiếc áo khoác sang trọng bóng loáng ném xuống đất, sau đó giống như một con thú nhỏ nổi giận hét một tiếng: "Phương Cảnh Thâm, anh là tiểu nhân hèn hạ!"

Tô Tiểu Đường: "..."

Chuyện nào nhiệt gì lại xuất hiện nữa đây?

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 45

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phương Cảnh Thâm anh ấy làm sao thế?” Tô Tiểu Đường lo lắng nhìn anh hỏi.

Phương Cảnh Xán nắm chặt tay, trong giây phút ngắn ngủi thiếu chút nữa là cậu nói toạc móng heo ra hết rồi, để cô nhìn cho rõ người đàn ông ở bên cạnh căn bản không phải là một con Husky thật thà vô hại, mà là một con sói đuôi to xấu xa gian xảo, nhưng tới giây phút cuối cùng anh lại nhếch môi, quay đầu sang một bên, rầu rĩ nói: “Không liên quan đến cô”.

Một người phiền muộn, một người không xác định được tâm trạng, lúc hai người đang trong trạng thái trầm mặc, đột nhiên phía sau tiếng nhạc suối phun đột nhiên được mở lên, đèn màu chiếu rọi toàn bộ mặt nước ở suối phun, khi thì giống như mưa tháng ba tí tách tí tách từng giọt, khi thì giống như một thiếu nữ đang độ thanh xuân nhảy múa uyển chuyển, khí thế nguy nga tráng lệ, ánh sáng lấp lánh tràn ngập khắp nơi, tựa như ảo mộng, ngay sau đó, tiếng nhạc vang lên. .

Wow____

Hôm nay là một ngày tốt lành.

Hãy nghĩ rằng mọi chuyện đều có thể thành công.

Ngày mai là ngày lành tháng tốt.

Chúng tôi mở cửa đón gió xuân.

....

Chắc là vì vừa nãy Phương Cảnh Xán làm rơi điện thoại, đối phương chậm chạp không gọi được cho anh ta, từ xa lại nhìn thấy hai người đang đứng nói chuyện với nhau làm họ tưởng đến lúc rồi, liền tự động bật suối phun, nhưng trong lúc bối rối quên đổi âm nhạc bình thường thành khúc nhạc piano như Phương Cảnh Xán đã căn dặn.

Ca khúc “Hôm nay là một ngày tốt lành” hết lần này đến lần khác cứ lặp lại bên tai, quả thực giống như ma âm dội vào tai, Phương Cảnh Xán bị tàn phá đến mức suy yếu như cành liễu trong gió, chống tay lên tường xoa trán: “Hết hy vọng rồi...”

Có điều Tô Tiểu Đường không cảm thấy âm nhạc gần gũi đời thường này bất thường ở chỗ nào, còn khen ngợi một câu: “Xem ra suối phun này rất tuyệt đấy chứ!”.

Nói xong liền phát hiện Phương Cảnh Xán ỉu xiu đang dậm đầu chạy về phía đường lớn, cô lo lắng đuổi theo: “Phương Cảnh Xán, cậu đi đâu đó?”.

Phương Cảnh Xán mặt không chút biểu cảm trả lời: “Nhảy lầu!”.

Tô Tiểu Đường bị cậu ta dọa vô cùng hoảng sợ, mặt mũi trắng bệch: “Phương Cảnh Xán cậu đừng nghĩ quẩn, nghĩ lại đi bố mẹ sinh cậu nuôi cậu, bà cố rất yêu thương cậu, còn có anh của cậu nữa...”.

Cha không thương mẹ không yêu, khuôn mặt tuần tú của Phương Cảnh Xán càng nghe lại càng đen, ai oán nói: “Tiểu Đường, cô nói thêm nữa đi, tôi thật sự muốn đi nhảy lầu”

Tô Tiểu Đường vội vàng ngậm miệng, nhưng lại không biết, mình rốt cuộc đã nói sai cái gì.

Cuối cùng Phương Cảnh Xán không có lên sân thượng nhảy lầu, mà là đi KTV uống say như chết, gào khóc thảm thiết cả đêm.

“Em khiến anh say khướt, em làm cho trái tim anh tan nát, gánh chịu tất cả lỗi lầm, anh giả bộ không sao cả, chỉ cần không nhìn thấy trái tim bị vỡ tan, anh cô đơn, lạc trong hư ảo, lan ra như lửa rừng, muốn tìm một tình yêu đích thực, muốn tìm người yêu, tạm biệt độc thân, một người đa tình si tình đến bạc tình, mang đến vết thương cho anh...”.

Tô Tiểu Đường nghe thấy đầu đầy vạch đen, đoạt lấy ly rượu từ tay anh ta : “Đủ rồi, Phương Cảnh Xán cậu không thể uống nữa, hôm nay tới đây thôi, tôi đưa cậu về nhà được không?”.

Không biết người nào cổ vũ anh ta, người nào đó bắt đầu nổi điên gào thét hát như oán phụ: “Vì tình yêu chấp nhận tất cả đau thương, vì hận chấp nhận tất cả đau thương, anh đã không còn phân biệt rõ yêu và hận, hay cứ như vậy đi, máu và nước mắt cùng chảy xuống, trái tim đã mòn và vỡ vụn, tay run rẩy nhưng không cách nào ngừng lại, không thể tha thứ ... Không thể tha thứ”.

Tô Tiểu Đường không nén nổi tò mò, người con gái kia ruốt cuộc đã làm chuyện điên rồ gì với Phương Cảnh Xán, mà làm cho cậu ta vừa yêu vừa hận, thậm chí không thể tha thứ.

Phương Cảnh Xán được Tô Tiểu Đường dìu ra ngoài, vừa lung lay lắc lư lao đảo, còn miệng thì không ngừng cắn nhai: “Phương Cảnh Thâm anh là người ngoài hành tinh biến thái, đáng khinh, bệnh thần kinh, cáo già đê tiện...”.

Nghe thấy những từ mắng chửi hoàn toàn không mang theo chút nặng nề nào của Phương Cảnh Xán, Tô Tiểu Đường không khỏi giật giật khoe miệng, đang yên đang lành sao lại xả lên người Phương Cảnh Thâm rồi?

“Từ nhỏ đến lớn nhận được thư tình nhiều đến nỗi có thể trải một vòng quanh thành phố A thì có gì đặc biệt hơn người...”.

Sau khi nghe được câu đó, Tô Tiểu Đường cảm thán nam thần quả nhiên rất được hoan nghênh, Phương Cảnh Xán lại thốt ra một câu: “Chỉ cần một cái lễ tình nhân, thư tình gia nhận được có thể đem thành phố A quấn thành một cuộn len đó”.

“...” Cái này hơi quá mức rồi đó.

Phương Cảnh Xán vốn đang giương nanh mua vuốt đột nhiên trở nên yên tĩnh lại, nét mặt thoát nhìn khỏi phải nói có bao nhiêu cô đơn, đáng thương, nhẹ giọng nói rầm rì: “Vì sao em tình nguyện thích một tên biến thái chứ không thích anh”.

Tô Tiểu Đường nghe thấy một câu như thế, trong lòng nhất thời lộp bộp một tiếng, nguy rồi, chẳng lẽ Phương Cảnh Xán thích một người con gái yêu mến Phương Cảnh Thâm sao?

Chuyện này có vẻ càng ngày càng phức tạp rồi đây...

Khi Tô Tiểu Đường đưa Phương Cảnh Xán về đến nhà thì đã hơn một giờ sáng, chắc chắn lúc này Phương Cảnh Thâm đang ngủ, sợ sẽ đánh thức anh, vì thế cô rón rén mở cửa ra, nhưng lại phát hiện đèn đuốc trong nhà sáng trưng, mà Phương Cảnh Thâm chống đầu ngồi trên sofa, dáng vẻ không có tí nào là buồn ngủ, nghe thấy tiếng mở cửa, nét mặt vẫn bình tĩnh mà đi tới đỡ lấy Phương Cảnh Xán đang say như chết.

“Phương Cảnh Xán giống như bị thất tình, uống rượu cả đêm” Tô Tiểu Đường giải thích, sau đó lo lắng hỏi: “Đã trễ thế này, sao anh còn chưa ngủ?”.

Đúng lúc này, biến cố đột nhiên ập đến, Phương Cảnh Xán được Phương Cảnh Thâm đỡ lấy bỗng dừng nổi điên lên, đâm vào mặt Phương

Cảnh Thâm một cái.

“A_____” Tô Tiểu Đường hô lên một tiếng, đang định tiến lên, nhưng Phương Cảnh Thâm lại dùng ánh mắt ngăn cô lại: “Đừng tới đây!”.

“Nhưng mà...” Tô Tiểu Đường hoảng hồn chưa ổn định lại thì đã nhìn thấy con người màu đỏ tươi của Phương Cảnh Xán giống như sói con bất cứ lúc nào đều có thể bổ nhào tới cắn người.

Phương Cảnh Thâm thuận tay lau vết máu ở khóe miệng: “Tiểu Đường, đi lên lầu”.

Dưới loại tình huống này Tô Tiểu Đường sao có thể yên tâm rời đi, lắc đầu không chịu.

“Ngoan, đi lên phòng ngủ đợi anh” Phương Cảnh Thâm cực kỳ kiên nhẫn mà dỗ dành cô, giọng điệu ôn nhu nhưng không có chút nào đáng ngờ.

Tô Tiểu Đường nhìn Phương Cảnh Xán lại nhìn đến Phương Cảnh Thâm, căn cứ môi “Cộc, cộc, cộc” đi lên lầu.

Âm thanh ồn ào của một trận đánh nhau vang lên, phòng khách chỉ còn lại tiếng thở hổn hển của hai người.

Một lúc lâu sau, Phương Cảnh Thâm đứng dậy đầu tiên, chỉnh lại quần áo, từ trên cao nhìn xuống cậu em trai đang nằm trên mặt đất: “Nói anh đề tiện, trước tiên hãy nghĩ lại chính mình trước đây đã làm cái gì, hơn nữa, anh đã cho chú cơ hội, hôm nay lúc chú gọi điện thoại đến, anh đang ở cạnh Tiểu Đường, nhưng anh không hề ngăn cản cô ấy đi tìm chú, mà tự mình đưa cô ấy đến trước mặt của chú, cuối cùng kết quả như thế nào, chú thật sự cho rằng lỗi là của anh?”.

Phượng Cảnh Xán ra sức đập sàn nhà một cái, cảm hận mà trừng anh: “Khốn nạn, anh biết rõ...”.

“Anh biết cái gì? Phượng Cảnh Xán, chú thật sự cho rằng cái tư tưởng của chính mình không có vấn đề gì sao? Anh khuyên chú nên đến gặp bác sĩ tâm lý hoặc là khoa nội thần kinh đi!”.

“Cút đi con nghé! Cái tên biến thái như anh còn chưa đến gặp bác sĩ, lại không biết xấu hổ bảo tôi gặp bác sĩ à!

“Anh chính là bác sĩ!”.

“...”.

“Nghĩ thông rồi thì cứ đến tìm anh, không cần đăng ký!”.

“Cút!”.

“Cho dù nói gì đi nữa, vẫn phải cảm ơn chú, đã không nói với cô ấy”.

Phượng Cảnh Thâm nói xong, xoay người lên lầu.

Đối với lời cảm ơn của người nào đó Phượng Cảnh Xán khinh thường hừ nhẹ một tiếng.

Nếu Tô Tiểu Đường biết chuyện mình thích cô, hơn nữa hôm nay cậu và Phượng Cảnh Thâm còn đánh nhau long trời lở đất như vậy, sau này nếu cô được gả sang đây, người một nhà ở chung không tránh được xấu hổ và xa cách.

Tuy rằng cậu tức giận Phượng Cảnh Thâm kia làm chuyện rất cầm thú, có giận, có nóng nảy cũng chỉ đánh một trận với anh ta, nhưng chuyện nên làm như thế nào trong lòng người nào đó vẫn có chừng mực.

Phương Cảnh Thâm chẳng phải vì quá hiếu tính nết của cậu em trai này mới dám yên tâm giao vợ cho cậu ta cả đêm sao.

Tô Tiểu Đường ở một mình trong phòng, hốt hoảng lo lắng đợi hơn mười phút mới thấy Phương Cảnh Thâm đi lên.

Quần áo của Phương Cảnh Thâm rất lộn xộn, ngoại trừ vết thương trên mặt lúc này cũng chẳng biết có còn bị thương ở chỗ nào nữa không.

“Phương Cảnh Thâm anh không sao chứ? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành sao lại ầm ĩ thành như vậy? Trước đó em còn nghĩ Phương Cảnh Xán gọi em qua là có việc gấp, ai dè sau khi gặp cậu ta chẳng hề nói gì, chỉ nói cho em biết cậu ta bị thất tình, nhưng trước đó giọng điệu nói chuyện với em trong điện thoại vẫn vui vẻ, không có vẻ gì là thất tình, chẳng lẽ trên đường em đi tìm cậu ta, chỉ trong chốc lát cậu ta liền thất tình à? Càng quái lạ là cậu ta thất tình vì sao muốn tìm em tới đó, còn nói có chuyện quan trọng muốn nói với em. Sau đó... sau đó cậu ta uống rượu, trong lúc vô ý đã để lộ ra, hình như cậu ta thích cô gái đã từng thích anh, đúng rồi, cậu ta còn tra hỏi em có đang quen với anh không, biết chúng ta quen nhau liền chửi đê tiện bỉ ổi nữa đó...” Tô Tiểu Đường càng nói đầu óc càng loạn, thế nhưng dựa vào lời nói suy nghĩ một lúc, có chút manh mối, dần dần xâu tất cả lại thành một chuỗi.

Ngay lúc Tô Tiểu Đường sắp tìm ra đáp án, hai mắt Phương Cảnh Thâm híp lại, nhú đầu lông mày, khẽ hừ một tiếng đau đớn.

Mạch suy nghĩ của Tô Tiểu Đường nhất thời bị tiếng rên của Phương Cảnh Thâm cắt ngang, vội vàng dìu anh ngồi xuống, tìm hòm đựng thuốc xử lý vết thương cho anh.

“Có đau hay không?”.

“Không sao”.

“Nhưng vết thương trên mặt thì làm sao đây, có thể ảnh hưởng đến hình tượng làm việc của anh không?” Tô Tiểu Đường nhớ lại, vừa rồi Phương Cảnh Xán bất thành linh đấm mạnh một quyền, đến lúc này cô nghĩ lại vẫn còn rung mình, lẩm bẩm nói: “Không biết có phải em nghĩ quá nhiều hay không, chắc chắn là em suy nghĩ quá nhiều rồi, nhưng lại rất hay tự mình đa tình*, nếu nghĩ như thế thì có một số việc đã thông suốt rồi đó, Phương Cảnh Thâm, anh nói xem Phương Cảnh Xán cậu ta không phải...”.

*Tự mình đa tình: nghĩ ai cũng yêu mình.

Lời còn chưa nói hết, Phương Cảnh Thâm đã thu dọn hòm thuốc, dường như rất thờ ơ mà nói một câu: “Hôm nay muộn quá rồi, đừng về nữa, ở lại đây một đêm đi”.

Trong nháy mắt đầu óc Tô Tiểu Đường dường như được gắn động cơ, hoàn toàn đem vấn đề vừa rồi quăng xa hơn mười dặm, toàn bộ trí não đều bị câu “Nam thần mời cô buổi tối ở lại, cô nên làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...” bị chiếm giữ.

“Ở... lại một đêm” Tô Tiểu Đường lắp bắp hỏi.

“Ừm” Phương Cảnh Thâm vừa nói vừa đi đến tủ quần áo lấy quần áo cho cô tắm rửa:

“Mặc quần áo của anh được không?”.

Tô Tiểu Đường ngốc nghếch mà gật gật đầu.

“Đi tắm đi”.

Nhìn thấy cô ôm quần áo vào phòng tắm, Phương Cảnh Thâm nhẹ nhàng thở ra.

Có một câu thành ngữ nói thế nào ấy nhỉ, sắc lệnh trí hôn*, thời khắc mấu chốt hãy là chính mình, Phương Cảnh Thâm rõ ràng đã phát huy và lợi dụng ưu thế bẩm sinh của mình một cách toàn vẹn nhất.

*Sắc lệnh trí hôn: Sắc đẹp khiến thần trí mê muội.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Lúc Tô Tiểu Đường tắm xong đi ra, Phương Cảnh Thâm đang cầm cuốn sách ngồi dựa vào đầu giường.

Mặc dù vô cùng cố gắng để bản thân có thể bình tĩnh một chút, nhưng ánh mắt né tránh vẫn bán đứng sự hồi hộp của cô.

"Lại đây."

Tô Tiểu Đường ngoan ngoãn đi sang.

Phương Cảnh Thâm cầm máy sấy tóc cho cô.

Tô Tiểu Đường làm sao có thể để nam thần làm chuyện này cho mình, vội vàng nói: "Để tự em làm được rồi..." Âm thanh lại bị tiếng gió vù vù át đi.

Trong phòng ngủ yên lặng, chỉ có tiếng máy sấy, còn có ngón tay của anh nhẹ nhàng xuyên qua tóc cô.

"Cám ơn."

Đầu ngón tay Phương Cảnh Thâm cuốn lấy một lọn tóc rối của cô, nhẹ giọng nói: "Đã dài đến thắt lưng rồi."

"Vâng..." Dù sao cũng đã nuôi 5-6 năm.

"Cho nên, khi nào em mới gả cho anh đây?" Phương Cảnh Thâm hỏi.

Khi nào tóc dài tới thắt lưng, anh sẽ lấy em....Gần đây quả thực rất thịnh hành câu nói này, nhưng câu nói này có vẻ không hợp với lời anh hay nói?

Từ sau lần cầu hôn trước, cứ cách năm ba hôm Phương Cảnh Thâm lại nhắc lại vấn đề này một lần.

Mắt Tô Tiểu Đường tối sầm lại rồi vụt biến mất, "Anh nói sẽ chờ em."

Không thể nào trong thời gian tươi đẹp nhất của cuộc đời gặp được anh, lại cố gắng trong thời gian trẻ trung nhất gả cho anh. Trừ chuyện đó ra, còn có một vấn đề khó giải quyết...

Phương Cảnh Thâm nhìn cô chăm chú: "Bây giờ trong mắt anh em là người đẹp nhất."

"..." Nam thần cầu xin anh quay lại vẻ cao sang, lạnh lùng được không? Cô có chút không tiêu hóa được (ㄟ_ㄟ)...

Phương Cảnh Thâm khẽ cười, "Không trêu em đâu, yên tâm, anh sẽ chờ em."

"Vậy, em sẽ ngủ chỗ nào?" Vấn đề chính là đêm nay.

"Cứ ngủ ở đây."

Vậy anh thì sao? Tô Tiểu Đường không dám hỏi, chắc không giống như cô nghĩ chứ?

"Anh ở ngay thư phòng bên cạnh, có chuyện gì thì gọi anh." Phương Cảnh Thâm cất máy sấy xong nói.

Tô Tiểu Đường nghe xong, trái tim bé nhỏ đập loạn nhịp cuối cùng cũng yên lặng, nhưng đồng thời lại có chút mất mát.

Đột nhiên Phương Cảnh Thâm ghé sát lại: "Vẻ mặt của em, anh có thể hiểu là em muốn anh ở lại không?"

Vẻ mặt của cô, vẻ mặt của cô làm sao? Tô Tiểu Đường chợt dạ che mặt, lắc đầu thật mạnh.

Nhìn dáng vẻ như muốn tránh không kịp của cô, đôi mắt Phương Cảnh Thâm híp lại: "Không muốn ngủ cùng anh?"

Tô Tiểu Đường tiếp tục lắc đầu, nhưng rõ ràng không kiên định như lúc này.

"Thật sự không cần?" Phương Cảnh Thâm lại hỏi.

Lần này, Tô Tiểu Đường cứng ngắc không dám có bất kỳ động tác gì, sau một lúc lâu, gật gật đầu, vừa gật xong lại lập tức lắc đầu, dường như lại hối hận.

Cuối cùng Phương Cảnh Thâm tốt bụng không làm khó cô thỏ trắng bé nhỏ này nữa, nhắc chân lên, nằm luôn bên cạnh cô, tắt đèn, "Ngủ đi."

Tô Tiểu Đường cắn cắn môi, chầm chậm mà rụt người vào trong chăn, thân thể cứng ngắc, động cũng không dám động, lo sợ không cẩn thận sẽ chạm vào anh.

Nhưng mà; một giây sau, đường ranh giới trở thành hư vô, Phương Cảnh Thâm duỗi tay ra ôm cô vào trong lòng, một tay vòng qua ôm lấy lưng cô, cầm chạm vào trán cô, hô hấp ngay bên tai.

Trái tim đập loạn nhịp giờ đây bình tĩnh lại, trong bóng tối, cô ngược lên nhìn anh, tiếp theo dè dặt cổ lấy can đảm "mỡ" nhẹ lên cầm anh một cái, sau đó nhắm chặt mắt, "Ngủ ngon."

Đây là lần đầu tiên cô chủ động thân thiết với anh, sắc mặt Phương Cảnh Thâm tối lại, khóe miệng cong lên, hôn tóc cô nói: "Ngủ ngon."

Dưới lầu anh bạn Phương Cảnh Xán lúc này vẫn nằm trên mặt đất như trước, nhìn chăm chăm trần nhà, thê lương nói: "Thấy em và anh ấy ở trước mặt tôi, chứng tỏ tình yêu của tôi chỉ là ngu ngốc, em không hiểu đau khổ của tôi, là vì em chưa từng biết, nỗ lực vì em, đau thương không hề biết, anh làm sao có thể miễn bản thân thích mọi thứ của em..."

Sáng sớm hôm sau.

Tô Tiểu Đường bị cảnh Phương Cảnh Xán giống như tử thi nằm trên sàn nhà hù dọa, hơn nữa trên mặt tên kia còn có hai vành mắt đen ngòm, xem ra trận đấu tối qua, Phương Cảnh Xán cũng không chiếm được lợi lộc gì.

Dựa vào lời giải thích của Phương Cảnh Thâm sáng nay, Phương Cảnh Xán vốn muốn tìm cô gái mình thích cầu hôn, vì muốn cầu hôn cô ấy mà tìm bạn tốt hỗ trợ, nhưng đúng lúc đó, có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, khiến Phương Cảnh Xán thấy cô gái mình muốn tạo bất ngờ lại bên cạnh người đàn ông khác, vì thế cầu hôn thành thất tình.

Đối với giải thích này, Tô Tiểu Đường lúc ấy nằm ở trong ngực nam thần lúc sáng sớm, hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ.

Phương Cảnh Xán nghe được tiếng lách cách liền đứng dậy, đến trước bàn ăn ngồi xuống thần thờ, "Đói."

Tên nhóc này hơi bị huyết áp thấp, sáng nào lúc tỉnh dậy cũng trong tình trạng nửa sống nửa chết.

"Đợi một chút, đợi một chút, tôi đang làm bữa sáng, sắp xong rồi."

Một lát sau, Phương Cảnh Thâm bước xuống dưới tầng, tinh thần phơi phới, mặt mày rạng rỡ hoàn toàn trái ngược Phương Cảnh Xán, đầu tiên là đến cửa cầm tờ báo, sau đó vào bếp hỗ trợ Tô Tiểu Đường, khoảnh khắc khi Phương Cảnh Xán thấy Phương Cảnh Thâm ánh mắt như xuất hiện mấy mũi tên phóng ra vèo vèo, sau đó lại tiếp tục đỡ ra, ba người sau bão tố coi như chung sống hài hòa.

Tô Tiểu Đường chuẩn bị bữa sáng đơn giản còn luộc 3 quả trứng, một cho Phương Cảnh Thâm, còn hai quả cho Phương Cảnh Xán.

Phương Cảnh Xán nhìn hai quả trứng gà trước mặt mình, lại thấy trước mặt Phương Cảnh Thâm một quả khốe miệng đặc ý mà nhếch lên.

Kết quả, một giây sau liền nghe được Tô Tiểu Đường nói: "Đang còn nóng, dùng để lăn trên mắt, có thể bớt sưng."

Phương Cảnh Xán: "..."

Phương Cảnh Thâm chỉ chịu một đòn nhưng anh ta lại chịu hai cái, khó trách cho anh hai quả ...

Phương Cảnh Xán đang trời quang chuyển thành mưa dầm, để hai quả trứng lăn mắt, thuận miệng hỏi một câu: "Tối qua hai người ngủ chung?"

Đang uống nước Tô Tiểu Đường bị sặc một ngụm, ho đến tối mắt tối mũi.

Phương Cảnh Thâm vừa vỗ phía sau lưng cô cho dễ thở, vừa ném ánh mắt sang phía đối diện.

Phương Cảnh Xán miệng cắn bánh mì nướng, nói chuyện không rõ ràng: "Làm gì chứ? Em có nói sai đâu..."

Phương Cảnh Xán nói xong, trên mặt mang theo một chút hưng phấn: "Cho nên, có phải em có thể dọn ra ngoài ở? Tuy rằng trước kia nói, trừ phi em kết hôn thì mới có thể dọn ra ngoài, nhưng bây giờ tình huống này phải làm thế nào? Hành vi ân ái của hai người đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến quyền lợi hợp pháp của em, quấy rầy sinh hoạt bình thường của em."

Tô Tiểu Đường nghe xong mặt đỏ tới mang tai, hoàn toàn không dám chen lời, nghĩ thầm hôm nay cô mới qua đêm lần đầu tiên có được không? Hơn nữa còn là do anh ta làm hại.

Phương Cảnh Thâm liếc mắt nhìn qua, thấy Phương Cảnh Xán khẩn trương nhìn chăm chú xuống dưới, nhẹ nhàng cho anh hai chữ: "Tùy em".

Phương Cảnh Xán lập tức trừng lớn đôi mắt, có phải anh nghe nhầm không?

Anh tranh thủ nhiều năm như vậy đều không thể thực hiện quyền lợi, hôm nay lại có thể thực hiện dễ như trở bàn tay?

Phương Cảnh Xán trầm ngâm, hoài nghi nhìn anh, "Anh nói thật chứ? Phía bố mẹ phải nói thế nào?"

"Anh sẽ nói với bố mẹ, bây giờ cho dù em muốn chuyển ngay ra ngoài cũng được." Phương Cảnh Thâm nói xong dừng lại một chút, "Chẳng qua..."

Đến rồi đến rồi, quả nhiên đến rồi, anh biết sẽ không đơn giản thế mà.

"Chẳng qua cái gì?" Phương Cảnh Xán vẽ mặt cảnh giác.

"Anh có một yêu cầu."

"Yêu cầu gì?"

"Gì mà khẩn trương như thế? Yêu cầu của anh rất đơn giản." Phương Cảnh Thâm nhìn về Tô Tiểu Đường bên cạnh, "Gọi chị dâu."

Tô Tiểu Đường yên lặng cũng trúng đạn ngấn người ra, vẻ mặt xấu hổ, "Không cần đâu." Dù sao bây giờ cô cũng không phải.

Vô sỉ ôi thật vô sỉ, tiểu nhân, thật tiểu nhân....

Tình yêu đáng quý, tự do giá càng cao, Phương Cảnh Xán cắn răng nghiêng lợi liếc mắt anh một cái sau đó rầu rĩ gọi một tiếng: "Chị dâu."

Thế nên, đến lúc này, Phương Cảnh Thâm cuối cùng cũng thành công khiến cho mọi người thừa nhận thân phận của Tô Tiểu Đường.

Ba người đang ăn cơm, tiếng chuông cửa vang lên.

Phương Cảnh Xán vừa mở cửa ra liền ào vào một nhóm người trẻ tuổi ăn mặc sáng sủa.

"Sao các cậu đến đây." Phương Cảnh Xán nhú mày.

"F*ck, không phải tự cậu từ lâu đã gọi cho chúng tôi nói hôm nay về nước để chúng tôi cùng đến chơi sao? Mặt cậu thế nào đây?"

"Bị ngã!"

"Cả hai mắt đều như thế mà còn nói bị ngã... Ủa? anh Phương cũng ở nhà sao?"

Lướt qua Phương Cảnh Xán nhìn thấy hai người trên bàn ăn, đầu tiên mọi người lên tiếng chào hỏi Phương Cảnh Thâm, ai cũng khéo léo gọi anh, sau đó chọc Phương Cảnh Xán bên cạnh: "Mỹ nữ kia là ai thế? Bạn gái mới của cậu à?"

Đây là lần đầu tiên thấy cô gái này ở Phương gia, mới sáng sớm cô gái đã xuất hiện trên bàn ăn, vừa nhìn là biết tối qua qua đêm ở đây, vì thế tất cả mọi người đều đoán là người phụ nữ của Phương Cảnh Xán.

Ngoại trừ chuyện đó, mọi người đều để ý thấy trên mặt Phương Cảnh Thâm cũng có vết thương, lẽ nào cả hai anh em cùng ngã.

Dường như tất cả mọi chuyện đều có chút kỳ lạ....

Vừa nhắc tới chuyện này, mặt Phương Cảnh Xán liền đen lại, không cam tâm tình nguyện nói: “Cút, là chị dâu tôi.”

Phương Cảnh Thâm khó chơi mọi người đều biết, vì vậy ánh mắt mọi người đang nhìn Tô Tiểu Đường đều trở nên nghiêm túc, đồng thời chào hỏi: "Chào chị dâu ạ.", trong lòng đều oán thầm Phương Cảnh Thâm nhìn thế mà cũng không thoát khỏi nữ sắc, thậm chí còn kinh ngạc vì không ngờ Phương Cảnh Thâm thích cô gái kiểu này.

Nhà cũ của Phương gia nằm trên sườn núi, phía sau vô cùng rộng, một đám thanh niên nấu nướng dã ngoại, sau đó chơi đùa khời mào chơi CS.

Nhiệt tình không thể từ chối, Tô Tiểu Đường chỉ có thể cùng chơi, để tránh bạn gái bị bắt nạt, Phương Cảnh Thâm đương nhiên cũng tham gia, chỉ tiếc lúc chia tổ, Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Thâm lại ở hai bên khác nhau.

Trò chơi tổng cộng 30 phút, cuối cùng đội nào còn nhiều người không trúng đạn nhất thì đội đó thắng.

Chơi đến phút cuối, đội Tô Tiểu Đường chỉ còn Tô Tiểu Đường và Phương Cảnh Xán, Phương Cảnh Xán đương nhiên vì kỹ thuật tốt còn Tô Tiểu Đường là vì mọi người nhường nhịn cô, bên đối diện cũng chỉ còn lại một mình Phương Cảnh Thâm.

Tình thế trở nên giằng co, Tô Tiểu Đường từ hòn núi giả lao ra phía trước gặp phải Phương Cảnh Thâm, theo bản năng nhấc súng bắn anh, sau khi phát hiện là anh thì vẻ mặt kinh ngạc lùi một bước.

"Nổ súng đi tiểu Đường! Bây giờ anh ấy là kẻ địch của chúng ta!" Phương Cảnh Xán đứng ở phía sau gào thét, anh đã hết đạn, trong tình huống này cho dù không đánh chết Phương Cảnh Thâm chỉ cần kéo dài 30 phút, vì bọn họ còn nhiều người hơn đương nhiên có thể KO Phương Cảnh Thâm.

Ngược lại với Phương Cảnh Xán kích động phần khởi, Tô Tiểu Đường do dự, Phương Cảnh Thâm vẫn im lặng đứng đó nhìn cô, không hề có ý định phản kháng, một cơn gió thổi qua, anh cười cợt chiều với cô.

Tay Tô Tiểu Đường run lên, “bằng” một cái, tiếng súng vang lên, thuốc súng màu vàng bắn trúng ... Phương Cảnh Xán đứng ở phía sau Phương Cảnh Thâm.

Quần chúng vây xem: "..."

Tô Tiêu Đường: "..."

Phượng Cảnh Xán: "..."

Shit! Chỉ số thông minh cao thì thế nào! Trong 36 kế, nhiều kế như vậy ngoài mỹ nhân kế anh có thể đổi một kế khác không?

[illegible]

kế, mỹ nhân kế, mỹ nhân kế, mỹ nhân kế, mỹ nhân kế, mỹ nhân kế, mỹ nhân kế, mỹ nhân kế, mỹ nhân kế.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Có đôi bàn tay vàng của Phương Cảnh Thâm sắp xếp kế hoạch, bây giờ cửa hàng bán thức ăn vặt của Tô Tiểu Đường đã không cần cô bận tâm nữa, cứ trả lương định kỳ cho nhân viên là được. Thời gian nhàn rỗi, Tô Tiểu Đường định ra ngoài tìm việc làm, dù sao cứ ở mãi trong nhà không tiếp xúc với thế giới bên ngoài thì cả thể chất lẫn tinh thần đều sẽ không tốt.

Biết con gái bảo bối cuối cùng muốn ra ngoài tìm việc làm khiến Tô Kiến Thụ vui vẻ như sắp gả được con gái, để tăng thêm mối quan hệ với con gái, ông có ý muốn cô đến S&N làm việc.

Tô Kiến Thụ dùng đủ mọi loại khổ nhục kế, nhưng mong sớm gặt hái được thành công, lại thất bại trong gang tấc, sau cùng, Tô Tiểu Đường đến tập đoàn Phương Thị...

Phương Cảnh Thâm Knock Out cha ruột Tô Tiểu Đường chỉ bằng một câu nói: "Dù thế nào đi nữa thì em cũng đã là người của anh, người của Phương gia."

Thế nên, Tô Kiến Thụ đối với Phương Cảnh Thâm có chút oán hận, chuyện này có thể nhìn thấy được. Tiểu tử này có phải da mặt quá dày rồi không, trước khi Tiểu Đường gả cho nhà bên đó, nó vẫn còn là người của Tô gia mà!

Về phần Tô Tiểu Đường, cô định nói không cần làm phiền đến bọn họ, tự mình đi tìm việc là được, kết quả bị đánh bại bởi viên đạn bọc đường của Phương Cảnh Thâm.

Lúc đó Phương Cảnh Thâm tìm Phương Cảnh Xán sắp xếp, đã nói với Phương Cảnh Xán chuyện thế này.

"Có chú chăm sóc anh tương đối an tâm."

Phương Cảnh Xán nghe vậy ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại không, cặp mắt đào hoa khẽ chớp, "Anh không sợ em chăm sóc xong sẽ cướp luôn sao?"

Phương Cảnh Thâm cười nhẹ, ung dung nói: "Chỉ cần chú đồng ý."

Phương Cảnh Xán suyt chút nữa đã lật bàn, lão hồ ly khốn nạn lại nói xấu cậu "Không được"!

Thế nhưng... Được rồi, nhìn dáng vẻ càng ngày càng hoàn mỹ của Tô Tiểu Đường, cậu thật sự không muốn ăn nữa.

Nhưng mà, cậu không có được, cũng không thể cho là người khác cũng không có được.

Phương Cảnh Xán đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn phía cửa tầng dưới, bên cạnh Tô Tiểu Đường đầy ong bướm vây quanh, nhìn có chút hả hê cong khóe môi một cái. Bên ngoài mưa gió cùng sấm chớp đan xen không ngừng, Phương Cảnh Xán lại như ánh mặt trời xán lạn, vui vẻ gọi điện thoại cho Phương Cảnh Thâm.

"Anh, còn đang tăng ca sao?" Phương Cảnh Xán hiếm khi lại gọi Phương Cảnh Thâm một tiếng anh, có thể thấy được tâm trạng đang tốt đến nhường nào.

"Có việc gì?" Phương Cảnh Thâm chớp mắt, liếc nhìn mưa to bên ngoài, mặt trời mọc lên từ phía tây sao?

"Cũng không có chuyện gì, chỉ là có lòng tốt muốn nhắc nhở anh một câu, công ty chúng ta chất lượng tốt, nam thanh niên độc thân vẫn còn rất nhiều."

Mấy ngày nay bệnh viện rất nhiều việc, đêm nào Phương Cảnh Thâm cũng tăng ca, đợt cuối cùng cũng có thời gian rảnh, chợt phát hiện đã nửa tháng rồi chưa được gặp mặt Tiểu Đường.

Nhưng thật ra Tiểu Đường vẫn thường xuyên đến bệnh viện đưa cơm cho anh, nhưng anh không có thời gian để gặp cô, mỗi lần từ phòng giải phẫu đi ra, sau đó nhìn thấy cơm và thức ăn nóng hôi hổi đều đã được cô chuẩn bị tỉ mỉ, khiến các đồng nghiệp vô cùng hâm mộ.

Mỗi lần Tiểu Đường tới đều tiện tay mang theo một ít đồ ăn vặt cho anh cùng một số đồng nghiệp, vị bác sĩ Phương này có một cô bạn gái là Tô Tiểu Đường tồn tại đặc biệt đến thế, nên chẳng thèm để ý đến mấy cô y tá mồm mép đó nữa. Về phía Tô Tiểu Đường có chút tốt hơn, bình thường cùng đồng nghiệp thảo luận món ăn nào ngon, biết được Tô Tiểu Đường trước đây rất béo, đồng nghiệp nữ hay tranh nhau để được “thỉnh giáo” cô về phương pháp giảm cân.

Việc bác sĩ Phương có nghiên cứu về phương pháp giảm béo cũng vì thế mà lan truyền rộng rãi ra bên ngoài, thế cho nên có đoạn thời gian không ít cô gái trẻ đến tìm Phương Cảnh Thâm để đăng ký tư vấn về phương pháp giảm béo, khiến cho anh dở khóc dở cười...

Lúc này Phương Cảnh Thâm nhìn mưa lớn bên ngoài, lại nghĩ đã lâu không gặp mặt Tiểu Đường, đang chuẩn bị đi đón Tô Tiểu Đường tan sở, vừa đến cửa lại nhận được điện thoại của Phương Cảnh Xán, chuyện này như đang ngầm cảnh báo cho anh biết trước.

"Lúc trước chị dâu chỉ ở nhà nên không ai biết, hôm nay đến nơi phồn hoa này, khó tránh ánh mắt say mê..." Phương Cảnh Xán giả vờ lo lắng

than vãn.

"Không cần chú bận tâm, chuyện thay lòng đổi dạ này tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người chị dâu của chú đâu." Giọng của Phương Cảnh Thâm không hề nghi ngờ, giống như đang nói về một chân lý nào đó.

Phương Cảnh Xán khinh thường hừ một tiếng, "Làm người tốt hơn là đừng tự tin một cách mù quáng!"

Phương Cảnh Thâm vừa lái xe vừa lo lắng nói: " Trước đó chị dâu chú đã nói với anh rồi, cho dù anh có biến thành một con cún thì cô ấy vẫn sẽ thích anh."

"..."

Trận bão hiểm thấy trong mười năm gần đây này gần như làm tê liệt hơn một nửa giao thông ở thành phố A, bãi đỗ xe gần tập đoàn Phương Thị gần như bị chìm ngập trong nước.

Lúc này tiếp tục đi nữa rất nguy hiểm, Tô Tiểu Đường đành phải bỏ lại xe đến trạm xe đối diện ngồi xe buýt về nhà.

Thế nhưng, từ nơi này đến đường đối diện cũng có một đoạn bị ngập, nước sâu quá thắt lưng.

Từ lúc Tô Tiểu Đường tới công ty, trong khoảng thời gian này mọi người chưa từng thấy bên cạnh cô có người đàn ông nào xuất hiện, mặc dù cô nói mình đã có bạn trai, nhưng đa số đều không tin, cho dù có thì chắc là quan hệ cũng không được tốt, nhìn màu trời u ám thế này cũng không quan tâm, đây là đàn ông sao?

"Tiểu Đường, cô đừng cố gắng quá, để tôi công cô qua đó, không sao đâu!"

"Thực sự không cần, cảm ơn."

Lúc này không ít đồng nghiệp nam chưa từ bỏ ý định vây quanh Tô Tiểu Đường muốn lấy lòng, nhưng đều bị cô từ chối.

Đứng ở ngoài có vài người không hài lòng về Tô Tiểu Đường, thứ nhất là đoạt lấy mơ ước của mấy cô đồng nghiệp cứ như đang cố tình cười trên nỗi đau của người khác.

"Cái gì đã có bạn trai chứ, tôi thấy cô ta như vậy, e là được người ta bao nuôi?"

"Có thể lắm chứ! Không phải thế thì sao đến tận bây giờ bên cạnh cô ta chưa từng có người đàn ông nào xuất hiện, chắc chắn là không dám khoe ra! Nói không chừng là một lão già..."

"Chẳng trách có điều tra thế nào cũng không thể điều tra ra cấp trên có quan hệ với cô ta là ai, nếu là tôi, tôi cũng không có mặt mũi nào nói ra!"

...

Mấy cô đồng nghiệp nói xấu quan hệ của cô và bạn trai xong thì kéo nhau bỏ đi, Tiểu Đường đợi một lúc, nhìn cơn mưa vẫn day đặng không có ý định ngừng lại, nếu như chờ đến tối mới về nhà sẽ không an toàn.

Lúc đó xe của Phương Cảnh Thâm vừa mới dừng lại ở phía đối diện, mở cửa xe bước xuống, liếc mắt liền nhìn thấy Tô Tiểu Đường trong dòng người, nhìn thấy anh cô chẳng màng đến kiểu cách, lập tức cởi giày cao gót, xắn ống quần cẩn thận bước tới, không chút do dự định bước xuống vũng nước bẩn...

Hàng lông mày Phương Cảnh Thâm cau lại.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi Tô Tiểu Đường vang lên.

Tô Tiểu Đường nhìn điện thoại di động, do dự mấy giây mới bắt máy:

"Alo?"

"Đứng yên bên đó đừng di chuyển."

"Hả?" Tô Tiểu Đường không rõ nguyên nhân, nghe lời không bước thêm bước nào nữa.

Một giây tiếp theo, cô nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bước trong mưa gió, từng bước, từng bước một tiến về phía cô.

Nhìn Phương Cảnh Thâm đột nhiên xuất hiện trước mắt, Tô Tiểu Đường trở nên ngây dại.

Thời tiết xấu thế này, người đi đường vô cùng vất vả khó khăn, mà anh vận trên người bộ âu phục màu đen đắt tiền, trên tay cầm theo một chiếc túi nhỏ rực rỡ, nửa người giẫm lên vũng nước mưa bắn thui, “nường theo gió, thuận theo trăng” thong thả bước đến...

"Người đàn ông đó là ai thế? Thật có khí chất!"

"Sao lại có cảm giác giống với tổng giám đốc Phương của chúng ta thế nhỉ?"

"Đúng vậy..."

"Trời ơi, hy vọng đã chết thật rồi, không biết là tới đón ai!"

"Hy vọng cái gì vậy? Ấy ấy của cậu không phải cũng đến đón cậu đó sao!"

"Sao giống nhau được? Tên thối tha nhà tớ nhìn thấy mưa lụt thế này đã chạy như bay về nhà từ sớm rồi, anh ta nói bộ đồ trên người rất đắt, phải về thay bộ khác rồi mới đến đón tớ, để tớ chờ! Cậu nhìn thử bộ y phục anh ấy mặc trên người xem, bước xuống nước mà mắt không hề chớp một cái!"

"Vậy cũng phải, chắc chắc..."

Mấy cô gái đang tự mình đoán già đoán non xem rốt cuộc anh đến đoán ai, nhìn thấy Phương Cảnh Thâm đi đến trước mặt Tô Tiểu Đường rồi dừng lại.

Tô Tiểu Đường nhìn trên mặt Phương Cảnh Thâm hiện lên nét không vui, không biết chọc giận anh chỗ nào, ánh mắt bất an dò xét anh, nhìn anh vẫn không nói lời nào, bèn nhanh lấy tay áo lau thái dương bị mưa làm ướt, như muốn lấy lòng anh.

Phương Cảnh Thâm có chút bất đắc dĩ thở dài, cầm chiếc túi màu sắc sặc sỡ vẫn còn hơi ẩm đặt vào tay cô, là món điểm tâm ở cửa hàng mà cô thích ăn nhất.

Nhận lấy xong, Phương Cảnh Thâm cởi áo khoác khoác lên người cô rất cẩn thận, xác định mưa vẫn như trút nước không có dấu hiệu giảm xuống, anh xoay người lại ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Tô Tiểu Đường ngơ ngác nhìn anh một lúc không nhúc nhích.

"Nhanh lên."

Mãi cho đến khi Phương Cảnh Thâm mất kiên nhẫn thúc giục một tiếng, Tô Tiểu Đường mới nhào người về phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy cổ của anh, tim đập như trống đánh.

Phía sau cảm cùng kính mắt rơi đầy đất.

"Cô ấy thực sự có bạn trai..."

"Hơn nữa còn là một anh chàng vô cùng đẹp trai!"

"Siêu cấp dịu dàng, cực phẩm vô cùng đẹp trai!"

...

Trong một chiếc Land Rover cách đó không xa, Tô Kiến Thụ nhìn về thân mật của hai người họ thông qua cửa kính xe, sắc mặt hoảng hốt.

"Chủ tịch, chủ tịch..."

"Chuyện gì?"

"Đi được chưa ạ?"

Tô Kiến Thụ thờ dãi, bộ dạng như đã thỏa hiệp, phất tay một cái nói:

"Trở về đi."

Về đến nhà, hai người đều tắm nước nóng.

Tô Tiểu Đường nấu cho anh một chén canh gừng, "Cám ơn anh đã tới đón em."

Phương Cảnh Thâm nhận cái chén, liếc nhìn cô một cái.

Tô Tiểu Đường bị nhìn có chút chột dạ cúi đầu xuống.

"Vì sao trốn tránh anh?" Phương Cảnh Thâm hỏi.

Cuối cùng cũng bị phát hiện rồi sao? Tô Tiểu Đường đan mấy ngón tay vào nhau, "Không có..."

"Không có?"

Không có mà nửa tháng trời anh không hề nhìn thấy mặt cô sao? Tuy rằng anh bận rộn nhiều việc, nhưng hẹn cô mấy lần, lần nào cô cũng "Vừa vặn" không có thời gian rảnh, cô thường xuyên đến bệnh viện đưa cơm cho anh, lúc nào cũng chọn thời gian chính xác như vậy, lần nào cũng là lúc anh đang phẫu thuật, nếu như cô thật sự muốn gặp anh, hoàn toàn có thể đến tìm anh vào giờ nghỉ trưa, chắc chắn có người nói với cô, lúc nào anh có thể gặp cô, nhưng từ đầu đến cuối cô chưa từng đến vào thời gian đó.

Từ đầu anh chưa từng nghĩ theo hướng đó, sau này mới không thể không thừa nhận, Tô Tiểu Đường gần đây có ý định trốn tránh anh.

"Nói cho anh biết lý do."

Tô Tiểu Đường không muốn nói ra sự thật, nhưng không thể nói dối trước mặt anh được, vậy nên cô lắc đầu không chịu nói.

Đôi mày từ trước đến nay vẫn bình thản của Phương Cảnh Thâm nhuộm vài phần tức giận: "Tô Tiểu Đường, em có xem anh là bạn trai của em hay không? Rơi vào tình huống như ngày hôm nay, vậy mà em cũng không thèm điện thoại cho anh một tiếng, trong lòng có chuyện gì cũng không chịu chia sẻ với anh, đến khi nào em mới có thể thật sự xem anh là bạn trai của em, chứ không phải là một nam thần cao cao tại thượng đây?"

Không chỉ có như vậy, chuyện kết hôn cô cũng hết lần này đến lần khác hết kéo dài lại trốn tránh, biểu hiện của cô không chỉ đơn giản là đợi đến khi cô gầy đi đơn giản như vậy.

"Em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho em thêm một chút thời gian nữa được không?" Tô Tiểu Đường lúng túng.

"Đó vẫn chưa phải là sự thật đúng không?" Phương Cảnh Thâm nói một chữ "Được", sau đó tức giận xoay người rời khỏi.

Tô Tiểu Đường nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng lại, mắt đỏ hoe ôm đầu gối chờ đợi, sau một lúc lâu, cuối cùng đưa ra quyết định, cố gắng bò dậy, mặc áo mưa ra khỏi nhà.

Nửa giờ sau.

Ánh đèn sáng choang ở hậu viện Tô gia kèm theo tiếng chó sủa không ngừng, tiếng la hét hỗn loạn "Bắt lấy tên trộm mau bắt lấy tên trộm", mà Tô Tiểu Đường đang bị mấy người đó rọi đèn pin vào mặt bộ dạng vô cùng chật vật.

"Tiểu Đường, sao lại là con?" Tô Kiến Thụ thấy Tô Tiểu Đường vẻ mặt kinh ngạc, nhanh chóng đưa tay đỡ cô dậy.

Tô Tiểu Đường né tránh cánh tay của ông ta, gương mặt lạnh lùng không nhìn ông ta.

Tô phu nhân thấy "Kẻ trộm" lại chính là Tô Tiểu Đường, biểu hiện trên mặt vô cùng đặc sắc, "Ông Tô, ông đã nhìn thấy chưa, đây chính là đứa con gái tốt mà ông luôn mồm bảo là không ham tiền bạc của cải đấy! Bây giờ lại vào nhà trộm cắp!"

"Bà câm miệng!" Tô Kiến Thụ quát một câu.

"Sự thực rành rành trước mắt mà ông còn bảo tôi câm miệng? Tôi phải báo cảnh sát!" Tô phu nhân điên tiết.

"Tùy bà."

Tô Kiến Thụ lạnh nhạt thốt một câu rồi không thèm để ý đến bà ta nữa, đau lòng nhìn đứa con gái quật cường như con thú nhỏ bị thương nhìn chăm chăm vào mình, thở dài nói: "Tiểu Đường, bố biết con muốn thứ gì, đi theo bố!"

Ánh mắt Tô Tiểu Đường sáng ngời, do dự một chút theo lên lầu.

Nhìn hai người lên lầu, gương mặt Tô phu nhân sa sầm tức tối đến mức giậm chân bình bịch, bà ta đương nhiên sẽ không báo cảnh sát chọc giận Tô Kiến Thụ.

Thư phòng trên lầu.

Tô Kiến Thụ lấy một cuốn sổ màu đỏ trong ngăn kéo đặt lên bàn, "Là tìm cái này sao?"

Tô Tiểu Đường mím môi, nhanh chóng cầm lấy cuốn sổ hộ khẩu đặt trên bàn vào tay mình trân trọng như bảo bối.

"Thật ra nếu đêm nay con không đến, ngày mai bố cũng định đưa nó cho con, không ngờ con lại thiếu kiên nhẫn như thế! Tên tiểu tử đó cho con chút ngon ngọt con lập tức không phân biệt được phương hướng, ngay cả chuyện to gan như vậy cũng dám làm! Quả thực..." Tô Kiến Thụ càng nói càng tức giận.

"Với cái tính ngốc nghếch thiếu suy nghĩ của con làm sao bố có thể yên tâm giao con ra đây, bây giờ đang yêu nhau mọi chuyện con đều chiều theo nó, sau này kết hôn rồi nó còn chèn ép con đến mức nào nữa đây? Bố cố tình không giao ra, chính là muốn thử nó, xem nó đối với con thật lòng đến độ nào, hơn nữa đàn ông càng khó có được sẽ càng biết trân trọng, để nó nếm chút bị đắng không có gì là không tốt cả, ai ngờ... Ai ngờ con lại không có tiền đồ như vậy!"

Tô Tiểu Đường khịt khịt mũi, hài lòng nhìn cuốn hộ khẩu trong tay, cũng không phản bác, để mặc ông ta càu nhàu.

Phụ nữ xinh đẹp, thông minh, thủ đoạn nhiều như vậy, nhưng cũng không có ai khiến Phương Cảnh Thâm thật lòng thật dạ, cô nghĩ chuyện theo đuổi Phương Cảnh Thâm và chỉ số thông minh chẳng liên quan gì đến

nhau cả, nếu không so chỉ số thông minh của cô và Phương Cảnh Thâm chuyện này sẽ không có khả năng xảy ra.

Tô Kiến Thụ nhìn cô vì cuốn sổ đó mà mê mết, lắc đầu ngao ngán, ông quan sát Phương Cảnh Thâm lâu như vậy, tên tiểu tử đó miễn cưỡng cũng xem là đạt yêu cầu, sau này nếu nó dám khi dễ Tiểu Đường, ông chỉ cần làm chỗ dựa cho Tiểu Đường là được.

Lúc Tiểu Đường rời đi, Tô phu nhân gấp gáp chạy tới hỏi ông, Tiểu Đường rốt cuộc muốn cái gì, nghe nói chỉ muốn lấy hộ khẩu thì không tin.

"Nó lấy cái đó làm gì?"

"Kết hôn." Tô Kiến Thụ trả lời.

Tô phu nhân nở nụ cười, "Hóa ra là nó muốn bỏ trốn cùng đàn ông? Ông sẽ không lấy tiền của chúng ta đi trợ cấp cho bọn nó đấy chứ?"

"Tên đàn ông mà bà nói chính là con trai trưởng của Phương Trạch Minh - Phương Cảnh Thâm." Tô Kiến Thụ hừ một tiếng xoay người bỏ đi.

Tô phu nhân há hốc mồm, mặt như màu đất, không thốt nên lời.

Hôm sau là ngày một tháng bảy âm lịch, bầu trời trở lại vẻ sáng sủa như trước, khắp nơi trên đường đều tràn ngập hương vị lãng mạn.

Chạng vạng, Tô Tiểu Đường xin nghỉ sớm hai giờ, cất quyển sổ hộ khẩu đi đến bệnh viện chờ Phương Cảnh Thâm.

Cuối cùng cũng đợi được Phương Cảnh Thâm đi ra, Tô Tiểu Đường đang muốn tiến lên đón anh, nhưng ánh mắt của anh vừa dán lên người con liền dời đi nơi khác, sau đó như không nhìn thấy cô tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Phương Cảnh Thâm đi rất nhanh, Tô Tiểu Đường gần như chạy theo phía sau.

Trong lòng Tô Tiểu Đường vô cùng hoảng sợ, xem ra lần này anh giận giận thật rồi.

Thở hỗn hển cố sức theo sát bước chân càng lúc càng nhanh của anh, Tô Tiểu Đường nhìn bóng lưng tuấn tú phía trước, càng chạy càng chậm, chỉ trong nháy mắt, dường như mất đi dũng khí để tiếp tục đuổi theo, dần dần, dần dần chậm lại rồi dừng hẳn...

Cô đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn xuống chân mình, trong lòng cô dấy lên một nỗi sợ hãi không gì sánh được. Cô nghĩ, có phải cô đã làm sai chuyện gì rồi không? Từ đầu vốn đã không phải là người cùng một thế giới, vì một chuyện hết sức hoang đường mới miễn cưỡng ở bên nhau, quan hệ như vậy có thể duy trì được bao lâu?

Có phải anh đã hối hận rồi không, dù sao cô cũng vô dụng vậy mà, hoàn toàn không biết ăn nói, không biết cách lấy lòng anh, cũng không có khả năng khôn khéo như phụ nữ bên cạnh anh, có thể dễ dàng đoán được ý của anh, theo kịp suy nghĩ cùng bước chân của anh...

Không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Đường hít sâu một cái, chậm rãi ngẩng đầu.

Nghĩ rằng lúc này chắc hẳn anh đã đi mất rồi, chợt kinh ngạc khi phát hiện anh đang đứng vững vàng trước mặt cô, cau mày không kiên nhẫn nhìn bộ dạng bối rối của cô.

"Khóc cái gì?" Anh nghiêm mặt hỏi, trong giọng nói lộ ra vài phần hoảng loạn không dễ phát hiện được.

Tô Tiểu Đường cũng không biết bản thân sao lại khóc, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn anh, muốn đem nước mắt giấu trở lại, kết quả lại chảy

nhANH hơn...

Thân hình Phương Cảnh Thâm chợt đông cứng, đưa tay lau nước mắt cho cô, giọng nói trở nên dịu dàng, "Đừng khóc..."

Lúc này, "Bịch" một tiếng, có vật gì đó rớt dưới chân.

Phương Cảnh Thâm cúi người nhặt lên, đầu ngón tay bất ngờ nắm chặt sổ hộ khẩu.

Tô Tiểu Đường nhìn vật trong tay anh, khịt mũi một cái, đỏ mặt.

"Đây là cái gì?" Phương Cảnh Thâm nhíu mày, anh đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, đôi mày càng nhíu chặt.

"Nhiên Nhiên bọn họ đều nói... Hôm nay là ngày lành... Em cũng biết ngày này tốt vô cùng... Em vốn định hỏi anh có muốn hôm nay... Đăng ký..." Tô Tiểu Đường trả lời đứt quãng.

"Em luôn trốn tránh anh, cũng là bởi vì cái này sao?"

Tô Tiểu Đường trầm mặc.

Phương Cảnh Thâm bình ổn lại tâm trạng hỏi: "Bố em không đồng ý chuyện của chúng ta, không đưa em sổ hộ khẩu đúng không?"

Sự tình đến nước này có muốn giấu cũng không được nữa, Tô Tiểu Đường chỉ biết gật đầu.

"Vậy sao lại lấy được?" Phương Cảnh Thâm đưa quyển sổ ra hỏi.

"Bố em đưa cho."

"Thật?"

Câu hỏi này nhất thời khiến Tô Tiểu Đường nhớ đến việc tối hôm qua cô đã gạt anh, nếu không nói ra sự thật sợ anh sẽ tức giận, vậy nên mang sự thật nói ra hết, "Tối hôm qua em đi trộm... Cũng không phải, sau đó đúng là bố đưa cho em, hôm qua ông thấy anh đến công ty đón em nên quyết định nhượng bộ, chỉ là em thiếu kiên nhẫn..."

Phượng Cảnh Thâm quả thực không biết nên nói gì với cô, "Chuyện này em... ngốc nghếch!"

Chỉ sợ là vì thái độ gấp gáp đêm qua của anh mới khiến cô hành động thiếu suy nghĩ như vậy, Phượng Cảnh Thâm vừa buồn bực vì bản thân không khống chế được tâm trạng lại vừa đau lòng không biết phải làm sao, sau cùng mọi thứ nảy sinh trong lòng ngực đều hóa thành cảm động không thôi.

"Xin lỗi..." Tô Tiểu Đường cũng vì chuyện ngu ngốc của bản thân mà khóc nức, vùi đầu không dám ngẩng lên nhìn anh.

"Vì sao không nói cho anh biết?"

"Anh đã làm rất nhiều chuyện cho em, em không muốn chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, làm phiền đến anh. Không muốn anh vì chuyện trong nhà mà bận tâm, tuy rằng em rất ngốc, năng lực cũng có hạn, nhưng em không mong trong hai chúng ta chỉ có mình anh cố gắng, em cũng phải làm gì đó..." Rốt cục Tô Tiểu Đường lấy dũng khí, nói ra những lời này.

Nhìn chăm chú vào người con gái của mình, lần đầu tiên Phượng Cảnh Thâm không nghĩ ra được nên nói gì, cuối cùng thở dài một hơi, xoa xoa đầu cô như muốn cổ vũ, "Em đã làm rất tốt! Anh hiểu tâm ý của em, nhưng có một số việc cứ giao cho anh là được, chuyện của em đối với anh không phải là chuyện phiền phức có biết không?"

Tô Tiểu Đường tỉnh tỉnh mơ mơ gạt đầu.

"Vậy bây giờ nói cho anh biết, anh là gì của em?"

"Bạn trai..."

Phượng Cảnh Thâm cong khoe môi xem như hài lòng, lại lập tức mở miệng nói: "Không phải thế này."

Lúc này đây Tô Tiểu Đường thay đổi hoàn toàn không hề ngốc nghếch, hiểu được ý của anh.

Phượng Cảnh Thâm nhìn sổ hộ khẩu Tô Tiểu Đường hao tâm tổn sức lấy về, cười khê: "Cái này là quà nhân ngày lễ tình nhân* sao?"

* Phía trên là ngày 1-7 âm lịch, lễ tình nhân ở Trung Quốc là 7-7 âm lịch chứ không phải 14-2 như nhiều nước ở phương Tây, mọi người đừng hiểu lầm nhé ^^!

Tô Tiểu Đường ngượng ngùng gật đầu.

"Cảm ơn, anh rất thích."

Cô mang thứ tốt nhất của mình tặng cho anh, sao anh lại không vui cho được.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Nhìn thấy cô vợ bé nhỏ của mình cẩn thận từng li từng tí mà cắt tờ giấy chứng nhận kết hôn mới toanh, còn len lén lấy tay nhéo mặt mình nhằm xác định không phải là đang nằm mơ, trong lòng Phương Cảnh Thâm mềm mại giống như là kẹo đường.

Trong lúc Tô Tiểu Đường đang hưng phấn đến mức choáng váng, thì di động trong túi vang lên, nhìn xuống hóa ra là Tô Kiến Thụ gọi tới.

“A lô?”.

“Làm kịp không? Giờ này chắc cục dân chính đã hết làm việc thì phải?” Tô Kiến Thụ hỏi.

“Kịp, chúng tôi là cặp đôi cuối cùng”.

“À...” Giọng điệu rõ ràng rất thất vọng.

“Có việc gì không?”.

“Nếu rảnh thì sang đây một lát đi! Bố có chuyện muốn nói với con!”.

“Bây giờ à?” Tô Tiểu Đường nhìn Phương Cảnh Thâm.

“Nếu không rảnh thì thôi” Trong giọng nói chứa đầy vẻ thương tâm.

“Thực ra cũng không có chuyện gì...”.

“VẬY bố chờ con ở nhà nhé!” Tô Kiến Thụ nói xong liền cúp điện thoại.

“Sao vậy?” Nhìn thấy Tô Tiểu Đường mặt ủ mày ê, Phương Cảnh Thâm hỏi.

“Bố em gọi tới, bảo em qua bên đó một chuyến, nói là có việc muốn nói với em”.

“Anh đi với em?”.

Tô Tiểu Đường gãi đầu: “Em vẫn nên đi một mình thì hơn!”.

Cô biết Tô Kiến Thụ không thích anh, dĩ nhiên là không muốn anh đi, không muốn nhìn thấy vẻ mặt chịu uất ức của anh.

Phương Cảnh Thâm biết cô lo lắng cái gì : “Dù sao ông ấy cũng là bố ruột của em”.

Mấy ngày nay anh có thể cảm giác được, bố Tô là thật lòng hối cải, thật sự muốn bù đắp lại cho Tiểu Đường, anh không muốn kẹt ở giữa làm cho Tiểu Đường khó xử.

“A...” Tô Tiểu Đường nghĩ nghĩ, một chút cũng không khó xử, nói: “Dù sao quan hệ của bố với em cũng không được tốt, anh không cần phải quan tâm đến ông ta!”.

Bố Tô nghe được đoán chừng sẽ khóc chết ngất ở trong WC mất....

Phương Cảnh Thâm nhin không được vuốt vuốt môi dưới, nở nụ cười, nắm lấy tay cô, siết chặt lại: “Anh đi cùng với em”.

Anh đi cùng với em, chỉ một câu đơn giản, mà làm cho tâm tư của cô lắc lư chao đảo rồi rơi xuống từ trong đám mây mộng ảo, rất chân thật, từ nay về sau, mình đã không còn một mình nữa.

Nghe thấy tiếng chuông cửa ở dưới lầu vang lên, Tô Kiến Thụ đã sớm chờ ở phòng khách lập tức chạy tới mở cửa.

Sau khi mở cửa, Tô Kiến Thụ vì nhìn thấy con gái bảo bối mà khuôn mặt trở nên sáng lạn như ánh mặt trời, trong nháy mắt nhìn đến khuôn mặt tuần tú của người đàn ông phía sau con gái thì như bị sét đánh trúng.

Vì nể mặt con gái, Tô Kiến Thụ gắng gượng không phát cáu, nhưng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái, thân thiết kéo tay của Tô Tiểu Đường, cố ý nói: “Bảo bối, vào mau đi, cái kia.... Dì Ninh của con đi đánh bài không có ở nhà đâu!”.

Hai người mới vừa vào cửa, từ phía sau Tô Kiến Thụ một cậu nhóc khoảng sáu bảy tuổi chạy ra, ngậm cây súng cầm trong tay, vọt nhanh sang đây, cầm súng đồ chơi bằng phá Tô Tiểu Đường một hồi.

“Bằng bằng bằng ! Bằng bằng bằng! Bắn chết người này hồ ly tinh! Bắn chết người này hồ ly tinh!”.

Tô Kiến Thụ nhất thời thay đổi sắc mặt: “Tô Hạo Dương! Con làm gì đó? Sao lại không lễ phép như vậy? Lập tức xin lỗi cho bố”.

“Con không làm, con không làm! Con không cần phải xin lỗi! Mẹ con nói, cô ta chính là hồ ly tinh, hồ ly tinh,...”.

A, hồ ly tinh...

Tô Tiểu Đường gãi gãi đầu, trong lòng không tức giận ngược lại cảm thấy có chút tự hào nhỏ bé vì những chuyện vừa xảy ra!

Nhìn dáng người của cô này, đời này còn chưa được hưởng qua cái đãi ngộ bị người ta mắng thành hồ ly tinh!.

Tô Kiến Thụ vội vàng lôi kéo đứa con, không cho nó quấy rối nữa, nhìn Tô Tiểu Đường với vẻ mặt xấu hổ: “Tiểu Đường à, thực sự rất xin lỗi con, thằng bé không hiểu chuyện, được mẹ của nó nuông chiều đến hư rồi! Đừng âm ỉ nữa, con còn muốn quậy nữa à! Mau gọi chị! Nếu làm âm nữa xem bố trị con như thế nào!”.

“Con không muốn, cô ta không phải chị con, cô ta chính là hồ ly tinh!” Thằng bé mắng nhiếc, lách qua người Tô Kiến Thụ, mạnh mẽ đâm về hướng Tô Tiểu Đường.

Kết quả là... tự mình bị vấp té ở nơi cách Tô Tiểu Đường một bước.

Vừa rồi Phương Cảnh Thâm đã nhanh chóng đuổi cái chân làm thằng bé bị té ngã, còn bây giờ vẻ mặt giống như không có chuyện gì, tiếp tục cao quý lạnh nhạt mà đứng ở đó.

“Anh ngáng chân tôi, anh ngáng chân tôi! Anh lại dám ngáng chân tôi! Bố, anh ta ngáng chân con” Đứa nhỏ đứng dậy, oán giận không thôi.

Phương Cảnh Thâm dùng vẻ mặt ôn hòa để trò chuyện với đứa bé: “Em cũng có thể ngáng chân anh lại mà”.

Tô Tiểu Đường: “...”.

Tô Kiến Thụ: “...”.

“Tô Hạo Dương! Bố cảnh cáo con một lần cuối, nếu con không nghe lời, bố sẽ đập máy chơi game của con ngay lập tức! Đi tới ghế sofa cho bố! Ngay lập tức, tức khắc”.

Thằng bé bị năm trúng điểm yếu, oán hận trừng mắt liếc hai người một cái, sau đó ngoan ngoãn chạy lại ghế sofa ngồi lên ngay ngắn.

Tô Kiến Thụ nhú mảy: “Tiểu Đường, đi thôi, lên lầu nói chuyện với bố”.

“À...” Tô Tiểu Đường lo lắng, quay đầu nhìn Phương Cảnh Thâm một cái.

Phương Cảnh Thâm vén sợi tóc không ngay ngắn của cô ra sau tai, ôn nhu nói: “Đi đi, anh ở đây đợi em”.

Lúc này Tô Tiểu Đường bước một bước rồi quay đầu nhìn lại, sau đó theo sát lên lầu.

Trước khi vào phòng sách, cô nhìn thấy thằng bé phá phách Tô Hạo Dương thừa dịp Tô Kiến Thụ không chú ý, vẻ mặt không có ý tốt mà nhìn về phía Phương Cảnh Thâm giơ cánh tay nhỏ bé lên, rất rõ ràng trong lòng bàn tay lén lút cầm cái gì đó...

Phương Cảnh Thâm chỉ nghiêng đầu nhìn cậu nhóc một cái, sau đó chỉ nhìn thấy vẻ mặt của thằng bé rất hoảng sợ, tròng lớn hai mắt, tiếp đó sắc mặt như gặp quỷ chạy như điên về phòng mình, “Ầm” một tiếng đóng cửa lại....

Vào phòng sách.

Tô Kiến Thụ ngồi trước bàn học, mở ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một tập văn kiện dày cộm đẩy đến trước mặt Tô Tiểu Đường: “Cầm xem đi”.

Tô Tiểu Đường nghi ngờ mà lật nhìn tập văn kiện, tất cả đều là giấy tờ bất động sản, nhà đất, còn có một số hợp đồng gì gì đó.

“Đây là...”.

“Cho con cả đây” Tô Kiến Thụ nói.

“Cho con?” Tô Tiểu Đường nhú mày.

“Tính tình của con quá ngang bướng, trước đây bố vốn không có cơ hội để nói chuyện đằng hoàng với con, bây giờ con cũng đã “Thành gia lập thất”, vậy bố giao những phần liên quan đến mẹ và của bố cho con hết đây”.

“Bố...”.

“Con nghe bố nói trước đã, suy cho cùng con gả vào nhà chồng như thế, nếu mình không có chút gì đó phòng thân, khó tránh khỏi sẽ bị nhà chồng khinh thường!”.

“Bọn họ sẽ không...” Tô Tiểu Đường bất mãn phản bác, tất cả mọi người Phương gia đều đối xử với cô rất tốt.

“Nói con ngốc, đúng là rất ngốc mà! Tóm lại bố giao cho con, con cứ cầm lấy đi, coi như là của hồi môn bố chuẩn bị cho con, đây là việc mà bố nên làm. Yên tâm, dì Ninh của con không biết đâu! Bố đã sớm cho người chuẩn bị ổn thỏa...”.

Tô Tiểu Đường nhú mày, tuy rằng cô thực sự không muốn người đàn bà kia chiếm được lợi, nhưng bản thân cô cũng không muốn mấy thứ này, chung quy vẫn cảm thấy nếu cầm những thứ này chẳng khác nào tha thứ cho Tô Kiến Thụ, vậy thì rất có lỗi với mẹ cô...

Suy nghĩ một hồi, Tô Tiểu Đường mở miệng nói: “Con muốn bàn bạc với Phương Cảnh Thâm một chút”.

Ba Tô vừa nghe thấy lập tức không vui, lật đật bỏ những thứ này vào trong một cái túi to, rồi dứt khoát nhét vào ngực cô: “Nếu con không cần thì vứt đi! Dù sao bố đã tặng thứ gì đó sẽ không bao giờ lấy lại!”.

Nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngác của con gái, Tô Kiến Thụ nhin không được nhắc nhở cô vài câu: “Là con gái, cái gì quan trọng nhất, con có biết không?”.

“Chồng...” Tô Tiểu Đường nghĩ nghĩ rồi trả lời.

Tô Kiến Thụ đen mặt: “Bây giờ trong mắt con chỉ có chồng thôi! Con bé ngốc này, không đáng tin cậy nhất chính là chồng con đó! Quan trọng nhất là bản thân của mình! Đừng có ngu ngơ mà cả ngày vây quanh chồng của con, sau khi kết hôn chỉ biết làm việc vất trong nhà rồi mang thai, phải đặt thời gian trên người mình nhiều một chút, vất vả lắm mới giảm cân thành công, vậy thì cần phải tốn nhiều tâm huyết để bảo dưỡng nó, ở đây bố có thể chăm sóc sắc đẹp, bố tự mình đến trung tâm để mua cho con đó, con nhớ rõ nên đi shopping nhiều vào!”.

Tô Tiểu Đường hoàn toàn không ngờ đến Tô Kiến Thụ lại nói một tràng dài với mình như vậy, không khỏi có chút hoảng sợ.

Tô Kiến Thụ trông thấy nét mặt của con gái, vẻ mặt có chút cười khố: “Nếu nói ra con nhất định sẽ trách bố, bố không muốn con giống với mẹ...”.

Tô Tiểu Đường nghe vậy, quả nhiên thay đổi sắc mặt.

Tô Kiến Thụ thở dài, nói: “Đến lúc con lấy chồng, bố cũng chẳng thể nào nói với con những lời này nữa, người đàn ông thói hư tật xấu nhiều như thế, con càng đối xử tốt với cậu ta, cậu ta sẽ càng cho rằng đó là điều hiển nhiên, đương nhiên bố hy vọng cả đời con được hạnh phúc mỹ mãn, nhưng càng hy vọng con có thể sống được khi không có người đàn ông, một mình cũng có thể sống tốt”.

Cuối cùng Tô Tiểu Đường vẫn cắt ngang câu nói của ông ta: “Bố, con biết bố nói như vậy là rất đúng, nhưng mà bố không làm được không có nghĩa là người khác không làm được! Con sẽ không vì chứng kiến một hai

người không ra gì, mà nghĩ cả thế giới này không có người đàn ông nào tốt! Hơn nữa, con không phải là mẹ, trước đây không có đàn ông, con cũng có thể tự nuôi sống mình tốt đấy chứ!”.

Nói xong cũng không lấy đồ Tô Kiến Thụ cho cô, dứt khoát đi xuống lầu.

Khi Tiểu Đường xuống tới, chỉ thấy có một mình Phương Cảnh Thâm ngồi trên sofa trong phòng khách, vừa rồi thằng nhóc kia đột nhiên chạy về phòng dường như vẫn chưa đi ra.

“Nói xong chưa?” Phương Cảnh Thâm hỏi.

Tô Tiểu Đường gật đầu, che giấu vẻ mặt không vui vẻ của mình: “Em đi toilet đã”.

“Đi đi”.

Sau đó, Tô Kiến Thụ cũng xuống lầu.

Ông ta đi đến trước mặt Phương Cảnh Thâm, vẻ mặt không được tự nhiên đem những thứ vừa nãy Tô Tiểu Đường vì giận dữ mà ném cho ông: “Cậu cầm giúp Tiểu Đường đi! Tiểu Đường nó rất thiếu kinh nghiệm và không hiểu chuyện, chắc cậu cũng hiểu mà. Tôi giao cho con bé những thứ này, nói những lời đó với nó, chứ không phải là hại nó!”.

Tô Kiến Thụ rất tủi thân.

Phương Cảnh Thâm liếc mắt nhìn những thứ kia, không nhanh không chậm, bắt đầu nói: “Tiểu Đường không phải người không hiểu lý lẽ”.

Nói xong, giống như thật mà trầm ngâm một lúc lâu, hỏi Tô Kiến Thụ: “Bác nói xấu cháu à?”.

Vẻ mặt Tô Kiến Thụ cứng lại, oán hận mà trừng cái tên bắt cóc con gái nhà mình.

Phương Cảnh Thâm trông thấy phản ứng của ông ta, ánh mắt của anh để lộ ra...càng khiến người khác thêm tức điên.

Tiểu tử thối, thật đáng chết!

Chẳng lẽ sau này mình muốn tạo quan hệ tốt với con gái thì chỉ có thể chịu lắng nhục mà đi lấy lòng cậu ta sao?

Một lát sau, Tô Tiểu Đường từ toilet trở vào.

Phương Cảnh Thâm nhìn Tô Tiểu Đường một cái, sau đó từ trong túi lấy ra mấy tấm thẻ làm đẹp trả lại cho Tô Kiến Thụ, nhìn Tô Kiến Thụ đang tức sắp chết, gắng gượng gọi một tiếng “Bố vợ”.

“Cảm ơn bố vợ đại nhân, những thứ này con sẽ thay Tiểu Đường nhận lấy. Nhưng cái này thì không cần, người vẫn nên giữ lại cho vợ mình dùng đi”.

Bởi vì, anh có cách thức chuyên nghiệp để “nuôi” vợ một cách khoa học, quan trọng hơn là có tình yêu tưới nước cho cô, không cần những trò như thế này.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Rời khỏi Tô Gia, trên đường đi, tâm trạng Tô Tiểu Đường vô cùng nặng nề.

Ngoài lo lắng này ra, cô còn sợ sẽ mang áp lực đến cho Phương Cảnh Thâm, tuy anh là người của Phương gia, nhưng anh chỉ là một bác sĩ bình thường.

Mãi cho đến khi Phương Cảnh Thâm đưa cô về nhà họ Phương, sau đó mang một đồng cổ phiếu, bất động sản lớn khiến người khác nhìn vào phải hoa cả mắt, đặt dưới chân cô...

"Lúc còn trẻ có đầu tư một ít, để một chỗ không quản lý, đến bây giờ chỉ xem lại vài lần, vẫn còn cổ phần của anh ở Phương Thị, sau này đều giao hết cho em quản lý, em không cần cảm thấy có áp lực, cứ thoải mái là được rồi, em không cần quá bận tâm."

Tô Tiểu Đường rất muốn hỏi, đưa cô giữ làm gì, chợt nghe Phương Cảnh Thâm nói, "Khi nào cần thì dùng, không cần thì cứ cầm để cho vui vậy."

Chà, chơi để tiền?

Thật không ngờ bác sĩ Phương lại mang những thứ quý giá như vậy cho bà xã... tiêu khi cần.

Phương Cảnh Thâm: "Bây giờ đã yên tâm hơn chưa?"

Tô Tiểu Đường: "..."

Yên tâm mới là lạ ý! Cô chẳng biết nên nói gì nữa rồi, không phải sao?

"Được rồi, lúc này ở dưới lầu anh đã nói gì với Tô Hạo Dương khiến nó sợ đến mức không dám lên tiếng thế?"

Phương Cảnh Thâm cong khóe môi, "Chẳng nói gì cả."

"Không nói gì sao nó lại sợ đến vậy?" Tô Tiểu Đường rõ ràng không tin.

"Anh chỉ nói với nó bốn chữ thôi."

"Là bốn chữ gì mà đáng sợ đến vậy?"

"Anh là bác sĩ. Rất đáng sợ sao?" Phương Cảnh Thâm tỏ ra vô tội.

Tô Tiểu Đường: "..."

Đối với con nít mà nói, bốn chữ này quả thực so với quái vật thời tiền sử còn đáng sợ hơn?

Thật sự tiếp xúc càng lâu, càng phát hiện hình tượng về một nam thần hoàn mỹ càng ngày càng bị phá hỏng.

"Tiểu Đường, khi nào mới dọn đến đây?"

Phương Cảnh Thâm đột nhiên chuyển đề tài, Tô Tiểu Đường phản ứng hơi chậm, "Hả? Dọn đến đây?"

Phương Cảnh Thâm chớp mắt, "Bây giờ chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp rồi."

Lúc này Tô Tiểu Đường mới có phản ứng, "À, chắc là phải chờ thêm một thời gian nữa.."

"Vì sao?"

"Trong nhà vẫn còn một ít hàng chưa bán hết, đều là đồ ăn vặt, đâu thể mang theo đến đây đúng không? Vậy quá phiền phức..."

Tô Tiểu Đường tìm một công ty vận chuyển, chuẩn bị chờ sau khi bán hết đợt hàng này, sau này việc giao hàng sẽ do công ty này trực tiếp đảm nhiệm, không cần phải tự mình dự trữ và giao hàng nữa.

Tuy rằng Phương Cảnh Thâm rất muốn nói anh không cảm thấy phiền, có thể mang qua đây rồi tính tiếp, nhưng vẫn giữ hình tượng làm như đã hiểu mọi chuyện, "Vậy được rồi, anh chờ em."

Câu anh chờ em này thật sự mang hàm ý sâu xa, Tô Tiểu Đường không khỏi đỏ mặt.

Bởi vì còn một chú cún là Thập Viên ở nhà, đêm đó Tô Tiểu Đường không ngủ lại, nói chuyện với Phương Cảnh Thâm xong thì lập tức về nhà.

Sáng hôm sau, Tô Tiểu Đường thức dậy như mọi ngày, chuyện đầu tiên cô làm chính là mở máy tính lên xem đơn đặt hàng.

Vừa nhìn xuống bên dưới, kinh ngạc đến mức suýt nữa nuốt hết kem đánh răng vào bụng.

Hàng trong cửa tiệm của cô đều được người khác mua hết, ngay cả móng gà cũng không thừa.

Tô Tiểu Đường nhanh chóng kiểm tra một lượt, còng kinh ngạc hơn nữa chính là tất cả hàng hóa đều là do một người mua.

Mua nhiều như vậy, nếu là nhập hàng thì cũng nên mua hàng giá sỉ ngoài chợ chứ nhỉ, sao lại chọn cửa hàng của cô?

Mua về ăn... Chuyện này càng không thể!

Tô Tiểu Đường gõ lạch cạch mấy chữ.

[Xin chào, bạn ở đâu thế? Hàng của bạn hơi nhiều thì phải, bạn chắc là mua hết chứ? Ăn một mình hay đặt hàng cho tập thể thế? Nếu đúng là vậy, tôi sẽ thêm một chút ưu đãi cho bạn, này, bạn thật sự mua nhiều lắm đó..."]

Hơn nửa tiệm đồ ăn vặt của cô...

Tô Tiểu Đường đánh răng xong quay lại, đối phương đã trả lời cô.

[Tiểu Đường]

[Là Anh.]

[Ngày mai dọn đến đây ở đi.]

"..." Tô Tiểu Đường á khẩu chỉ trố mắt nhìn, lại thấy mấy dòng chat trong ô hội thoại hiện lên.

[Em mới vừa nói mua nhiều sẽ được nhận thêm ưu đãi?]

[Vậy đêm nay dọn đến luôn nhé.]

...

Tập đoàn Phương Thị.

Trong phòng trà, mấy cô bạn đồng nghiệp đang vui vẻ tám chuyện.

"Thật hay giả vậy? Không phải cậu nhìn lầm đó chứ!"

"Tớ cũng cảm thấy không có khả năng này, bạn trai của Tô Tiểu Đường tớ đã gặp rồi, rất đẹp trai! Tiểu Ngải, tớ biết cậu thích tổng giám đốc Phương, nhưng tớ nói thật cậu đừng giận, dáng dấp của người đàn ông đó không kém hơn tổng giám đốc Phương của chúng ta đâu, Tô Tiểu Đường không cần phải đi quyến rũ tổng giám đốc Phương làm gì..."

"Tớ cũng gặp rồi! Tớ cũng gặp rồi! Vô cùng ganh tị! Có hôm vào giờ nghỉ trưa tớ còn thấy Tô Tiểu Đường chọn kẹo cưới, cô ấy còn bảo tớ đến chọn giúp, ngay cả giấy đăng ký kết hôn họ cũng nhận rồi!"

"Cái gì? Đăng ký kết hôn rồi cơ á? Tớ thấy là thật đấy, hôm đó hai người bọn tớ cùng nhau tặng ca, sau khi tan sở thì cùng nhau đợi xe buýt, tuyến xe của tớ đến trước, đi được nửa đường thì phát hiện đánh rơi thứ gì đó, vậy nên tớ xuống xe quay lại nhặt, kết quả là vừa vặn nhìn thấy cô ấy lên xe của tổng giám đốc Phương! Tớ còn thấy tổng giám đốc Phương của chúng ta còn ân cần xách túi xách cho cô ấy! Quan hệ tuyệt đối không bình thường!"

"Tớ lại nghĩ ngược lại, rất có thể có khả năng này, đăng ký kết hôn rồi thì thế nào? Đăng ký kết hôn rồi thì không thể ra ngoài ăn vụng sao? Huống hồ người đàn ông đó lại là tổng giám đốc Phương!"

"Vậy ra, Tô Tiểu Đường quả đúng là giỏi thủ đoạn!"

"Các cô đừng nói bừa, tôi nghĩ Tiểu Đường là người rất tốt, không phải các cô nghĩ gì thì nó sẽ là như vậy!"

"Tri nhân tri diện bất tri tâm..."

"Đúng vậy, tận mắt tôi nhìn thấy sao có thể sai được?"

"Cô tận mắt nhìn thấy cái gì? Không phải chỉ nhìn thấy Tiểu Đường lên xe của tổng giám đốc Phương thôi sao? Không phải là lên... giường..."

"Này, Mục Dao, cô nói giúp cho Tô Tiểu Đường nhiều vậy, cô ta rốt cục đã cho cô lợi lộc gì?"

"Ha ha, Tiểu Đường chưa cho tôi lợi lộc gì cả, nhưng thật là đã cho người nào đó lợi lộc rồi! Mấy hôm trước không biết ai đã đâm vào cái sọt suýt chút nữa thì khóc thét, nhờ Tiểu Đường dẹp đường giúp, còn bây giờ chỉ mới qua vài ngày đã trở mặt đâm sau lưng... Phiii, thế giới này đúng là không thể chỉ nhìn mặt! Dáng vẻ xinh đẹp nhưng bụng dạ không hẳn đều là rắn rết, dáng vẻ xấu xí không hẳn là tâm hồn đều cao đẹp!"

"Mục Dao! Cô nói ai xấu đó!"

"Ai yo, hóa ra cô rất hiểu rõ bản thân mình nha ~ "

"Cô..."

"Vừa rồi bốn cô nương mới đại chiến với một lũ chó chết, phải chi cậu có mặt ở đó để xem tư thế oai hùng của tớ! Thế nào, có phải rất có nghĩa khí đúng không? Thời buổi bây giờ loại người ngay thẳng như tớ không còn nhiều đâu!"

Sau khi rời khỏi phòng trà, Mục Dao vô cùng đặc ý thuật lại cho Tô Tiểu Đường nghe tình hình trận chiến vừa diễn ra, sau đó lén lén lút lút ghé sát lại hỏi: "Nói, chúng ta là đồng nghiệp đúng không? Sao cậu lại lên xe của tổng giám đốc Phương!"

Tô Tiểu Đường xoa xoa mi tâm, "Đây mới là mục đích thật sự của cậu đúng không?"

"Ai yooo, bỏ hết những chi tiết thừa thải đi! Nói nhanh nói nhanh! Hiếu kỳ sắp chết rồi đây này!"

"Sự thật chính là lúc mang xe đi bảo trì thì tình cờ gặp được, tổng giám đốc Phương với tổ tiện đường, nên có lòng tốt cho tớ đi nhờ một đoạn!"

"Ồ, tiện đường? Tớ nhớ không nhầm thì nhà cậu đi hướng ngược lại mà! Á à, tớ biết rồi, cậu dọn về nhà chồng ở rồi đúng không? Này, nhưng mà hướng nhà tổng giám đốc Phương là khu nhà của người giàu mà! Chắc chắn, chồng cậu có phải giàu có lắm không?"

"Không có, chỉ là một bác sĩ bình thường thôi."

Tô Tiểu Đường bị hỏi đến mức đầu sắp nổ tung, không thể nào ngờ được một lần nhẹ dạ để Phương Cảnh Xán chớ lại phiền phức đến vậy, cũng có phần lo lắng về Mục Dao.

"Sau này cậu đừng cãi nhau với mấy người đó nữa, cẩn thận bọn họ gây khó dễ cho cậu!"

Mục Dao "lên giọng" một tiếng, "Người đứng sau bốn tiểu thư tốt như vậy, ai dám làm khó dễ với tớ?"

Tô Tiểu Đường: "..."

Vậy cũng được...

Mục Dao là con gái của một gia đình thuộc một trong những đại cổ đông của Phương Thị.

Mấy hôm nay Tô Tiểu Đường vốn rất vui vẻ, bị chuyện âm ỉ này có chút buồn bực.

Do bị Phương Cảnh Thâm tẩy não, cô đã hình thành thói quen là mỗi lần có tâm sự sẽ tìm anh chia sẻ, vậy nên sau khi tan sở lập tức gọi điện thoại cho anh.

"Sao thế?" Tô Tiểu Đường vẫn chưa mở miệng, Phương Cảnh Thâm dường như đã đoán ra được cô có tâm sự.

"À, cũng không có gì, lúc này ở công ty, em bị lan truyền một tin đồn... không vui..."

Phương Cảnh Thâm cười khẽ, "Vậy sao? Với ai?"

Tô Tiểu Đường: "Phương Cảnh Xán..."

Phương Cảnh Thâm: "..."

Tô Tiểu Đường mang tất cả mọi chuyện nói cho Phương Cảnh Thâm nghe, nói ra hết lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Phương Cảnh Thâm: "Vì chuyện này nên mới không vui sao?"

Tô Tiểu Đường: "Ừ..."

Phương Cảnh Thâm: "Được rồi, tan sở chờ anh."

Tô Tiểu Đường: "Vâng."

Mười phút sau, Tô Tiểu Đường đi xuống lầu.

Mấy cô gái mãi lo tám chuyện trong phòng trà vẫn chưa đi, lén la lén lút vòng ra phía sau.

Tô Tiểu Đường ra đến cửa công ty, Phương Cảnh Xán lập tức vui vẻ lái xe về phía cô, còn cố ý xuống mở cửa xe cho cô.

Tô Tiểu Đường lui về sau một bước, "À, Phương Cảnh Thâm một lát nữa sẽ đến, bảo tôi chờ anh ấy..."

Phương Cảnh Xán nghe vậy lập tức đổi sắc mặt, "Anh ta đến đây làm gì? Chị về chung với em không được sao?"

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức vang lên tiếng xì xào bàn tán.

Trán Tô Tiểu Đường nổi đầy gân xanh, "Phương Cảnh Xán, nhỏ giọng một chút! Cậu không thể chú ý cách ăn nói của mình chút sao?"

"Em thế nào?" Vẻ mặt Phương Cảnh Xán tỏ ra vô tội.

Tô Tiểu Đường hít sâu một hơi: "Tóm lại, tôi không đi chung xe với cậu, cậu về trước đi!"

"Vì sao? Hôm nay chị không về nhà à? Để anh ta nấu cơm cho em sao? Em đã chờ món cơm sườn cả ngày rồi! Hôm qua chị đã đồng ý làm cho em ăn mà!" Phương Cảnh Xán vô cùng tủi thân.

"Làm làm làm! Chưa nói không làm mà! Tôi chỉ nói cậu về nhà trước đi thôi!"

Lúc Tô Tiểu Đường gần như đợi đến mệt lả, cuối cùng Phương Cảnh Thâm cũng xuất hiện.

Phương Cảnh Thâm hình như không có lái xe đến, bước xuống từ một chiếc taxi, động tác đầu tiên là đặt tay lên vai Tô Tiểu Đường, theo thói quen nhẹ nhàng vuốt tóc cô, sau đó nhìn về phía Phương Cảnh Xán đang đứng cạnh cô.

Phương Cảnh Xán cũng đang dõi theo anh, vẻ mặt như vừa bị cướp thức ăn.

Cơm sườn của cậu!

Người vây xem xung quanh càng ngày càng nhiều, đông người thế này muốn đánh nhau sao?

Lúc này, một thành viên hội đồng quản trị của công ty đi ngang qua, vị này ước chừng năm sáu chục tuổi, cái đầu hói như Địa Trung Hải kèm theo cái bụng bia như đang có thai sáu tháng, thấy thế cực kỳ nhiệt tình bước tới chào hỏi.

"Ôi chao, đây không phải là tổng giám đốc Phương sao? Đã lâu không gặp!"

Những lời này vô cùng khách sáo, vô cùng thích hợp, nhưng ông ta nhìn Phương Cảnh Thâm gọi.

Phương Cảnh Thâm bước đến bắt tay ông ta, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, "Chú Mục, chú nên đổi cách xưng hô đi thôi."

Tổng giám đốc Mục để lộ giọng cười sang sảng: "Ha ha ha, gọi quen rồi, không sửa được! Tổng giám đốc Phương đừng để bụng!"

Lúc này "Tổng giám đốc Phương" nhìn về phía Phương Cảnh Xán.

Khóe miệng Phương Cảnh Xán giật giật, rõ ràng Phương Cảnh Thâm ở công ty chỉ có một năm, chú lấy đâu ra thói quen đó? Nói là quen rồi, hẳn là cách xưng hô đó đối với cậu quen hơn chứ nhỉ?

Kỳ thực, Phương Cảnh Thâm nghiêm khắc với Phương Cảnh Xán như vậy là có lý do.

Lý do chính là... Anh muốn tìm đường thoát cho mình!

Năm đó Phương Cảnh Xán còn trẻ rất ngộ nghĩnh, lại ham chơi, cả ngày không làm việc đàng hoàng, đoạn thời gian đó sức khỏe mẹ Phương không tốt, Phương Trạch Minh phải ở bên cạnh chăm sóc bà, chuyện của

công ty không thể nào giúp được, vì vậy sau khi tốt nghiệp Phương Cảnh Thâm vốn nên đến bệnh viện lại bị ép buộc đến nơi này làm việc một năm, sau đó trong vòng một năm này huấn luyện cho Phương Cảnh Xán, cuối cùng bắt cậu ta nhận công việc của mình, sau đó anh có thể tự do làm bác sĩ.

Tuy rằng Phương Cảnh Xán bị ép buộc đến công ty làm rất bất mãn, nhưng không thể không thừa nhận, cậu ta so với người anh Phương Cảnh Thâm lạnh lùng kiêu ngạo của mình, có năng khiếu kinh doanh trời phú, tiếp xúc với môi trường này như cá gặp nước, mặc dù trước kia đều bị đa số cổ đông phản đối nhưng sau cùng vẫn phải công nhận con mắt nhìn người của Phương Cảnh Thâm vô cùng chính xác.

Đối với việc này, Phương Cảnh Xán tỏ ra không hài lòng, rõ ràng bản thân cậu là thiên tài, vì sao công lao lại thuộc về mắt nhìn người của Phương Cảnh Thâm?

Nếu không phải vì cảm thấy khi còn trẻ bị Phương Cảnh Thâm uốn nắn, bị mang ra làm bia hứng đạn, có lẽ cậu sẽ càng thích công việc bây giờ hơn.

"Nói vậy cô bé xinh đẹp đó chính là đứa con dâu mà lúc nào bố cháu cũng luôn miệng nhắc đến đó sao? Ha ha ha, trước đây mỗi lần lão Phương đi uống rượu vẫn thường hay kêu ca rằng hai đứa con trai chẳng đứa nào bình thường, lo rằng đời này sẽ không thể sống được đến lúc nhìn thấy cháu mình ra đời, chuyện phiền muộn này cuối cùng cũng chấm dứt rồi!"
Tổng giám đốc Mục hết sức vui vẻ.

Phương Cảnh Thâm: "..."

Phương Cảnh Xán: "..."

Tô Tiểu Đường: "..."

Cái gì gọi là không có đứa nào bình thường? Đây là cha ruột sao?

"Haiz! Cháu dâu à, hôm nay gặp mặt quá vội vàng, lần sau nhất định chú sẽ tặng cho cháu một món quà gặp mặt đặc biệt!"

Tô Tiểu Đường có chút ngượng ngùng, "Chú Mục, chú khách sáo quá rồi."

"Phải phải!" Nghe Tô Tiểu Đường gọi mình một tiếng chú, tổng giám đốc Mục trở nên thoải mái hơn, lại nói chuyện thêm vài câu, "Được rồi, Phương Cảnh Xán, cháu cũng phải cố gắng lên mới được!"

Phương Cảnh Xán: "Tổng giám đốc Mục, chú có thể đổi cách xưng hô được không?"

Tổng giám đốc Mục: "Haiz, tan sở rồi không còn phân biệt nữa, gọi như vậy thân thiết hơn!"

Phương Cảnh Xán: "...". Cũng không sai.

Tổng giám đốc Mục cùng ba người nói chuyện với nhau thật vui, một đám nhân viên kẻ trong tối kẻ ngoài sáng bốn mắt nhìn nhau đầy thâm ý.

Phương Cảnh Thâm liếc nhìn đồng hồ đeo tay giục: "Đi mở cửa xe đi."

"Hả?" Phương Cảnh Xán không hiểu ý anh trai nói, nhìn anh một lúc, còn tưởng rằng anh chỉ đưa Tô Tiểu Đường đi.

"Không phải muốn ăn cơm sườn sao? Suy nghĩ cái gì, đi siêu thị thôi! Nguyên liệu nấu ăn dự trữ cho một tuần trong tủ lạnh bị em ăn sạch chỉ trong vòng ba ngày."

Phương Cảnh Xán vừa nghe xong lập tức cười đến mức vẻ mặt xán lạn, "Anh à, sao không nói sớm! Lên xe lên xe! Em đi mua thức ăn! Mua

nhiều một chút mới được!"

Vì vậy, mọi người nhìn thấy ba người không hề âm ỉ, ngược lại còn rất vui vẻ cùng nhau lên xe, trước khi đi bọn họ còn thân thiết cẩn thận mở cửa xe cho Tô Tiểu Đường.

"Vậy mới nói... Đây rốt cuộc là tình huống gì?"

"Chồng Tô Tiểu Đường quen Tổng giám đốc Phương?"

"Hơn nữa tổng giám đốc Mục cũng quen..."

"Ngại quá, tớ to gan đưa ra một giả thiết thế này!"

"Dài dòng! Nói mau đi!"

"Tớ nhớ hình như chủ tịch Phương có hai người con trai, còn nghe nói lúc đầu tổng giám đốc của công ty không phải là tổng giám đốc Phương bây giờ, mà là con trai lớn của chủ tịch Phương..."

"Vậy nên ý của cậu là..."

"Ôi trời ạ! Không thể nào! Chết mất thôi!"

"Mục Dao chắc chắn đã mang hết chuyện lúc trưa nói cho Tô Tiểu Đường!"

"Ôi —— còn ngay lúc tớ nói mấy lời khó nghe! Tiểu Ngải à... Cuối cùng tớ cũng hiểu được cái gì gọi là họa từ miệng mà ra! Không ngờ chỗ dựa của Tô Tiểu Đường còn vững chắc hơn cả Mục Dao..."

Tô Tiểu Đường nhận ra lần xuất hiện này của Phương Cảnh Thâm là có mục đích, sốt ruột hỏi một câu: "Vậy là... xong rồi sao?"

Phương Cảnh Thâm: "Chẳng lẽ em muốn mọi chuyện tồi tệ hơn nữa sao?"

Tô Tiểu Đường lắc đầu nguầy nguậy.

Phương Cảnh Xán nhìn thấy cảnh Tô Tiểu Đường lắc đầu qua kính chiếu hậu, "Chị dâu à chị lắc đầu cái gì chứ! Có biết bao cô gái muốn nói chuyện với em, muốn tạo scandal với em, em cũng không thèm để ý! Em chỉ vì cơm sườn, bún thịt, gà om hành hoa, tôm rim, cá hấp chua ngọt nên mới cố gắng mà làm thôi..."

Tô Tiểu Đường: "Vậy thì thật là cảm ơn cậu..."

Nhìn bộ dáng càng ngày càng ngốc nghếch của em trai mình, Phương Cảnh Thâm khẽ liếc mắt nhìn cậu ta không nói gì, rõ ràng đối với cậu ta đã xem như hết thuốc chữa.

Phương Cảnh Thâm theo thói quen dùng ngón tay sờ sờ gương mặt của bà xã mình, cứng chiu giống như đang chơi đùa với thú cưng, tuy rằng năm tháng tạo cho anh tính cách vốn có, cô vẫn chưa tỏ ra qua mức thân thiết, nhưng hôm nay có chuyện xảy ra đã biết tìm anh thương lượng, đã là tiến bộ rất lớn, cô gái mạnh mẽ đã phần nào trở nên dịu dàng nhu thuận.

"Đừng lo lắng, không sao, ngay từ đầu anh vẫn luôn giấu diếm thân phận của em. Trong khoảng thời gian này xem như em ra ngoài xã giao, để em biết người nào có thể kết bạn, người nào không, tránh khỏi sau này khi thân phận được tiết lộ sẽ bị người ta lợi dụng."

Phương Cảnh Xán ở bên cạnh nghe được lời này không nói gì, với trí thông minh của bà xã anh trai, anh ta cũng tốn không ít công sức rồi.

Hết lần này tới lần khác đương sự lúc nào cũng ngốc nghếch nghĩ rằng chỉ số thông minh cùng tình yêu của mình bị khinh bỉ, ngoài mặt hạnh phúc nhưng trong lòng lại lo sợ không thôi...

Lúc đến siêu thị, Phương Cảnh Xán giống như thảo nê mã bị tuột dây cương, chỉ trong chốc lát xe đẩy đã chất đầy đồ.

"Chị dâu, em muốn ăn cái này cái này còn có cái này nữa!"

Nơi này bán nhiều hàng hóa, miệng càng ngày càng liến thoăn, bất ngờ có được Tô Tiểu Đường dọn đến nấu ăn dọn dẹp, mọi công việc xã giao cậu đều từ chối hết, ba ngày thì có hai ngày là về nhà ăn cơm.

Đương nhiên, còn có một một nguyên nhân quan trọng hơn—— vì muốn phá đám Phương Cảnh Thâm.

Cậu tính toán rất tỉ mỉ, trước kia bị Phương Cảnh Thâm áp bách nhiều năm như vậy, bây giờ mà cuốn gói rời đi thật quá thiệt thòi.

Vì vậy, cậu làm theo cách ngược lại, vừa mới dọn ra ngoài ở hai ngày đã lót tốt trở về, cả ngày như con ong cứ vo ve bay qua bay lại trước mặt hai người.

Mục tiêu cuối cùng của cậu là lượn lờ đến lúc Phương Cảnh Thâm không chịu đựng được nữa mới thôi.

"Phương Cảnh Xán, chú qua đây." Phương Cảnh Thâm đứng trong phòng bếp gọi một tiếng.

Lúc đó, Phương Cảnh Xán đang bày ra bộ dạng như đại gia nằm dài trên ghế sofa xem TV, trong tay còn đang cầm một túi đồ ăn vặt mà mấy hôm trước vừa chuyển đến từ cửa hàng của Tô Tiểu Đường, nghe vậy không tình nguyện nói: "Làm gì! Em muốn xem tivi!"

Phương Cảnh Thâm: "Rửa rau, hoặc là ra cửa quẹo phải cắt ra khỏi nhà."

Phương Cảnh Xán: "..."

Trước đây bị anh ta uy hiếp bằng cách giữ lại nhà, bây giờ lại bị anh ta uy hiếp bằng cách muốn đuổi cậu ra khỏi nhà.

Còn có thể sống thoải mái được không?

Phương Cảnh Xán nhận lệnh chạy đến cắt hành tây, cay đến mức nước mắt ràn rụa, "Lá rơi loạn lạc trong giá rét, rơi đầy mặt ta. Ngô huynh trọng sắc khiến tim ta đau đớn. Lời huynh nói như băng trầm đắm vào lòng ta. Đệ đệ thật sự rất đau lòng..."

Không gian chật hẹp tại gian bếp, khắp nơi đều là màu hồng.

Lúc Tô Tiểu Đường cắt rau, nếu không có người bên ngoài Phương Cảnh Thâm sẽ ôm eo cô, bước đến hôn một cái...

Lúc Phương Cảnh Thâm ăn thịt ngỗng, vẻ mặt Tô Tiểu Đường sẽ trở nên mê mẩn len lén lấy điện thoại ra chụp một tấm, Phương Cảnh Thâm ngoái đầu lại nhìn cười dịu dàng, đút cô một miếng gói ngó sen non mềm...

Ăn noãn hoa, đầu tiên Tô Tiểu Đường sẽ gắp cho Phương Cảnh Thâm nếm thử...

Xung quanh chiếc bàn, hai người bọn họ cùng một chú cún đều rất vui vẻ...

Phương Cảnh Xán phát hiện ra bản thân mình còn cô đơn hơn cả một chú cún, trong lòng bi thương lệ chảy thành sông, rốt cuộc cậu cũng phát

hiện ra mình đã hoàn toàn sai lầm, cậu không phải đang chọc tức Phương Cảnh Thâm, mà là đang làm khó bản thân mình...

Cuộc sống này làm sao chịu đựng được...

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Lúc Phương Cảnh Xán sắp không còn sức lực để cố thủ trận địa, bị cảnh quân địch ân ái đến nỗi mắt cũng sắp mù lòa, có một ngày, trên đường về nhà cậu nhặt được một chú mèo nhỏ.

Chú mèo nhỏ có bộ lông vàng óng mềm mại mượt mà, đáng yêu đến động lòng người, nhưng vì là mèo hoang, sau khi mang về rất khó làm thân.

Phương Cảnh Xán phải mất rất nhiều thời gian mới xây dựng được tình cảm tốt đẹp với nó, vui vẻ đặt tên cho nó là Tiểu Nhuyễn. (Mềm mại)

Mỗi ngày khi đói bụng tên tiểu tử đó sẽ đi vòng quanh chân cậu, lúc buồn chán sẽ nhảy lên bụng cậu cùng nhau đùa giỡn, lúc bị bỏ mặt sẽ cọ cọ đầu vào người cậu mong được vuốt ve, thanh âm vừa như làm nũng vừa như quăn quít, siêu cấp đáng yêu, chẳng mấy chốc đã chữa được vết thương trong lòng cậu.

Phương Cảnh Xán dốc lòng chăm sóc, Tiểu Nhuyễn cũng không phụ kỳ vọng của cậu, trong nhà, nó chỉ tỏ ra thân thiết với cậu, hoàn toàn không để ý đến Phương Cảnh Thâm.

Dựa vào điểm này, Phương Cảnh Xán cưng chiều nó, xem nó như cả bầu trời, cái gì cũng cho nó thứ tốt nhất, sau khi tan sở trở về cậu đều dành thời gian chơi với mèo, cơm nước, tắm rửa, ngay cả việc dọn dẹp phân cho nó đều do một tay cậu làm.

Vì phải ra nước ngoài công tác, Phương Cảnh Xán không hề muốn giao Tiểu Nhuyễn cho Tô Tiểu Đường, nhưng phải nhờ cô chăm sóc nó

giúp cậu ba ngày.

"Chị dâu, nuôi mèo không giống như nuôi chó, Tiểu Nhuyễn nhà chúng ta rất yếu đuối, chị đừng bao giờ nuôi nó như nuôi Thập Viên, mọi chuyện cần lưu ý em đều viết vào sổ ghi chú rồi, chị đọc kỹ một chút, việc gì không rõ thì điện thoại hỏi em nhé!"

"Biết rồi, tôi nhất định sẽ thay cậu chăm sóc nó thật tốt."

"Tiểu Nhuyễn à, anh đi nhé, phải nhớ đến anh có biết không?"

Tiểu Nhuyễn được chăm sóc tốt nên tròn vo như quả bóng cứ cọt cọt vào ống quần cậu, "Meo meo ~ "

Trong nháy mắt Phương Cảnh Xán cảm thấy mình như được ánh mặt trời chiếu rọi, cả người đều thăng hoa.

Ba ngày sau.

Buổi tối khi Phương Cảnh Xán quay về, người mang trọng trách là Tô Tiểu Đường cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chăm sóc chú mèo con này thật chẳng dễ dàng gì, rất hiếu động, không cẩn thận sẽ đụng đầu vào đâu đó, hơn nữa Thập Viên lúc nào cũng hiếu kỳ đi theo phía sau nó chơi đùa, Tô Tiểu Đường không thể khinh suất dù chỉ một giây, cũng may ba ngày đã trôi qua một cách bình an, bảo bối Tiểu Nhuyễn của Phương Cảnh Xán rất khỏe mạnh không hề xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng... Chính cô lại ra vấn đề lớn! Sai, nói một cách nghiêm túc thì Tiểu Nhuyễn cũng xảy ra vấn đề lớn!

Nói chung, lúc Tô Tiểu Đường ngồi trên chiếc ghế cao ngược mặt một góc chín mươi độ sắp xếp lại đồ đạc trong gian bếp, cả người... Không, bây giờ phải gọi cả thân mèo Sparta.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này? Cô hoàn toàn không nhớ gì cả...

Cô chỉ nhớ mình đang chuẩn bị vào phòng bếp ép trái cây, kết quả lại không nhớ tại sao lại lăn ra bất tỉnh nhân sự, lúc tỉnh dậy đã thấy thân thể mình nằm trên nền nhà —— cô cảm thấy mình rất tỉnh táo, dùng đôi mắt mèo nhìn thân thể chính mình.

Mấy cái chân mập mạp béo tròn này, cơ thể được Phương Cảnh Xán nuôi thành tròn vo, tiếng kêu meo meo meo meo thật nhỏ nhẹ đáng yêu...

Tình cảnh này thật giống như lúc Phương Cảnh Thâm bị biến thành cú khiến cô gần như sập đổ, cô đứng ở đó mười phút vẫn chưa thể nào tỉnh hồn lại được.

Ông trời trêu đùa hơi quá rồi!

Trong mười phút, cuối cùng cô cũng xác định mình không phải nằm mơ, bị buộc phải tiếp nhận sự thật này, bắt đầu suy nghĩ cách thông báo cho Phương Cảnh Thâm biết chuyện có thể sẽ khiến anh phát điên này.

Điện thoại di động, điện thoại bàn, IPAD... Toàn bộ đều để trên bàn, nhưng đối với một chú mèo con những thứ ấy lớn lao biết bao, cô chẳng thể nào động đến.

Vậy nên cô chạy ra mảnh đất trong vườn dùng chân cào cào vào lớp đất vài cái, chuẩn bị chờ khi Phương Cảnh Thâm về kéo anh ra đây xem, nhưng ai ngờ tên nhóc Thịch Viên cũng theo đến, mỗi lần cô vừa mới viết xong chữ, liền bị Thịch Viên nhanh chóng phá hỏng hết, hơn nữa cô đi đâu

Thị Viên đều đi theo đến đó, cuối cùng hại cô mệt mỏi đến chẳng còn sức lực nhưng không thể làm gì được...

Thân thể này quá dễ mệt mỏi, Tô Tiểu Đường không chịu đựng nổi nữa lê cái thân mệt mỏi đến tắm cạnh sofa cuộn người lại, gãi gượng chờ Phương Cảnh Thâm về.

Khoảng nửa giờ sau, tiếng chuông cửa cuối cùng cũng vang lên.

Người ngoài cửa thấy không ai mở cửa, tự móc chìa khóa mở cửa, Tô Tiểu Đường tưởng là Phương Cảnh Thâm đã trở về trở nên kích động, lúc thấy Phương Cảnh Xán lại ảo não nằm rạp xuống thảm.

Phương Cảnh Xán gọi "Chị dâu" một tiếng, thế nhưng không ai lên tiếng trả lời.

"Kỳ quái? Người đâu rồi..."

Phương Cảnh Xán cũng không để ý nhiều, vui vẻ chạy đi tìm Tiểu Nhuyễn của cậu, "Tiểu Nhuyễn à, anh về rồi đây ~ xem anh mang món ngon gì về cho cưng nè!"

Phương Cảnh Xán móc một túi cá lớn từ trong giỏ ra, nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Nhuyễn.

Bàn tay ấm áp vuốt ve trên đỉnh đầu khiến Tô Tiểu Đường buồn ngủ, nhưng đồng thời cũng không thích thú với động tác thân mật như vậy, cho nên hoảng hồn tránh xa tầm tay của Phương Cảnh Xán, nằm sấp phía bên kia.

Phương Cảnh Xán lập tức phát hiện Tiểu Nhiễm có điểm khác thường, vội vàng đem nó ôm nó lên tay, "Tiểu Nhuyễn, cưng làm sao vậy? Bị bệnh rồi sao? Nhìn như không có tinh thần... Nhưng rõ ràng chị dâu nói cưng rất khỏe mạnh mà, quái lạ..."

Tô Tiểu Đường nhảy ra khỏi tay cậu, lại nằm xuống tại chỗ, lim dim mí mắt.

Phương Cảnh Xán càng sốt ruột, liên tục gọi Tiểu Nhuyễn, Tiểu Nhuyễn, "Hic, vì sao không để ý đến anh! Không biết có phải ngã bệnh thật không?"

"Cạch" một tiếng, tiếng nắm đấm cửa xoay tròn, cửa chính lại một lần nữa được mở ra.

Ngay sau đó, Phương Cảnh Thâm đứng ngược sáng đẩy cửa bước vào.

Lúc anh đang cúi người cởi giày, đột nhiên một cái bóng màu vàng như như tên bắn khỏi dây cung lao vọt đến, nhảy vào lòng anh.

Phương Cảnh Thâm thay giày xong đứng lên, con vật nhỏ trên người anh cũng theo đó mà rơi xuống, ra sức kêu "Meo meo meo meo" quẩn quýt bên chân anh.

Tiếp đó, Thịch Viên cũng chạy tới, ngoắc cái đuôi xoay vòng vòng quanh chân cậu chủ, nếu sơ ý sẽ giẫm chân lên con mèo nhỏ.

Phương Cảnh Thâm sờ sờ Thịch Viên, sau đó tùy tiện nhìn lướt qua con mèo nhỏ màu vàng được Phương Cảnh Xán nhặt về, hôm nay sao lại nhiệt tình vậy? Đói bụng sao?

Phương Cảnh Xán đứng gần đó tròn mắt đã gần như sắp rớt ra ngoài.

Cậu như không thể tin vào mắt mình, Tiểu Nhuyễn đột nhiên lại vui vẻ với Phương Cảnh Thâm, nhiệt tình nhảy vào lòng anh ta, còn lượn lờ quanh chân anh ta, thậm chí còn làm động tác như một chú cún ngoe nguẩy đuôi...

"Phương Cảnh Thâm! Anh không bằng cầm-thú! Anh đã làm gì với Tiểu Nhuyễn của tôi!" Phương Cảnh Xán tức giận.

Phương Cảnh Thâm chỉ coi cậu là đang cố tình gây sự, "Anh làm gì?"

"Vậy tại sao tôi chỉ mới đi ba ngày nó lại xem tôi như người xa lạ, còn đột nhiên trở nên nhiệt tình với anh như vậy!"

"Chắc là trí thông minh phát triển hơn rồi."

"Anh..."

Không phải con mèo nhỏ này tự nhiên tỏ ra nhiệt tình với anh sao? So với sự kích động của Phương Cảnh Xán, Phương Cảnh Thâm vốn chẳng xem chuyện này ra gì, "Chị dâu chú dâu rồi?"

"Sao em biết được! Đâu phải bà xã của em!" Phương Cảnh Xán nổi giận dùng dùng chạy đến gỡ cái chân đang cào cào ống quần Phương Cảnh Thâm ra, ôm nó lên.

Kết quả, cậu vừa ôm lấy nó, đã bị nó hung hăng cào cho một phát, trên mu bàn tay bỗng nổi lên một vết hồng hồng.

Phương Cảnh Xán tủi thân suýt khóc, giống như vừa bị cô vợ nhỏ phản bội, "Tiểu Nhuyễn, cứng đúng là lòng dạ độc ác mà hic hic..."

Tuy Phương Cảnh Xán thoát nhìn rất bi phần nhưng lại khiến người khác thấy không đành lòng, nhưng mà dù có thể lương đến đâu cũng không thể lương bằng người bị biến thành mèo nào đó, Tô Tiểu Đường nhảy ra khỏi ngực Phương Cảnh Xán, tiếp tục đuổi theo Phương Cảnh Thâm.

Phương Cảnh Xán đứng phía sau cực kì bi thương, "Tiểu Nhuyễn ơi, Tiểu Nhuyễn của anh, sao cứng... Tên cầm thú đó. Cầm ~ thú~. Thú, cứng đừng bị anh ta lừa... hu hu hu... Anh chỉ mới đi ba ngày thôi mà... Phương Cảnh Thâm anh không phải người!"

Thường thì sau khi về đến nhà, chuyện đầu tiên mà Phương Cảnh Thâm làm chính là đi tắm.

Lúc đi vào phòng ngủ, vừa cởi áo khoác, đang định cầm chiếc áo sơ mi mới giặt đi tắm như thường ngày, Tô Tiểu Đường chui vào từ khe cửa, nường theo ống quần leo lên gối, lên đùi anh, sau đó nhảy lên giường. Trên giường, dùng mấy cái chân dính đầy bùn đất vừa lấy ở trong vườn bôi lên quần áo mới giặt của anh, lo lắng kêu meo meo meo meo không ngừng.

Phương Cảnh Thâm nhìn dấu chân đen xì trên áo, bất đắc dĩ xách chú mèo nhỏ đặt xuống đất, sau đó mở tủ tìm một bộ quần áo mới.

Trong nhà bây giờ vừa có chó vừa có mèo còn có cả Phương Cảnh Xán, thật sự quá ồn ào, anh nghĩ mình cần sớm đưa Tiểu Đường đi hưởng tuần trăng mật mới được.

Trước khi con mèo lại bắt đầu đi theo vào phòng tắm, Phương Cảnh Thâm thở phò phò đóng sầm cửa lại.

Tô Tiểu Đường dùng hai chân trước cào cào vào cánh cửa bằng kính, sau đó nản lòng nằm vật ra đất.

Hic, Phương Cảnh Thâm vốn không hề để ý đến cô.

Vì sao trước đây Phương Cảnh Thâm có thể tự nói chuyện với cô rất thuận lợi, đến lượt cô sao lại khó khăn thế này?

Loại cảm giác bất lực này khiến cô gần như sụp đổ...

Lúc Phương Cảnh Thâm tắm rửa xong lau tóc đi ra, nhìn thấy con mèo nhỏ vừa rồi còn quần quýt lấy chân anh bây giờ đã mệt mỏi nằm dài ra đất, giống như bị chủ nhân vứt bỏ, bộ dáng bé nhỏ thoát nhìn đáng thương vô cùng.

Phương Cảnh Thâm đang muốn nhắc chân, lại bất giác dừng bước, đồng thời ngồi xồm xuống.

Cảm thấy có bóng đen đang phủ trên đỉnh đầu, lỗ tai Tô Tiểu Đường run lên một cái ngắc đầu, sau khi nhìn đến Phương Cảnh Thâm, ánh mắt màu hổ phách của cô bỗng chốc chiếu lấp lánh, cực kỳ kích động "Meo meo" một tiếng.

Chẳng lẽ Phương Cảnh Thâm đã phát hiện ra điều gì sao?

Cô cố gắng dùng móng cào cào lên đùi anh, cố viết chữ, nhưng trong lúc hồ loạn, không biết anh có hiểu được gì không.

"Sao lại bắn thế này?" Phương Cảnh Thâm liếc mắt quan sát nó nói.

Vẫn không phát hiện...

Tô Tiểu Đường nhất thời thất vọng vô cùng, dùng ánh mắt khao khát nhìn chăm chăm vào tay của Phương Cảnh Thâm.

Phương Cảnh Thâm nhìn đôi mắt sáng lấp lánh, trong đầu khẽ dấy lên tia hoảng loạn, anh cau chặt mày, nường theo ánh mắt của con mèo nhỏ nhìn vào tay mình, sau đó như quỷ thần xui khiến đưa tay ra trước mặt nó.

Ngay lúc Tô Tiểu Đường kích động chuẩn bị viết chữ vào lòng bàn tay Phương Cảnh Thâm, dưới lầu truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết của Phương Cảnh Xán.

"Anh! Anh!! Anh ời!!! Anh anh anh anh anh! Không xong rồi, chị dâu ngất xỉu!"

Sắc mặt của Phương Cảnh Thâm lập tức thay đổi, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tô Tiểu Đường vừa tức vừa buồn, chỉ thiếu chút nữa thôi là có thể nói cho anh biết.

Hiện tại còn để anh thấy cơ thể cô ngất xỉu không rõ nguyên nhân, phải làm sao bây giờ...

Lúc Tô Tiểu Đường theo xuống lầu, thấy trên mặt của Phương Cảnh Thâm đầy mồ hôi, một con mèo không thể làm gì.

Cả người Phương Cảnh Thâm đầy mồ hôi ôm thân thể của cô, nét mặt tràn đầy thấp thỏm lo âu, thân thể đều lộn xộn, đây chính là Phương Cảnh Thâm, người lúc nào cũng bình tĩnh, điềm nhiên sao?

Cô đột nhiên phát hiện, bản thân thầm mến anh nhiều vậy rồi, chưa bao giờ thật sự hiểu cho tình cảm của anh, bao gồm cả tình cảm của anh dành cho mình.

Vì người bị ngất ở phòng bếp, cho nên anh nghi ngờ cô bị ngộ độc thức ăn, Phương Cảnh Thâm ôm Tô Tiểu Đường rời đi trước, Phương Cảnh Xán ở lại lấy mẫu thức ăn trong phòng bếp chuẩn bị mang đi xét nghiệm.

Sau khi về nhà Phương Cảnh Xán đổi một chiếc mũ đơn giản, Tô Tiểu Đường nhân cơ hội rón rén nhảy vào cái mũ của cậu núp vào trong, sau đó cùng cậu đến bệnh viện.

Hai người chạy lên chạy xuống bận rộn hơn nửa ngày, sau cùng kết quả kiểm tra không phải do ngộ độc thức ăn.

Càng làm hai người họ sợ hãi hơn là, tình huống của Tô Tiểu Đường cùng tai nạn xe của Phương Cảnh Thâm năm ngoái lại có phần giống nhau.

Chỉ là Phương Cảnh Thâm vì bị tai nạn xe nên não bị va đập dẫn đến hôn mê, còn trên cơ thể của Tô Tiểu Đường thì hoàn toàn không phát hiện bất cứ dấu hiệu bị thương nào, cứ như vậy mà rơi vào trạng thái hôn mê.

Lúc đó Phương Cảnh Thâm cùng mấy chuyên gia phụ trách tiến hành hội chẩn, cũng thử các loại phương pháp, đều không thể làm Tô Tiểu Đường tỉnh lại.

"Bác sĩ Phương, cậu suy nghĩ kỹ một chút, trước khi bệnh nhân ngất xỉu thật sự không xảy ra chuyện gì khác thường chứ?"

Vẻ mặt Phương Cảnh Thâm trở nên hoảng hốt, không biết có nghe được lời vị bác sĩ kia hỏi hay không.

Phương Cảnh Xán gãi đầu, trả lời thay Phương Cảnh Thâm: "Ba ngày nay tôi không ở nhà, cũng không biết chị dâu ở nhà có gặp chuyện gì không, nhưng lúc tôi đi chị ấy vẫn còn rất khỏe mạnh."

"Sức khỏe của bệnh nhân rất bình thường, cơ bản có thể loại trừ khả năng do phát bệnh mà trở nên như vậy, vấn đề duy nhất có thể là do tâm lý."

"Tâm lý?" Phương Cảnh Xán sờ sờ cằm của mình suy nghĩ gì đó rồi liếc mắt nhìn Phương Cảnh Thâm.

Chị dâu Tiểu Đường sống chung với người anh trai biến thái này có thật xảy ra vấn đề gì hay không cũng không biết được.

"Đúng vậy." Vị bác sĩ bên cạnh nhìn về phía Phương Cảnh Thâm đề nghị, "Có tiện nói một chút về chuyện sinh hoạt vợ chồng được không? Đương nhiên, càng chi tiết càng tốt."

Phương Cảnh Thâm vẫn không để ý tới ông ta, đỡ trán, vẻ mặt vô cùng phức tạp, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Phương Cảnh Xán nhún nhún vai, "Anh ấy chắc là chịu đả kích quá lớn, hay là để tôi nói! Giáo sư Bạch ông cũng biết, tính cách của anh trai tôi, người bình thường thật sự rất khó tiếp cận. Tuy thường ngày anh ấy vẫn sinh hoạt giống mọi người, nhất là đối với bệnh nhân vui vẻ như cây trong gió xuân, nhưng nếu muốn có quan hệ gần hơn thì dường như không thể, trừ phi chính anh ấy chủ động tiếp cận người ta. Chị dâu tôi, thuộc về dạng người hơi thiếu suy nghĩ, nhất là đối với anh trai tôi, vốn chính là nói gì nghe đó. Thầm mến anh tôi nhiều năm vậy rồi, vất vả lắm mới được bên nhau, anh ấy lại đào hoa như vậy, cho dù khi kết hôn, cũng có không ít hộ sĩ, nữ bệnh nhân yêu thương nhưng nhớ vẫn hướng về anh ấy, chị dâu nhất định sẽ không có cảm giác an toàn, chị ấy cũng không phải là người thích oán trách người khác, nói không chừng cứ mãi giấu trong lòng như thế nên chị ấy chỉ mong ngủ mãi không tỉnh lại nữa..."

Nói xong lời cuối cùng, lời phân tích bệnh tình của Phương Cảnh Xán dành cho Phương Cảnh Thâm cứ như là đang lên án anh vậy.

Giáo sư Bạch sau khi nghe xong có chút lúng túng trầm ngâm, "Không loại trừ khả năng này, đây có thể là nguyên nhân dẫn đến bệnh trạng này, chỉ là hình như vẫn chưa đầy đủ lắm..."

"Ý của giáo sư Bạch là anh ấy vẫn chưa đủ biến thái để biến chị dâu trở thành như vậy?" Phương Cảnh Xán hỏi.

Khóe môi giáo sư Bạch giật giật, bất đắc dĩ cười cười, "Tôi nghe nói Tô tiểu thư trước kia rất béo, đây quả thật là khả năng dẫn đến tính cách của cô ấy có chút tự ti, thế nhưng tôi đã gặp Tô tiểu thư vài lần, một cô gái rất rộng lượng, hướng hồ với điều kiện như bây giờ, cô gái theo đuổi Phương Cảnh Thâm, tôi thấy không đẹp bằng Tô tiểu thư, hơn nữa bác sĩ

Phương, ngày thường tác phong và cách đối xử với bà xã rất rõ ràng, việc này không đến nỗi khiến cô ấy uất ức không muốn tỉnh lại?"

"Không nhất định như vậy, tôi là người bị hại đã nhiều năm nên tôi biết rõ, anh ta thuộc về cái loại chỉ đứng xa mà nhìn, trên thực tế còn mắc chứng thích ép buộc người khác trầm trọng, chưa tính đến việc bắt người khác làm bình hoa để thưởng thức, nếu như cùng sống chung với anh ta nhất định sẽ mệt mỏi đến chết, hơn nữa vừa rồi tôi vẫn còn quên nói một chuyện cực kỳ quan trọng, theo tôi được biết, anh tôi đến bây giờ anh ấy vẫn chưa chạm qua..."

Nói chưa xong, Phương Cảnh Thâm vẫn không nói gì đột nhiên nắm lấy cổ áo Phương Cảnh Xán.

Phương Cảnh Xán lập tức sợ đến mức ôm lấy đầu, "Anh em sai rồi, anh em không dám nữa, anh em không bao giờ ... nói xấu anh nữa! Anh em không biết gì hết!"

Xin đừng giết.

Giáo sư Bạch: "..."

Anh nghĩ đứa em này của anh mới thật sự là có chuyện...

"Tiểu Nhuyễn đâu rồi?" Phương Cảnh Thâm hỏi, có một loại kích động len lỏi khiến giọng nói cũng không bình thường.

"Gì?" Phương Cảnh Xán mơ màng.

"Tiểu Nhuyễn! Mèo của anh!"

"Mèo của anh? Mẹ kiếp, rõ ràng là mèo của em! Mèo... Mèo của em thế nào? Tiểu Nhuyễn nó ở nhà mà..."

"Chết tiệt!" Phương Cảnh Thâm nặng nề buông cổ áo của Phương Cảnh Xán ra, sau đó kéo cửa rèm một tiếng chạy đi.

Trong chớp mắt khi anh kéo cửa, một cái bóng mèo vàng từ trong mũ của Phương Cảnh Xán vọt ra "Meo meo ~" một tiếng.

Nhìn thấy con mèo nhỏ sắp ngã nhào trên mặt đất, nghe được tiếng mèo kêu Phương Cảnh Thâm bỗng nhiên quay đầu lại, đúng lúc nhào tới, giữa không trung dùng hai tay bắt lấy nó, ôm vào lòng thật chặt, vẻ mặt như vẫn chưa tỉnh hồn.

Phương Cảnh Xán nháy mắt một cái, lại sờ mũ của mình, "Ôi chao, Tiểu Nhuyễn cứng đến đây lúc nào thế!"

Trả lời cậu là bóng lưng của Phương Cảnh Thâm đang mang Tiểu Nhuyễn rời khỏi đó...

Phương Cảnh Xán: "Giáo sư, bây giờ ông đã tin lời của tôi nói chưa!"

Giáo sư Bạch: "..."

Không kịp tìm chỗ khác thuận tiện hơn để nói chuyện, Phương Cảnh Thâm mang con mèo nhỏ đến một góc cầu thang ít người qua lại trong bệnh viện.

Tô Tiểu Đường nhìn biểu hiện của Phương Cảnh Thâm thấy anh cuối cùng cũng biết rồi, quả thực kích động đến mức chẳng biết phải nên làm thế nào, ra sức cọ cọ đầu vào lòng anh, liếm ngón tay của anh, uất ức, nước nỏ kêu meo meo meo meo không ngừng.

Phương Cảnh Thâm tỏ ra bất đắc dĩ, "Được rồi được rồi, ngoan, đừng nũng nịu, mau nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không... Sai... Em... Em thật là Tiểu Đường?" Phương Cảnh Thâm lại nghi ngờ hỏi.

Tô Tiểu Đường lập tức lo lắng nhìn anh "Meo meo" một tiếng.

"Em muốn chứng minh bằng cách nào?" Phương Cảnh Thâm nhú mày.

"Meo meo?"

"Một cộng một bằng mấy?" Phương Cảnh Thâm hỏi.

Mặt Tô Tiểu Đường đen lại, phương thức kiểm tra của nam thần so với cô lúc trước cũng chẳng 'cao minh' hơn là bao.

"Meo ~ meo ~" Tô Tiểu Đường meo hai tiếng.

"Một cộng một cộng hai bằng mấy?"

"Meo ~ meo ~ meo ~ meo ~" Tô Tiểu Đường tiếp tục meo meo.

"Một cộng một cộng hai cộng ba bằng mấy?"

"Meo ~ meo ~ meo ~ meo ~ meo ~ meo ~ meo ~" Tô Tiểu Đường lại kêu meo meo liên tục, rất sợ meo meo sai.

"Một cộng một cộng hai cộng ba cộng bốn bằng mấy?"

"..."

Tô Tiểu Đường yên lặng xoay người, quay cái mông vào mặt anh kháng nghị.

Phương Cảnh Thâm xoay người cô lại, nhin không được cười khế, "Xin lỗi..."

Chết tiệt, thật sự không phải anh đang cố ý sao?

Sau khi về nhà, Tô Tiểu Đường khó khăn dùng IPAD nói chuyện với Phương Cảnh Thâm.

"Xin lỗi, đều là lỗi của anh..." Phương Cảnh Thâm tỏ ra hổ thẹn.

[Sao lại là lỗi của anh! Không liên quan đến anh!]

"Em ở cùng với anh nên mới bị như vậy."

Haiz, Tô Tiểu Đường suy nghĩ, thật đúng vậy.

Lúc bọn họ đang yêu nhau vẫn chưa thật sự ở cùng nhau, trước khi kết hôn Phương Cảnh Thâm không có quan niệm vượt quá giới hạn, lúc nhận giấy đăng ký kết hôn rồi... Giờ nào phút nào bóng đèn siêu cấp Phương Cảnh Xán cũng ở bên cạnh quấy rối.

Mãi cho đến đêm qua, thật vất vả mới đợi được Phương Cảnh Xán đi công tác không có ở nhà, ngày hôm sau lại xảy ra chuyện này.

Dường như mọi việc rất trùng khớp.

Nhưng mà hai người họ nghĩ không ra rốt cuộc mọi chuyện có liên quan hay không, nếu có, thì liên quan thế nào.

Chuyện này không thể nào dùng khoa học để giải thích được chỉ có thể tự đoán thôi, Phương Cảnh Thâm thở dài suy nghĩ miên man, mở trò chém trái cây cho cô chơi, dịu dàng vuốt ve đầu của cô, "Đừng có gấp, nhất định sẽ có cách, không phải anh đã thành công trở về đó sao?"

Cuối cùng cũng khiến Phương Cảnh Thâm tin chuyện này, Tô Tiểu Đường an tâm hơn rất nhiều, dùng đầu cọ cọ vào mu bàn tay ý bảo anh

đừng lo lắng.

"Xin lỗi, ngay từ đầu anh đã không nhận ra em."

Qua chuyện này, Phương Cảnh Thâm cảm thấy cần nghĩ ra một cách gì đó để sau này dù thế nào cũng nhận ra được đối phương, để tránh loại chuyện thế này lại phát sinh thêm lần nữa.

Tô Tiểu Đường gật đầu, biểu hiện đồng tình, lần sau nếu Phương Cảnh Thâm cho cô tính đạo hàm, nguyên phân hay vi phân... chỉ nghĩ thôi cô đã muốn khóc.

"Biết mã Morse* không? Phát ra tiếng vang, ba lần ngắn ba lần dài lại ba lần ngắn. Như vậy anh sẽ biết là em." Phương Cảnh Thâm đề nghị.

* Mã Morse hay mã Moóc-xơ là một loại mã hóa ký tự dùng để truyền các thông tin điện báo. Mã Morse dùng một chuỗi đã được chuẩn hóa gồm các phần tử dài và ngắn để biểu diễn các chữ cái, chữ số, dấu chấm, và các ký tự đặc biệt của một thông điệp. Các phần tử ngắn và dài có thể được thể hiện bằng âm thanh, các dấu hay gạch, hoặc các xung, hoặc các ký hiệu thường được gọi là "chấm" và "gạch" hay "dot" và "dash" trong tiếng Anh.

Tô Tiểu Đường lắc đầu: [Vẫn chưa rõ ràng]

Cách SOS này trong thực tế còn quá nhiều thiếu sót, ai sẽ chú ý đến tiếng kêu của chó mèo, cho dù là Phương Cảnh Thâm cũng không thể nào chú ý đến.

"Có ý kiến nào không?" Phương Cảnh Thâm chớp mắt.

[Đi vòng quanh anh, thuận chiều kim đồng hồ ba vòng, ngược chiều kim đồng hồ ba vòng, cứ như vậy...] Tô Tiểu Đường gõ chữ xong liền làm mẫu một lần.

Phương Cảnh Thâm nhìn con mèo nhỏ đang cố sức đi vòng quanh mình, trong con người hiện lên vẻ cứng chiều, "Ừ, đúng rồi."

Hai ngày này Phương Cảnh Xán rất nôn nóng.

Không chỉ vì chị dâu vẫn hôn mê bất tỉnh, thêm vào đó cậu phát hiện anh trai cậu bị điên.

Bà xã còn nằm trong bệnh viện, anh ta lại cả ngày chỉ biết ôm con mèo, cung phụng như hoàng hậu nương nương, lại còn dắt Tiểu Nhuyễn đi tản bộ như dắt cún, Tiểu Nhuyễn sớm muộn gì cũng thành tinh, một con mèo lại như một con cún thích được người ta nhìn, thuận theo anh ta không hề làm loạn, thấy anh ta liền đứng đưa chiếc đuôi, chính cậu là chủ nhân thật sự mà trước giờ cũng chưa từng thấy, Phương Cảnh Thâm còn vô liêm sỉ chiếm đoạt Tiểu Nhuyễn, giống như con mèo này đã bị chủ nó bán đi trả nợ.

"Đừng đụng nó, chưa rửa tay sao?"

"Đứng lên, cái đó là mua cho Tiểu Nhuyễn."

"Đừng nhúc nhích, cái đó mua cho Tiểu Nhuyễn ăn."

"..."

Nhìn Phương Cảnh Thâm trước mắt tự mình xuống bếp vì Tiểu Nhuyễn mà chuẩn bị cả một bữa tiệc thịnh soạn, mà cậu ở nhà chỉ có thể ăn mì ăn liền, Phương Cảnh Xán sờ sờ Thịch Viên cũng bị bỏ rơi như mình, "Quả bóng nhỏ, chủ nhân của cưng một người ngủ mãi không tỉnh, một người lại như phát điên rồi, chỉ còn hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, đi thôi, anh dẫn cưng ra ngoài ăn..."

NAM THẦN BIỂN THÀNH CÚN

An Tựu

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Lần trước Phương Cảnh Thâm trở về được là nhờ có nguy hiểm kích thích, dựa theo suy luận này Tiểu Đường chắc cũng cần phải có kích thích gì đó mới về được?

Mấy ngày nay, một người một con mèo suy nghĩ rất nhiều phương án, thế nhưng cuối cùng tất cả đều bị bác bỏ, bởi vì phải để Tô Tiểu Đường bị kích thích thì nhất định một trong hai người bọn họ sẽ chịu tổn thương.

Bây giờ Phương Cảnh Thâm và Tô Tiểu Đường đều đang trong thời gian nghỉ chờ kết hôn nên không cần phải đi làm, việc Tiểu Đường xảy ra chuyện đều giấu tất cả mọi người trong nhà, nhưng ngày kết hôn thì ngày càng đến gần, chắc không giấu được bao lâu nữa.

Để tránh hành vi của mình trở nên kỳ quái khiến Phương Cảnh Xán nghi ngờ, lúc không có việc gì Tô Tiểu Đường vẫn thường hay chạy đến an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của cậu.

Thế nhưng, cô nhanh chóng cảm thấy hối hận.

Phương Cảnh Xán là một người gốc hết, cậu có một thói quen xấu —— hay lẩm bẩm một mình.

Thói quen này thật ra cũng chẳng ảnh hưởng gì đến người khác, nhưng, điều kiện tiên quyết là khi cậu ở một mình.

"Không phụ lòng một tay anh nuôi cưng lớn, thực sự rất thông minh ~ bảo bối, nhanh một lần nữa ~".

Phương Cảnh Xán nhìn bàn chân mập mạp của chú mèo nhỏ đang chém trái cây trông đáng yêu đến mức động lòng người.

Tô Tiểu Đường lơ đãng lấy bàn chân cào cào vài phát cho cậu vui.

Phương Cảnh Xán nâng cằm cảm thấy háng hái dạt dào, còn dùng điện thoại di động quay lại rồi đăng lên Wechat khoe khoang.

Chơi vô cùng vui vẻ, nhưng trong lòng lại đầy tâm sự nặng nề.

"Tiểu Đường đáng thương, trước đây em đã nói với chị cái gì, trăm phương ngàn kế muốn chị tránh xa anh ta một chút, không nghe, giờ thì hay rồi, biến thành như vậy..."

"Nhưng mà, thực sự kỳ quái, người sống thực vật chẳng lẽ có khả năng truyền nhiễm? Vậy sao không lây qua cho em này? Aiz, chẳng lẽ là cái tên Phương Cảnh Thâm đó... “Khắc thê”? Đừng nói, cũng có khả năng đó lắm! Hừ, bây giờ đã biết cái gì gọi là một lần sai lầm hối hận ngàn năm rồi chứ! Nếu sớm chọn em thì tốt biết bao!"

Tô Tiểu Đường ngồi bên cạnh nghe được khoe môi bỗng giật giật, khắc thê? Chuyện này mà cậu ta cũng nghĩ ra được...

Phương Cảnh Xán sờ sờ đám lông trên đầu Tiểu Nhuyễn, thấp giọng nói: "Lúc này có thêm chuyện nan giải, cho dù bây giờ có chuyển Tiểu Đường đến bệnh viện tư nhân, phong tỏa mọi tin tức, nhưng trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được, nhất là chuyện của người đó, ngoài kia có biết bao người bụng dạ khó lường đang nhìn chăm chăm vào đây, lúc này chắc chắn chuyện nên biết đều biết cả rồi!"

"Aiz, chị dâu Tiểu Đường... Nếu như chị không tỉnh lại, rất có thể một tiếng chị dâu này phải dành để gọi người khác rồi!"

Tô Tiểu Đường nghe xong liền muốn tát cho cậu em này một chậu nước lạnh, lời cậu ta nói thật sự muốn bị đánh đây mà.

Phương Cảnh Xán tiếp tục lẩm bẩm, "Haiz, không phải tôi đe dọa, lúc trước không một ai tin anh ta nghiêm túc, cho đến khi sắp bắt đầu tổ chức hôn lễ, thiệp mời đều đã gửi đi hết mới lo lắng sốt ruột, thế nhưng lúc này tình ngộ có ích lợi gì, đã chậm mất rồi, ngay cả chứng nhận kết hôn của người ta cũng xé! Nghe nói có người nào đó nhận được thiệp mời sau đó tức đến nỗi phải vào viện! Chắc chắn, trông ngày thường lúc nào cũng tỏ ra thanh cao, lạnh lùng, không màng tất cả thích chơi trò lật mềm buộc chặt, ai đó đâu có biết trong lòng người ta cô đâu là gì, không nói hai lời lập tức kết hôn ngay..."

Tô Tiểu Đường thấy phiền, muốn né tránh bàn tay đang vuốt ve trên đầu của Phương Cảnh Xán, người cậu ta nói là ai?

Một giây tiếp theo, Tô Tiểu Đường thấy được cái gì gọi là miệng quạ.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Từ góc độ này Tô Tiểu Đường nhìn không rõ lắm, vậy nên bò lên vai Phương Cảnh Xán ngồi xổm xuống, ánh sáng xuyên qua cánh cửa thủy tinh rơi xuống mặt đất, thấy Phương Cảnh Thâm mở cửa, người đứng ở ngoài chính là...

Cô quan sát tỉ mỉ một lúc, phát hiện người này hơi quen quen, đó không phải là cái cô Amy luôn làm khó lúc cô thử áo cưới đó sao?

Phương Cảnh Xán huýt sáo, "Ồi chào, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến ngay! Tiểu Nhuyễn ngoan, chúng ta sắp có trò hay để xem rồi! Ồ là la, anh có nên quay lại rồi mang cho chị dâu xem không nhỉ? Nói không chừng có thể làm chị ấy tức giận đến mức từ trên giường bệnh nhào xuống cũng nên!"

Trong thâm tâm Tô Tiểu Đường đang tự nói: Không cần, cảm ơn...

Khoảng cách này nghe không rõ bên trong đang nói gì, chỉ thấy sắc mặt của Amy thoát nhìn tiêu tụy vô cùng, quả thực giống như lời Phương Cảnh Xán nói, chắc là vừa bệnh một trận không nhẹ.

Amy đang ngồi trên ghế sa lon, Phương Cảnh Thâm chào hỏi xong, sau đó ngồi xuống phía đối diện.

Amy không biết nói gì đó, mắt đỏ quạch nước mắt rơi lã chã, lời nói cùng vẻ mặt càng ngày càng kích động.

Ngay từ đầu Phương Cảnh Thâm còn chẳng thèm quan tâm, sau cùng ngồi xuống cạnh cô, hai tròng mắt Amy sáng ngời, lập tức nhào vào lòng anh.

Thân thể Phương Cảnh Thâm ngần ngừ một lúc, nhưng không đẩy cô ra, mà chậm rãi đưa bàn tay ra vỗ vỗ sau lưng cô muốn trấn an.

Người vẫn đứng ngoài quan sát như Phương Cảnh Xán mà hai tròng mắt còn sáng hơn cả Amy, thấy vậy vội vàng hú hét một tiếng rồi nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, "Thật sự quá sai lầm! Còn tưởng rằng không có chuyện gì hay ho nữa, lại còn bạo dạng như vậy! Phương Cảnh Thâm tôi nhìn lầm anh rồi, hừ, sai, cái nhìn thật sự của tôi đối với anh chính là, anh quả nhiên là một bác sĩ cầm thú số một..."

Phương Cảnh Xán vừa mới lấy điện thoại di động ra lại chân chừ để xuống, "Aiz không được, có phải anh nên ngăn cản không? Tiểu Đường thật quá đáng thương!"

Lúc đang chân chừ, Phương Cảnh Thâm đã đứng dậy đỡ Amy ra cửa.

Tiếng khởi động xe truyền đến.

Đây là đưa người ta về nhà?

Phương Cảnh Xán đi vào phòng khách, thông thả đi qua đi lại, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Tuy trong miệng vẫn không ngừng thốt ra những lời sỉ vả Phương Cảnh Thâm, nhưng trong lòng lại rõ ràng hơn ai hết Phương Cảnh Thâm tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này.

"Anh ta rốt cuộc muốn giờ trò gì!"

Nghĩ tới nghĩ lui, Phương Cảnh Xán vẫn gọi điện thoại cho Phương Cảnh Thâm, kết quả đối phương lại nói thẳng tối nay anh không về, sau đó liền cúp điện thoại.

Chuyện này Phương Cảnh Xán càng không hiểu, "Uống lộn thuốc?"

Phương Cảnh Xán không để ý, chú mèo nhỏ mới vừa nãy còn bên cạnh anh giờ không biết đã chạy đi đâu.

Ba giờ sáng, Phương Cảnh Thâm đã trở về.

Không ngờ phát hiện Phương Cảnh Xán vẫn còn chưa ngủ, tự mình cầm đèn pin đứng trong sân không biết đang làm gì.

"Tiểu Nhuyễn! Tiểu Nhuyễn cứng ra đây đi! Tiểu Nhuyễn... A —— F*ck! Phương Cảnh Thâm, đột nhiên xuất hiện anh muốn dọa chết người sao! Sao anh lại về?"

"Tiểu Nhuyễn thế nào?" Phương Cảnh Thâm mặt đen lại hỏi.

Phương Cảnh Xán có chút chột dạ, "Ai cần anh lo, bọn em đang chơi trò trốn tìm!"

"Không thấy nó từ khi nào?" Sắc mặt của Phương Cảnh Thâm càng đen hơn.

Phương Cảnh Xán bấu môi, "Có lẽ chính là lúc anh cùng Amy anh anh em em... Làm sao bây giờ, em tìm khắp cả nhà rồi đều không thấy, Tiểu Nhuyễn không biết có lạc đường không? Nhưng bình thường nó rất hiểu chuyện, tuyệt đối sẽ không chạy xa..."

"Chia nhau ra tìm."

Thấy sắc mặt của Phương Cảnh Thâm càng ngày càng khó coi, Phương Cảnh Xán không dám chọc anh nữa, cầm đèn pin ra ngoài tiểu khu tiếp tục tìm.

Hai người tìm hơn nửa đêm, cuối cùng cả Thịch Viên cũng bị Phương Cảnh Thâm lôi ra tìm phụ, nhưng ngay cả một sợi lông mèo cũng không tìm được.

Bây giờ cô chỉ là một con vật bé nhỏ, nếu muốn trốn, căn bản là không thể nào tìm được.

Phương Cảnh Thâm càng ngày càng nôn nóng, đồng thời cũng buồn bực không thôi.

Đưa Amy về sau đó lập tức quay lại bệnh viện, nhưng đợi hết mấy giờ đồng hồ cũng không thấy Tô Tiểu Đường có dấu hiệu tỉnh lại, đoán là lại thất bại, vậy nên mới quay về nhà, ai ngờ lúc về đến lại nghe nói cô mất tích.

Lúc tuyệt vọng, bất cứ chuyện gì anh cũng có thể thử, nha đầu kia... Nhất định là giận rồi...

Phương Cảnh Thâm véo mi tâm một cái, sau đó đột nhiên vẻ mặt hiện lên sự đau đớn, che ngực ngồi xồm xuống, sau đó ngã xuống đất không

nhúc nhích...

Sau một khắc, một cái bóng màu vàng từ trong bụi cây lao vọt ra, chạy như bay đến bên cạnh Phương Cảnh Thâm, vô cùng lo lắng dùng cái chân bé xíu cào cào lên mặt anh.

Lúc này, bất ngờ không kịp đề phòng, một bàn tay vươn ra ôm cô vào lòng, đôi mắt vẫn nhắm chặt không biết đã mở tự bao giờ, sáng như sao trên trời, rạng rỡ lấp lánh nhìn cô, nói: "Bắt được em rồi..."

Chỉ vì đôi mắt hợp hồn đó mà khiến Tô Tiểu Đường một thời mê mẩn không dứt ra được, rõ ràng then quá hóa giận đưa móng vuốt sắt bén lên, sau cùng lại không nỡ cào anh, chỉ có thể tức tối nhìn anh chăm chăm.

Phương Cảnh Thâm véo nhẹ vào lớp thịt mềm mại một cái lấy lòng, "Xin lỗi, sau này sẽ không vậy nữa..."

Chiêu này lại vô dụng, nhắc lại Phương Cảnh Thâm thấy có chút mất mát.

Tô Tiểu Đường lập tức kích động dùng chân vẽ vào lòng bàn tay anh, sau cùng viết ra ba chữ "Mỹ nhân kế".

Phương Cảnh Thâm cười khẽ, liên tục cam đoan, "Biết mà biết mà, sau này chỉ dùng với em thôi!"

Tô Tiểu Đường đã sớm đoán ra mưu đồ của anh, xem ra chiêu này không thể sử dụng được nữa, nhưng nhìn theo góc độ khác, anh lại rất vui mừng, ít ra cô tin tưởng anh, Phương Cảnh Xán vẫn cho rằng cô không có cảm giác an toàn, nhưng sự thực chứng minh cố gắng của anh không uổng phí.

Nhìn thấy thời gian tổ chức hôn lễ càng ngày càng đến gần, ba Phương cùng mẹ Phương đang chuẩn bị về nước, bà ngoại của Tô Tiểu Đường cùng bà con cũng nhiệt tình nói muốn đến đây để phụ giúp công việc chuẩn bị cho hôn lễ.

Phương Cảnh Thâm vắt hết trí óc mới khuyên được bọn họ đừng đến sớm như vậy, nhưng giấy không thể gói được lửa, dù cho bà ngoại của Tô Tiểu Đường không phát hiện, nhưng cha mẹ anh chắc chắn đang nghi ngờ.

Phương Cảnh Xán nhàn nhã ăn khoai tây sợi, "Anh chắc chắn vẫn còn muốn tiếp tục lừa gạt mọi người? Không nên tùy tiện, tìm lý do gì đó kéo dài lễ thành hôn lại là được rồi!"

"Lý do? Chú cho anh một lý do để Tô Kiến Thụ không tìm đến tận cửa để hỏi nguyên nhân đi!"

"Ồ, không có..." Phương Cảnh Xán nhìn bộ dạng mệt mỏi của Phương Cảnh Thâm, đột nhiên có chút cảm thông cho anh, "Không phải như vậy, đối với bên ngoài có thể nói đã đổi lịch trình, hai người kết hôn, sau đó nhân cơ hội đưa chị dâu sang Mỹ để chữa bệnh, em vẫn còn giữ liên lạc với bác sĩ Smith..."

"Cũng chỉ có thể như vậy."

Tô Tiểu Đường vẫn đang nằm trên ghế sa lon chọt meo meo một tiếng rồi nhảy lên gối Phương Cảnh Xán, nhiệt tình cọ cọ đầu vào mu bàn tay cậu, cảm ơn cậu đã giúp đỡ trong mấy ngày này.

Phương Cảnh Xán thấy hành động thân thiết chưa từng có của Tiểu Nhuyễn, cảm động đến nỗi rưng rưng nước mắt, Phương Cảnh Thâm ho nhẹ một tiếng bế con mèo nhỏ về, "Anh đến bệnh viện xem thử, hôm nay là ngày Tiểu Đường kiểm tra tổng quát."

"Sao lần nào đến bệnh viện cũng phải mang theo Tiểu Nhuyễn thế!"
Phương Cảnh Xán bất mãn.

"Động vật là một liệu pháp chữa bệnh."

"Có loại liệu pháp này sao?" Phương Cảnh Xán lăm bầm đi theo, suy nghĩ nếu cùng mang Thệt Viên đi theo sẽ tránh bị hoài nghi, "Em cùng đi với anh!"

Đến bệnh viện, Phương Cảnh Thâm ôm con mèo nhỏ thảo luận cùng mấy chuyên gia, Phương Cảnh Xán đến phòng bệnh thăm Tô Tiểu Đường, tự lấy điện thoại muốn hát cho cô nghe, đột nhiên đôi mắt nhạy bén phát hiện bàn tay cô khẽ động đậy.

Mấy phút sau, trong phòng bệnh truyền đến một trận gào khóc thảm thiết, sau đó là âm thanh bàn ghế đổ ngã ầm ầm loảng xoảng...

Đương Phương Cảnh Thâm cùng các chuyên gia trò chuyện xong, muốn đến phòng bệnh thăm Tô Tiểu Đường, ngay khi mở cửa phòng bệnh, lập tức bị cảnh bên trong dọa chết khiếp.

"Tô Tiểu Đường" tỉnh rồi!!!

Phương Cảnh Thâm lập tức cúi đầu nhìn con mèo nhỏ trong lòng, nó cũng nhìn anh một cái, sau đó ngo nguậy nhảy xuống đất, đi vòng quanh anh, trái ba vòng, phải ba vòng.

Phương Cảnh Thâm: "..."

Con mèo vẫn là Tiểu Đường,... Vậy bây giờ "Tiểu Đường" vừa tỉnh lại rốt cuộc là ai?

"A a a! Anh, mau cứu em! Chị dâu điên rồi!"

Giờ này phút này, đầu tóc Phương Cảnh Xán bù xù, quần áo xốc xếch, cà vạt rơi trên mặt đất, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết như bị dã thú rượt đuổi, mà phía sau cậu, "Tô Tiểu Đường" vẻ mặt ủ khuất, vẫn đang kiên trì đuổi theo cậu...

Hai người chạy vòng quanh một cái bàn tròn, cậu chạy tôi đuổi...

"Người" này rốt cuộc là ai, dường như đã rất rõ ràng...

Phương Cảnh Thâm đột nhiên cảm thấy vô cùng may mắn khi trước đây anh không gặp phải tình huống này.

Anh thực sự không cách nào tưởng tượng được Thập Viên dùng thân thể của chính mình sẽ làm ra những việc đáng sợ đến nhường nào.

"A a a! Anh! Anh trai yêu dấu! Anh cứ đứng nhìn là thế nào? Chị dâu! Chị dâu em biết sau khi tỉnh lại, hai mạch Nhâm Đốc của chị được đã thông nên mới nhận ra trên thế giới này ai mới là người đàn ông hoàn mỹ nhất, nhưng... nhưng chị nên khép nép lại xiu đi chứ hu hu hu! Em không phải loại đàn ông tùy tiện đâu!"

Vừa dứt lời, "Tô Tiểu Đường" không tiếp tục truy đuổi nữa, mà dùng cả tay lẫn chân bò lên mặt bàn, đoán đúng thời cơ nhào lên người Phương Cảnh Xán, mạnh mẽ lao đầu vào người cậu.

Phương Cảnh Thâm đứng bên cạnh đúng lúc túm lấy cổ áo của "Tô Tiểu Đường", mặt lạnh nhìn về phía Phương Cảnh Xán: "Chú đi ra ngoài trước! Không được cho ai vào đây! Chờ một chút, mang cho anh một phần cơm, phải có cá!"

Phương Cảnh Xán cũng không biết có nghe hay không, như một nàng dâu nhỏ bị khi dễ khóc lóc chạy ra ngoài.

Thấy chủ nhân thân yêu bị đuổi đi, "Tô Tiểu Đường" bỗng chốc nổi cáu, dùng móng tay cào lên mặt Phương Cảnh Thâm.

Phương Cảnh Thâm nghiêng đầu né tránh, nhưng vẫn là bị bắt được, trên cổ hiện lên năm dấu tay đỏ tươi, bởi vì không nỡ dùng sức với cô, cho nên bị cô cào vài cái, ngay cả Thập Viên trông thấy chủ nhận kích động chờ được vuốt ve cũng bị cào cho mấy phát, tiếng tru thảm thương vang dội khắp phòng.

Sau đó...

Sau đó con mèo nhỏ bên cạnh bật dậy, từ sau chiếc bàn nhảy lên cào lên mặt "Tô Tiểu Đường".

Phương Cảnh Thâm: "..."

Nói chung, tiếp theo đó là một màn hỗn loạn...

Mười phút sau, "Tô Tiểu Đường" được đút cho một con cá, sau khi ăn no thì ngủ thiếp đi, cuối cùng cũng tạm thời có lại được sự bình yên.

Phương Cảnh Thâm vừa thoa thuốc cho "Tô Tiểu Đường" vừa nhủu mày phê phá chú mèo nhỏ, "Ra tay sao lại nặng thế này? Đây chính là mặt của em đó!"

Con mèo nhỏ buồn bã lo lắng nhìn anh đang bôi thuốc cho mình, thờ phì phò nghiêng đầu sang chỗ khác.

Hừ, nó khi dễ cún của cô còn dám cào mặt người đàn ông của cô, cô không trả thù sao được!

Sau khi Phương Cảnh Thâm suy tính lập tức đem "Tô Tiểu Đường" trở về nhà.

Chuyên gia biết được bệnh nhân lại tự mình tỉnh dậy được thì vô cùng kinh ngạc, đề nghị anh ở lại bệnh viện tiến hành kiểm tra một lượt rồi hãy xuất viện, nhưng Phương Cảnh Thâm từ chối, tình huống của cô bây giờ quá mức hoang đường.

Lúc về đến nhà, chắc là do tập tính của mèo, phần lớn thời gian "Tô Tiểu Đường" đều ngủ, không trêu chọc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Giữa lúc Phương Cảnh Thâm lâm vào bế tắc, ngày hôm sau, anh nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới.

"Sức khỏe của Phương phu nhân tất cả đều bình thường, nhưng..."

"Thế nào?"

"Đừng khẩn trương, chỉ là muốn chúc mừng Phương tiên sinh mà thôi!"

"Chúc mừng?"

"Không sai, Phương phu nhân đã mang thai."

"Cô... Nói cái gì?"

"Lúc trước vì thời gian ngắn quá nên không phát hiện ra."

Bác sĩ nói xong còn hết sức thân thiết đưa chỉ số xét nghiệm cùng ảnh chụp cho anh xem.

Nhớ đến lần đó, trong đại não Phương Cảnh Thâm có một tia sáng lóe lên, sau đó vừa mừng vừa lo, trong khoảng thời gian ngắn anh không biết phải chạy đi đâu, trong phòng ngủ trên lầu "Tô Tiểu Đường" đang ngủ, mà linh hồn của Tô Tiểu Đường lại đang hoán đổi với cơ thể mèo, đang phơi nắng trong sân.

Cuối cùng Phương Cảnh Thâm vẫn nhanh chóng đến bệnh viện.

Kết quả, anh không nhìn thấy con mèo nhỏ vừa nãy vẫn còn ngồi đây phơi nắng, trong lòng anh lại nhen nhóm một nỗi sợ mơ hồ.

Trên lầu, "Tô Tiểu Đường" lại đi ra ban công, cả người trèo lên lan can hết sức nguy hiểm, đưa cánh tay dài ra muốn phơi con cá.

Lúc Phương Cảnh Thâm kinh sợ hồn phi phách tán, trong phòng khách truyền đến thanh âm của Phương Cảnh Xán, "Anh! Không hay rồi! Ba mẹ đã trở về! Bây giờ sắp đến nơi rồi! Chị dâu đã trở lại bình thường chưa vậy? Oa a a a, chị dâu à, sao chị leo được cao vậy! Anh, hai người rất cuộc đang chơi trò gì thế? Cứ thế này sớm muộn gì tim em cũng rớt ra ngoài mất thôi!"

"Câm miệng!" Phương Cảnh Thâm khẽ rửa một tiếng nhanh chóng chạy lên lầu.

Đời này Phương Cảnh Thâm chưa từng sợ như bây giờ, loại cảm giác này khiến cả thế giới của anh trở nên lung lay gần như sụp đổ...

Chỉ trong thời gian mấy phút ngắn ngủi, cả người anh đều là mồ hôi, hơi thở nặng nề, như cá bị ngạt sắp chết.

Anh hoảng sợ nhìn cô gái đang trèo lên lan can, thanh âm run rẩy không còn nghe rõ, "Em..."

Anh không biết nên gọi cô là gì, yết hầu chuyển động lên xuống vài cái, "Tiểu Nhuyễn, xuống đây..."

Một cơn gió nhẹ thổi qua, cô gái đứng lắc lư trong gió nhìn anh, đột nhiên lộ ra một nụ cười, một nụ cười ấm áp không ai có thể sánh bằng, trong nháy mắt xoa dịu tất cả nỗi bất an đang lan ra từng tế bào của anh.

"Em..."

Cô gái cẩn thận lần theo lan can trở vào ban công, sau cùng khi ánh mắt dần bước đến gần anh, vươn cánh tay nhỏ bé yếu ớt ôm lấy eo anh, "Là em."

Phượng Cảnh Thâm đỏ mắt vùi đầu vào hõm cổ của cô, thân thể run rẩy, ôm cô thật chặt, nhưng lập tức cẩn thận buông tay ra, không dám dùng quá sức.

Khi thấy biểu hiện hoảng sợ chợt hiện trên gương mặt anh, cô về với cơ thể của mình rồi.

"Cảnh Thâm! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tiểu Đường thế nào? Vì sao Amy nói Tiểu Đường hôn mê bất tỉnh thành người thực vật?"

"Phượng Cảnh Thâm anh ra đây cho tôi! Tôi mang con gái khỏe mạnh giao cho anh, anh rốt cuộc là chăm sóc nó thế nào!"

"Để tôi đi! Em rồi cũng vừa thoát khỏi kiếp sống cuộc sống thực vật, em họ lại trở thành người thực vật? Không xui xẻo đến vậy chứ! Có phải ông bịa ra không!"

"Thâm Thâm, Thâm Thâm con đang ở đâu, mau ra đây! Con làm vậy là muốn giết bà cố này sao?"

...

Bố Phượng, mẹ Phượng cũng đến, rõ ràng tất cả người trong nhà đều có mặt.

Đám người đợi đến lúc thấy hai người họ ôm nhau, tất cả đều mắt lớn nhìn mắt nhỏ ngây ra.

Không gian im lặng trong phút chốc lại trở nên huyền ảo.

Phương Cảnh Thâm bị hỏi đến mức đều sắp phình ra, "Mọi người có thể yên lặng một chút được không? Phụ nữ có thai cần phải nghỉ ngơi!"

Lần thứ hai im lặng.

Ngay cả Tô Tiểu Đường cũng sửng sốt, "Phụ nữ có thai..." Ở đâu?

Mười phút sau, Tô Tiểu Đường bị một đám người vây quanh, lúc Phương Cảnh Thâm bịa ra một chuyện để kể, người một lại vui vẻ trở lại.

Phương Cảnh Xán ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm chậm chạp chưa tỉnh hồn lại được, muốn chen miệng vào lại không có cơ hội.

Phương Cảnh Xán: "Cái kia, con muốn hỏi..."

Bà cố: "Sao con vẫn còn bộ dạng này thế! Chị dâu con cũng mang thai rồi, nhanh chóng thu xếp đồ đạc dọn đi đi!"

Phương Cảnh Xán: "Con..."

Mẹ Phương: "Đúng vậy, dưỡng thai rất quan trọng, ngộ ngữ bé cưng bị nhiễm phải tính xấu của con thì phải làm thế nào?"

Phương Cảnh Xán: "Cái gì..."

Ba Phương vốn muốn an ủi vài câu, nhưng gần đây thấy tin tức trên tạp chí nói ông tính tình kỳ quái, lập tức nghiêm mặt, "Con cũng nên dắt một cô gái về nhà đi, cho dù không muốn có bạn gái, cũng đừng lúc nào cũng theo quấy rối chị dâu của con!"

Phương Cảnh Xán: "..."

Bà xã, em đang ở đâu, nhanh đến mang anh ra khỏi cái thế giới vô tình này đi...

THE END

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)